

Giới thiệu Độc Thê Không Dễ Làm

Một tác phẩm mà bạn đọc không nên bỏ qua mang tựa đề Độc Thê Không Dễ Làm của tác giả Vụ Thi Dục. Trong truyện hot này, A Bảo nhận thức rằng mình là con gái của tướng quân, đương nhiên là văn thơ có thừa, tình thông võ nghệ, nhưng bị cho là hân nữ, quả thật oan uổng mà. Rõ ràng nàng cực kỳ hiền lương thực đức, thậm chí cả việc làm bếp núc cũng làm được. Đối với cái danh tiếng “Hân nữ” này, nàng đã chuẩn bị thật tốt kiếp này sẽ không có một hôn sự nào từ gia đình đảng hoàng, nhưng lại có một đạo thánh chỉ từ hôn nàng với Tấn vương làm phi. Nghe đồn Tấn vương gian trá, đặc biệt hung ác, lại có tuổi nữa, nhưng chưa thành thân, cũng vì không ai chịu để con gái mình làm thê tử của tà vương - một người hung ác như vậy. Tấn vương âm hiểm hung ác cưới con gái Trần Bắc tướng quân làm thê tử ngón tình ngược, trong kinh mọi người cảm khái: Nam độc, nữ hân thật là xứng đôi! A Bảo: >__<. Xứng con khi, độc nam này hàng đêm ức hiếp nàng, ngay cả hân nữ như nàng cũng không chống lại được!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Edit: Icon

Beta: Hạnh Như

Chính là mùa xuân tháng ba, hoa đào như mưa rơi xuống nhân gian.

Phủ Uy Viễn Hầu chìm trong hoa đào nở rộ, bầu trời chỉ là một mảng màu hồng thật làm kinh diễm lòng người, không biết hấp dẫn bao nhiêu khách lai vãng, trầm trồ không dứt, mỗi khi đến tiết tháng ba, phủ Uy Viễn Hầu đều phát thiệp mời, thỉnh mời các quan lại thân thiết trong kinh thành đến cùng ngắm hoa đào nở.

Uy Viễn hầu phu nhân mang theo một nhóm ma ma đi qua hành lang gấp khúc, ngẩng đầu lên nhìn hoa đào mùa xuân nở ở trong viện, lại không có tâm tư mà thương thức, nhớ tới vừa rồi thân tín Trần An Cư báo lại, trong lòng giận dữ nói không nên lời, cước bộ không ngừng hướng Vinh An Đường mà thẳng tiến.

Vinh An Đường là nơi ở của lão thái thái Uy Viễn Hầu, từ khi lão gia gia Uy Viễn Hầu qua đời, con trai trưởng kế thừa chức vị, lão phu nhân trung niên thủ tiết, liền chuyển đến trong phủ Vinh An Đường để tịnh tâm, không hỏi thế sự, sống cuộc sống thanh đạm. Uy Viễn Hầu không đành lòng để người cô độc, liền đem các nữ nhi thân sinh trong phủ đưa đến cho lão phu nhân làm người hầu hạ thân cận dưới gối, đợi đến lớn tuổi một chút, hiểu chuyện, liền đưa về cho mẫu thân các nàng giáo dưỡng.

Các cô nương phủ Uy Viễn hầu đối với người cũng vô cùng thân thiết, cũng hết sức kính trọng hiếu thuận tổ mẫu.

Khi Uy Viễn Hầu phu nhân đi vào sảnh Vinh An Đường, lão phu nhân đang bị mấy tôn nữ quần quít lấy không buông, các tiểu cô nương thân một thân y phục xinh tươi mon môn, mỗi người một lời kể chuyện ngày hôm qua tham dự yến hội thưởng hoa ở phủ trưởng công chúa, thanh âm thanh thúy dễ nghe, nói đến vài chuyện hay, tý tý muội muội các nàng cũng nhin không được cười rộ lên, cùng làm cho lão phu nhân vui vẻ, xung quanh nha hoàn ma ma cũng mỉm cười.

Một phòng đầy ắp vui vẻ.

Nhìn thấy một phòng đầy ắp vui cười, Uy Viễn hầu phu nhân miễn cưỡng đè nén lo lắng trong lòng xuống, cười nói: "Các con đang nói chuyện gì, mà làm cho tổ mẫu hài lòng vui vẻ như vậy."

Các cô nương nhìn thấy bà, nhao nhao đứng dậy thỉnh an, một trong số cô nương đang níu tay lão phu nhân là cô nương y phục màu xanh hoạt bát nhất, nhanh nhẩu trả lời: "Nương, chúng con đang cùng tổ mẫu nói đến những chuyện vui khi đến phủ trưởng công chúa tham dự yến hội."

Uy Viễn hầu phu nhân mỉm cười lắng nghe, các cô nương ngơoi một lời ta một câu xen vào, xong mới nói: "Được rồi, các con cũng cần phải trở về, cũng đừng quá rầy tổ mẫu nghỉ ngơi."

Lão phu nhân oán trách: "Đuổi chúng làm chi? Các tý tý muội muội chúng nó nói chuyện hòa thuận vui vẻ, ta một khi gặp chúng, trong lòng liền hài lòng vui sướng không thôi, đặc biệt Nghi nhi, thật là một cái miệng dẻo ngọt, thể nhưng hôm qua lại cùng con vệt trong phủ trưởng công chúa nói chuyện, nghe mấy nha đầu kia bảo cuối cùng con vệt ấy bị Nghi nhi làm cho choáng váng hôn mê."

Nghi nhi chính là cô nương ngồi cạnh lão thái thái, tên là Lý Minh Nghi, là đích nữ của Uy Viễn hầu, trong phủ đứng hàng thứ đệ thất, tướng mạo đoan chính thanh nhã, tính cách hoạt bát, được lão phu nhân yêu thích cực kì.

"Này con khi nhỏ, cái miệng cứ liên thoảng, cả con vệt cũng không buông tha, cần thận trưởng công chúa tức giận, cho con làm anh vũ bồi bà ấy." Uy Viễn hầu phu nhân cười nói.

Lý Minh Nghi chu miệng lên, giải thích cho mình: "Trường công chúa mới không có tức giận đâu, ngược lại nàng rất vui vẻ." Sau đó nhanh nhẩu kể lại phản ứng của trường công chúa khi đó, mấy người tỷ muội cũng ở một bên tiếp lời, so với Lý Minh Nghi hoạt bát vô tư, còn các cô nương còn lại tuy có cười nói nhưng lại có phần chùng mực.

Nói thêm một chút, các tiểu thư Uy Viễn hầu phủ liền thức thời đứng dậy cáo từ, các ma ma nha hoàn cũng biết chuyện mà lui ra, chỉ còn lại Trừ ma ma là người hầu thân cận của lão phu nhân.

Trừ ma ma mang cho lão phu nhân một chén trà mới, xong đứng sang một bên hầu.

Uy Viễn hầu phu nhân ngồi gần lão phu nhân xoa bóp chân bà, có chút lo lắng nói: "Nương, vừa nhận được tin tức của Trần An Cư, đoàn người của Cẩm nhi va chạm với Tần vương gia tại trạm dịch ngoài thành."

Lão phu nhân vốn còn đang cười nhưng nháy mắt đổi thành sắc bén, đảo một vòng, kinh hãi nói: "Cùng Tần vương va chạm? Chuyện gì xảy ra? Sao lại va chạm cùng Tần Vương kia..."

Uy Viễn hầu phu nhân cũng là vẻ mặt sầu lo tận khoe mắt, than thở: "Trần An Cư nói lúc đó tình huống khẩn cấp, người báo lại cũng không rõ có chuyện gì, nghe nói nơi ấy loạn cả lên. Con dâu lo lắng, nếu là Tần vương chính mình vô ý gây chuyện thì không sao, nếu là Cẩm nhi là người gây rối, không cẩn thận va chạm với Tần vương, thì có lẽ..." Nói xong cả thân mình tràn đầy run sợ. "Cẩm nhi mấy năm chưa hồi kinh, đối với chuyện trong kinh thành, nếu là xảy ra chuyện gì, tứ đệ sẽ rất đau lòng?"

Lão phu nhân nhíu mày, khuôn mặt căng cứng, trong lòng vừa sợ lại sợ, nỗi sợ qua đi thì chỉ còn lại tức giận, đập mạnh xuống chiếc bàn được phủ một chiếc khăn thiếu hoa văn ngũ sắc đầy phú quý: "Ta đã nói, nha đầu kia cũng như mẫu thân của nó chỉ mang xui xẻo đến thôi!"

Uy Viễn hầu phu nhân cúi đầu, không nói thêm câu nào.

Một lát, lão phu nhân tức giận qua đi, khôi phục lại thần sắc hiền hòa khi nãy, lại hỏi: "Cẩm nha đầu bao lâu nữa sẽ đến kinh thành?"

"Tính theo dự định, thì chặng vãng Cẩm nhi đã đến kinh. Nhưng mà bây giờ xảy ra chuyện này, lại không xác định được thời gian." Uy Viễn hầu phu nhân đáp.

Lão phu nhân gật đầu, gọi nha hoàn Thúy Nồng đến, phân phó nói: "Đi xem mấy vị lão gia đã về đến chưa, nếu là đã trở về, mời bọn họ đến đây một chuyến."

Thúy Nồng quỳ gối hành lễ lĩnh mệnh mà đi, một lát sau, mấy vị lão gia trong Uy Viễn hầu đều đến, đại lão gia Uy Viễn Hầu và nhị lão gia trên người còn mặc quan phục, có thể thấy là vừa trở về từ phủ nha còn chưa đổi thường phục, Tam lão gia và Ngũ lão gia lại là một thân chính phục, có thể thấy là vừa theo bên ngoài trở về.

Lão Uy Viễn hầu tổng cộng có tất cả năm nam bốn nữ. Trong đó có ba nam một nữ là do lão phu nhân thân sinh, còn lại đều là dòng thứ sinh ra. Trường tử Lý Kế Hiến kế thừa tước vị Uy Viễn hầu, con thứ Lý Kế Thường yêu thích phong nhã, ở kinh thành làm một chức quan nhân nhã, con thứ tư Lý Kế Nghiêu, hiện nay đóng quân ở biên quan, đi mười mấy năm không về, con thứ ba Lý Kế Hành và con năm Lý Kế Quyền do dòng thứ sinh ra, giúp xử trí những việc trong phủ, vẫn chưa ra làm quan.

Hôm nay, cả bốn huynh đệ cùng trở về và gặp nhau tại cửa chính quả thật rất trùng hợp, nên chỉ biết nhìn nhau cười, rồi cùng vào, liền thấy nha hoàn bên người lão thái thái vội vàng vàng qua đây, thỉnh bọn họ đến Vinh An đường. Cho là có chuyện trọng đại, mấy người ngay cả y phục cũng không đổi, liền vội vàng vàng tới.

Đúng là chuyện trọng đại, đoàn xe của nữ nhi duy nhất của tứ đệ (tứ ca) bọn họ Lý Minh Cẩm hồi kinh hiện tại cùng Tần vương va chạm.

Bốn đại nam nhân đồng thời hít thở sâu, sắc mặt đều thay đổi.

"Sao, sao có thể cùng Tần vương va chạm? Tần vương sẽ không có ra tay với Cẩm nhi chứ?" Nhị gia giật mình nói, trong lòng bắt đầu vì sinh mệnh của cháu nữ mà lo lắng.

Tam gia và ngũ lão gia đều không nói gì, nhưng trong mắt có lo lắng và khiếp sợ, bọn họ cũng không phải lo lắng đến sống chết của Lý Minh Cẩm, lo lắng chính là Uy Viễn hầu gặp phải xui xẻo, nói không chừng Tần vương sẽ giận chó đánh mèo với Uy Viễn hầu phủ, đến lúc đó còn không biết Tần vương sẽ đùa giỡn thủ đoạn thâm độc nào với Uy Viễn hầu đâu. Đừng thấy Uy Viễn hầu hiện tại, thật ra cũng đã không bằng với trước đây, từng đời một sa sút, bọn họ hiện tại đều là bình thường qua ngày, liền rất sợ hãi cần phạm phải một sai lầm nhỏ cũng có thể bị tước đi chức vị, bởi vì cũng muốn được yên ổn không có những chuyện như thế này xảy ra, nên bọn họ rất rất cẩn thận.

"Nói nhăng cuội gì đấy!" Uy Viễn hầu mắng một tiếng, tốt xấu làm đại gia trưởng mười mấy năm, rất nhanh liền khôi phục trấn định, sửa sang lại mạch suy nghĩ, hỏi: "Hiện nay tình huống ra sao? Minh Cẩm vô sự chứ?"

Đây là muốn cho Uy Viễn hầu phu nhân nghe mà kể sự tình, Uy Viễn hầu phu nhân vẻ mặt đau khổ nói: "Người trở về báo cũng nói không rõ ràng, thiếp đã để cho quản gia phái người đi hỏi thăm, không có chuyện còn tốt, nếu là có chuyện gì..."

Ý tứ của Uy Viễn hầu phu nhân mọi người đều hiểu, lập tức liền không nói.

Lão phu nhân tay lần phật châu trong tay, chậm rãi nói: "Cần nhắc một chút, mặc kệ sự tình nguyên nhân là ai gây ra, ngày mai chúng ta đưa thiếp đến

phủ Tấn Vương, nói người tự mình đi tạ tội, mặc dù không giải thích, cũng thể hiện tâm ý."

Lời này nói đúng ý Uy Viễn hầu, Uy Viễn hầu gật đầu, trong lòng đã suy nghĩ lễ vật tạ tội, lễ vật thế nào mới có thể làm cho Tấn vương không so đo chuyện này. Đương nhiên, trọng yếu nhất là, làm Tấn vương ngán vạ lần đừng nhớ Uy Viễn hầu phủ, bởi vì lấy kinh nghiệm khi trước mà xem, bị loại người như Tấn vương nhớ đến, sẽ không có một kết quả tốt.

Lão phu nhân thở dài, tiếp tục nói: "Năm trước lão tứ ở trong thư có nói, Cẩm nhi đã lớn, nên bàn đến hôn sự, không thể ở mãi biên quan ngây ngốc mà lỡ tuổi xuân. Lần này hân đau lòng mà để Cẩm nhi trở về, chính là chuyện này, cho các người là ca ca và tẩu tẩu lo liệu giúp, tìm cho Cẩm nhi một mối hôn nhân tốt, cũng không uổng hân ở biên quan vất vả. Nữ nhi Lý gia chúng ta đương nhiên không phải bình thường, thế nhưng lại xảy ra chuyện này, nếu là truyền đi, sợ rằng không ai dám mà đổi nghịch với Tấn vương, hôn sự của Cẩm nhi lại càng khó khăn."

Nghe xong, mọi người đều nhủ mảy.

Uy Viễn hầu phu nhân tiếp lời, hàm súc nói: "Sợ rằng chúng ta trước kia giúp Cẩm nha đầu chọn vài người nhưng cũng không thích hợp." Nói, len lén liếc nhìn gương mặt lạnh lẽ của lão thái thái, sợ rằng ngay cả mấy vị lão gia này cũng không biết được thật ra trong lòng của lão thái thái cũng không thích vị tôn nữ này, mặc dù nàng là nhi nữ của chính thể mà bà thương yêu nhất.

Uy Viễn hầu và nhị gia cùng tứ gia là huynh đệ ruột thịt, thương yêu tiểu đệ nhỏ nhất quanh năm bên ngoài đóng quân ngoài biên quan này, không đành lòng nhìn nhi nữ duy nhất của tiểu đệ vất vả, nhao nhao nói: "Bất kể như thế nào, Cẩm nha đầu là cô nương tốt, đứa nhỏ này hiểu thuận, tứ đệ lại không ở đây, chúng ta nên quan tâm nhiều hơn." Sau đó Uy Viễn hầu hướng Kỳ phu nhân nói: "Việc này phu nhân chiều cố hơn, đợi Minh Cẩm trở về, mang nó ra ngoài nhiều hơn."

Uy Viễn hầu phu nhân tất nhiên là đáp ứng.

"Ai, Tấn vương tính tình có không tốt, hẳn là cũng sẽ không đi khó xử một tiểu cô nương chứ?" Nhị lão gia có chút lạc quan nói.

Nhị lão gia vừa mới nói xong, mọi người đều nhìn không được nhìn hắn một cái, thầm nghĩ tại sao có người có thể có ngốc như thế, ngây thơ như thế? Người trong thiên hạ đều biết Tấn vương là ai, đương kim thánh thượng thờ gấp, còn từng chỉ vào hắn chửi ầm lên "Gián tà thành tính, khốc lệ hung ác", ngay cả thân phụ nói thế, để cho bọn họ biết hắn ra tay với người ngoài sao có thể an tâm?

Mọi người hiện tại tinh thần bất an không yên, quân gia lại nhận được tin tức mới, chạy như bay tiến đến báo cáo.

Bình thường quân gia rất bình tĩnh nhưng hiện tại lại cực kỳ mất bình tĩnh, ngay cả đầu tóc cũng tán loạn, tiến vào với giọng run run: "Có, có tin tức, nghe người báo lại, Tấn vương tự mình áp giải đoàn xe ngũ tiểu thư tới hồi tội!"

Tin này thật như là bị sét vô tình đánh phải!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Icon

Beta: Hạnh Như

Phủ Uy Viễn Hầu như muốn nổ tung, các vị nhân gia nghe tin này mà lỗ tai cứ lùng bùng, ánh mắt đại ra.

Cuối cùng vẫn là lão phu nhân phản ứng nhanh nhất, trầm giọng nói: "Rốt cuộc chuyện là như thế nào, đã tìm hiểu rõ ràng chưa?" Chuyện phải rõ ràng mới tìm được cái lí làm lợi thế, cho dù là Tấn vương đi nữa mà cả cái lí cũng không có đến lúc đó cũng không có khả năng làm được gì quá đáng.

Quân gia không chậm một hơi, trả lời: "Lão phu nhân, phủ vệ Tấn vương đem đoàn xe của ngũ tiểu thư vây lại, thuộc hạ đã phái người đi tìm hiểu. Lúc đó xa xa liền nhìn thấy Tấn vương dẫn đầu, còn phủ vệ thì vây quanh đoàn xe, bọn họ cũng thấy không thấy được đã xảy ra chuyện gì, thật khó mà bẩm cáo." Mà người quay về báo rằng trên áo bào Tấn vương còn dính đầy máu, vẻ mặt như muốn giết người, người nhất gan can bản không dám tới gần, nào dám đi hỏi.

Nếu đúng vậy, các người ngạc nhiên lớn như vậy làm cái gì? !

Bị dọa, mấy vị lão gia Uy Viễn hầu phủ nhìn không được trừng mắt quân gia.

Lão phu nhân lần phạt châu, trầm ngâm nói: "Tuy không biết là chuyện gì, nhưng xem ra chuyện cũng không có tốt, các người chuẩn bị kế sách, đến lúc đó cũng có cái đề mà ứng phó thật tốt."

Lão phu nhân bảo chuẩn bị mọi chuyện cho thật tốt , mọi người nhất nhất tán thành.

Chiều xuống, ánh mặt trời le lói . Đoàn xe của Tấn vương đã trở lại kinh thành, bỏ qua tất cả ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người, trực tiếp hướng phủ Uy Viễn Hầu mà đi, làm cho nhiều người ven đường hiểu chuyện vậy xem không khỏi suy nghĩ miên man, cũng có người âm thầm nghĩ rằng hẳn có quan hệ thông gia cùng Uy Viễn phủ, cũng có lo lắng cho Uy Viễn hầu phủ, rất sợ Uy Viễn hầu phủ chọc đến tên sát tinh này.

Uy Viễn Hầu mang theo ba huynh đệ tự mình đi cửa lớn nghênh tiếp.

Mặt trời chiều còn sót lại ánh sáng màu vàng nhạt nhạt, soi rọi vào các phiến đá ven đường, đem bóng kéo dài hơn. Xa xa liền nhìn thấy phủ vệ của Tấn Vương cười trên một con hân mã cao lớn, đều là những nam tử khỏe mạnh to lớn, mặc áo bào có cùng một màu sắc trên ngực có thêu chữ Tấn màu hồng, vẻ mặt nghiêm túc, chia làm hai bên trái phải, ở giữa là đoàn xe của ngũ tiểu thư phủ Uy Viễn hầu, thoát nhìn thật đúng là cảnh tượng Tấn vương đang áp giải nạn nhân.

Phía trước nhất là một chiếc xe ngựa tốt, thành xe là một màu hồng nhẹ, thấp thoáng pha thêm màu hổ phách, thoát nhìn rất thanh lệ quý phái, đây chính là cỗ xe ngựa của nữ nhi Trấn Bắc tướng quân ngồi. Rèm cửa xe được rủ xuống kín đáo, trong xe yên tĩnh im lặng, cũng không biết người trong xe là tính tình như thế nào, mà có thể bị phủ vệ Tấn vương phủ rêu rao khắp nơi áp giải nhập kinh như vậy, cùng nhau đi tới, thấy người nào cũng im lặng, trong lòng âm thầm nghĩ cho nữ tử đáng thương.

Một đường yên tĩnh, im lặng.

Dẫn đầu là một nam tử mặc trường bào màu đen viền bạc, lưng đeo trường kiếm, thân hình thon dài, mắt phượng mày dài, ngồi ngay ngắn trên con tuấn mã cao to, lưng thẳng tắp, mặt mày nghiêm nghị. Thoạt nhìn dáng vẻ phong tư, là một nam tử tuấn mỹ hiếm có, chỉ là khi nhìn kỹ, trong mắt người đó có vẻ u ám nặng nề, hình như có lãnh khốc tàn nhẫn đến vô cùng, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Đoàn xe dừng lại trước Uy Viễn hầu phủ.

Mấy lão gia của Uy Viễn Hầu phủ nói thầm trong bụng, Tấn vương đến đây nào vì chuyện kia, nếu là thật sự là Cẩm nhi chọc phải hấn trước, hấn trực tiếp đem người đi đến Đại Lý Tự hoặc là bộ hình, vì cái gì mà dùng cách áp giải phạm nhân đến đây?

Uy Viễn Hầu mang theo huynh đệ tiến lên bái kiến, miễn cưỡng cười nói: "Chưa từng nghĩ Tấn vương hôm nay đến đây, không có từ xa tiếp đón, chất nữ của thần mang đến thêm phiền phức cho Tấn vương, mong ngài nghĩ tình nàng còn nhỏ tuổi, vớt lại trước nay sống và trưởng thành tại biên quan, không biết cấp bậc lễ nghĩa, đừng chấp nhặt cùng nàng."

Mặc kệ có lỗi hay không, trước hãy cứ như thế này đi.

Trên mặt mang cười, trong lòng biết n không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm từ mọi ngõ ngách, không khỏi có chút lo lắng vì chất nữ trong xe, tuy còn chưa rõ chuyện như thế nào, thế nhưng bây giờ nhìn thái độ của Tấn vương, rất sợ chất nữ không hiểu chuyện chọc đến Tấn vương, không chỉ đối với thanh danh nàng có tổn hại, sau này cũng khó nói đến chuyện có hôn sự thật tốt, làm cho hấn cảm thấy thẹn với huynh đệ thật nhiều, sớm biết như vậy hẳn là sớm phái người đi đón người về, cũng không có chuyện gặp phải Tấn Vương, rồi để xảy ra chuyện như thế này .

"Không sao, trái lại nàng là vì bốn vương nên mới bị liên lụy." Tấn vương nhàn nhạt nói, âm thanh trầm thấp.

Uy Viễn Hầu cũng người tỏ vẻ không hiểu.

Lập tức gọi đội trưởng phủ vệ Tấn vương phủ Tịch Xa đến nói rõ sự tình, hấn trưng bộ mặt con nít, cười rộ lên lộ ra hai cái đồng tiền nho nhỏ, mười phần hưng phấn. Tịch Xa xoay người xuống ngựa, tư thế mạnh mẽ như rồng, trông rất đẹp mắt.

Tịch Xa hướng Uy Viễn Hầu chấp tay thi lễ, nói: "Lúc đó vương gia trập nã tội phạm, không ngờ tên đào phạm kia có đồng bọn giao hoạt nên chạy thoát, xông vào trạm dịch, trùng hợp tiểu thư quý phủ đang dừng chân tại đây giúp đỡ một chút, nên đã bắt được tên tội phạm. Nếu không phải là có tiểu thư quý phủ xuất thủ tương trợ, ta có đội mã cũng không thể bắt được hấn, quý tiểu thư không hổ là nữ nhi tướng gia ..."

Nghe Tịch Xa lời khen thưởng nhi nữ nhà mình, Uy Viễn Hầu trong lòng dờ khóc dờ cười lại có một chút ghen khuất, cái chuyện Cẩm nha đầu này mạnh mẽ hơn người không cần kể lại, bọn họ cũng đều biết nha đầu này đã được phụ thân nuôi dưỡng thành nam nhi, bọn họ cũng là rất đau đầu, hận không thể đem chuyện về nàng đi che giấu. Vốn là muốn nàng rời kinh một thời gian, trong kinh hẳn là đã sớm quên mất từng có sự tích dữ dội của nàng, có thể nói là tìm được nhà tốt để gả, nhưng mà cái người miệng rộng này vừa nói, không phải làm người trong kinh đều nhớ lại sự tích của nàng sao, nàng làm sao mà tính đến hôn sự được đây? Các người đều là cố ý phải không?

Mặc kệ có hay không có ý, Tịch Xa cũng nói sơ qua là ngũ tiểu thư phủ Uy Viễn Hầu không có chọc đến Tấn Vương, thậm chí còn giúp Tấn vương một phen, trong lòng mọi người lau mồ hôi, thực sự là sợ bóng sợ gió một hồi. Đương nhiên, đối với lời trong miệng Tịch Xa thì giống như là dâng thư báo cáo ngợi khen Uy Viễn hầu phủ giáo nữ có công, loại chuyện này bọn họ không dám kê công, chỉ cần Tấn vương đừng có khí huyết dâng trào tìm bọn họ phiền phức là được.

Trong lòng mặc dù là nghĩ như vậy, trên mặt lại nghiêm túc nói: "Tịch hộ vệ khen sai rồi, tiểu cô nương như nàng, đảm đương không nổi như vậy. Trong lúc vương gia chấp hành công vụ, trập nã đào phạm, nàng đã gặp và giúp , cũng là chuyện đương nhiên nên làm, không cần vương gia tự mình hộ tống nàng trở về..."

"Đương nhiên là được!" Tấn vương mở miệng cắt ngang lời của hấn, " Thiên kim quý phủ giúp bản vương bận rộn, mà còn có bọn đồng đảng đang lẫn trốn chưa bắt được, nếu mà nàng có bị liên lụy cũng là do bản vương không đúng."

Uy Viễn Hầu trong lòng âm thầm nhủ mảy, mặc dù Tấn vương nói hợp tình hợp lý, thế nhưng vẫn là cảm thấy không thích hợp, Tấn vương xưa nay sự vụ bận rộn, nào có lòng tốt mà hộ tống một chi nữ bình thường vào kinh, còn rêu rao khắp nơi như vậy, như là muốn ồn ào được mọi người đều biết, rõ ràng là có chủ ý xấu xa, làm cho người ta thấp thỏm trong lòng bất an. Chỉ là Tấn vương hành sự tàn nhẫn, thủ đoạn khốc liệt, không biết hắn đã làm chuyện gì, chuyện xấu trái lại nghe không ít, đột nhiên nghe lời này, không ai sẽ cảm thấy hắn là hảo tâm, sợ trong đó có âm mưu quỷ kế gì.

Uy Viễn hầu ngừng đầu nhìn phía Tấn vương, rất nhanh lập tức bị đôi mắt sắc bén tàn khốc bức phải cúi đầu.

Tấn vương giơ tay ra sau, những hộ vệ hai bên kia nhanh chóng tản ra, người đánh xe thức thời đưa xe ngựa tìm đường tiến lên.

Tấn vương tự mình mang phủ hộ vệ hộ tống về kinh, bỏ qua chuyện Tấn vương tính tình không tốt, đúng là chuyện này thật hãnh diện, Uy Viễn hầu trong lòng hơi có đắc ý, nói với người trong xe: "Tiểu nữ, còn không xuống tạ ơn vương gia." Tuy Tấn vương làm điều thừa, nhưng hắn tỏ thái độ như vậy, bọn họ chỉ có thể cảm tạ.

"Dạ, đại bá phụ."

Người trong xe trả lời một tiếng, thanh âm là thiếu nữ vô cùng trong trẻo nhu hòa. Người đánh xe nhảy xuống xe, cung kính đem cửa xe mở ra, đầu tiên là hai nha hoàn dung mạo thanh lệ xuống xe trước, sau đó khom người đứng, đưa tay vào trong xe ngựa đỡ thiếu nữ xuống xe.

Bước xuống xe là một thiếu nữ mặt mày tinh xảo, mặc một bộ váy xanh tha thướt, cổ tay áo cùng cổ áo thêu một dải hoa văn, lưng đeo dương chi ngọc bội, phiêu dật nhã nhặn lịch sự. Thiếu nữ được nha hoàn đỡ đi tới bên người Uy Viễn hầu, nghiêng mình làm lễ, xa xa hướng Tấn vương hành lễ, cực kì cảm tạ.

Ánh mắt Tấn vương lướt qua nửa khuôn mặt nàng, thiếu nữ tư thái cung kính, sắc mặt nghiêm túc, mặt trời chiếu sáng trên khuôn mặt đẹp như bạch ngọc được điêu khắc tinh, lông mi dài như che khuất đi con ngươi trong trẻo. Tấn vương dùng ánh mắt lướt sơ qua, nhanh chóng đến nỗi không một người nào phát hiện ra, không có hơn nửa câu dư lời, nói tiếng "Cáo từ", liền dẫn đám phủ vệ làm cho người sợ hãi trong lòng rời đi.

Đội Tấn vương cùng phủ vệ rời đi, mọi người ở đây đều thở phào một cái, đồng thời việc này cũng rất nhanh ở kinh thành truyền ra, mọi người nhao nhao suy đoán xem Tấn vương có mục đích gì trong đó, có thể làm cho ái nữ Trần Bắc tướng quân vô tội bị liên lụy mà nổi danh một hồi.

Nhị lão gia quay đầu lại nhìn về chất nữ đứng phía bên cạnh, thân thiết hỏi: "A Bảo, con có bị thương không?"

A Bảo là nữ danh của Lý Minh Cẩm, Lý Kế Nghiêu vì ái nữ như châu báu mà nâng niu trong tay, coi nữ nhi của mình như trân bảo hiếm có. Do gọi mãi theo thời gian dài nên các trưởng bối trong nhà cũng gọi theo.

A Bảo rút cuộc ngừng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp tươi cười, không cẩn thận, một cái răng khểnh lộ ra, cười đến cực kỳ hoạt bát đáng yêu, "Nhị bá yên tâm, A Bảo tất cả đều tốt ạ."

Lão nhị với lão tứ là do một nương sinh ra, từ nhỏ đến lớn quan hệ vô cùng tốt, lại thương A Bảo thuở nhỏ chịu tang mẫu thân, bên cạnh lại không có trưởng bối là nữ nhân quan tâm, phụ thân lại quanh năm đóng ở biên quan, thường xuyên qua lại, cực kỳ quan tâm đến chất nữ này, coi như đã rời khỏi, thấy nàng cười mà không mất vẻ đáng yêu khi còn bé, tâm tình cũng như vậy mà tốt lên, cười nói: "A Bảo đã trưởng thành rồi."

"Nhưng nhị bá vẫn cứ trẻ trung như vậy."

"Nha đầu này chính là nói ngọt."

Uy Viễn hầu già bộ ho khan, nói: "Đi vào trước thôi. Cẩm nhi đã trở về, trước hãy đi chào hỏi tổ mẫu của con, đỡ phải để cho bà nhắc đi nhắc lại."

A Bảo nghe xong, khôn khéo vâng lời, thần sắc bình tĩnh theo mấy vị thúc bá cùng nhau đi vào phủ Uy Viễn Hầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Đến Vinh An đường, mấy vị phu nhân nhận được tin tức đều tới cùng ngồi nói chuyện với lão phu nhân, các tiểu thư, thiếu gia trong Hầu phủ mặc dù biết A Bảo hôm nay trở về, nhưng vì lúc trước xảy ra những chuyện đó, trưởng bối cũng không để cho bọn họ thêm lo lắng, liền không có nói cho bọn họ biết, chỉ truyền lời lại cho bọn họ ngày mai sáng sớm thình an tổ mẫu, nhân tiện gặp lại tỷ muội vừa hồi phủ.

Thật ra sớm đã có một nha hoàn lanh lợi đến trước cửa dò la, đã trở về báo cáo lão phu nhân, biết là sợ bóng sợ gió một hồi, tất cả mọi người yên lòng, lúc này lại có tâm tình nói đùa.

A Bảo đi theo mấy vị thúc bá phía sau tiến vào, lần lượt bái kiến các vị trưởng bối, cuối cùng ngồi ở thềm gác chân, dựa vào người lão phu nhân. Lão

phu nhân kéo tay tôn nữ, thương tiếc vỗ lưng của nàng, liên tục nói: "Rốt cuộc đã trở về, cha con thật đúng là tâm địa ác độc, chính mình không chịu trở về, lại muốn nữ nhi cũng theo hần ở biên quan chịu khổ..."

A Bảo cười nói: "Phụ thân con rất nghĩ cho tổ mẫu, thế nhưng biên quan mấy năm nay chiến tranh liên tục không ngừng, phụ thân con thân mang hoàng lệnh, thật sự là đi không được. Năm trước tộc người Bắc Di xâm nhập phía nam, cuộc chiến đó phụ thân còn bị thương, tịnh dưỡng nửa tháng mới có thể đứng dậy, nhưng lại gây đi rất nhiều, con..." Mắt nàng đỏ hoe, nghẹn ngào lên tiếng.

Lão phu nhân thất kinh, thất thanh nói: "Không phải nói chỉ là vết thương nhẹ sao?"

A Bảo cúi đầu, nước nôi nói: "Đó là người không muốn để tổ mẫu và mấy vị bá phụ, thúc phụ lo lắng, mới có thể nói là vết thương nhẹ, lúc đó đại phu đều nói nếu người không tỉnh đến, liền, liền..." Nói đến chỗ thương tâm, A Bảo đem mặt chôn ở trên đầu gối lão phu nhân, đau lòng khóc thành tiếng.

Lão phu nhân hai mắt rung rung, trong miệng liên tục mắng lão tử lừa bà, tại sao có thể lừa gạt thân mẫu già yếu như vậy.

Mắt thấy bà cháu hai người muốn ôm nhau mà khóc thương tâm, người chung quanh phải trấn an thật lâu, thật lâu mới ngưng được.

Lão phu nhân thật là lo lắng cho nhi tử nơi biên quan, đó là cái nghiệp chướng do chính bà sinh ra, mặc dù thường xuyên ngộ nghịch bất hiếu làm cho mẫu thân già này vì hần lo lắng, nhưng rốt cuộc là cốt nhục thân tình, thế nào không quan tâm? Nghe cháu gái nói hần bị thương, ngực như bị ai đó nhéo lại nhéo rất đau, thấy A Bảo lại càng đau xót, thương tiếc cho cháu nhỏ phải từ bỏ nơi phồn hoa để đến biên quan chịu khổ.

Uy Viễn hầu tự biết nếu không phải tứ đệ ở biên quan phòng thủ, lập nhiều công trạng, Uy Viễn hầu phủ cũng không được huy hoàng như hôm nay, hoàng đế cũng chưa chắc đối đãi với Lý gia như vậy, trong lòng là thập phần tán thành chuyện tứ đệ tòng quân năm đó, đợi hần sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cũng thuận lý thành chương ở lại phòng thủ biên quan, mười mấy năm không về nhà. Cũng vì là như thế, Uy Viễn hầu đối A Bảo cũng thập phần coi trọng, thấy bà cháu hai người nói chuyện sắp xong, liền đưa mắt ra hiệu cho thê tử.

Uy Viễn hầu phu nhân cười nói: "Nương, tứ đệ như vậy là được rồi, tục ngữ nói đại họa sau tất có đại phúc, tứ đệ là một người có phúc khí, nhất định là không có chuyện gì. Cẩm nhi đi xe mệt nhọc, lại bị khiếp sợ, trước hết để cho nha đầu đi nghỉ ngơi, có gì ngày mai lại hỏi cũng được mà."

Nhị phu nhân cũng chen miệng nói: "Đúng vậy, nếu là Cẩm nhi mệt rồi thành bệnh, cuối cùng đau lòng không phải là nương sao?"

Lão phu nhân chụp tay A Bảo vỗ về, cười nói: "Nha đầu kia ở bên cạnh ta ít nhất, nhưng ta lại hiểu rõ nó nhất. Lão nhị, ngươi xưa nay cùng Cẩm nhi rất tốt, liền đưa nó đi thôi. Lão đại, Bảo Hàm viện đã sắp xếp thỏa đáng chưa?" Nghe thấy Uy Viễn hầu phu nhân cười đáp lời tất cả đều thỏa đáng, lại nói: "Lão đại làm việc ta yên tâm, chỉ sợ Cẩm nhi lâu không ở đây, không hề biết được bọn nô tài có lừa tiêu cô nương nàng chuyện gì, lão nhị con đi xem trong viện của nó còn thiếu cái gì, con coi lại cho thuận mắt."

Nhị phu nhân đáp: "Nương yên tâm, từ nghe nói Cẩm nhi trở về, đại tẩu sớm đã đưa người đến viện của Cẩm nhi sắp xếp qua, tất cả đều sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không để Cẩm nhi của chúng ta đợi đến mệt đầu."

A Bảo vội nói: "Tổ mẫu, đại bá mẫu, nhị bá mẫu phí tâm, cũng làm cho đại bá phụ phí tâm rồi."

Oán trách mấy câu, A Bảo rốt cuộc cũng được rời đi, theo nhị bá mẫu rời khỏi.

Đợi A Bảo sau khi rời đi, lão phu nhân ngồi trên ghế, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi, mấy vị lão gia thấy tình trạng đó, vội hỏi: "Nương mệt mỏi rồi phải không? Nương phải giữ gìn thân thể thật tốt, đừng quá lo lắng."

Lão phu nhân đưa ly trà sâm do nha hòa mang đến lên miệng nhấp một ngụm, hỏi: "Cẩm nhi và Tấn vương là va chạm như thế nào? Lúc trước nha đầu trở về kể lại cũng không rõ ràng lắm."

Uy Viễn Hầu nói: "Việc này con cũng còn chưa kịp hỏi rõ ràng. Thường thị vệ chỗ Tấn vương nói cũng không được rõ ràng cho lắm, chỉ nói là trong thời gian truy nã đào phạm, Cẩm nhi cùng đoàn xe trùng hợp đi ngang qua trạm dịch nghỉ ngơi, giúp bọn họ một phen. Tấn vương sợ phạm nhân kia còn có đồng đảng, liền tự mình hộ tống Cẩm nhi vào thành."

Lão phu nhân tay căng thẳng, lại hỏi: "Cẩm nhi giúp bọn hần? Giúp cái gì có thể làm cho đường đường Tấn vương tự mình hộ tống một tiểu nha đầu vào thành? Cẩm nhi chúng ta thật là có mặt mũi nha." Câu cuối cùng lại cười chế nhạo không ngớt.

Uy Viễn hầu suy đoán nói: "Sợ là không phải mặt mũi Cẩm nhi lớn, mà là do nhìn nể mặt tứ đệ thôi. Tấn vương mặc dù tính tình không tốt, nhưng cũng là hoàng tử được nuôi lớn trong cung, cũng là có suy tính của mình."

Yên lặng một chút, lão phu nhân mới nói: "Chuyện này hay là cứ như vậy qua đi, đỡ cho Cẩm nhi trẻ tuổi không biết chuyện gì."

Uy Viễn hầu tự nhiên xác nhận.

*****

Bên kia, A Bảo theo nhị bá mẫu suốt đường đi tự nói một mình, cuối cùng đã tới nơi—— Bảo Hàm viện, trong viện hoa và cây cảnh xanh um, góc tường hoa đào nở thật đẹp. Lại đi vào, gian phòng đã được thu dọn sạch sẽ, tất cả bày biện mới tinh, trong phòng lư hương thoang thoảng mùi thơm, nha hoàn cũng đợi sẵn một chậu nước sạch để rửa mặt.

Nhị phu nhân kéo tay A Bảo, yêu thương nói: "Đã trở về là được, mấy ngày nay cực khổ. Biết con trở về, nha đầu Minh Phụng kia vẫn la hét muốn cùng con đi chơi, nhưng rốt cuộc con đã trở về. Biên quan cuộc sống có vất vả không? Trông con so với các tỷ muội trong nhà thì có phần ốm yếu, thật là làm cho đau lòng người."

A Bảo mím môi cười nói: "Con cũng rất nhớ Lục muội muội, mấy năm không gặp, Lục muội muội tất nhiên trưởng thành là một đại cô nương, con còn không chờ được, muốn gặp muội ấy thật nhanh."

Nhị phu nhân không khỏi vui lên, véo mũi nàng một chút: "Con cùng nó có bằng tuổi đâu, con lớn nó mấy tháng thôi, hai tỷ muội các con trái lại chơi rất thân với nhau." Nói rồi, nhìn kỹ quan sát A Bảo, chỉ cảm thấy dưới ánh sáng mờ ảo, khuôn mặt thiếu nữ tinh xảo tươi cười minh diễm, chiếc răng khểnh xinh đẹp, mặt như đóa hoa xuân, thân liễu mảnh mai, quả nhiên, xinh đẹp nghiêng nước, dung mạo sao với Kỳ mẫu có hơn chứ không kém.

"Lục muội muội không chỉ bằng tuổi, tính tình cũng tốt, từ nhỏ với con rất hiểu ý, con cũng thích Lục muội muội, tự nhiên cùng nàng sẽ thân thiết." A Bảo đáp.

"Con cứ nói nó như thế, nó là dạng người nào không lẽ ta không rõ?"

Nói mấy câu, Nhị phu nhân lại bảo: "Con cũng mệt rồi, rất cần nghỉ ngơi, ngày mai đoán là con sẽ rất bận đấy." Nói xong, lại gọi nha hoàn lớn bé trong viện ra, dặn dò các nàng tận tâm hầu hạ chủ tử, sau đó rời đi.

Nhị phu nhân sau khi rời đi, A Bảo được nha hoàn hầu hạ tắm rửa thay y phục, sau một hồi tắm rửa, toàn thân thoải mái một chút, lúc này nha hoàn cũng mang bữa tối tới. A Bảo ngồi trước một cái bàn gỗ vuông, liếc nhìn đồ ăn trên bàn, đều lấy thanh đạm là chính, có canh măng vịt, cá hấp, cháo gà, còn có hai đĩa nhỏ điểm tâm, vừa lúc thích hợp làm khai vị cho người đi xe mệt mỏi.

"Tiểu Thư, nhị phu nhân vẫn nhớ đến ý thích trước đây của người." Nhạn Thanh bưng nước đến cho A Bảo rửa tay, cười khanh khách nói.

Nhạn Hồi mang bát canh đặt trước mặt A Bảo, cười nhạt nói: "Nhị phu nhân cẩn thận săn sóc xưa nay rồi."

Nhạn Thanh không hiểu, nhăn mũi: "Nhị phu nhân thật là thân thiết, trong mấy vị phu nhân, nhị phu nhân là tốt với tiểu thư nhất."

"Khờ quá!" Nhạn Hồi không muốn cùng nàng cãi cọ, hầu hạ A Bảo dùng bữa.

A Bảo nghe hai nha hoàn nói chuyện, cũng cười theo, nói: "Nhị bá mẫu đương nhiên là tốt." Liền không cần phải nhiều lời nữa.

Ăn uống no đủ, lại rửa mặt sạch sẽ, nghe trong không khí nhàn nhạt hương, nhìn ngoài cửa sổ trời đã tối đen, làm đến nơi đến chốn như vậy cảm giác thật sự là quá tốt, một tháng đường xe thật sự là quá muốn lấy mạng người mà. A Bảo thích ý dựa vào lưng ghế, có chút buồn ngủ.

Nhạn Hồi nhìn bộ dáng này của nàng, có chút đau lòng lại có một chút lo lắng.

Lúc này, nhũ mẫu của A Bảo Hoa ma ma cầm bình tinh dầu tiến vào, đau lòng nói: "Hôm nay tiểu thư vô ý đụng vào vai, mặc dù không có trầy da, nhưng cũng không thể khinh thường, dùng một chút tinh dầu xoa bóp máu bầm, đỡ phải ngày mai chịu tội."

Nghe xong, Nhạn Hồi vội vàng nói: "Vẫn là ma ma cẩn thận, chúng con."

Nói xong, Nhạn Hồi đến ngồi bên cạnh A Bảo, Nhạn Thanh cũng đi đem màn buông xuống, lúc này mới chậm rãi cời y phục của A Bảo ra, lộ ra bên trái một mảnh vai, chỉ thấy từ trước đến sau vai trắng nõn nà hiện ra một màu sắc khác, đã tích ứ máu. Ba người thấy thế lại một trận đau lòng.

Nhạn Hồi tay nghề vô cùng tốt, chậm rãi xoa bóp, nhớ tới chuyện hôm nay, nỗi khiếp sợ vẫn còn, hỏi: "Tiểu thư, vai đau không?"

"Có chút đau." A Bảo hàm hồ nói, được xoa bóp với lực không nhẹ không nặng vô cùng thoải mái, cả người lười biếng, giống như con mèo nhỏ nằm trên giường ngủ gật.

"Tiểu thư, hôm nay có phần lỗ mãng, nếu có chuyện gì cũng sẽ khiến cho lão gia đau lòng." Hoa ma ma viên mắt hồng hồng nói.

"Hoa ma ma, hôm nay nếu không phải tiểu thư, xe ngựa chúng ta sẽ bị tên hung đồ kia đoạt đi, tất cả mọi người chúng ta sẽ gặp tai ương, nói không chừng sẽ mang tội đồng đảng không chừng." Nhạn Hồi trầm giọng nói, trong lòng mặc dù cảm thấy A Bảo hôm nay xuất thủ thực sự không ôn, nhưng nàng hiểu rõ, biết là Tần vương sau đó truy nã tội phạm, Nhạn Hồi mới yên lòng, mặc dù là lỗ mãng một chút, nhưng chỉ cần có Tần vương chứng thực A Bảo lúc đó là cực chẳng đã mới xuất thủ, ai dám nói tiểu thư Uy Viễn hầu phỉ?

Nhạn Thanh thân kinh khá thô, chuyện đã qua bình thường sẽ không giữ lại trong lòng, lúc này còn có tâm tình tán thưởng chủ nhân oai hùng cỡ nào, "Một cước của tiểu thư khi đó thật tuyệt, tiểu thư không hổ là chân truyền của lão gia, có tiểu thư, bọn hung đồ đó cũng không được tốt đâu."

Nhạn Hồi khoe miệng co quắp, tay ngựa ngáy rất muốn một cái tát hô to đây là một nha đầu ngốc, trong lòng nhin xuống con giận bốc hỏa, muốn mắng chửi, nàng cười hi hi nghe xong, qua rồi vẫn là vô tâm vô phế vui vẻ.

Nhạn Hồi vẫn là không yên tâm lắm, lại một lần nữa hỏi: "Tiểu thư, thực sự không cần gọi đại phu đến cho thuốc sao?"

A Bảo sắp ngủ, nàng có một thói quen tốt, không lạ giường, tới địa phương an toàn, là có thể tự nhiên đi vào giấc ngủ, đây cũng là trong khói lửa chiến trận ở biên quan luyện ra. Chỗ ở của nàng gần với quân doanh, trời còn chưa sáng là có thể nghe thấy tiếng binh sĩ thao luyện, có lúc có chiến tranh

không mười ngày thì cũng một tháng, trong lúc đó các loại thanh âm càng làm cho người ta sợ hãi, đến khi xác định bình an rồi, vẫn là có thể bình yên đi vào giấc ngủ. So sánh với hoàn cảnh ở biên quan khốc liệt như vậy, kinh thành quả thực chính là nơi yên bình thoải mái, hoàn cảnh tốt như vậy, cũng làm cho nàng sinh ra lười nhác a.

Nghe thấy lời Nhạn Hồi, A Bảo cự tuyệt, "Không được, so với thương thể nghiêm trọng trước đây từng trải qua, đây chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi."

Nhạn Hồi khổ sở ra mặt, đôi mắt sắp mang nước, vì tiểu thư nhà mình mà đau lòng. Tiểu thư từ nhỏ đã mất đi nương, phụ thân thì ở ngoài biên quan, đưa đến để lão phu nhân nuôi dưỡng, thì lão phu nhân lại không thích tiểu thư cho lắm, đường lại rất xa xôi, nếu không phải Uy Viễn hầu phu nhân xử sự công đạo, nhị phu nhân cũng thường xuyên quan tâm hỏi đến, đứa nhỏ không cha không mẹ còn bị bọn điều nô ức hiếp mà không biết, nhờ vậy cũng dưỡng cho tiểu thư tính tình độc lập tự chủ. Có lẽ là quá độc lập, cũng có thể là vì muốn lão gia yên tâm, sau đó tiểu thư đi cùng lão gia ra biên ải, vì để thích ứng cuộc sống ác liệt nơi này, bèn rèn luyện thân thể, bị đánh mà đứng lên, bị thương vô số, nếu so sánh với các cô nương Uy Viễn Hầu Phủ, thì không phải một câu đáng thương cũng không nói hết.

A Bảo thấy trên vai lực đạo không có, kỳ quái mở mắt ra, nhìn thấy Nhạn Hồi mắt ẩm ướt, biết nàng lại bắt đầu thương xót mình, gãi gãi đầu, an ủi: "Ta thật không có chuyện gì đâu, nhiều nhất là đau xót hai ngày mà thôi. Ngoan, đừng khóc a, người đó, ta còn chưa có chết đâu!"

"..."

Nhạn Hồi trầm mặc, vẻ mặt đen thui quay đi, cái gì thương cảm cũng không phải.

A Bảo liếc nhìn đồng hồ nước, quyết đoán nói: "Đêm đã khuya, ta đi ngủ, các người cũng ngủ sớm một chút đi."

Nhạn Hồi không nói gì, Nhạn Thanh vô tình nhắc nhở: "Tiểu thư, hiện nay mới giờ Tuất (bảy giờ tối), chưa tới giờ đi ngủ đâu."

A Bảo bị nha hoàn nhà mình phá, có chút không vui hỏi: "Ta ngủ sớm không được sao?"

"Thế nhưng... Lúc trước người không phải nói có khả năng hầu gia sẽ gọi người đến hỏi chuyện sao?"

Nhạn Thanh vừa mới nói ra, liền có ma ma hầu hạ bên cạnh Uy Viễn Hầu đến, hành lễ xong nhân tiện nói rõ mục đích đến đây của mình, "Quấy rầy ngủ tiểu thư nghỉ ngơi, hầu gia hỏi tiểu thư nếu chưa nghỉ ngơi mời cô qua thư phòng một chuyến."

"Đây là chuyện phải làm."

A Bảo tự giác đứng dậy, để cho Nhạn Hồi, Nhạn Thanh chỉnh trang y phục, theo ma ma kia cùng đi đến thư phòng của Uy Viễn Hầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trong thư phòng Uy Viễn hầu, trừ Uy Viễn hầu còn có nhị lão gia Lý Kế Thường.

"A Bảo tới đây ngồi nào." Nhị lão gia cười híp mắt nói. Hắn ngày thường tuấn nhã, cầm có râu, thoạt nhìn giống một mỹ đại thúc phong lưu. Ngược lại Uy Viễn hầu có khuôn mặt chữ điền, thoạt nhìn trời sinh uy nghi, nghe nói cùng lão Uy Viễn hầu đã qua đời như từ một khuôn đúc ra.

A Bảo hành lễ cùng hai người, xong mới ngồi vào ghế mà nha hoàn trong thư phòng mang đến. Chờ nàng rồi, nha hoàn dâng trà, liền đi xuống, trong phòng chỉ để lại thúc cháu ba người.

Uy Viễn Hầu vuốt ve cằm dưới, cười nhìn chất nữ của mình đã trưởng thành, thân thiết nhu hòa thăm hỏi một ít việc nhà, như là sức khỏe của phụ thân A Bảo thế nào, thương thể đã lành lặn hay chưa, chiến sự nơi biên ải ra sao, có giữ gìn sức khỏe hay không . . . . ., A Bảo theo sự thật mà đáp lời, bất kể tốt xấu gì cũng thành thật nói.

A Bảo nghĩ trong lòng, phụ thân nhà mình vì gia tộc đóng giữ ở biên thùy, lập được công trạng, còn được khâm phong làm trấn bắc tướng quân, đã mạ một lớp vàng cho Uy Viễn Hầu phủ, nếu là người trong nhà không biết phân rõ trắng đen, không biết hấn vát và, chỉ cho đó là đương nhiên, nàng cũng không quản. Phụ thân có mình là người thân cũng được rồi!

Sau đó đến phiên nhị lão gia, nhị lão gia nếu so với đại ca nhà mình thì thăm hỏi có phần ảm áp hơn, cũng bởi vậy có thể thấy nhị lão gia là một nam nhân rất thận trọng, cẩn thận, trừ việc hỏi han đến sức khỏe của tứ đệ mình ra, cũng quan tâm đến sức khỏe cũng như học hành của A Bảo, thời gian hỏi han này cũng khoảng mất nửa canh giờ.

Sau khi ôn xong chuyện cũ, liền nói đến chuyện chính.

"Minh Cẩm, con hãy nói cho chúng ta biết chuyện hôm nay đi, sao con lại cùng với vị Vương gia sao chổi kia có liên quan? Con không bị thương gì

chứ?" Nhị gia vẫn là quan tâm hỏi nài, vì sợ trong lúc truy nã tội phạm, tên Vương gia sao chửi kia làm thương tổn chất nữ của mình.

A Bảo cười nói: "Con không có bị thương, chỉ là vai có va chạm một chút, nói chung là không có gì đáng ngại." Không có nói rõ ra việc vai bị va chạm mà xanh đen lên, lại tiếp tục nói: "Hôm nay lúc chúng con đến gần trạm dịch, định là nghỉ ngơi canh giờ rồi vào kinh, liền cùng mọi người đến trạm dịch nghỉ ngơi uống chút nước, ngờ đâu lại gặp tên đào phạm kia, hắn muốn trà trộn vào đoàn xe để rồi đi, con lúc đó lại gần cạnh hắn, thiếu chút nữa bị hắn lấy dao uy hiếp, bắt đắc đi đành phải tự cứu."

Nghe thấy cái từ "Tự cứu" này, hai đại nam nhân tuổi tác cộng lại sắp một trăm tim đều rung động, sắc mặt kỳ quái nhìn tiểu cô nương có chiếc răng khềnh lóc lóc sáng qua ánh sáng của ngọn đèn, chỉ cảm thấy ánh sáng hình như là lưỡi dao sắc bén nhất, tiếp theo chớp mắt liền có thể đâm vào tim họ chảy máu lênh láng.

Chẳng trách bọn họ đối "Tự cứu" cái từ này nhạy cảm như vậy, nhớ tới lúc cô nương này tám tuổi, cùng với các tiểu thư thế gia ra ngoài du xuân, không khéo gặp được một đám lợn rừng, các cô nương khác đều hoa dung thất sắc thét lên run lấy bầy tìm kiếm nơi trốn, mà đứa nhỏ này lại leo lên cây bẻ lấy một nhánh, vung lên mấy cái đã đánh bay bọn lợn rừng, che chở cho các vị tiểu thư như nhurợc kia một cách oai hùng.

Nàng là dũng cảm như vậy thế nhưng hình tượng buru hãn (lỗ mẫn) từ đó đã đi vào lòng người, ngay cả mấy vị công tử trong kinh cũng bị nàng làm cho hoảng sợ ngã lăn ra đất, mặt mũi khó coi. Nhưng vì e ngại thanh thế của Uy Viễn hầu, cũng vì lúc đó sự việc quá gấp nên không ai dám lấy việc này chế giễu nàng, còn rất cảm kích nghĩa cử của nàng lúc đó. Nhưng mà như thế có ai dám cười nàng làm con dâu a? Thật là lo lắng sẽ không ai dám thú nàng làm thê tử a.

Sau khi sự việc lan truyền, đương kim hoàng thượng khen nàng dũng khí, hoàng hậu nương nương truyền nàng tiến cung khen thưởng, cười hỏi nàng lúc đó có sợ hãi không, tiểu cô nương tám tuổi khi đó một chút cũng không sợ xấu hổ hồi đáp: "Tự cứu mà thôi, nếu không tự cứu, chúng con đều sẽ bị bọn lợn rừng làm thịt."

Có thể nghĩ, đáp án này có bao nhiêu ngang tàng, lúc đó mấy vị phi tần đang uống nước có phun ra hay không?! Lúc đó là do phụ nhân Uy Viễn hầu đưa nàng vào cung, nghe nàng thành thật trả lời như thế, thiếu điều không thể thờ nổi, cảm thấy cô nương này thật sự là hết thuốc chữa, ai muốn người tự cứu, người và các tỷ muội lúc đó chẳng như nhau, đối với yêu cầu của nữ nhân khi đó, cùng yếu đuối lui về sau đám hộ vệ không phải là được sao.

Đương nhiên, đây chỉ là chuyện nhỏ trong cuộc sống mười bảy năm của cô nương này, trừ lần đó ra, cử chỉ hung tàn của cô nương này thì là vô số, khi bé đã hung tàn như vậy, còn có thể thông cảm do nàng tuổi còn nhỏ, dù là mỗi lần trả lời đều làm cho người khác cười đến sặc, cũng có thể nói là do lời nói con nít thôi. Thế nhưng bây giờ, còn hung tàn như vậy không phải đáng nói sao? Mà đầu sỏ nuôi dưỡng nàng thành hung tàn cỡ này công lao lớn nhất không nhường cho ai đó chính là phụ thân của nàng.

"Hai vị bá phụ yên tâm, A Bảo tự có chừng mực, trừ chuyện chặt đứt chân tên khâm phạm đó, cũng chưa có làm gì hơn, nghĩ đến Tấn vương là người hiểu chuyện, sẽ không đem việc này để ở trong lòng."

"..."

Chân mày hai người giật giật, lại lần nữa đối cô nương này không nói gì, bọn họ mới không lo lắng phạm nhân kia đứt tay hay là bị chặt tay, chỉ lo lắng nàng có đắc tội Tấn vương hay không, sau đó bị Tấn vương ghi hận, liên lụy toàn gia. Nhưng mà những lời này không thể tự tiện nói cùng chất nữ, đối với thái độ của chất nữ, trong lòng hai người có vẻ không hài lòng, mới hỏi kinh liên để xảy ra chuyện này, mà lúc đó nhiều người thấy như vậy, nghĩ giấu cũng giấu không được. Vốn là muốn sau khi rời kinh trở lại, thanh danh buru hãn hung tàn hãn là đã không còn nhiều, hiện tại vừa lúc bàn hôn sự cho nàng, thế nhưng bây giờ, bọn họ chẳng phải khẳng định, sống có lẽ phụ với ủy thác của Tứ đệ, không cách nào tìm cho chất nữ một gia đình tốt.

"Tấn vương... Vì sao lại cùng phủ vệ hộ tống con về kinh?" Uy Viễn hầu lại hỏi, đây mới là vấn đề ông quan tâm. Tấn vương cũng khònh rảnh rồi, làm sao có lòng tốt mà hộ tống một nhi nữ vào kinh?

Uy Viễn Hầu trên dưới gì cũng nghĩ rằng trên đây hẳn có âm mưu!

A Bảo vẫn là cười nói: "Lúc đó chất nữ có chút sợ, được đưa vào xe, cũng không biết sau đó phát sinh chuyện gì, bên ngoài thật sự là cực loạn, nghe vị Thường thị vệ kia nói, hình như có mấy đào phạm ẩn nấp gần đó, con hôm nay làm hồng kế hoạch của chúng, chắc chắn sẽ bị bọn chúng ghi thù, cho nên Tấn Vương đang lúc muốn hỏi kinh nhân tiện đưa tiễn chất nữ một đoạn."

Nói vậy cũng là bình thường, thế nhưng trạm dịch lại cách kinh thành không xa, A Bảo đi lại là đường chính, những đào phạm lớn mật cũng không dám ở đường chính mà giờ trò bắt cóc chỉ nữ mệnh quan triều đình, Tấn vương này có vẻ đang làm chuyện thừa.

Hai người lại hỏi một chút chuyện, A Bảo nhất nhất nói, không có chút nào giấu giếm, so với vị thị vệ kia nói cũng không sai gì mấy, Uy Viễn hầu ở trong lòng lộn xộn một chút, thật sự là không rõ vì sao Tấn vương kiêu ngạo có thể làm việc thừa như vậy mà hộ tống A Bảo vào kinh, làm cho người người đều nhớ lại thanh danh hung hăng của chất nữ mình.

Sau khi nói rõ mọi chuyện A Bảo về phòng

Rời khỏi thư phòng một đoạn, A Bảo ngẩn mặt nhìn bầu trời tối như mực, âm thầm thở phào một cái, hôm nay mạo hiểm không ít, sau khi trở về còn phải trấn an lão nhân gia, lại muốn làm đẹp lòng trưởng bối, rất sợ lưu lại chuyện không tốt ảnh hưởng đến thanh danh, thật sự là phiền phức mà, còn không bằng ở biên ải, mặc dù hoàn cảnh khó khăn một chút nhưng cuộc sống đơn giản. Nhưng hôm nay Tấn vương giống trống khua chiêng hộ tống bọn họ vào kinh như vậy, tuy không biết hắn muốn làm gì, nhưng nghĩ đến việc hôn nhân của mình phải có trắc trở, cha mà biết chuyện này, không biết lòng này có nhấn lại thành bánh quai chèo hay không.

Lại lần nữa cảm thấy bất đắc dĩ.

"Tiểu thư?" Nhận Hồi một tiếng gọi nài.

A Bảo nhìn trời có một chút ngáy người, nghe tiếng Nhận Hồi gọi to mới giật mình bừng tỉnh.

*****

Sáng sớm ngày hôm sau, khi A Bảo thức tỉnh, liền cảm giác được vai bị một trận tê buốt đau đớn, cẩn thận kéo y phục ra nhìn bả vai, hôm qua ứ xanh giờ đã biến thành xanh đen, đối với da thịt trong suốt của nàng thật sự là khủng bố.

A Bảo thất sách thờ dài một tiếng trong lòng, coi thường vết thương này, dự đoán muốn mười ngày nửa tháng mới có thể khỏi.

Nhận Hồi, Nhận Thanh vén rèm hoa lên, hầu hạ đỡ A Bảo dậy thay y phục, tự nhiên cũng nhìn thấy vết thương đang xanh đen kia, thay đổi liền nét mặt.

"Đừng la, đợi lát nữa sau khi trở về tìm Hoa ma ma xin một ít dầu xoa xoa là được." A Bảo nói, nàng vừa trở về, không cần vì chuyện này mà gây chú ý cho người khác.

Nhận Thanh nhú mày, Nhận Hồi vì nàng ỳu khuất, nhưng A Bảo đã đã nói ra chủ ý, hai người chỉ có thể im lặng không nói.

Sau khi rửa mặt xong, lại ăn một chút bánh ngọt thanh đạm lót dạ, A Bảo liền dẫn nha hoàn hướng Vinh An Đường thỉnh an lão phu nhân.

Trên đường đến Vinh An Đường, hôm nay thật náo nhiệt, đúng thời gian này, toàn bộ chủ tớ Uy Viễn Hầu phủ đều đến, A Bảo khẽ đảo mắt nhìn, liền bị hoa cả mắt, trừ trường bối, còn có một nhóm đường huynh đệ tỷ muội, rồi kinh mấy năm ngay cả tôn tử, chất nữ mới sinh cũng được như nẫu mang đến thỉnh an lão phu nhân.

Đương nhiên, hôm nay có thể như vậy náo nhiệt, cũng vì là A Bảo trở về, mấy năm không gặp, đều nhìn không nhớ mặt, sợ cùng là người nhà mà không nhận ra nhau. Nhân tiện đây gặp mặt.

Lúc A Bảo bước vào Vinh An đường, phát hiện người tới đã không sai biệt lắm, trên mặt liền lộ ra tươi cười, đứng ra nhận tội: "Con đến trễ, làm tổ mẫu cùng chờ vị đợi lâu."

Uy Viễn hầu cười nói: "Thời gian vừa vắn, cũng không coi là trễ."

Có đại gia trưởng là Uy Viễn hầu mở miệng, những người còn lại cũng nhao nhao phụ họa. A Bảo là tính thời gian qua đây, cũng không tính trễ, bất quá nàng coi thường Uy Viễn hầu quá coi trọng nàng, mọi người đều đã tới sớm, một là làm lão phu nhân thấy họ có lòng, hai là biểu hiện rằng mình coi trọng A Bảo. Nếu không phải phụ thân A Bảo hiện tại có tiền đồ, chứ không phải thì A Bảo lẽ loi một mình trở về, có thể có ai liếc mắt nhìn nàng dù là một cái?

Sau khi A bảo hành lễ với trường bối xong liền cùng các vị huynh đệ tỷ muội đã lâu không gặp. Thỉnh an xong, bởi vì còn phải ra ngoài có việc, Uy Viễn Hầu liền dẫn mấy huynh đệ, nhi tử, cháu trai rồi đi, để lại trong phòng là lão phu nhân cùng các nữ quyến.

Các nam nhân rời khỏi, các cô nương trái lại rất dễ nói chuyện, A Bảo và tỷ muội mấy năm không gặp, đều đã trở thành các vị cô nương, trong lúc nhất thời có chút xa lạ, đây đó đều vội vàng âm thầm quan sát lẫn nhau.

A Bảo đảo mắt nhìn các tỷ muội, liếc mắt nhìn qua cũng thấy người ngồi trên ghế gần cạnh lão phu nhân, là đích nữ dòng chính thất, được xếp vào hàng thứ bảy, xinh đẹp hoạt bát, quả nhiên là được một lòng dạy dỗ. Sau đó là đích nữ chi thứ hai Lý Minh Phụng, hàng thứ sáu, trên mặt mỉm cười, đứng ở bên người nhị phu nhân, thoát nhìn đoan trang nhân thực, nhưng đang cùng A Bảo nhìn nhau, nháy nháy mắt, đi theo các vị thúc bá còn có vài cô nương khác, cuối cùng là một thiếu nữ yên tĩnh đứng cạnh Uy Viễn hầu phu nhân, liếc mắt nhìn cũng thật thanh lệ, nhìn cũng biết đây là chi nữ dòng chính, Lý Minh Hà, hàng thứ tư.

A Bảo cùng các vị tỷ muội đánh giá lẫn nhau. A Bảo mười bốn tuổi đã đi đến biên ải cùng thân phụ, gần gũi cũng đã ba năm, cũng đã đến tuổi cập kê, trùng hợp lúc đó tình hình chiến trận nghiêm trọng, không có cách hồi kinh mà bỏ lỡ, khi ở biên ải cũng để cho các vị phu nhân có tuổi qua loa làm chủ. Ba năm không gặp, tiểu cô nương đã lớn thành đại cô nương, xinh đẹp đúng mực, phong thái thanh tao lịch sự trầm ổn, tuy bên ngoài mấy năm, lại cũng không có bị lấy nhiễm thói tính lỗ mãng của các cô nương nơi biên ải.

Lão phu nhân trong lòng cũng hài lòng mấy phần, các tiểu thư Uy Viễn hầu phủ, khi còn bé ở bên cạnh tổ mẫu tiếp thu được sự giáo dục của bà, mặc dù là dòng thứ nhưng tác phong cũng không tệ. Hướng chi cha của A bảo lại là nhi tử dòng chính thất, A Bảo cũng là nhi nữ đích tôn, lão phu nhân mặc dù đối thân mẫu của nàng có thành kiến nhưng đối đãi với nàng cũng không ghét bỏ.

Cùng lão phu nhân ăn sáng xong, mọi người liền rời đi.

Lý Minh Nghi và Lý Minh Phụng không theo mẫu thân rời khỏi, trái lại nói: "Nương, ngũ tỷ tỷ đã trở về, chúng ta rất nhớ ngũ tỷ tỷ, rất muốn được trò chuyện cùng tỷ ấy."

Mẫu thân A bảo mất sớm, phụ thân đóng quân nơi biên cảnh, A Bảo từ nhỏ được lão phu nhân nuôi nấng từ nhỏ, sau đó lại được Uy Viễn Hầu phu nhân giáo dưỡng, do A Bảo từ sớm đã mất đi mẫu thân nên nhị phu nhân rất quan tâm nàng trong một khoảng thời gian, lại e ngại trọng phụ, cũng đối đãi A Bảo có vài phần tình nghĩa, lại thêm các vị tiểu thư hai nhánh (các con gái của chú bác) cùng với A Bảo quan hệ rất tốt. A Bảo đã trở về, đương nhiên là

muốn cùng tỷ muội vui vẻ than thiết rồi.

Uy Viễn hầu phu nhân và nhị phu nhân đều cho phép, chỉ dặn dò rằng A Bảo mới trở về, các tỷ muội đừng một nhọc nàng, liền để các nàng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

A Bảo đưa các tỷ muội quay về Bảo Hàm Viện.

Các huynh đệ Uy Viễn Hầu vì lão phu nhân mà sống cùng nhau, không ra riêng, các huynh đệ tỷ muội được sắp xếp theo vai vế thứ tự. Hiện nay phủ Uy Viễn hầu có tất cả mười hai nữ nhi, đại tiểu thư, nhị tiểu thư, tam tiểu thư đã xuất giá, còn lại có tứ tiểu thư Lý Minh Hà, thất tiểu thư Lý Minh Nghi, thập nhất tiểu thư Lý Minh Nghiên đều là chi thứ nhất. Lục tiểu thư Lý Minh Phụng, bát tiểu thư Lý Minh Sương là chi thứ hai, cửu tiểu thư Lý Minh Nguyệt, thập nhị tiểu thư Lý Minh Nhị là chi thứ ba, thập tiểu thư Lý Minh Dung, thập tam tiểu thư Lý Minh Văn là chi thứ năm.

Trong các tỷ muội thì có Lý Minh Hà, Lý Minh Phụng, Lý Minh Nghi, Lý Minh Nguyệt, là có tuổi tác tương đương nhau, lúc A Bảo chưa đi biên ải, đều là tỷ muội tốt của A Bảo, số còn lại nhỏ tuổi hơn nên chưa có thể chơi chung được.

A Bảo sai người dâng trà và quả lên, cùng các tỷ muội trò chuyện về cuộc sống mấy năm nay, mặc dù là có thư từ qua lại, nhưng cũng không thể bằng với việc gặp mặt nhau như thế này, trong mấy câu cũng có thể lấp đi khoảng cách vài năm không gặp tám chín phần, giống như ở bên cạnh lão phu nhân năm đó, tỷ muội họ cùng nhau vui chơi không lo lắng điều gì.

"Mấy năm không gặp các tỷ muội nay đã trưởng thành, đột nhiên nhìn lại, ta thật cảm thấy mình như có lỗi." còn A Bảo cảm thán nói, "Lục muội muội và thất muội muội cũng thành các cô nương, tỷ nhìn mà muốn hoa mắt."

Lý Minh Nghi chanh chua, chỉ vào nàng nói: "Tỷ còn bốn cột như vậy, cẩn thận không muội sẽ dán miệng tỷ lại."

Lý Minh Phụng trực tiếp nhào đến, nheo nheo mắt A Bảo nói: "A Bảo chính là tính tình ngay thẳng, đối với ai cũng vậy, A Bảo không có ở đây, chúng ta thật là mất đi rất nhiều niềm vui a."

A Bảo làm bộ đẩy nàng, không cẩn thận chạm đến trên vai thương, mày hơi nhíu lại, mặc dù che giấu vô cùng tốt, vẫn là làm Lý Minh Phụng là người cẩn thận nhận ra, chỉ là A Bảo không muốn nói, nàng cũng không ngay trước mặt của mọi người dò hỏi cái gì, giả như không biết.

Lý Minh Hà và Lý Minh Nguyệt đều mỉm cười không nói. Lý Minh Hà con thứ của chi nhất, Lý Minh Nguyệt tuy là trưởng nữ chi thứ ba, chỉ tiếc phụ thân lại là con thứ trong hầu phủ, thân phận hai người so với A Bảo kém phần tôn quý hơn, nên bình thường luôn trầm tĩnh, ăn nói cho cẩn thận.

Đùa bốn nhau xong, mọi người tíu tít hỏi thăm cuộc sống nơi biên ải của A Bảo, A Bảo nói sơ qua cuộc sống của mình, những chuyện liên quan đến chiến sự hầu như chỉ sơ lược vì sợ làm sợ các tiểu thư mềm yếu như các nàng. A Bảo nói xong, lại giục bọn tỷ muội kể chuyện trong kinh thành, mọi người đều là trưởng thành bên cạnh lão phu nhân, so với các tỷ muội nhà người khác có phần thân thiết hơn, điều này rất khó nhìn thấy ở các hào môn thế gia, các tỷ muội mỗi người một câu, A Bảo nghiêm túc nghe, âm thầm ghi nhớ, coi như là bổ sung tri thức.

Khi nói đến các tỷ muội thế gia thân thiết vui chơi với nhau, Lý Minh Phụng về mặt phiến muộn nói, "A Bảo, tỷ về thật đúng lúc, đầu tháng sau, là ngày Lăng Vi xuất giá đấy, nàng nếu biết được tỷ trở về, chắc chắn sẽ hết sức vui mừng."

Lý Minh Nghi cũng phiến muộn, các nàng khác cũng đều trầm mặc không nói, trong lúc nhất thời bầu không khí có chút trầm trọng.

A Bảo vừa nhìn sắc mặt các nàng, liền biết hôn sự của Giang Lăng Vi có lạ, trong lòng thấp thỏm, liền hỏi: "Các người làm sao vậy? Lăng Vi xuất giá không phải là việc nên mừng sao? Không ngờ Lăng Vi nhanh như vậy đã xuất giá, thật bổ công ta cùng nàng ấy thường xuyên thư từ qua lại, nàng ở trong thư lại không tiết lộ một tiếng, thật không đáng làm tỷ muội."

Lý Minh Phụng cười khổ một tiếng, nói: "Nàng ấy đâu thể không biết xấu hổ mà nói cho tỷ biết, bởi vì hôn sự này căn bản Giang gia đâu tự nguyện muốn."

"Nói từ đâu xem?"

Lập tức các nàng ba miệng một lời kể cho A Bảo nghe chuyện.

Giang Lăng Vi là tiểu thư phủ Trung Dũng Bá, năm ngoài cặp kê, từ nhỏ đã lộ ra nhan sắc hơn người, nhìn từ xa, như một đóa hoa lê trong gió thanh nhã xuất trần, mỹ mạo như tiên, thập phần phù hợp với yêu cầu của nữ nhi đương thời, nhược liễu phù phong, trình tình cao nhã (liễu yếu trong gió, thanh cao diễm đạm). Nhưng mà, Giang Lăng Vi lại là một vị tiểu thư ngoài mềm trong cứng, nhìn nhu nhược, nhưng tính cách cực kiên cường, với tính cách như

vậy, mới có thể cùng A Bảo thanh danh hung hãn mới gặp đã thân, trở thành tỷ muội tốt.

Năm ngoai tết Trung Thu, Giang Lăng Vi cùng mẫu thân đến Nam Sơn Tự dâng hương, xui xẻo bị Ninh vương thế tử cùng Bình vương thái phi đi Nam Sơn tự lễ Phật nhìn thấy, về nhà liền âm mưu muốn lấy Giang Lăng Vi.

Bình vương là huynh đệ của đương kim hoàng thượng Chính Đức đế, vì là huynh đệ duy nhất trên đời còn sót lại, Chính Đức đế với hắn có nhiều sủng ái. Bình vương có ba người con trai, Bình vương thế tử này là do Bình vương phi sinh đã qua đời ra, còn lại hai nhi tử là kế phi sinh, Bình vương thế tử vì chiếm đích trưởng, mười tuổi liền được phong làm thế tử. Bình vương thế tử là một tên không có tiền đồ, cả ngày chơi gà dốt chó đi dạo, ăn chơi trác táng, bộ dạng nhìn giống một con heo mập, nhìn vào cảm giác hung ác làm sao mà nghĩ là người lương thiện.

Bình vương thế tử mặc dù là người không làm nên trò trống gì, nhưng lại được Bình vương thái phi sủng ái, lần này hắn nhìn thấy nhan sắc của Giang Lăng Vi, chết sống muốn lấy Giang Lăng Vi, Bình vương bị mẫu thân cùng nhi tử hai người cùng nhau giáp công, bắt đắc dĩ vì nhi tử, đành phải đưa cái mặt già ra đi đến phủ Trung Dũng Bá cầu hôn khuê nữ nhà người ta.

Đối với Bình vương thế tử bộ dạng như heo kia, Trung Dũng bá phủ dù lương tâm có mê muội cũng có cách nào mà gả ái nữ đi như vậy, hơn nữa nữ nhi xinh đẹp như vậy, bọn họ còn muốn đem nữ nhi đưa vào đông cung, tại sao có thể lãng phí mà đưa nhi nữ gả cho một dạng giống heo như vậy? Lập tức khép mắt, trực tiếp giả chết, tỏ vẻ không đồng ý!

Bình vương bị Chính Đức đế làm hư, bị mất mặt như thế, nét mặt già nua cũng thật sự là không nhịn được, thế là hắn chơi xấu, trực tiếp chạy vào cung hướng huynh trưởng là hoàng đế mà khóc lóc kể lể hắn bị khi dễ, trong lòng hung hăng nghĩ, ta không cần một cái mạng của người, mà muốn mạng cả nhà người, để xem người còn có chấp không.

Chính Đức đế còn là một nhân tử hoàng đế, đối với huynh đệ duy nhất cũng thập phần bảo vệ, nghe nói Bình vương khóc lóc kể lể, cảm thấy đây cũng không phải là đại sự gì, lập tức liền hạ, tứ hôn Bình vương thế tử cùng chi nữ Trung Dũng Bá phủ, thỏa mãn nguyện vọng diệt nhi (cháu trai). Bình vương trong lòng sáng khoái, thậm chí hiện nay không muốn xuất giá cũng phải xuất giá, nếu là kháng chỉ bất tuân, chính cả nhà các người chịu chết.

Khi Trung Dũng Bá phủ nhận được thánh chỉ tứ hôn, xác thực tròn mắt, rõ ràng đã sớm đánh tiếng bên đông cung, sang năm tuyển tú, liền đem nữ nhi đưa đến đông cung tác trắc phi, tương lai có thể vào cung thái tử, chính là hoàng phi, lại sinh ra hoàng tử, có thể so với vương phi có tiền đồ hơn, sao mọi sự tính toán bỗng nhiên thay đổi?

Trên thực tế, khi hoàng đế sai người soạn chỉ tứ hôn, đến khi thái tử nhận được tin tức, mọi chuyện đã an bài, thái tử có ngăn cũng không được, nên mọi chuyện mới thành thế này.

Giang Lăng Vi tứ hôn cho Ninh vương thế tử!

A Bảo nhủ lại đây, nghe bọn tỷ muội đối Bình vương thế tử đánh giá, cái gì "Chính là tức khắc trở thành heo béo", "không phải đầu heo còn hơn cả đầu heo", "Gả cho hắn còn không bằng thực sự gả cho heo" các loại, trong lòng cũng vì Giang Lăng Vi lo lắng. Xuất giá đối với nữ nhi mà nói cũng giống như đi đầu thai lần thứ hai, gả được không tốt, sinh mệnh cũng không tốt. Hơn nữa Giang Lăng Vi chỉ là thoát nhìn rất có tiền khí, không ăn nhân gian khói lửa, nhưng bên trong lại có tư tưởng tiến bộ, đối với chuyện này chấp nhận được mới lạ.

"Đợi mấy hôm nữa nhàn rồi, ta đi thăm nàng ấy đi." A Bảo nói.

Các tiểu thư Uy Viễn Hầu cùng tiểu thư nhà Trung Dũng Bá phủ có giao tình rất tốt, đối với loại hôn sự này của Giang Lăng Vi, đều là cực quan tâm, nhao nhao tỏ vẻ đến lúc đó các nàng cũng cùng đi xem.

A Bảo và bọn tỷ muội hàn huyên chuyện ngày trước, đem tình cảm mấy năm rồi đi mang về, Lý Minh Nghi chờ từng cùng người rồi đi, Lý Minh Phụng ở lại, kéo A Bảo nói: "Thân thể tỷ có phải không thoải mái hay không?"

A Bảo có chút kinh ngạc, "Nói gì thế?"

Lý Minh Phụng thấy nàng giả ngu, trực tiếp kéo tay áo nàng, ngay trên người A Bảo mà sờ, đụng tới vai trái của A Bảo, thấy nàng cả người đều cứng ngắc, liền biết bị thương ở chỗ này, vạch vai áo ra vừa nhìn, vết bầm kinh hãi kia vừa đập vào mắt làm cho nàng hít thở không thông. Vậy mà người kia còn cười nói: "Chẳng qua là va chạm mà thôi, không có chuyện gì."

Lý Minh Phụng là một cô nương tinh tế, nghĩ thoáng qua, nhân tiện nói: "Cái này liên quan đến chuyện hôm qua à?"

A Bảo trong lòng biết không thể gạt được nàng, gạt đầu thừa nhận.

Lý Minh Phụng nhớ tới A Bảo từ nhỏ đến lớn, không thể không thờ dài một tiếng: "Tỷ thật xui xẻo."

A Bảo gạt đầu tán đồng.

Lý Minh Phụng biết nàng vì sao nói dối, chuyện hôm qua Tấn vương đích thân đưa nàng về phủ, làm cho người hiểu lầm rằng A Bảo chọc đến vị vương gia ác quỷ đó, ngay cả nàng ở trong viện của mình cũng nghe được những lời bóng gió, lúc đó còn vì A Bảo lo lắng, hoảng chỉ những thứ ấy không rõ chuyện gì đã đưa oán giận lên người A Bảo, rất sợ rằng nàng mang đến đại nan cho bọn hắn. Mặc dù sau đó biết chỉ là lo lắng thừa, thế nhưng chuyện A Bảo trở về đã xa trư chuyện này, ở trong lòng mọi người không khỏi lưu lại ấn tượng xấu.

Lý Minh Phụng tuổi chỉ kém A Bảo mấy tháng, cùng là hài nhi được đưa đến cho lão phu nhân nuôi nấng, thế nào lại không biết đối với A Bảo lão phu

nhân vừa thương vừa hận, mặc dù lão phu nhân che giấu rất tốt, nhưng luôn có lúc sơ hở cộng thêm về sau nàng dò hỏi mẫu thân, cũng biết một chút chuyện.

Đội Lý Minh Phụng trở lại, nhị phu nhân thấy nàng mặt mày không vui, ngạc nhiên nói: "Có chuyện gì sao? Không phải con cứ nhắc đến Cẩm nhi sao? Bây giờ cũng đã trở về, tỷ muội các con không muốn nói chuyện nhiều thêm một lát sao?"

Lý Minh Phụng nghĩ nghĩ, nói: "A Bảo thân thể khó chịu, con không quấy rầy tỷ ấy nghỉ ngơi. Nương, A Bảo bị thương, là hôm qua bị, nhưng tỷ ấy vẫn không mở miệng nói. Con có xem, khắp vai đều xanh đen, thật đáng sợ, nhưng A Bảo lại có thể nhịn được." Nói rồi, cảm giác dường như bả vai của mình cũng đau, nhịn không được sờ sờ.

Nhị phu nhân nghe xong, mặt lộ vẻ giật mình, rất nhanh liền hiểu được, nói: "A Bảo là một người cứng đầu." Nói xong, lại gọi người mang cao dán tan ứ máu bầm đến Bảo Hàm viện.

Lý Minh Phụng cùng A Bảo cùng lớn lên, từ nhỏ cảm tình vô cùng tốt, lúc Lý Minh Phụng vừa sinh ra, A Bảo đã không có mẫu thân, lúc đó Uy Viễn hầu phu nhân có thai, cha của A Bảo là một đại nam nhân làm sao chăm sóc cho đứa nhỏ, giao cho hạ nhân cũng không yên lòng, chỉ có thể đem A Bảo đến cho nhị phu nhân cùng nuôi chung với nàng, hai tỷ muội thật đúng là lớn lên cùng với một bầu sữa. Lý Minh Phụng thuở nhỏ trưởng thành sớm, nhị phu nhân cũng không một mực cưng chiều nàng, phân tích nhiều lý lẽ cho nàng biết, nàng cũng thương cảm cảnh ngộ A Bảo, đối A Bảo luôn quan tâm, dường như đối với nàng như bào tỷ tỷ (chị ruột), trên người A Bảo có vết thương gì cũng khiến nàng đau lòng.

Lý Minh Phụng nhìn nhị phu nhân, lại nói: "Nương, mọi người đều biết A Bảo lần này vì sao trở về, nương có biết tổ mẫu và đại bá đã chọn được nhà nào cho A Bảo vì thân?"

Nhị phu nhân vỗ vỗ đầu của nàng, "Đây không phải là chuyện nhà đầu con phải biết."

Vừa nghe lời này, Lý Minh Phụng liền hiểu, chỉ sợ là có chuyện không tốt, không khỏi có chút ưu sầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 6

Vì đường muội đang u sầu chuyện chung thân đại sự của mình, nên A Bảo cũng chẳng có tâm tư cho những chuyện này, sau khi nàng trở lại kinh thành cũng không rảnh rỗi, nghỉ ngơi một ngày, bắt đầu bận rộn, qua mấy ngày, liền đi bái kiến ngoại tổ mẫu gia.

Chuyện A Bảo hồi kinh, ngoại tổ mẫu cũng nhận được tin, A Bảo liền tự mình viết thiệp mời trước một ngày, A Bảo vốn là không nghĩ tới, ngược lại chuyện nàng đến viếng thăm ngoại tổ chuyện ngoài ý muốn.

Nhà ngoại của nàng vốn là thư hương thế gia, hai vị cữu cữu của nàng, một hiện nay là thái phó của thái tử, còn một vị thì nhậm chức bên ngoài, cộng thêm thanh danh tốt mấy trăm năm của Điền gia lưu lại, Điền gia bối cảnh thật sự là vững chắc. Chỉ là mấy năm gần đây, Điền gia là thư hương thế gia sa sút, gia thế ở kinh thành như thế này so với các thế gia khác, thật không có thể với tới.

Điền gia xưa nay nề nếp gia quy nghiêm cẩn, chỉ là không biết theo mấy đời, dường như bị nguyên rủa, con nối dõi bất phong, mấy đời nhất mạch đơn truyền, cứ như vậy truyền mấy đời, cũng vì nhân tài thiếu hụt, Điền gia xuất hiện khuynh đời chi tướng. Thật vất vả đến khi ngoại tổ mẫu A Bảo vào cửa, Điền gia rốt cuộc cũng đã đưa vào cửa một vị nữ tử tốt, ba năm ôm hai nhi tử, năm thứ năm sinh hạ mẫu thân A Bảo, điều này làm cho Điền gia thiếu chút nữa là phát điên điên rồi.

Điền gia không có thứ xuất (con riêng), hai nam một nữ đều là một mẹ đồng bào, cảm tình thập phần tốt, nhị vị công tử rất có phần đầu, không bao lâu liền có tài danh, đưa tình hình Điền gia chuyển biến tốt hơn. Điền gia tiểu nữ nhi đó là mẫu thân A Bảo, hai ca ca đối muội muội duy nhất của mình muôn phần thương yêu, Điền gia mặc dù sa sút, nhưng vì hai nhi tử nỗ lực phấn đấu, gia thế nền tảng tốt, khi mẫu thân A Bảo dần trưởng thành, có vài gia đình nhắm đến Điền gia, xét ra, nếu là nhị vị công tử Điền gia có tiền đồ, thì cũng nên dạm ngõ nữ nhi nhà họ về.

Điền gia mất thấy nữ nhi dần dần lớn lên, trong lòng cũng là tính toán nên vì nữ nhi chọn một hôn nhân nơi gia đình thật tốt. Đối với nữ nhi duy nhất, cũng không cần dùng nàng đến thông gia hoặc mang đến lợi ích, Điền gia lựa chọn rất nhiều, chủ yếu chính là không muốn hiền tể tương lai làm đau lòng bảo bối nhà họ.

Năm ấy, khi Điền tiểu thư đến tuổi cập kê, Uy Viễn hầu phu nhờ mối mai đến ngõ lời cho tứ công tử Lý Kế Nghiêu. Uy Viễn hầu phu so với các thế gia khác trong kinh mặc dù có chút sa sút, nhưng nề nếp gia đình lại là không tệ, lão phu nhân xuất thân danh môn thế gia, được mẫu thân như thế giáo dục, hẳn là cũng không tệ, cộng thêm Uy Viễn hầu phu tứ thiếu gia Lý Kế Nghiêu lại là con vợ cả, hơn nữa lớn như vậy cũng không có truyền ra tin đồn không tốt nào cả, làm cho người ta kính phục chính là, hẳn cũng không bởi vì xuất thân cao quý mà kiêu chể thân phận, tùy gia tộc an bài, chính mình còn nỗ lực đọc sách vừa mới thi cái nhị giáp tiến sĩ, đây chính là con cháu thế gia cũng sánh ngang cùng quý tộc, rất nhiều vị phu nhân rất muốn chọn làm hiền tể!

Chỉ là, khi đó hai công tử Điền gia chưa làm quan lớn, cũng không phải là đối tượng thông gia với hầu phu, Uy Viễn hầu phu sao có thể đột nhiên lại đến

Điền gia cầu thân như vậy? Điền gia do dự mãi, nhìn Lý Kế Nghiêu phấn đấu tiến tới lại lễ nghĩa, cuối cùng vẫn là chấp nhận việc hôn nhân này.

Nhưng mà, sau khi chấp nhận hôn sự này, mới biết vì sao Uy Viễn hầu phủ lại tới cầu hôn, nguyên nhân là do vị tứ công tử kia, việc hôn nhân là chính hấn tự mình cầu. Nguyên lai là một lần trong cung tổ chức yến hội, Lý Kế Nghiêu không cẩn thận nhìn trúng Điền tiểu thư nọ, nhất kiến chung tình, trở về lập tức năn nỉ mẫu thân đi cầu hôn làm cho bảo bối của họ cứ như vậy bị mang đi.

Khi biết này tin tức, hai vị huynh trưởng Điền gia chỉ có một ý nghĩ: Trẻ con! Trong cung yến hội mặc dù gọi là thân cận, nhưng cũng không muốn người tùy tiện ngấm loạn muội muội nhà người khác a? Kỳ thực Lý Kế Nghiêu đầu của người đọc sách đọc đến ngốc đi sao?

Kỳ thực Lý Kế Nghiêu cũng không phải là đọc sách đọc đến ngốc, mà là hấn gặp mối tình đầu, hơn nữa muốn đánh vỡ lời nguyên "Mối tình đầu đều là không có kết quả tốt", cộng thêm hấn lại là đích tử nhỏ nhất của lão phu nhân Uy Viễn hầu, từ nhỏ chính là lớn lên bằng tình thương của mẫu thân cùng hai bảo huynh, bất tri bất giác nuôi dưỡng thành một đứa trẻ bất nam bất nữ.

Mặc dù hoài nghi Lý Kế Nghiêu đầu đọc sách đọc đến ngốc, thế nhưng hôn nhân đã định, cũng không có cách nào, qua năm, Điền tiểu thư vẫn xuất giá.

Sau khi Điền thị gả đến Uy Viễn hầu phủ, Lý Kế Nghiêu cùng Điền thị trải qua đoạn thời gian phu thê ân ái, đáng tiếc ngày vui thật ngắn ngủi, Điền thị sau khi sinh hạ lần đầu tiên liền bệnh mãi không dứt, nữ nhi vừa qua tháng liền tạ thế, để lại trượng phu ôm nữ nhi vừa tròn tháng đau khổ khôn nguôi.

Hai vị huynh trưởng biết được muội muội qua đời, cũng thập phần bi thống, nhưng là khó thông cảm chuyện này như vậy, dù sao nữ nhân sinh nở giống như đi quý môn quan một lần, có rất nhiều trường hợp như vậy. Điền gia sau con đau buồn, bắt đầu lo lắng, Lý Kế Nghiêu còn chưa tới hai mươi, lúc ấy là độ tuổi trẻ trung nhất của nam nhân, lúc này thế tử mất đi, lại không có nhi tử, tuyệt đối muốn lại tục huyền, đến lúc đó kẻ mẫu vào cửa, nhi nữ của thế tử đã mất phải làm sao? Tục ngữ nói có kẻ mẫu át có kẻ phụ, vong thế để lại là khuê nữ, đây không phải là kẻ mẫu sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn để diệt trừ tận gốc tai họa sao?

Ngay lúc Điền gia rất lo lắng cho nữ nhi muội muội lưu lại, bọn họ vừa qua tuổi cập kê nhưng cũng chưa hấn đã trưởng thành, muội phu (em rể) lại dùng hành động nói cho bọn họ biết hấn đối với mối tình đầu rất cố chấp cố chấp, phát huy hết tất cả tính cách hung hãn của mình, ôm nữ nhi thế, hấn kiếp này không bao giờ tục huyền, Điền thị chính là thế tử duy nhất của hấn, A Bảo là nữ nhi duy nhất!

Lúc đó nghe thấy hấn ở trước bài vị của Điền thị mà phát thệ, Uy Viễn Hầu lão phu nhân lập tức bất tỉnh, những người còn lại dùng ánh mắt nhìn hấn như nhìn một tên ngốc. Cho tới bây giờ chỉ nghe nói là nữ nhân vì trượng phu qua đời mà thủ tiết, cũng chưa nghe qua nam nhân thủ tiết vì thế tử, đây là hấn muốn gây chuyện sao?

Sau đó, Lý Kế Nghiêu xác thực dùng hành động biểu đạt quyết tâm của hấn, một năm sau đó, hấn liền bỏ ngoài tai tất cả sự phản đối trực tiếp chạy đi tòng quân, đem lời lão phu nhân nhắc đi nhắc lại với hấn nên tục tìm một nữ nhân mà tục huyền lại phía sau, hơn nữa đáp lại lời lão phu nhân, là nếu lại ép buộc hấn, cả đời này sẽ ở mãi biên ải không quay về. Mặc dù nhi tử là một đứa tính tình quái khí lại thêm phần bất hiếu, nhưng lão phu nhân quả thật không dám ép buộc hấn, thậm chí chỉ hi vọng hấn sẽ suy nghĩ lại cẩn thận, sẽ không chịu nổi hoàn cảnh khốc liệt nơi biên ải mà quay về.

Mà lần ra đi này của Lý Kế Nghiêu, đó là mười sáu năm, thật làm cho người ta muốn ngắt đi mà, hấn có tiềm chất tướng quân, không có dựa vào gia tộc, dựa vào quan hệ, chính mình vươn đến vị trí bây giờ, cũng tiện thể trừng chán phủ Uy Viễn hầu.

Mười sáu năm, Dương Quá và Tiểu Long Nữ đều gặp lại, thế nhưng Lý Kế Nghiêu vẫn là một đứa trẻ mạnh mẽ, tiếp tục ngây ngốc không trở về kinh, mẫu thân hấn liên tục đưa nữ nhân đến làm thị thiếp thông phòng hầu hạ hấn, nhưng lại bị hấn trực tiếp đá bay trở về, hấn vì vong thế mà thủ thân, nào có để ý tới tới mấy người quái quỷ đó? Sau đó xoay người tiếp tục ở biên cảnh tung tăng.

Lão phu nhân tức giận đến gần chết, những năm gần đây không biết ở sau lưng mắng bao nhiêu câu nghiệp chướng, mắng qua nắn lại muốn hấn vì người thân mà lo lắng. Trái lại là nông dân, nhìn thấy muội phu có thể làm đến độ này, trái lại có chút vô lo, cũng hết sức kính trọng muội phu này, đối với chất nữ mẫu thân mất đi cha không bên cạnh vô cùng thương tiếc.

Đại cữu Điền Văn Nho sau khi biết cháu gái trở về, liền bảo thế tử chuẩn bị, ông cũng nhận được thư tín của muội phu (em rể), trong thư có ý nhờ ông đề mắt đến chuyện chung thân đại sự của chất nữ. Đương nhiên, dù cho không có Lý Kế Nghiêu nhờ vả, thì chuyện đại sự của chất nữ duy nhất này ông cũng sắp xếp thỏa đáng.

A Bảo xuống xe trước cổng nông trang, ông tay áo bay bay, theo sự hướng dẫn của một lão ma ma đi vào trong viện.

Hôm nay A Bảo đến, đại cữu cữu Điền Văn Nho hôm nay trùng hợp là hưu mộc nên ở nhà, nhìn thấy A Bảo đương nhiên là kích động vạn phần, nhìn chất nữ đã trưởng thành, khuôn mặt cùng muội muội bảy phần giống nhau, Điền Văn Nho đột nhiên hiểu ra Lý Kế Nghiêu vẫn chưa tái giá, vẫn có nữ nhi của mình giống với thế tử quá cố bên cạnh nhắc nhở tình cảm sâu nặng giữa hấn và thế tử, không phải làm hấn thời khắc nhớ kỹ lời thế, nên không còn tâm tư nghĩ đến chuyện tái giá?

A Bảo hành lễ cùng đại cữu cữu và đại cữu mẫu, lại cùng chào hỏi nhị biểu ca Điền Vũ Nam và tiểu biểu muội Điền Vũ Thi. Về phần đại biểu ca Điền Vũ Cầu, A Bảo biết lúc này cũng đã nhậm chức bên ngoài, đại biểu tẩu và hai cháu đều đi theo, chỉ là không thấy ngoại tổ mẫu, không khỏi có chút kỳ quái hỏi: "Sao không thấy ngoại tổ mẫu đâu?"

"Ngoại tổ mẫu con đã về Giang Lăng tham gia hôn sự của biểu cữu Công Tôn Từ rồi." Đại cữu mẫu đáp: "Bà bà con nói một đời ở kinh thành chán chê rồi, trùng hợp lão gia có hi sự, liền đi dự."

A Bảo cười nói: "Đúng là hi sự. Chỉ tiếc hiện tại không thấy được ngoại tổ mẫu, trong lòng thập phần nhớ rất nhớ bà bà."

"Chớ vội, qua hai tháng nữa bà bà sẽ trở về."

A Bảo trong lòng đúng là thất vọng, cảm giác ngoại tổ mẫu không có ở đây, cừ cừ trái lại làm cho nàng có chút không được tự nhiên, đặc biệt biểu muội Điền Vũ Thi cặp mắt tựa như kiếm nhìn nàng, không nghĩ tới mới mà năm mà đã như vậy.

Nói đến nàng và biểu muội không có thù hận gì, muốn nói có cừ oán đó là ngoại tổ mẫu thương nàng so nhiều hơn so với tôn nữ của mình. Đại cừ cừ Điền Văn Nho hai nam một nữ, tiểu cừ cừ Điền Văn Bản một nam hai nữ, trong đó Điền Vũ Thi là biểu muội nhỏ nhất, năm nay vừa tuổi cập kê, hai vị biểu muội khác đã lập gia đình, tuổi của hai nàng này cũng khá lớn, sớm đã hiểu rõ sự thiên vị của Tổ mẫu dành cho nàng chỉ có biểu muội này là trong lòng bất bình đối với A Bảo luôn là ánh mắt khác thường.

Trên thế giới có thể có bao nhiêu biểu muội muốn người khác chán ghét! Những lời này vô luận là nói A Bảo hay nàng ta cũng đều được.

Nhị biểu ca Điền Vũ Nam sau khi cùng A Bảo chào hỏi, vẫn có chút kinh ngạc nhìn nhìn biểu muội thanh lệ văn nhã, rất khó đem ra so sánh, biểu muội văn nhã này cùng với tiểu cô nương hung tàn năm đó, mặc dù nói khi đó hắc chằng qua là xả bím tóc của nàng mà thôi, nào biết nàng nhỏ như vậy thế nhưng trực tiếp nắm tay hắc mà quật ngã.

Điền Vũ Nam nhớ tới lời mẫu thân không cẩn thận nói ra, vội vàng thu hồi ánh mắt, rất nhanh liền bỏ chạy về thư phòng đọc sách, ngay cả ngắm nàng một cái cũng không có.

Ngoại tổ mẫu không có ở đây, A Bảo ở nhà cừ cừ cũng đã đến giờ trưa, cùng dùng bữa trưa xong, liền cáo từ ly khai, nếu không là nàng đã ở lại đây thêm vài ngày

Chờ A Bảo sau khi rời đi, Điền Văn Nho nhìn tiểu nhi từ nhà mình, nghĩ đến việc hôn nhân của A Bảo, trong lòng liền xao động. Hai nhi từ nhà mình đều không tệ, Trưởng tử Điền Vũ Cầu đã nạp thê, có thể không đề cập tới, nhị tử hiện tuổi cũng có thể nói tới, mặc dù chưa xuất sĩ, nhưng cũng là cử nhân, cùng A Bảo trái lại xứng đôi. Hơn nữa bọn họ biểu ca biểu muội, lại là thân cừ gia (bà con cô cậu), A Bảo gả qua đây có hắc che chở cũng sẽ không thiệt thòi.

Điền Văn Nho càng nghĩ càng cảm thấy không được, bèn nói chuyện cùng thê tử Trần thị, Trần thị trong lòng sớm có dự cảm, cũng không kinh ngạc, chỉ nói: "A Bảo là ta nhìn lớn lên, ta cũng thích đứa nhỏ này, chỉ là A Bảo là thiên kim phủ Uy Viễn hầu, mặt trên còn có tổ mẫu phụ thân, sợ rằng hôn sự của nàng lão phu nhân tự có chủ ý thôi."

Điền Văn Nho nghe xong, cũng hơi có chút thất vọng, nói: "Mặc dù ta hi vọng A Bảo thật tốt, thế nhưng bất quá còn có Uy Viễn Hầu lão phu nhân, nàng không lo cũng không sao."

Trần thị cười cười, không đáp lời này, A Bảo là huyết mạch duy nhất của bảo muội trượng phu nhà bà, nếu là chất nữ, đương nhiên nàng cũng thương, thế nhưng nếu muốn làm con dâu —— quên đi, cô nương hung tàn bậc này, nhi tử cưới nàng còn có thể chấn phu cương sao? Có thể giống như lúc bé, đề nhi tử mình ra đánh?

Không được, này quá hung tàn, vẫn là nên nhanh chóng chặt đứt suy nghĩ của trượng phu thì hơn!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Sau khi rời khỏi nhà đại cừ cừ, A Bảo vén rèm xe ngược mặt nhìn ánh mặt trời, tháng ba ánh nắng thật dịu dàng, chiếu lên người thật ấm áp, cũng không quá nóng, chính là tháng đẹp nhất trong năm.

"Nhạn Hồi, chúng ta đi Trung Dũng Bá phủ." A Bảo đột nhiên nói.

Nhạn Hồi sững sốt, liền đi phân phó người đánh xe thay đổi xe ngựa, đi đến Trung Dũng Bá phủ.

Từ sau khi thánh chỉ tứ hôn ban xuống, bầu không khí Trung Dũng Bá phủ không tốt lắm, dường như toàn bộ đang lộ ra một sự kiềm nén tứ giận. Đưa thiếp mời xong, đang trong thời gian chờ đợi, A Bảo vén rèm lên nhìn đôi thạch nghê trước cửa phủ, nhớ tới trước đây khi còn tại kin lúc nào cũng thường cùng bọn tỷ muội trong nhà đến Trung Dũng bá phủ làm khách, hiện nay nhớ lại, cũng không khỏi cười mím.

Uy Viễn hầu phủ cùng Trung Dũng Bá cũng coi là thế giao, từ tổ tiên hai phủ đã có giao hảo, thói quen này vẫn tiếp tục đến bây giờ, tự nhiên mà vậy, các tiểu thư và các công tử hai phủ cũng là giao hảo., năm ấy khi A Bảo tám tuổi cùng hội du xuân, bảo vệ Giang Lăng Vi một lần thoát khỏi bầy lợn rừng, Giang Lăng Vi từ đó liền đem nàng trở thành tỷ muội tốt, cảm tình tốt đến nỗi làm cho bọn tỷ muội hai nhà ganh tị.

Cửa chính rất nhanh được mở ra, mời A Bảo đi vào phủ.

A Bảo đi đến phòng thượng bái kiến Trung Dũng Bá phu nhân, A Bảo tới có lẽ không đúng lúc, bởi vì Trung Dũng Bá phu nhân lúc này viên mặt ửng đỏ, vừa nhìn chính là đã khóc. A Bảo liếc nhìn ma ma hầu hạ bên cạnh, trong lòng suy nghĩ cũng không biết Trung Dũng Bá phu nhân này có phải cùng trượng phu cãi nhau, vẫn là vì ái nữ thương tâm?

Cũng nói, A Bảo đối với Trung Dũng Bá phu nhân cũng cực kỳ kính phục, đây quả thực là mẫu hiền thê lương mẫu thỏa thỏa buru hân. Sở dĩ nói bà là hiền thê lương mẫu, là bởi vì bà vô cùng vô cùng phù hợp với yêu cầu của hiền thê ở thời đại này, đoan trang, thông tuệ, hành sự đúng tiêu chuẩn một hiền thê, công bằng, đem toàn Trung Dũng Bá phủ có quy tắc rõ ràng, chưa từng thấy người nào mà không tán thưởng. Nói bà mạnh mẽ, thực sự rất mạnh mẽ, bà là chính thê nên luôn hết mình, hơn nữa vô cùng mạnh mẽ biên soạn ra một quyển « thiếp tỳ thủ tục », trở thành kinh thành nhất tuyệt, rất nhiều người xem qua, đều tán thưởng, nam nhân sau khi biết, cũng không bắt lỗi, trái lại muôn mặt đều xưng tụng bà là hiền thê, quản lý trượng phu thật tốt, cả tiêu thiếp cũng quản lý thật tốt, tiêu thiếp muốn câu dẫn chồng bà? Lại cho ra một bản « thiếp tỳ thủ tục » muốn có trăm dạng, thì có trăm cách đối phó. « thiếp tỳ thủ tục » là sổ tay dạy dỗ thiếp tỳ.

Cho nên các nhi tử trong phủ Trung Dũng bá đều là chính thê sinh ra, không có phần tiêu thiếp thông phòng!

A Bảo may mắn theo Giang Lăng Vi nên biết được chuyện này, lập tức kinh động, đối vị phu nhân này bái phục không ngớt, thiếu chút nữa muốn hỏi một tiếng: Kỳ thực người là xuyên qua phải không?

Cho nên nói, không thể coi thường trí tuệ nữ nhân cổ đại, càng không thể coi thường nữ nhân cổ đại buru hân. Sự thực chứng minh, A Bảo từ nhỏ đến lớn trong cuộc sống, năng gặp rất nhiều, có thể nói nữ nhân cổ đại buru hân, hơn nữa còn được người người tán thưởng, thật có thể khai thông tâm mắt của nàng.

"A Bảo tới rồi." Trung Dũng Bá phu nhân sai hạ nhân dâng trà, thân thiết kéo tay A Bảo, cười nói: "Nghe nói con hồi kinh, ta còn muốn xem con khi nào mới nhớ lão bà ta đây. Năm trước nghe lão gia nhà ta nói trấn bắc tướng quân ở trên chiến trường bị người Bắc Di làm trọng thương, ông ấy có khỏe không?"

"Phu nhân, hiện tại vết thương phụ thân con cũng đã lành, không có chuyện gì, làm phiền thế bá và bá mẫu quan tâm."

Sau khi hỏi thăm gia sự một hồi, Trung Dũng Bá phu nhân nói: "Con là đến gặp Lăng Vi?" Nói rồi, viên mặt lại là đỏ lên, thấp giọng nói: "Ta biết các con là tỳ muội tốt, con cũng đi khuyên nhủ nó, làm cho nó... Làm cho nó..." Cúi đầu lau đi nước nơi khóe mắt, tiếp tục nói: "Nha đầu này tính tình cổ chấp, khi ta biết chuyện này thì thật đau lòng cho nó, trong lòng nhất định không dễ chịu, ai cũng giả vờ như không biết, biết con đến thăm nó, nha đầu này chắc hẳn sẽ rất vui..."

Đợi cho Trung Dũng bá phu nhân nói một lượt rồi nghỉ lấy hơi, A Bảo mới nói: "Bá mẫu không cần lo lắng, Lăng Vi mặc dù nhìn nhu nhược, lại là người luôn hiểu đạo lý, nàng sẽ rõ."

Lời của A Bảo chỉ là an ủi, cho dù là ai vì chuyện này, cũng sẽ khó có thể tiếp nhận được, huống chi là Giang Lăng Vi là một nữ tử tâm cao khí ngạo như vậy, mặc dù nàng không luôn tự cao về nhan sắc của mình, nhưng có thiếu nữ nào lại không mong đợi và mơ ước về một cuộc hôn nhân hoàn mỹ với một trượng phu như ý? Ai biết trời giáng tai ương, bất quá cũng chỉ là cùng mẫu thân lên miếu dâng hương, lại mang đến tai họa bất ngờ?

Trung Dũng bá phu nhân miễn cưỡng cười, liền gọi nha hoàn mang A Bảo đi đến viện của Giang Lăng Vi.

Đi tới nơi ở của Giang Lăng Vi, A Bảo liền nhìn cửa chính nơi phòng ngủ đã khóa chặt, toàn bộ viện im ắng, tuy nói khuê các nữ tử không thể ồn ào, nhưng thế này cũng là yên tĩnh quá mức? Giang Lăng Vi là một nữ tử khải đàn tuyệt hảo, thường xuyên thích ở trong viện của mình tự chơi tự thưởng thức nhạc, trước đây A Bảo mỗi lần tới đều nghe thấy tiếng đàn, lúc này không có nghe được thanh âm nào thật cảm thấy không quen.

"Lý tiểu thư, tiểu thư nhà nô tỳ dạo gần đây tâm tình không tốt, cả ngày tự nhốt mình trong phòng, im lặng, lão gia phu nhân thật sự rất là lo lắng."

Nghe xong lời nha hoàn, A Bảo liền biết có lẽ là sau khi thánh chỉ tứ hôn kia ban xuống, nên mới như thế. Nói thật, phản ứng tiêu cực của Giang Lăng Vi như vậy mọi người cũng có thể hiểu được, chẳng qua là cũng chỉ là một nha đầu, gặp phải chuyện như thế này, cho dù là ai cũng sẽ rối bời trong lòng.

A Bảo đi tới trước cửa, không đợi nha hoàn lên tiếng, chính mình liền gọi vào bên trong: "Lăng Vi, ta là A Bảo, ta đã trở về, mau mở cửa cho ta."

Qua một chút, bên trong liền có động tĩnh.

Một thiếu nữ thân một bộ y phục màu xanh mộc mạc ra mở cửa, dương quang vì tà, đứng trước cửa là một thiếu nữ nhu nhược xinh đẹp, tựa như tiên nữ hạ phàm, xinh đẹp đến nỗi người khác hít thở cũng không thông.

Hồ hạp của A Bảo thiếu chút nữa đình chỉ, hai mắt đăm đăm nhìn tiên nữ mở cửa, mấy năm không gặp, tiểu cô nương khi trước nay đã trở thành một tiên nữ đích thực.

Chỉ là, nhìn lại trang phục lúc này, A Bảo 囧.

Chỉ thấy lúc này đây, vị tiên nữ một tay cầm trường đao, tóc buộc lên cao cao, trên trán buộc một chiếc khăn bó như những giang hồ hiệp khách, một bộ dáng thật oai phong凛冽. Nha hoàn cúi đầu, không đành lòng nhìn, đồng thời cũng âm thầm lưu ý, phát hiện tiểu thư gần đây tâm tình không tốt, không thích người hầu hạ, nên dáng vẻ này không người nào nhìn thấy, nếu không lan truyền ra ngoài thì còn mặt mũi nào nữa?

sau đó vị tiên nữ này dùng một hành động vô cùng thô bạo, lôi kéo A Bảo vào cửa, sau đó đóng cửa lại trước mặt nha hoàn.

"Lăng Vi?"

A Bảo cẩn thận tiếng gọi nàng, ngồi ở dựa trên giường, nhìn thiếu nữ đối diện trên ghế quý phi, thiếu nữ nhìn nàng với đôi mắt ngập nước, A Bảo nhìn thấy, tâm liền động, có một loại xúc động, nếu như nàng ấy muốn sao trên trời thì bản thân nàng cũng có thể vén áo hái xuống cho bằng được.

Giang Lăng Vi nhìn nàng một lát, sau đó mắt nhú lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ ra khí chất như tiên nữ, nhưng vừa mở lời thì thập phần cay nghiệt, "Rốt cuộc cũng chịu quay về rồi à? Ta còn tưởng rằng kiếp này ngươi sẽ ở lại trong chùng lao phụ thân không chịu quay về."

A Bảo tựa vào phía sau, ôm cái gối lớn vào lòng, bình thản nói: "Phụ thân đã ta về đây là chuẩn bị xuất giá."

"Có đối tượng rồi sao?"

"Không biết, tính ra thì có, nhưng tất cả có thể bị dọa mà chạy cả rồi."

Giang Lăng Vi lộ ra quan tâm biểu tình, "Là sao?"

Lập tức A Bảo liền đem chuyện hồi kinh ngay tại trạm dịch xảy ra chuyện kể cho nàng nghe, sau đó tổng kết lại: "Ta biết thanh danh của ta vốn đã có phần không thuận tai, vốn là rời đi biên ải mấy năm cũng có phần giảm đi rồi, thế nhưng lần này ngoài ý muốn, có thể người ở kinh thành lại nhớ đến chuyện trước đây của ta, sợ rằng sau này khó mà xuất giá nha." Nói xong, liền thở dài.

Giang Lăng Vi vỗ vỗ tay nàng, bữu môi nói: "Tần vương thật nhiều chuyện! Ta hoài nghi hẳn nhất định là có âm mưu, A Bảo ngươi đã thành vật hi sinh trong âm mưu của hắn rồi!" Cũng một đáng thờ dài, về mặt nàng lại biểu hiện rất nhẹ nhõm, nói thẳng ra: "Ta vốn nghĩ bản thân mình đã thê thảm, hiện tại biết việc này, ta cảm giác nhẹ nhõm hơn, tương lai cũng không phải khổ sở như vậy."

"Uy!" Chuyện này "Nguyên nhân là so với ta người còn xui xẻo hơn, nên ta rất là vui mừng" Đáng vẻ thật đáng ghét.

Giang Lăng Vi dời đến bên cạnh A Bảo, cùng nhau ngồi lên giường cao, hai người chen thành một khối, giống như khi bé, người gần ta một chút, ta xoay người một phen, người véo thắt lưng ta một cái, ta đánh vào mông người một chút, hai người cho nhau trêu đùa, thân mật khăng khít.

Náo loạn một chút, Giang Lăng Vi đem đầu gác lệch lên vai A Bảo, nhẹ nhàng nói: "A Bảo, có thể ta một đời sẽ như thế kia. Giang gia dường dục ta, cho ta sinh mệnh, cho ta vinh hoa phú quý, ta chỉ có thể chấp nhận hôn sự này. Trong khoảng thời gian này, ta nghĩ rất nhiều, kỳ thực gương mặt này mang cho ta cái gì? Không bằng như lúc trước, hòa thượng kia nói, ta nên quy y cửa Phật để cuộc đời thanh tịnh."

"Nói bậy bạ gì đó! Phụ mẫu ngươi không phải nói hòa thượng kia là gạt người sao?" A Bảo mắng, hơi có chút chột dạ. Nếu là kiếp trước, nàng tuyệt đối là đưa trẻ ngoan luôn tin tưởng vào khoa học kỹ thuật, thế nhưng chớp mắt lại xuyên không trở về đây thành một tiểu oa nhi (trẻ sơ sinh), A Bảo liền lung lay, thỉnh thoảng cũng sẽ tin vào chuyện quỷ thần.

Giang Lăng Vi sinh ra lúc, trời cho dị tượng —— kỳ thực A Bảo cảm thấy khi mới sinh ra trời có hơi âm u một chút mà thôi, một một thượng đế đi hóa duyên ngang qua nói rằng nàng trời sinh cao quý, e rằng nửa đời sau nhưng không được yên ổn, nếu là đem nàng đưa đến quy y Phật môn, thì cả đời sẽ yên ổn. Trung Dũng bá phủ lúc này đang mừng rỡ vì hạ sinh được ái nữ, sao có thể nghe lọt tai được lời của một hòa thượng? Hơn nữa tiểu thư gia Trung Dũng bá phủ đương nhiên là cao quý, tin rằng sau này cũng sẽ gả được không sai, về phần thanh tịnh bậc này đồng tâm, là mỗi người một ý.

Thế là Trung Dũng Bá không khách khí chút nào đem hòa thượng kia ném ra ngoài.

Giang Lăng Vi xuy cười một tiếng, mặc dù làm ra thái độ như đang chê cười, nhưng gương mặt lại tràn đầy tiên khí, chớ trách Bình vương thế tử đột nhiên vừa thấy liền náo động trời đất, muốn chết muốn sống đòi thủ nàng cho được, A Bảo cảm thấy ngay cả bản thân mình cũng không chịu nổi với người có tiên khí như vậy, cảm thấy Giang Lăng Vi giống như Lâm muội muội* trong Hồng Lâu Mộng Đương nhiên, Giang Lăng Vi chỉ là giống Lâm muội muội ở chỗ thân thể yếu đuối và tướng mạo xinh đẹp, nhưng tính tình lại có chút kiên cường vừa thô bạo, nếu không cũng sẽ không cùng A Bảo hùng bạo này kết thành một đội.

Hai người yên lặng một chút, Giang Lăng Vi đánh vỡ yên tĩnh, nói: "Ngươi lần này trở về, hẳn là bá phụ nghĩ rằng để cho lão tổ mẫu ngươi chọn một hôn sự thật tốt phải không? Có thể đã có người để chọn rồi?"

A Bảo không phải là nữ tử thế gia bình thường, cùng với hảo bằng hữu chi giao tâm sự về chung thân đại sự cầu mình cũng không có gì xấu hổ "Ta mới trở về mấy ngày, không có nghe được tin gì. Đoán chừng vốn đã có người rồi, bất quá chuyện xảy ra trong ngày hồi kinh, lại cảm thấy không thích hợp." A Bảo thờ dài, kỳ thực nàng đối với mình gả cho ai không có gì ý kiến, dù sao thời đại này là cha mẹ đặt đầu con ngồi đấy, phận làm con không có phần chen vào cho ý kiến, chỉ lo lắng hôn sự của mình có thay đổi, nào như vậy có thể vị phụ thân gốc nhà mình sẽ loạn cả lên.

"Xì, Tần vương thực sự là quá ghét!" Giang Lăng Vi cau giận, sau đó ác độc nói: "Chẳng trách hẳn cũng đã có tuổi, vẫn còn là... lại không thành thân, khuê nữ nhà ai lại nguyện ý gả cho nam nhân ác độc như thế? Dù cho cha hắn là hoàng thượng, cũng không thể buộc người ta đem nữ tử gả cho hắn! Quả nhiên là báo ứng!"

"Được rồi, miệng tích chút đức đi, có thể hẳn không xấu xa như ngươi nghĩ đâu?" A Bảo đẩy nàng một chút, nhìn có tiên khí như thế, thế nhưng cái miệng thì nói ra không buông tha người nào.

Giang Lăng Vi dùng thái độ "Ngươi sao lại ngây thơ như thế?" Nhìn nàng, A Bảo nhìn thấy thật phun máu tươi, giấu lại thật kỹ mình có ngại thơ đến như thế không? Chẳng phải các cô nương bán xú thân hình vạm vỡ, nàng là người bên ngoài đến vẫn chưa thành một dạng với các nàng sao?

A Bảo nán lại Trung Dũng Bá phủ hết một canh giờ, sắp đến thời gian dùng bữa tối mới cáo từ.

Có thể là A Bảo để cho Giang Lăng Vi phát tiết một trận, sau mấy tháng yên lặng, rốt cuộc cũng phản chấn trở lại, tự thay đổi lại y phục thường ngày, rửa mặt chải đầu trang điểm, tự mình tiễn A Bảo đến tận cửa, sau đó mới nghiêm mặt, đi thẳng đến Viện của mẫu thân.

Các nha hoàn ma ma theo sau lưng Giang Lăng Vi, nhìn thấy bóng lưng hùng hục ý chí chiến đấu của nàng, mới thở phào nhẹ nhõm, tiểu thư rốt cuộc khôi phục bình thường! Bình thường mới tốt, bình thường mới có thể phát huy bản chất tàn bạo của nàng, chạy đến Bình Vương phủ tìm bọn quý quái và cái đầu heo kia tính sổ!

Tác giả có lời muốn nói: Thế giới này nữ nhân đều là bưu hãn hung tàn, cho nên hung tàn không chỉ có một mình A Bảo, A Bảo là bị ảnh hưởng của các nàng mới hung tàn như vậy, chẳng qua là A Bảo thời vận không tốt, mỗi lần đều phát huy bản chất không đúng lúc cho nên đại danh鼎鼎 ngày càng lan xa

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 9

Lý gia cũng được xem là đại gia tộc, mặc dù trong các viện đều có phòng bếp nhỏ, nhưng mỗi khi đến ngày mười lăm, các viện đều tập trung lại đại sảnh ăn bữa cơm gia đình, coi như là giao lưu tình cảm. Hôm nay lại đúng ngày mười lăm, bữa tối trừ các hài tử chưa đầy ba tuổi, thì chủ nhân các viện phải có mặt đầy đủ.

Bữa tối, sau khi lão phu nhân thông báo việc trắc phi thái tử hạ sinh nam hài(con trai), Uy Viễn hầu phủ trên dưới nét mặt tỏ rõ sự vui mừng.

Từ sau khi Lý Minh Tranh truyền ra tin vui, Uy Viễn hầu phủ đều dè dặt, người người trong phủ và lão phu nhân không biết đốt bao nhiêu lần hương, cầu bao nhiêu phật, khẩn cầu Lý trắc phi bình an, cũng khẩn cầu thai kì lần này của Lý trắc phi là nam hài, hiện tại đã như nguyện, người người đều vui vẻ.

Lý Minh Tranh mặc dù chỉ là trắc phi, nhưng tính ra cũng có liên hệ với thái tử, tương lai thái tử có đăng cơ, Uy Viễn Hầu phủ lại vinh dự hơn. Lý Minh Tranh lần này sinh hạ nam hài, làm cho cả phủ như uống phải thuốc, cả tim đều chùng xuống.

Lý Minh Nghi vẻ mặt thật vui vẻ, bởi đó là bào tử của nàng (chị ruột), tất nhiên là nàng sẽ vui. A Bảo quan sát, phát hiện nhị phu nhân mặc dù cười vui vẻ, nhưng có chút thanh đạm, tam phu nhân và tứ phu nhân thì giống nhau chỉ là cười mà thôi, nhưng A Bảo cảm thấy như vậy là tốt. Nếu là như vậy, thì ắt trong lòng các vị phu nhân này có phần tương phản.

A Bảo cười cười cùng các tỷ muội nói về đứa trẻ mới được sinh ra, các vị tiểu thư chưa lập gia thất phát huy tính tưởng tượng của mình đến bậc cao nhất làm cho Uy Viễn Hầu phủ nghĩ rằng chính mình quan tâm đứa nhỏ nhất, thẳng đến Uy Viễn hầu phu nhân lên tiếng ngăn lại, các nàng mới ngưng lại và bắt đầu ăn cơm. A Bảo trong lòng có chút suy nghĩ, đại tỷ tâm nguyện đã thành, không nên lại nghĩ rằng nhờ cha mình nên mới vưon cao như vậy, mới có thể hi sinh tỷ ấy đi làm tiểu thiếp chẳng?

Chỉ thứ nhất có ba nam ba nữ, trong đó một nam hai nữ là con chính thất, còn lại là do tiểu thiếp sinh ra,con chính thất của Lý Cảnh Sâm năm nay hai mươi hai tuổi, tính tình ôn trọng, thành thân cùng chi nữ (con thứ) của công bộ thị lang, hiện tại nhậm chức nơi khác, thê tử đều đi theo.

Trưởng nữ Lý Minh Tranh là đứa nhỏ đầu tiên sinh ra tại Uy Viễn Hầu phủ, tuy là nhi nữ, nhưng lúc đó lại là do chi thứ nhất Uy Viễn Hầu sinh ra nên được lão phu nhân vô cùng yêu thích. Lý Minh Tranh tính cách cao ngạo, vì là đích nữ trưởng tôn của Uy Viễn hầu, vô cùng tôn quý, nên không coi các di nương cũng như tiểu thiếp thông phòng ra gì, từ nhỏ đã quyết định tương lai gả cho người phải làm chính thất,ai biết người tính không bằng trời tính, thành thái tử trắc phi. Tuy là trắc phi thái tử, cũng đủ tôn quý, nhưng đó cũng chỉ là thiếp, làm nàng tức đến gần chết, trong lòng ghi hận cha con A Bảo, mấy năm nay chưa hề nguôi.

Nếu nói chuyện trắc phi sinh hạ nhi tử trắng trẻo mập mạp vui vẻ như vậy thì tin năm ngày sau Sương Bình đại công chúa mở hội thưởng hoa do Lão phu nhân nói ra lại khiến cho trên dưới phủ Uy Viễn Hầu đều rất thận trọng.

Sương Bình công chúa là bào muội(em ruột) của đương kim hoàng thượng, thân phận tôn quý vô cùng. Lúc này hoa đào cũng đã tàn, Sương Bình trưởng công chúa lại đột nhiên lại mở hội thưởng hoa, trong kinh ai mà không hiểu rõ, đây chính là Đại công chúa đang tìm đối tượng cho nhi tử của mình. Đương nhiên, nghe nói Sương Bình trưởng công chúa không chỉ mời các tiểu thư cao quý trong kinh thành, cũng thỉnh mời các công tử gia thế đến đây ngắm hoa, có chút long trọng, dù cuối cùng không lọt vào mắt Đại công chúa, nhưng không phải là còn các vị công tử cao quý kia sao?

Trừ năm trước Lý Minh Phượng, Lý Minh Hà đã đính hôn, còn lại là các vị tiểu thư đến tuổi cập kê, đang e thẹn chờ đợi, chỉ có A Bảo vẻ mặt đen thui đang nhìn các nàng xấu hổ cúi đầu.

Không biết vì sao, chỉ là không có cảm giác e thẹn! ! Quả nhiên da mặt của nàng đã trở nên dày vô đối rồi sao?

Màn đêm buông xuống, tại phòng ngủ của Uy Viễn hầu, phu thê hai người đem chuyện tối nay ra bàn luận.

"Thái tử phi cho Tranh nhi một chút thể diện, cho phép mẫu thân là thiếp đây đến thăm phủ thái tử, thiếp định ngày mai đi thăm Tranh nhi, lão gia có lời nào muốn thiếp nhắn gởi cho Tranh nhi không?"

Uy Viễn hầu trầm ngâm nói: "Ngày mai vẫn còn yếu lắm, hãy để đứa nhỏ đủ ba ngày hãy đi."

Uy Viễn hầu phu nhân mặc dù trong lòng kích động còn nhiều, nhưng nghe trong lời phu quân có lý, mặc dù thái tử phi cho thể diện, nhưng cũng không thể quá vội vàng, nhìn cũng không tốt, đứa nhỏ ba ngày rồi đi thăm, đến lúc đó cũng không bị cho là khoa trương. Nghĩ xong, liền đáp: "Lão gia nói phải ạ."

"Nàng nói với Tranh nhi phải nuôi dưỡng nhi tử thật tốt, bất kể như thế nào, đứa nhỏ cũng là nhi tử của thái tử gia, tuy không thể so với thái tử phi sinh ra, nhưng cũng là tôn quý. Đúng rồi, đến lúc đó thuận tiện cũng mang Cẩm nhi theo."

Uy Viễn hầu phu nhân kinh ngạc nói: "Mang Cẩm nhi theo? Nha đầu này là cô nương chưa xuất giá mà..." Uy Viễn hầu phu nhân trong lòng biết đại nữ nhi đối với các phòng luôn xem thường, bà rất ít khi đề cập các phòng trước mặt nàng ta, miễn cho nàng nổi giận. Mặc dù hiện nay nữ nhi đã sinh hạ hài nhi cho thái tử, nhưng nàng lại sợ nữ nhi nhìn thấy A Bảo lại dậy sóng trong lòng, sợ tình cảm tỷ muội lại bị phá hủy.

"Chúng nó là tỷ muội, muội muội đi thăm tỷ tỷ có gì không thể chứ?" Uy Viễn hầu không biết phu nhân trong lòng lo ngại, lo lắng nói: "Mấy năm nay tứ đệ ở Cảnh thành công lao không nhỏ, tộc Bắc Di luôn xuôi về miền nam cướp bóc, nhờ có có tứ đệ ở Cảnh thành trấn giữ, trong triều chính là lúc cần người, công lao của tứ đệ cho dù là ai cũng không cách nào chối bỏ, Cẩm nhi là nhi nữ duy nhất của đệ ấy, để cho tỷ muội chúng nó thân thiết một chút không lẽ không được."

Uy Viễn hầu phu nhân biết rõ đạo lý này, chỉ hi vọng đại nữ nhi đừng ngang tàng như vậy, "Vậy được rồi, thiếp thuận tiện cũng mang theo Nghi nhi, như vậy cũng không làm nhi nữ chướng mắt."

Uy Viễn hầu cảm thấy ổn thỏa, cả hai liền đi ngủ.

*****

Qua hai ngày, A Bảo chuẩn bị đi thỉnh an tổ mẫu, nhưng không nghĩ bị gọi đến.

Uy Viễn hầu phu nhân thân thiết kéo tay A Bảo nói: "Hôm nay là ngày phủ thái tử mừng hài nhi qua ba ngày tuổi, ta cùng Nghi nhi đến đây thăm trắc phi, Minh Cẩm rất lâu chưa gặp tỷ tỷ, trắc phi cũng rất nhớ con, con cũng cùng đi nhé."

A Bảo liếc nhìn lão phu nhân, thấy bà cười, vẻ mặt hiền lành, ôn thuận đáp ứng.

Các tiểu thư còn lại, nhỏ nhất cũng mười hai, vẻ mặt đều hâm mộ đố kị, thế nhưng trường bối quyết định, cũng không dám nói gì.

sau khi ăn sáng xong, A Bảo và Lý Minh Nghi liền theo Uy Viễn hầu phu nhân cùng nhau xuất môn.

Lý Minh Nghi đến tháng năm là đủ tuổi cập kê, đại khái là nữ nhi nhỏ nhất của chi thứ nhất, được nuôi dưỡng thành ra tính tình ngây thơ hoạt bát, kéo A Bảo lú lú nói muốn gặp cháu trai không ngừng, nhìn vẻ rất là quan tâm đến vị tỷ tỷ vừa sinh con này. Uy Viễn hầu phu nhân mỉm cười nhìn hai tỷ muội nói chuyện cùng nhau, trong lòng hết sức vui vẻ, A Bảo cùng nữ nhi thân thiết.

A Bảo mặc dù khôn có mẫu thân cùng phụ thân bên cạnh, nhìn cô linh linh, nhưng vì có một phụ thân không thua kém ai, so với các nàng khác trong phủ cũng có chút ít thể diện, trừ chi thứ hai năm đó nuôi nấng A Bảo, hai chi còn lại đều muốn cùng A Bảo quan hệ thật tốt. Uy Viễn hầu phu nhân biết hiện tại Lý Kế Nghiêu rất có thể lực, A Bảo hiện tại mặc dù tương lai không rõ, nhưng có Lý Kế Nghiêu hậu thuẫn, sau này tuyệt đối sẽ không gả vào nơi thua kém.

Thái tử phi cách hoàng cung tương đối gần, diện tích tương đối rộng rãi, năm đó thái tử thành thân xuất cung lập phủ đệ, Chính Đức đế còn tự mình hạ lệnh phái xây lớn gấp đôi phủ đệ hiện tại, phải vô cùng nguy nga và Công Bộ lại mất thêm một năm để hoàn thành.

Xe ngựa ở dừng lại trước phủ thái tử, mặc dù Lý trắc phi sinh là con thứ tư của thái tử, dù không phải là trưởng tử hay đích thứ(con vợ cả), nhưng mà người đến tặng lễ vẫn là không ít, vì hiện tại vị trí của thái tử coi như vững chắc, Chính Đức đế cũng không có ý đổi thái tử, mọi người vẫn là nên vì tương lai mà cùng thái tử tạo quan hệ.

Hai cô nương theo Uy Viễn hầu phu nhân xuống xe, rất nhanh liền có ma mã phủ thái tử đến đưa các nàng vào.

"Uy Viễn hầu phu nhân rốt cuộc đã tới, thái tử phi nhắc người mãi, Lý trắc phi có công sinh hạ tứ nhi tử cho Thái tử, người không biết có bao nhiêu là vui mừng"

Uy Viễn hầu phu nhân trên mặt cười cười, tự nhiên biết vị ma mã trước mắt này chính là tâm phúc của thái tử phi, tâm tư vừa động, liền biết thái tử phi đây là khách sáo, sợ rằng đây là nhờ phúc của Lý Kế Nghiêu."Đa tạ thái tử phi ưu ái, đầu dám nhờ ma mã người đến đón tiếp..."

Hai người qua lại khách sáo vài câu, ma mã kia giọng nói ôn tồn mềm mại nhưng lại nói những lời cực chói tai, tầm mắt như có như không nhìn đến hai cô nương phía sau. Uy Viễn hầu phu nhân chỉ vờ như không biết, cười khanh khách theo ma mã vào hậu viện.

Uy Viễn hầu phu nhân mang theo hai nàng đến thỉnh an thái tử phi. Thái tử phi là một nữ tử tướng mạo xinh đẹp, thoạt nhìn tuổi chừng ba mươi, một thân

ung dung nhã nhặn, nụ cười trên môi luôn đứng chừng mực nhìn thật thân thiết nhưng lại đầy uy nghi.

Thái tử phi tự mình nâng Uy Viễn hầu phu nhân lên, cùng Uy Viễn hầu phu nhân hàn huyên mấy câu, tầm mắt dò đến hai nha đầu phía sau Uy Viễn hầu phu nhân, cuối cùng lại nhìn nhìn A Bảo, cười nói: "Đứa nhỏ này có chút lạ mã, là tiểu thư trong phủ sao?"

"Là Ngũ娘子, tên Minh Cẩm." Uy Viễn hầu phu nhân giới thiệu.

A Bảo lại hướng thái tử phi quỳ gối hành lễ.

Thái tử phi cười nói: "Thì ra là ái nữ trấn bắc tướng quân đáng vẻ thực sự là xinh xắn, các tiểu thư trong phủ người đều lớn lên như vậy."

"Các tiểu nha đầu này, không nhận nổi lời khen tặng của người."

Qua lại vài câu, A Bảo được thái tử phi dùng danh nghĩa trưởng bối tặng cho một vòng tay xanh ngọc làm quà gặp mặt, làm Lý Minh Nghi rất hâm mộ.

Bởi vì thái tử phi phải chiêu đãi khách đến dự tiệc, Uy Viễn hầu phu nhân liền dẫn hai nàng đến viện của Lý trắc phi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 10

Uy Viễn hầu phu nhân thường xuyên đến phủ thái tử thăm nữ nhi, đối phủ thái tử coi như là quen thuộc, khéo léo từ chối hai nha hoàn mà thái tử phi đưa đến để dẫn đường, tự mình mang theo nữ nhi và chất nữ cùng đi đến viện Lý trắc phi.

Viện của Lý Minh Tranh ở, cách chủ viện tương đối gần, trong viện không ít hoa thơm cỏ lạ, gần phòng ngủ chính là một loạt hoa hải đường đang kì nở rộ thật đẹp mắt

A Bảo là lần đầu tiên đến phủ thái tử, nhìn lướt qua hoàn cảnh chung quanh, trong lòng nhận thấy đại đường tử của mình sống tại phủ thái tử cũng chưa mắc lỗi nào, hơn nữa thái tử phi là một chủ mẫu phúc hậu quy tắc, chỉ cần làm tốt theo quy tắc của nàng ta, nàng ta cũng sẽ không tùy tiện mà đối phó với nữ nhân trong viện, lại càng không tùy tiện bạc đãi ai, đây là một chủ mẫu điển hình, mà Chính Đức đế chọn thái tử phi này, cũng là lựa chọn hoàng hậu tương lai. Bởi vậy, Lý Minh Tranh làm trắc phi ở phủ thái tử cũng rất thoải mái, mặc dù gả qua đây nhiều năm chưa có con, nhưng ở trong lòng thái tử cũng đã chiếm vị trí nhất định.

Khi Uy Viễn hầu phu nhân đến, Lý Minh Tranh đang ngồi dựa ở trên giường uống canh gà. Có lẽ là vừa mới sinh xong, màu da còn chưa có khôi phục về hồng hào trước đây, trên khuôn mặt các nốt ban còn chưa nhạt đi hết, trên người mặc áo chèn màu trắng, trên trán cột một dải lụa, vốn dĩ mặt trái xoan tròn thêm một vòng, so với khí chất mỹ nhân lạnh lùng cao ngạo trước đây lại có phần cảm giác êm dịu phúc hậu hơn.

Uy Viễn hầu phu nhân đến làm Lý Minh Tranh hết sức vui mừng, nhưng nhìn đến A Bảo phía sau lưng bà, nụ cười trên mặt nhạt dần.

"Nương, sao mọi người lại đến?" Lý Minh Tranh buông thìa, dùng khăn tay lau khóe miệng một chút, tỏ vẻ không uống nữa.

"Đương nhiên là tới thăm con." Uy Viễn hầu phu nhân thấy nàng cau mày đẩy canh gà ra, không nhịn được nói: "Con bây giờ ở cử, uống nhiều một chút canh gà đối thân thể tương đối tốt hơn."

Nha hoàn Thúy Tự hầu hạ bên cạnh nghe xong, mím môi cười, nói: "Phu nhân nói rất đúng, trắc phi hẳn là nghe phu nhân."

"Người chó làm rộn." Lý Minh Tranh giận liếc nàng ta một cái, nha hoàn kia mặt mày nhu hòa, mỉm cười nhìn nàng, Lý Minh Tranh than thở: "Ngán lắm, trước phải ăn, giờ ăn đến ngốc luôn." Chờ Thúy Tự đem canh gà bung đi, Lý Minh Tranh nói: "Thất muội muội và Ngũ muội muội cũng tới, qua đây cho ta nhìn một cái."

Hai người cười tiến lên, Lý Minh Nghi yêu kiều ôm một bên cánh tay nàng, nói: "Tỷ tỷ cực khổ, cháu trai nhỏ của muội đâu?"

"Vừa mới bú sữa, đã ngủ ở phòng sát vách rồi." Sờ sờ hai má kiều diễm của muội muội, Lý Minh Tranh tầm mắt rơi đến người A Bảo đang đứng cạnh giường, ánh mắt âm trầm, nhàn nhạt nói: "Ngũ muội muội càng lúc càng lớn, cũng không biết sau này vị công tử gia nào có thể hưởng phúc, chỉ sợ những tên công tử ấy không nhận ra giai nhân..."

"Ha ha, việc này cũng nói không chính xác đâu." Uy Viễn hầu phu nhân vội vàng cắt ngang lời đại nữ nhi, rất sợ nàng nghĩ đến chuyện cũ lại nói những lời lạnh nhạt, càng nói càng kỳ cục. Rõ ràng đều qua đã nhiều năm như vậy, thế nào đại nữ nhi vẫn không buông ra? "Tỷ muội các con cũng có đã nhiều năm không gặp, Ngũ muội vừa trở về, nương đưa nha đầu này đến thăm con một lát. Thân thể của con thế nào? Sau khi sinh phải cẩn thận, an tâm ở cử, đừng phạm vào cái gì cấm kỵ..." Lái nhà lái nhai lại là một loạt.

Lý Minh Tranh nhẩn nại nghe xong một hồi, tầm mắt từ A Bảo chuyển qua trên mặt Lý Minh Nghi, qua lại nhìn một chút, nói: "Nương, trước nghỉ một chút uống miếng nước lại nói. Ở đây lâu rồi, con nghĩ mấy tiểu nha đầu này sắp hết kiên nhẫn rồi, để con nói Thúy Tụ đưa chúng ra ngoài dạo chơi một lát, à, hôm nay khí trời không tệ, Thúy Tụ ngươi mang hai vị muội muội của ta đến hoa viên đi chơi thôi."

Uy Viễn hầu phu nhân sừng sốt, nhìn mi gian của nữ nhi mang phần sắc khác, trong lòng thờ dài, nhân tiện nói: "Được rồi, có mấy lời các tiểu nha đầu này nghe xong cũng không tốt. Minh Cẩm, Minh Nghi, các con nghe lời tỷ tỷ. Thúy Tụ, nhớ coi chừng hai đứa, kéo lại chạy loạn, đặc tội quý nhân trong phủ."

Thúy Tụ cười đáp một tiếng.

Lý Minh Nghi cũng không kiên nhẫn nghe sự cảm râm của mẫu thân, nàng còn là một tiểu nha đầu tính tình trẻ con, căn bản nghe không hiểu được, nghe thấy có thể đi chơi liền vui vẻ. A Bảo trong nghĩ, nếu mình còn ở đây chắc hẳn vị tỷ tỷ băng son mỹ nhân này sẽ nói những câu lạnh nhạt khó nghe, liền không có ý kiến.

Nói là mang các nàng đi chơi xa xa một chút, bất quá Thúy Tụ cũng không dám đưa các nàng đi đâu xa, ra khỏi viện của Lý Minh Tranh, liền mang hai cô nương này đến dạo chơi hoa viên trong phủ thái tử.

Năm đó, Chính Đức đế hạ lệnh cho công bộ xây dựng phủ thái tử thật xa hoa, hoa viên rất lớn, liếc mắt một cái nhìn lại, ngoài những ngọn núi giả và các loài hoa cỏ quý hiếm đang đua nở ra, còn có một hồ nước trong như ngọc nơi gấp khúc hành lang, trong hồ hàng đàn cá chép bơi lội, thông với hành lang cửu khúc, tại đây mùa xuân, liễu rủ là lướt, tơ liễu bay tán loạn, đặc biệt mê người.

Lý Minh Nghi mặc dù đã đến phủ thái tử mấy lần, nhưng rất ít khi đến đây, lập tức cực kỳ hứng thú lôi kéo A Bảo chạy lên cây cầu để ngắm cá trong hồ.

Sắp đến giữa hồ, liền nhìn thấy trong đình đã có người ngồi, hai thiếu nữ ngồi trong đó, ăn vận đẹp mắt, đầu cài trâm quý, nha hoàn vây quanh hầu hạ, hai người lần lượt ngồi trên thành cầu, bên cạnh để một khay thức ăn cho cá, nhìn mỗi roi trong nước chum đầu nói cười với nhau, kéo đến một đàn cá chép bơi đến tranh giành thức ăn.

Nhìn thấy hai nàng tiến thoái không xong, một nha hoàn thấp giọng nói: "Quận chúa, thất công chúa, tiểu thư Uy Viễn hầu phủ tới."

Thấy người ở đây đã biết hai người đến, nếu mạo mụi rồi đi cũng không tốt, ung dung bước đến, Lý Minh Nghi liền khẽ nói với A Bảo thân phận của hai người đó: "Là Vinh Hoa quận chúa và thất công chúa."

Vinh Hoa quận chúa là trưởng nữ của thái tử, năm nay mười bốn tuổi, khuôn mặt như táo tròn đỏ búng, mắt to ngập nước, thoát nhìn giống như tiểu nữ tử vô cùng đáng yêu, điểm trừ chính là nơi giữa trán kia đã làm nàng ta mất vài điểm thuần khiết, hơn nữa lại thêm mấy phần tùy ý kiêu ngạo. Vinh Hoa là Triệu trắc phi của thái tử sinh ra, vì là trưởng nữ, nên được thái tử vô cùng sủng ái, tính tình khó tránh khỏi có chút kiêu căng. Thất công chúa là quý phi thân sinh, thân phận tôn quý, năm nay mười bảy tuổi, vì có mẫu thân là một quý phi, xưa nay lại thích làm nũng. Chính Đức đế thập phần sủng ái nàng ta, từng nói rõ chỉ cần nàng ta vui, phò mã sẽ để tự nàng ta lựa chọn.

Lý Minh Nghi nhìn thấy hai người này, cảm thấy miệng đắng lại, bất quá trên mặt vẫn mang theo ý cười dịu dàng, cùng A Bảo đi vào đình, hướng hai người thi lễ thỉnh an.

Vinh Hoa quận chúa tuổi còn nhỏ, cùng nữ quyền Uy Viễn hầu phủ không quen, đối với hai người, ngoài mặt chỉ mang theo lễ nghi, trái lại thất công chúa nheo mắt lại quan sát A Bảo, đột nhiên nói: "Ngươi rất nhìn quen mắt, Lý Minh Nghi, nàng ta là ai?"

Lý Minh Nghi nụ cười trên mặt cứng đờ, thấp giọng nói: "Hồi công chúa, đây là ngũ tỷ tỷ của ta, mới từ..."

"Lý Minh Cẩm!" Thất công chúa thốt ra.

A Bảo lại khụy đầu cúi lễ một cái, phóng khoáng cười nói: "Không ngờ thất công chúa còn nhớ Minh Cẩm, đúng là vinh hạn của Minh Cẩm."

Thất công chúa vừa nghe, mày đẹp nhú chặt, trong giọng nói tràn đầy chán ghét nói: "Ai nhớ ngươi, bản công chúa cũng sẽ không để tâm đến một người đáng ghét. Nghe nói năm trước có chiến tranh, trấn bắc tướng quân vô ý bị thương, ngươi sao không ở Cảnh thành chăm sóc tướng quân, sao lại về đây? Thực sự là quá bất hiếu, ta sẽ tâu lên phụ hoàng, trị tội ngươi bất hiếu."

Lý Minh Nghi nghe xong thiếu chút nữa quỵ xuống, trái lại A Bảo bình tĩnh, cười khanh khách nói: "Đa tạ công chúa quan tâm gia phụ. Hắn là công chúa hiền lành, bởi vì thương thế gia phụ đã tốt, Minh Cẩm mới trở về."

Thất công chúa vừa nhìn thấy nàng trung khuôn mặt tươi cười, không biết trút giận nơi đâu, mà nói "Ngươi trừ cười ra cũng không còn biểu hiện khác sao? Mấy năm không gặp, ngươi vẫn chán ghét như vậy."

A Bảo lập tức thu hồi khuôn mặt tươi cười, mặt không thay đổi nhìn nàng.

"..."

Lý Minh Nghi rất muốn khóc, trong lòng lên tiếng ngũ tỷ, tỷ đừng nhạo thất công chúa, nhà chúng ta thực sự không thể trêu vào à!

Thấy thất hoàng cô nhà mình ghen hòng, Vinh Hoa quận chúa có chút giật mình, nói: "Thất hoàng cô, sao người lại tức giận vậy? Người đâu, đem đám người to gan dám làm hoàng cô tức giận ném xuống hồ hết cho ta!"

"Quận chúa..." Lý Minh Nghi muốn cầu tình, lại bị Vinh Hoa quận chúa lạnh lùng liếc mắt trừng lại một cái.

nhìn thấy hai ma ma to lớn mạnh khỏe đến gần mình, A Bảo lui về phía sau mấy bước, nụ cười trên mặt nhàn nhạt, nhưng vẫn ôn hòa nói: "Quận chúa, Minh Cẩm vẫn chưa nhạo công chúa tức giận, hơn nữa công chúa cũng đâu nói là tức giận đâu."

Thất công chúa cười lạnh một tiếng, lại nhìn hai ma ma đang kẹp chặt A Bảo, lười biếng nói: "Được rồi, ta hiện đang tức giận." Thầm nghĩ ta chính là nguy biện thì thế nào? Ở đây có những người khác, dù cho bản thân đem lý Minh Cẩm đẩy xuống hồ, cũng không ai dám nói cái gì!

Vinh Hoa quận chúa trên mặt lộ ra đáng yêu tươi cười, ngây thơ nói: "Có nghe hay không, hoàng cô tức giận, mau đem ả tiện tỳ này ném đi."

hai ma ma kia được lệnh, kèm chặt hai tay A Bảo, kéo nàng hướng đến hồ.

A Bảo rũ mắt xuống, liếc nhìn hồ nước kia, lại thấy bị kéo đến hồ, đang chuẩn bị kéo hai ma ma cùng nhau xuống nước, thì một giọng nói băng lãnh vang lên:

"Các ngươi làm cái gì đó?"

Thanh âm này vừa mới tuôn ra, toàn bộ không gian đều rơi vào một loại yên tĩnh quý dị.

Mọi người vô ý thức nhìn lại, liền một nam nhân mặt trường bào màu đen không biết xuất hiện từ lúc nào ngoài đình, đường nét tuấn mỹ trên mặt lãnh ngạnh, đôi mắt mang vẻ lạnh lẽo, đuôi mắt lại mang theo vài phần lạnh , nhìn thoáng qua, lại làm cho người cảm giác được một khối băng, lưng phát lạnh, hô hấp cũng nhẹ mấy phần.

"Ngũ, ngũ hoàng thúc..." Vinh Hoa quận chúa lắp bắp kêu lên.

Thất công chúa nụ cười trên mặt cũng cứng ngắc.

sắc mặt hai nàng cũng cứng ngắc, khăn trương đến mức thân thể phát run, run rẩy đứng dậy tiến lên, khụy gối thi lễ một cái: "Tham kiến ngũ hoàng huynh (ngũ hoàng thúc)."

Đột nhiên, một tiếng thét vang lên, sau đó một tiếng oanh, có người rơi xuống nước.

Lý Minh Nghi tầm mắt vẫn chưa rời khỏi A Bảo, thế nhưng lại muốn té xỉu, A Bảo nàng... Thế nhưng trực tiếp gạt chân hai ma ma cho rơi xuống nước... Biểu tỳ sao lại to gan vậy chứ! Nơi này là phủ thái tử nha! Hơn nữa còn gây chuyện trước mặt vị Tấn vương có tiếng hung tàn trong truyền thuyết, chuyện này hai nàng coi như xong đời! ! ! >__< . .

Thấy mọi người không phản ứng kịp, A Bảo mang vẻ mặt khiếp sợ nói: "Nhanh lên một chút kéo người lên đi, các nàng ấy quá gấp nên trượt chân ngã xuống mất rồi!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

A Bảo mặc dù lên tiếng giải thích cũng thuận tiện nhắc nhở đi cứu người, thế nhưng mọi người bên ngoài đình ngấm cá còn đứng sững đó, cũng không lên tiếng, trong nhất thời lạ không nhúc nhích.

Tấn vương tầm mắt nhìn xẹt qua thất công chúa và Vinh Hoa quận chúa , hai nha đầu này bị đôi mắt rét lạnh ấy làm run rẩy, mấy hạt trân châu của tram cài trên đầu cũng phát ra mấy tiếng leng keng, nếu là bình thường, đẹp không thể tả, nhưng mà vào lúc này chính là run sợ nên mới làm chúng leng keng vài tiếng, nhượng cho hai nha đầu này vừa thẹn vừa uất ức, thậm chí oán giận luôn nha hoàn mang trang sức đến cho các nàng ngày hôm nay.

Không ai lên tiếng, hai ma ma ngã xuống nước vẫn còn kêu cứu, giọng kêu thập phần thê lương, làm cho thủ vệ xa xa ngoài viện chú ý đến, lên vội vã đến đây, vốn cho là có chuyện xảy ra, nhưng khi nhìn thấy nam nhân cùng các quý nữ ở trong đình xem cá đang cảm như hén, da đầu không khỏi tê dại.

Hai vị công chúa quận chúa điêu ngoa sao lại đối đầu với Tấn Vương? Thái tử điện hạ nếu là biết việc này không chừng sẽ lột da bọn họ mất!

"Tham kiến Tấn vương điện hạ." Sau khi trưởng thị vệ hành lễ, chần chừ hỏi: "Điện hạ, không biết đã xảy ra chuyện gì, hai vị ma ma này..." Thị vệ nhận ra ma ma kia là ma ma hầu hạ Vinh Hoa quận chúa.

Tần vương khuôn mặt lãnh khốc, con ngươi lại lạnh lẽo, giọng nói tự như cũng lạnh buốt, chỉ nghe hắn nói: "Bản vương cũng rất muốn biết xảy ra chuyện gì." Giọng nói trầm thấp, là giọng nam rất dễ nghe, thế nhưng ngữ điệu lại thập phần cổ quái, "vốn là ta đến thân quyền tướng sĩ bị bọn điều nô ức hiếp, thật không sợ lòng tướng sĩ nơi biên cương nguội lạnh sao?"

Câu nói sau cùng mang ý ám chỉ, Vinh Hoa quận chúa và thất công chúa sắc mặt trắng bệch, trong mắt có xấu hổ và giận dữ cũng có hoang mang, trong lòng hết sức lạ, hôm nay Tần vương vì sao lại xen vào việc của người khác, lấy tính cách của hắn, dù cho thấy có người chết ở trước mặt hắn, hắn không chỉ sẽ không ngăn cản, trái lại ác ý lại làm đưa dao cho người ta, làm người ta chết thảm hơn sao?

Về mặt thị vệ có chút cứng nhắc, liếc mắt một cái đảo qua, tự nhiên cũng nhìn thấy cách bờ tường của đình, một ma ma đang kẹp chặt tay của một cô nương, trong lòng âm thầm kêu khổ, sao hôm nay mình lại xui xẻo trực ca này chứ? Trễ một ngày không phải tốt hơn sao?

Nghe nói như thế, ma ma kia cũng liền khiếp sợ kịp phản ứng, phát hiện mình còn kẹp tay cô nương nhà người ta, bằng chứng này vô cùng xác thực, sợ đến hồn phi phách tán, bụp một tiếng quỵ xuống, run rẩy ngay cả giọng nói cũng phát không ra, chỉ có thể liên tiếp dập đầu cầu xin tha thứ, dập đầu nghe vang vang, A Bảo nghe thấy cũng cảm thấy trán mình đau đau.

trong im lặng, ma ma đang rơi dưới nước cũng dần hết hơi từ từ chìm xuống.

Vinh Hoa quận chúa mảy nhận lại, mặc dù một ma ma có mất cũng không tiếc, nhưng đó là người của nàng, nếu để cho nàng ta chết như vậy, sau này nàng còn mặt mũi nào ở trong phủ thái tử, mặt mũi nào mà nhìn người ngoài? Chỉ có thể kiên trì nói: "Ngũ hoàng thúc, chuyện này đều là do con, xin hoàng thúc chớ để ý, trước tiên cứu nàng ta lên, sau đó mới trừng phạt, người thấy được không?"

Thấy Tần vương nhìn sang, mặc dù đôi mắt hiện rõ ràng đang run sợ đến tận mặt xanh, nhưng lại cười tươi đến động lòng người.

"Nếu là tự ý, chết không luyến tiếc." Tần vương thờ ơ nói: "Vinh Hoa trưởng thành, tin rằng thái tử cũng không muốn bên người Vinh Hoa có loại nô tài làm hại đến chủ nhân như vậy."

Đó chính là muốn nhìn ma ma kia chết.

xong rồi, sắc mặt của mọi người đều có chút không tốt, muốn nói cái gì, lại nhớ đến vị chủ nhân này ra tay thủ đoạn tàn khốc, một lời không thôi, chỉ đành nhịn xuống.

Thụy Tự và Lý Minh Nghi sợ đến sắc mặt tái xanh, trong lúc nhất thời không biết làm sao cho tốt. Lý Minh Nghi mặc dù cũng ghét thất công chúa tuy xinh đẹp nhưng hung hăng này, thế nhưng tro mắt nhìn có người chết trước mặt mình, với nàng mà nói là cực kì không muốn, không khỏi nhìn về phía A Bảo.

A Bảo chau mày, nhìn bong bóng trên mặt nước, tâm thần bất định, âm thầm nắm chặt tay, ngẩng đầu nhìn Tần vương, đang chuẩn bị mở miệng, lại thấy Tần vương giống như nhìn nàng một cái, nói: "Đáng tiếc hôm nay là một ngày lạnh! Vớt lên thôi."

Hôm nay đúng là ngày lạnh, bởi vì tứ nhi tử của Thái tử tròn ba ngày, nếu xảy ra mạng người thì ắt hẳn có điềm xấu, cũng như tát vào mặt Lý trắc phi, Tần vương cũng là muốn cho một chút thể diện mà.

có lệnh đặc xá, một thị vệ biết bơi nhanh phóng xuống nước cứu vị ma ma kia lên, sau một hồi lộn xộn, ma ma kia xúng đã phun ra một ngụm nước, rốt cuộc đã tỉnh, khi tỉnh lại liền gào khóc một trận, "Quận chúa phải cứu cứu nô tỳ, nô tỳ bị..."

"Câm miệng!"

Tiếng quát “Câm miệng” là do ba người cùng đồng vang lên, Vinh Hoa quận chúa, thất công chúa và người hộ vệ vừa cứu nàng ta, thậm chí còn nhanh tay nhanh mắt rút khăn tay của nàng ta nhét vào miệng nàng.

Đúng lúc này, ngay cửa hình tròn nơi hoa viên, một nhóm lão ma ma vây quanh một thân ảnh y trang điểm lệ đang tiến vào, đây không phải là vị thái tử phi đang tiếp đãi khách bên ngoài kia sao.

Thái tử phi vốn là đang bồi mấy vị phu nhân đến tham gia ngày vui của Tứ nhi, không ngờ là một nha hoàn của Vinh Hoa quận chúa chạy đến thì thầm vài câu, nàng nghe xong sắc mặt sợ hãi, liền cáo từ rồi chạy đến đây.

bất kể là Tần vương, hay là thất công chúa, thậm chí là nhi nữ của trấn bắc tướng quân, cũng hiện tại phủ thái tử không muốn đắc tội. Đương nhiên, nếu tính theo trình tự, Tần vương xếp hạng nhất, nhi nữ trấn bắc tướng quân xếp thứ hai, thất công chúa chính là chót rồi. Thà rằng đắc tội thất công chúa, cũng không thể đắc tội Tần vương và trấn bắc tướng quân, thái tử bây giờ còn phải nể trọng Tần vương và trấn bắc tướng quân.

Thái tử phi liếc mắt một cái liền đem hiện trường vào mắt, trên mặt lộ ra đoan trang đúng mức tươi cười, cười nói: "Ra là ngũ hoàng đệ cũng ở nơi đây, đã xảy ra chuyện gì?"

Tần vương chấp tay còn thi lễ, nói: "Bản vương cũng không biết, chỉ là trùng hợp đi qua."

Lúc này, thất công chúa rốt cuộc không nhịn được, tiến lên một bước, lớn tiếng nói: "Thái tử phi, là Lý Minh Cẩm dối bản công chúa bắt kính, bản công chúa chỉ định trừng phạt nàng ta thôi, đâu ngờ rằng ma ma này lại sợ y rơi xuống nước."

Vinh Hoa quận chúa thấy thất công chúa đứng ra, nhớ tới chính mình vừa rồi quần bách, cũng có chút hận g A Bảo, vội hỏi: "Mẫu phi, đúng là Lý Minh Cẩm nhạo Thất cô cô tức giận."

Thái tử phi trên mặt đoan trang ung dung tươi cười có chút vắng tung tóe, trong lòng hận không thể quát chết đưa nha đầu này không biết đây là nhi nữ công thân, trước bất luận thái độ của Tần vương, chỉ riêng việc năm ngoái phụ thân Lý Minh Cẩm đánh thắng trận nơi Cảnh thành, đây mới là trọng điểm, không biết có bao nhiêu người muốn dựa hơi, hai cái nha đầu ngu xuẩn này không biết khách khí mấy phần, còn dám tùy tiện lấy cớ đến làm khó dễ người ta, quả nhiên bị làm hư.

Thái tử phi ánh mắt nhàn nhạt, thất công chúa tự có hoàng thượng và quý phi quản giáo, nàng là tẩu tử không thể nói cái gì, thế nhưng Vinh Hoa quận chúa tâm thật sự là quá lớn, không có đúng mực, nên để cho một ma ma giáo dục lại.

Nhìn hai nha đầu kêu ngoạc, thái tử phi trong lòng tuy rầu rĩ nhưng không hiện trên mặt, cười nói: "Các người có hiểu lầm cô nương nhà người ta không? Minh Cẩm là một đứa trẻ biết lễ nghĩa, ắt sẽ không phạm bất kính dù là nhỏ."

A Bảo rất thuận theo: "Hồi bẩm thái tử phi, Minh Cẩm xác thực không dám đối công chúa mà bất kính, công chúa lúc trước có hiểu lầm." Nói xong, ngừng đầu hướng thất công chúa lộ ra cái khuôn mặt tươi cười, cái răng khềnh chói sáng, thất công chúa mũi thiếu chút nữa phi khói, sắc mặt biến thành màu đen.

Thái tử phi không cho thất công chúa và Vinh Hoa quận chúa cơ hội mở miệng, lại nói: "Đã là hiểu lầm, các người cũng chớ để ở trong lòng. Đúng rồi, ngũ hoàng đệ, hoàng huynh người lúc này cho người tìm người đến thư phòng."

Tần vương nghe xong, nhàn nhạt đáp lời, "Bản vương cáo từ." Nói xong, mang theo tùy tùng rời khỏi, không lưu lại chút dấu vết.

Tần vương rời khỏi cũng làm cho người ở chỗ này rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Thái tử phi nhìn thấy Tần Vương rời khỏi, lại bắt đầu nhìn hai đứa nha đầu đang run rẩy như chim sợ cành cong, nụ cười trên mặt mặc dù có chút mực, nhưng A Bảo nhìn thì thấy rất bình thường nhưng cái bình thường này lại có điểm gì đó không bình thường, liền thấy thái tử phi cười đối với các nàng đạo: "Minh Cẩm, Minh Nghi, các người đến dạo hoa viên sao?"

A Bảo kéo Lý Minh Nghi tiến lên làm thi lễ, nói: "Đúng vậy, trắc phi nói hôm nay khí trời tốt, để Thụ Tụ dẫn đến vườn hoa dạo chơi. Thái tử phi, thời gian không còn sớm, tỷ muội chúng ta cũng nên quay lại gặp đại tỷ."

Thái tử phi liếc mắt nhìn Thụ Tụ một cái, khoan dung cười nói: "Ừ, đi đi."

Lại thi lễ, hai người liền cáo từ rời đi. Thất công chúa và Vinh Hoa quận chúa sắc mặt âm trầm nhìn các nàng rời khỏi, muốn nói cái gì, nhưng thấy thái tử phi còn đang ở đây, chỉ có thể im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Uy Viễn hầu phu nhân thấy hai tiểu thư trở lại nhanh như vậy, không khỏi có chút kinh ngạc, cẩn thận phát hiện trên mặt nữ nhi còn chưa hết kinh hoảng trong lòng đau xót, nhưng trên mặt lại cười nói: "Các con trở về vừa đúng lúc, ma ma vừa mới ôm đứa nhỏ đi tiền viện, hai tỷ muội các con ở trong này ngồi nói chuyện."

Lý Minh Nghi thấy Uy Viễn hầu phu nhân, liền muốn đem chuyện mới vừa rồi nói cho mẫu thân, nghe nói bà muốn tới tiền viện đi xem đứa nhỏ tắm ba ngày, chỉ có thể nuốt xuống, cùng A Bảo cùng nhau đến trong thiên sảnh ngồi, rất nhanh có nha hoàn dâng lên trà bánh.

Thụ Tụ an bài hai tiểu thư xong, liền vào phòng, nhẹ giọng nói với chủ tử đang ngồi dựa lưng vào gối trên ghế: "Trắc phi, hai vị tiểu thư vừa ở trong vườn hoa xem cá gặp thất công chúa và Vinh Hoa quận chúa, còn nổi lên xung đột."

Lý Minh Tranh hơi kinh ngạc, hỏi rõ chuyện đã xảy ra lúc đó, sắc mặt có chút băng lãnh, cười nói: "Chẳng qua là thứ nữ mà thôi, cũng dám lớn lối như vậy, cũng không sợ giám thọ, sợ là nàng bị nương làm hư, điện hạ cũng không chỉ có một nữ nhi! Nhưng mà thất công chúa... Ngũ muội muội trái lại may mắn, đắc tội thất công chúa xong thậm chí còn có quý nhân tương trợ. Người coi, Tần vương hôm nay sao có thể khéo tới như vậy?"

"Tần vương điện hạ vừa mới đi qua." Thụ Tụ thấy rõ, lúc đó Tần vương đúng là theo trong hoa viên qua, nhưng làm cho nàng kinh ngạc là Tần vương lại nhúng tay vào chuyện này.

Lý Minh Tranh lại hừ một tiếng, lãnh đạm nói: "Ngũ muội muội này của ta dễ đắc tội với người, nhưng cũng là có vận khí thật tốt, có quý nhân tương trợ."

Lúc này, một nha hoàn vén rèm tiến vào, trong tay bưng một cái khay, trên khay là hai đĩa đựng trái cây, mặt trên là dâu tây đỏ rực, ánh lên màu sắc mê người, "Trắc phi, đây là thái tử phi vừa phái người ta đưa dâu tây đến, nghe nói là đặc sản của thôn trang, cái này nuôi trồng rất khó, số lượng không nhiều, không ngờ thái tử phi lại đưa hai đĩa qua đây, nói là cấp cho trắc phi và hai vị tiểu thư Uy Viễn hầu phù nếm thử."

Nghe như thế, Lý Minh Tranh trong lòng khẽ động, chờ Thúy Tụ tiếp nhận dâu tây cho nha hoàn kia lui xuống, mang trên mặt lãnh ý, "Không ngờ hôm nay ta lại được hưởng lây phúc khí của ngũ muội muội, đường đường là thái tử phi cũng cho đồ tốt, sợ rằng Vinh Hoa sau này sẽ sống không được tốt."

Thúy Tụ ngược lại có chút cao hứng, ôn nhu nói: "Vinh Hoa quận chúa sẽ rất lâu không có cách nào tìm người gây phiền toái, không phải rất tốt sao?" Thúy Tụ thập phần không thích Vinh Hoa quận chúa, ý là trường nữ thái tử, được phong quận chúa, liền cho là mình là đích nữ, thường xuyên giúp đỡ Triệu trắc phi âm thầm ngáng chân những nữ nhân khác trong phủ thái tử, ngay cả chủ tử của nàng cũng tìm đến gây chuyện, so với Triệu trắc phi còn làm người ta ghét hơn.

Lý Minh Tranh thả lỏng thân thể dựa vào gối, cũng nói không nên lời tốt hoặc không tốt, A Bảo xui xẻo nhận ủy khuất nàng cảm thấy rất được, nhưng bị người ngoài bắt nạt, lại để cho nàng tức giận. Đương nhiên, chuyện này làm nàng cao hứng nhiều hơn tức giận, ít nhất Vinh Hoa quận chúa nhỏ nhen lần này bị thái tử phi giáo huấn, sợ rằng Triệu trắc phi sau này cũng sẽ sống không được tốt, tuy không thể để cho các nàng thương gân động cốt, nhưng cấp nàng ta giáo huấn nàng cũng là cực cao hứng.

"Người đem một đĩa dâu tây đưa qua cho hai vị muội muội nếm thử."

"Vâng."

*****

Trong thiên sảnh, nhìn thấy Thúy Tụ đưa tới một đĩa dâu tây, Lý Minh Nghi thập phần kinh hi, nhưng lại nghe nói là thái tử phi phái người đưa tới, lại có một chút quán quýt.

Lý Minh Nghi ăn dâu tây, đến gần chỗ A Bảo ngồi, nhỏ giọng nói: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ nói thất công chúa có thể tiến cung đi tìm hoàng thượng và quý phi cáo trạng hay không, có thể liên lụy đến chúng ta hay không a? Thất công chúa cũng thật hẹp hòi, vì sao luôn muốn nhắm vào ngũ tỷ tỷ? Rõ ràng mấy vị công chúa khác đều rất hào phóng."

"Cáo trạng là chuyện yêu thích của nàng, chúng ta không xen vào." A Bảo vẫn rất bình tĩnh, thấy, Lý Minh Nghi một trận hâm mộ, rất nhanh nàng liền biết A Bảo vì sao bình tĩnh như vậy, "Việc này mà cũng là thói quen! Về phần nàng vì sao nhắm vào ta, chẳng qua là lần đó du xuân, nàng và Lăng Vi cùng bị lộn rừng vây xung quanh, đúng lúc ta cứu Lăng Vi đứng cách ta tương đối gần, sau đó mới đi cứu nàng, làm hại trên mặt nàng bị heo đá in hai móng lên mặt, đúng một tháng nhận không ra người, về sau liền không ưa ta."

Đối với đoạn này ân oán, A Bảo lúc đầu cũng không biết, về sau là lục công chúa len lén nói cho Giang Lăng Vi, Giang Lăng Vi lại nói cho nàng biết, A Bảo nghe xong cảm thấy thật tình oan uổng, khi đó tình huống khẩn cấp, nàng lúc ấy chỉ là một tiểu cô nương thấp bé, căn bản thấy không rõ ai là ai, nghe thấy tiếng hét chói tai cách gần mình liền đi cứu trước, không ngờ chỉ cứu một người muộn một chút liền bị ghét. Sau đó một đoạn thời gian rất dài, chỉ muốn gặp mặt thất công chúa đều thích nhắm vào nàng, A Bảo dần dà cũng thành thói quen, mọi người chỉ cho rằng thất công chúa nhìn A Bảo không vừa mắt, cũng không biết A Bảo âm thầm tránh thoát rất nhiều lần thất công chúa ngáng chân. Cũng may mắn thất công chúa là công chúa, các nàng gặp mặt không nhiều, không có gì trở ngại lớn, chỉ có hôm nay lại thất sách.

Nghe thấy A Bảo giải thích, Lý Minh Nghi da mặt co quắp, phát hiện mình nên cười thành tiếng, chuyện năm đó nàng còn nhỏ, lại chưa đủ tuổi cùng mấy vị tỷ tỷ xuất môn đạp thanh, căn bản không biết tình huống lúc đó là thế nào. Nhưng tưởng tượng thất công chúa trên mặt in dấu hai móng heo đến nửa tháng không dám gặp người, rốt cuộc nhịn không được phốc cười ra tiếng.

"Đừng cười, ăn dâu tây!" A Bảo một mặt chính khí nói.

Lý Minh Nghi cúi đầu, biết lúc này ở nhà người khác, không được thất thố, bày ra bộ dáng chững chạc đáng hoàng.

Sau đó không lâu, Uy Viễn hầu phu nhân và ma ma ôm đứa trẻ mới sinh đã trở về, Uy Viễn hầu phu nhân cùng nữ nhi cảm rằm mấy câu, sau đó cùng nhau rời đi.

Lúc rời đi, thái tử phi lại phái ma ma tâm phúc của nàng qua đây đưa tiễn, thái độ thân thiết ấm áp, làm hai vị tiểu thư đều có chút thụ sủng nhược kinh, Uy Viễn hầu phu nhân cũng khách khí vừa cảm tạ vừa bồi hồi.

Không ngờ lúc ở cửa, lại cùng Tấn vương cũng đang cáo từ rời đi lại gặp nhau.

Mọi người hô hấp đều nhẹ mấy phần, nhao nhao thỉnh an gửi lời hỏi thăm.

Tấn vương cước bộ ổn định, trông mắt mang theo lệ khí quét mắt mọi người, tầm mắt dừng vài giây, nhàn nhạt ứng thanh, mang theo tùy tùng rời đi.

Uy Viễn hầu phu nhân nhìn thấy nữ nhi một bộ biểu tình lẩn tránh, không khỏi hơi nhíu mày, đến lúc lên xe ngựa, nhìn hai người, nói: "Nghi nha đầu, con có phải làm chuyện xấu gì hay không?"

Lý Minh Nghi trong lòng còn sợ hãi, lui đến trong lòng Uy Viễn hầu phu nhân, như vậy mới có cảm giác an toàn, nói: "Nương, con nào có làm chuyện gì xấu? Chúng con đều vô tội!"

A Bảo mỉm cười, liếc nhìn Lý Minh Nghi đơn giản bị gạt ra, trong lòng có chút buồn cười, cũng không cần Uy Viễn hầu phu nhân hỏi, liền chủ động đem sự tình ở trong vườn hoa phủ thái tử nói cho nàng biết, Lý Minh Nghi thuận tiện ở bên bổ sung, nhưng nàng bổ sung nội dung đều có chút bênh vực chính mình, thất công chúa và Vinh Hoa quận chúa làm ác bị phóng đại vài lần.

"Nương, ngũ ty ty không có bắt kính thất công chúa, thực sự, con dám cam đoan!" Lý Minh Nghi vẻ mặt nghiêm túc thề, sau đó vừa lo thầm nghĩ: "Thế nhưng nhiều chuyện ở trên người các nàng, các nàng nếu muốn đến chỗ thái tử và hoàng thượng quý phi cáo trạng, ngũ ty ty hội không có việc gì sao?"

Uy Viễn hầu phu nhân vỗ vỗ tay của nữ nhi, thân thiết nhìn về phía A Bảo, thấy nàng không có bị khiếp sợ, yên lòng, an ủi nói: "Yên tâm đi, thái tử và hoàng thượng cũng không phải là người nói lời tin, hơn nữa lúc đó Tấn vương ra mặt, thái tử phi cũng chứng kiến, các nàng cũng không bị đặt được, hoàng thượng sẽ không tùy tiện định tội."

A Bảo và Lý Minh Nghi đều có chút không tin, các nàng thập phần rõ ràng tính nhỏ nhen của thất công chúa, chịu không nổi ủy khuất, tuyệt đối sẽ vỡ lẽ ra, A Bảo cũng thật sự là không sợ.

Nhưng mà, qua hai ngày tiếp theo, đều không có nghe được trong cung và trong phủ thái tử có tin tức gì, trái lại ma ma bên người Lý Minh Tranh bên người mượn cơ hội Uy Viễn hầu phu gặp ty muội, đi báo kiến Uy Viễn hầu phu nhân, nói cho nàng biết một ít nội tình.

"Nghe tiểu công công hậu hạ bên người thái tử nói, đêm hôm tiểu thiếu gia tắm ba ngày ba đêm thái tử có ghé viện của Triệu trắc phi, nhưng không có ngủ lại hơn nữa rất nhanh liền rời đi, hai ngày này cũng không thấy Vinh Hoa quận chúa đi thỉnh an thái tử phi, nghe nói là bị bệnh. Nhưng ngẫm lại nói là bị cảm tức." Ma ma là nhũ mẫu của Lý Minh Tranh, chiếu cố Lý Minh Tranh như nữ nhi của chính mình, lúc này thấy Triệu trắc phi xui xẻo, nụ cười trên mặt nén cũng nén không được, "Phu nhân, Tranh nhi của chúng ta cuối cùng cũng hết khổ, không những sinh một tiểu thiếu gia, mặt mũi Vinh Hoa quận chúa lần này cũng bị hạ xuống, sợ là Triệu trắc phi sẽ rất lâu không thể lớn lối."

Uy Viễn hầu phu nhân vuốt ve vòng hạt trên tay, đậm đậm cười, nàng biết Vinh Hoa quận chúa lần này bị cảm tức, sợ rằng trong đó còn có công lao thái tử phi, thái tử phi mặc dù là doan trang đại khí, thế nhưng nếu chuyện có liên quan đến con trai duy nhất và lợi ích phủ thái tử, cũng không ngại xuất thủ. Vinh Hoa quận chúa ngu xuẩn liền ngu xuẩn ở chỗ không rõ thân phận của mình, cho mình là trưởng nữ của thái tử phân lượng đủ để ngạo mạn xưng hùng xưng bá, ngay cả chi nữ của công thần cũng dám đắc tội, lại không thấy rõ hoàng thượng hiện tại đang trọng dụng Lý Kế Nghiêu, thái tử tự nhiên cũng muốn coi trọng.

"Ma ma, việc này đứng nhìn là được, cũng đừng đi nói huyền thuyên, đỡ phải để Tranh nha đầu rước lấy họa, sau này hảo hảo chiếu cố Ca nhi thôi." Uy Viễn hầu phu nhân nhắc nhở.

Ma ma trên mặt cười, "Chuyện này lão nô tự nhiên hiểu rõ."

Đặng ma ma sau khi rời đi, Lý Minh Nghi trốn ở sau bình phong cười hi hi chạy ra, hai mắt lấp lánh, "Nương quả nhiên liệu sự như thần."

Uy Viễn hầu phu nhân vỗ xuống móng nàng, trách mắng: "Cũng sắp đến lúc lấy chồng, còn bướng bỉnh như vậy, sau này không cho phép lại ỷ nại nghe trộm."

Lý Minh Nghi lấy lòng cười cười, nói nhỏ: "Ngũ ty ty nhất định cũng rất lo lắng chuyện này, con đi nói cho nàng biết, yên tâm, con chỉ nói cho nàng, sẽ không lảm nhảm!"

Uy Viễn hầu phu nhân giống như bắt đắc dĩ nói: "Ừ, đi đi."

*

A Bảo nghe thấy Lý Minh Nghi mang đến tin tức cũng không quá kinh ngạc, nhưng cũng làm ra một bộ cao hứng, thấy tiểu cô nương còn đang cao hứng lại nhại Vinh Hoa quận chúa và thất công chúa, nói: "Ngày mai là tiệc ngắm hoa của Xương Bình trưởng công chúa, còn không mau trở lại chuẩn bị một chút?"

Lý Minh Nghi khuôn mặt đỏ lên, có chút nghịch ngợm nói: "Ty cũng vậy, muội nghe tổ mẫu nói, khả năng ngày mai ở tiệc ngắm hoa chọn giúp chồng cho ty đấy, cũng không biết ngày mai xuất hiện những vị công tử nào sẽ là ngũ ty ty phu của chúng ta."

A Bảo trực tiếp đem nàng đẩy lên trên giường, hai người náo thành một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 13

Trên đường đến hội thưởng hoa của Trương Bình Công Chúa, A Bảo và Lý Minh Nghi, Lý Minh Sương, Lý Minh Nguyệt ngồi chung một xe. Đã là ngày xuân ấm áp nên các tiểu cô nương bên trong xe đã đổi lại y phục mà phường thêu mang đến để càng làm rạng rỡ khí xuân, năm nay thịnh hành trên đầu điểm thêm trang sức, nỗ lực kìm nén thân thể, rất sợ không cẩn thận liền làm rối trang sức trên đầu hoặc vò nhàu cả y phục.

so với ba nàng kia nghiêm chỉnh thì A Bảo trực tiếp dựa lưng vào vách xe, quan sát dáng vẻ cũng như tuổi tác của ba đường muội của mình. Bởi Lý Minh Hà và Lý Minh Nghi đã đính hôn, tháng sau Lý Minh Hà sẽ xuất giá, nghe nói người đính hôn với nàng là đích thứ tử của phó chỉ huy sứ binh mã ngũ thành, tuy không phải gả cho trưởng tử, nhưng so với thứ nữ chi nhất của Lý Minh Hà vẫn là xứng đôi, chỉ là hội thưởng hoa này hai người chưa có cơ hội cùng đi chung. Lý Minh Surong là thứ nữ chi thứ hai, Lý Minh Nguyệt là đích nữ của chính thê chi thứ ba, năm nay đã đủ tuổi cập kê, Uy Viễn hầu phu nhân và nhị phu nhân đều suy tính mang nàng đi trải nghiệm, đến lúc đó cũng là một việc tốt.

Lý Minh Surong và Lý Minh Nguyệt đều có chút khăn trương, nắm chặt khăn tay, so với họ, Lý Minh Nghi tuy cũng khăn trương, nhưng nàng biết mình là đích nữ chi nhất của Uy Viễn phủ, tương lai bất kể thế nào có gả đi thì cũng không lo lắng, nhưng có cô vài phần thấp thòm, trong lòng cũng có chút mong mỏi muốn đến tiệc thưởng hoa.

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ không khăn trương sao?" Lý Minh Nghi thất lưng cứng đờ thấy hơi mệt một chút, thấy A Bảo tùy ý dựa vào vách xe, cũng thả lỏng thân thể, dựa vào A Bảo, như vậy cũng chẳng phải lo lắng trạng sức trên đầu rồi tung lên.

A Bảo thấy ba nha đầu đều chăm chú nhìn mình, dường như chính mình không khăn trương chính là chuyện vô cùng lạ—— nếu là nàng biết ở trong lòng ba nàng ấy, nàng lớn tuổi nhất nhưng hận là khó xuất giá nhất, không chừng sẽ ộc máu. Nhìn ba gương mặt trẻ con đang nhìn mình, A Bảo lập tức lấy vẻ mặt nghiêm trang nói: "Không, tỷ cũng rất khăn trương."

"..."

Lý Minh Nghi và Lý Minh Nguyệt lộ vẻ hụt hẫng, một lát miễn cưỡng nói: "Thật không, nhìn không ra." A Bảo chỉ cần nghiêm kinh, chính là thời gian đùa giỡn các nàng, sau một giờ các nàng đùa giỡn không ít

A Bảo cười phì một tiếng, kéo kéo tay mũm mĩm của hai đường muội, lại vỗ vỗ Lý Minh Surong ngồi khá xa, cười nói: "Không cần khăn trương quá, nghe nói đến lúc đó sẽ có rất nhiều quý nữ trong kinh đến, chúng ta cùng các nàng ấy ở một chỗ thưởng thức là được, không có gì." Nhìn A Bảo xem, giống như là nam nữ đang liếc mắt đưa tình, không có gì phải lo lắng.

Được A Bảo trấn an, ba nha đầu rốt cuộc cũng trấn tĩnh lại được bắt quá là chú ý cẩn thận đến xiêm y cùng phụ trang không được để cho rơi nhàu lên, chỉ sợ lưu lại ấn tượng không tốt.

Khi xe đến phủ công chúa, liền thấy hai bên cửa đã chật kín các cỗ xe, xem ra rất nhiều người coi trọng đối với hội thưởng hoa này, đều đưa các nhi nữ vừa tuổi cập kê đến đây. Có thể được Xương Bình trưởng công chúa đưa thiệp mời, đều là tôn thất gia thế thanh quý trong kinh thành, trừ cung yến, rất ít khi các họ cùng tụ hội lại với nhau, tất cả bọn họ đều không muốn để lỡ cơ hội này, có thể đến đây, tương lai bất kể là chọn tức phụ hoặc chọn hiền tế đều có ấn tượng rất lớn.

À, có thể nói hội thưởng hoa này được tổ chức đặc biệt long trọng, không chỉ là cô nương trẻ tuổi các công tử thân cận, đồng dạng cũng là các vị mẫu thân đại nhân tìm cho mình một tức phụ hoặc hiền tế có xuất thân hợp ý.

Sau khi xuống xe, mấy nàng nhu thuận đi theo sau lưng phu nhân Uy Viễn Hầu cùng nhị phu nhân, tự có nha hoàn đến đón các nàng vào phủ, mới vừa vào cổng trong, liền nhìn thấy Surong Bình trưởng công chúa mang theo nhi nữ Chu Cẩn tròn mười lăm tuổi của mình ra tiếp đón, lúc nhìn thấy Uy Viễn hầu phu nhân, Surong Bình trưởng công chúa nét mặt lộ vẻ tươi cười.

"Uy Viễn hầu phu nhân, rốt cuộc cũng chờ được người đến."

Surong Bình trưởng công chúa mày tuấn mắt phượng, rất giống diện mạo của Tiêu hoàng hậu, trên mặt mang cười, xinh đẹp động lòng người, rất có dáng vẻ Vương Hi Phụng (Vương Hi Phụng (Phụng) là nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, người chưa đến nhưng tiếng cười đã đến.)

Uy Viễn hầu phu nhân trên mặt cười, đối với việc Surong Bình công chúa đích thân tiếp đón có phần vui mừng mà sợ hãi, bước lên phía trước thi lễ. A Bảo cùng các đường muội nhanh chao đến thi lễ cùng công chúa và Thanh Minh quận chúa vừa được sắc phong Chu Cẩn.

Hành lễ xong rồi, Xương Bình trưởng công chúa nhìn đến các cô nương đi theo Uy Viễn phu nhân, lại khen một lần, ánh mắt nhìn A Bảo nhiều hơn mấy lần, trong lòng có cái suy nghĩ, bèn cười quay sang nói với nhi nữ: "A Cẩn, mang mấy vị cô nương này sang hoa viên Thủy Các thưởng lãm, cần phải tiếp đãi thật chu đáo đấy."

Chu Cẩn rất có dáng vẻ, thoải mái tươi cười đáp lời, sau đó một bên kéo A Bảo một bên kéo Lý Minh Nghi, mang theo Lý Minh Surong rồi cùng nhau đi đến Thủy Các. Mà Surong Bình trưởng công chúa mang theo phu nhân Uy Viễn Hầu cùng nhị phu nhân đi vào đại sảnh, trưởng bối cùng văn bối cũng không ở cùng nơi, đây cũng là cách để cho các tiểu cô nương có cơ hội được ở chung một chỗ.

Dọc theo đường đi, Chu Cẩn cười nói giới thiệu quan cảnh xung quanh cùng mọi người, rất nhanh liền tới trong hoa viên trong Thủy Các, bốn phía là dương liễu, trong Thủy Các đã có hơn mười cô nương thanh xuân trang điểm hoa lệ, chia ra hai ba nhóm nhỏ nhẹ chuyện trò, trông thấy Chu Cẩn mang theo tỷ muội Uy Viễn Hầu đi đến, bèn đứng dậy chào hỏi.

"Khá lắm A Cẩn, nửa ngày không gặp người còn tưởng rằng trốn đi lười nhác, không ngờ lại dẫn theo mấy vị tỷ muội như hoa như ngọc qua đây, thì ra là đi ghé thăm tiếp đãi nhân." Một thiếu nữ mặc y phục hồng nhạt đi đến, các chuỗi ngọc trên người vì bước chân mà phát ra âm thanh, cực kỳ dễ nghe.

Chu Cẩn cau mày xinh đẹp, "Giới cho Liễu Nhược Nhi nhà người, lại đến bồi bản ta! Ta mang đến vài tỷ muội cho người sờ soạng một cái, người còn có cái gì không hài lòng?"

"Nào có sò, ít nhất tứ vị cô nương này hiện tại ta cũng không có sò qua!"

Nhìn hai người trên đũa, các cô nương trong các cũng nhìn không được che miệng cười rộ lên. Liễu Nhược Nhi là chi nữ Hàn Lâm viện Liễu đại học sĩ, cùng Chu Cần xưa nay quan hệ rất tốt, hai cô nương thường xuyên chơi cùng một chỗ, vui đùa như vậy cũng cho thấy các nàng vô cùng thân mật.

"Ừa, ta tưởng là ai, thì ra là vài vị cô nương Uy Viễn hầu phủ tới." Một giọng nói có vẻ bén nhọn vang lên, "Quả nhiên chúng ta đều so không được với mấy vị, để cho A Cần tự mình nghênh tiếp, ngay cả người làm tỷ tử như ta cũng không có vinh hạnh này đâu. Ô kìa, nghe nói ái nữ của trấn bắc tướng quân cũng đã trở về, không biết là vị nào a."

A Bảo theo tiếng nhìn lại, nhìn thấy có chút quen mắt mặt, mày dài mắt hạnh, khuôn mặt khá lớn, mũm mĩm mặc dù không mập, nhưng làm cho cảm giác có hơi mập một chút, cùng với phong thái liễu yếu đào tơ của thiếu nữ đương thời đang theo đuổi có phần hơi khác biệt.

Chu Cần nhú mày, nụ cười trên mặt chưa tan, vẫn là kéo A Bảo, cười nói: "Lạc Ninh tỷ tử, vị này chính là ái nữ của Lý tướng quân Lý Minh Cảm, trước đây chúng ta đều gặp rồi." Sau đó lại vì A Bảo giới thiệu: "Minh Cảm tỷ tử, vị này chính là Lạc Bình quận chúa ái nữ của Bình Vương thúc thúc ta."

À, thì ra là muội muội của Bình vương thế tử, muội muội phu quân tương lai của Giang Lăng Vi. A Bảo thừa dịp lúc đến hành lễ, quan sát mấy lần, trong lòng âm thầm lắc đầu, biết vì sao nàng đối với mình về mặt địch ý, sợ là vì thất công chúa đây mà. Nói như thế, lần trước chuyện ở phủ thái tử, thất công chúa cũng không lấy được điều gì tốt.

Lạc Ninh quận chúa hơi chột nhú mày, trên dưới quan sát A Bảo, lãnh đạm nói: "Quả thật đã gặp qua! Bất quá mấy năm không gặp, có vài người a, lá gan cũng lớn, ngay cả công chúa cũng dám bắt kính."

Thùy Các trong nháy mắt yên tĩnh, các thiếu nữ đưa mắt nhìn nhau, ngu ngốc cũng biết hiện tại Lạc Ninh quận chúa bây giờ là có ý định châm chọc người, vì sợ vạ lây, cùng nhau không mở miệng nói chuyện.

Trái lại A Bảo không chút hoang mang cười nói: "Quận chúa chỉ giáo cho? Minh Cảm đối công chúa xưa nay kính trọng, quận chúa là người hiểu đạo lý, cũng không nên chỉ nghe thứ để làm ô danh quận chúa."

Lạc Ninh quận chúa cười lạnh một tiếng, "Nhanh mồm nhanh miệng!"

Đang nói, đột nhiên phát hiện lâu các cách đó không xa truyền đến một trận tiếng ồn ào, các nàng giương mắt nhìn lên, liền nhìn thấy dưới tàng cây bên kia hồ khi nào đã xuất hiện một nhóm công tử trẻ tuổi mặc trường bào, xa xa nghe có tiếng trầm trồ khen ngợi, tựa hồ là đang ở ngâm thơ đối, trong đó chú ý nhất chính là Chu Ngự nhi tử của Surong Bình công chúa, mày dài mắt phượng, mặt mày ôn nhuận, tươi cười như gió xuân, thật sự là một vị công tử thanh tao như ngọc.

Mà các vị công tử hình như cũng nhìn thấy các cô nương bên này, liền vội vàng ngâm thơ có ý hướng về phía bên này, mà các thiếu nữ bên này cũng tỏ ra bộ dáng xinh đẹp nhất, trên mặt vẫn duy trì nụ cười lạnh yên quan sát các công tử bờ bên kia, so ra thì chú ý đến nhiều nhất cũng là Chu Ngự.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Gió mát ẩm áp dịu dàng, liễu xanh đón gió, ngăn cách nam nữ trộm nhìn nhau, thêm vài phần đẹp như tranh vẽ, thơ trữ.

A Bảo đen mặt cũng chẳng buồn tranh cãi với các vị cô nương này, mặt nàng vốn dày đối với những vị công tử bên kia cũng không đỏ mặt, chẳng qua lại sợ không thích hợp đành tỏ ra có chút ý tứ rút rè.

Các vị công tử bờ bìa kia đều biết các cô nương trong Thùy Các đang lên lên chú ý đến mình, đều thể hiện ra mặt, hết ngâm thơ, rồi lại sai người mang bàn tử bảo, đem những thơ từ mà họ vừa ngâm xong viết lại, truyền tay nhau cùng xem.

"A Cần, không biết bọn họ làm thơ gì nhỉ?" Liễu Nhược Nhi hiển nhiên đối những thơ văn của họ rất hứng thú, nàng xuất thân từ thư hương thế gia đã lâu đời phụ thân là Hàn Lâm viện học sĩ, gia cảnh quyền quý, đối với thơ từ rất thích nghiên cứu, thường xuyên mời gọi các khuê tú, danh môn chưa thành thân đến cùng nhau tổ chức hội thơ, ở điểm này rất có tài danh.

Chu Cần hiểu rõ tính tình của hảo tỷ muội, lại thấy các cô nương khác mặc dù không nói, nhưng mà thái độ cũng lộ vài phần ham muốn, cười cười, gọi một nha hoàn y phục xanh đen đến, nói: "Phiên người đi nói với đại ca ta, có thể hay không nhưn thơ mà các vị công tử mới viết cho chúng ta thưởng thức, luận bàn, như vậy cảnh xuân lại càng thêm ý hợp."

Nha hoàn kia cười đồng ý, liền đi sang hồ bên kia.

Một hồi sau, nha hoàn của Chu cần quay lại, trong tay Chu Cần là những bài thơ vừa viết xong của các vị công tử kia, các thiếu nữ hưng phấn tụ cùng một chỗ, liền thấy Lạc Ninh quận chúa nhanh tay lấy bài thơ của Chu Ngự lên trước, nở nụ cười xinh đẹp nói: "Thơ của Ngự ca ca quả nhiên vô cùng

phong nhã." Lập tức liền cao giọng đọc bài thơ của Chu Ngự.

Thanh âm của thiếu nữ không cao nhưng cũng rất thanh thúy, không giống lúc này bèn nhón chói tai, lãnh lớt vang sang bờ bên kia, cũng làm cho các quý công tử bên bờ bên kia nhìn sang.

Thấy Lạc Ninh quận chúa đoạt lấy bài thơ của Chu Ngự, cái khác cô nương cảm thấy bất bình nhưng lại không tiện tranh với nàng ta, chỉ có thể cầm một bài thơ khác lên xem, bài thơ vừa viết, rất khá, cũng cao giọng đọc lên, thanh âm truyền tới bờ bên kia, thêm vào một chú ý vị riêng.

Ngay lúc bầu không khí náo nhiệt nhất, hoa viên lại xuất hiện một nhóm người, một a hoàn đưa người đến bẩm: "Quận chúa, các vị cô nương, Tán vương điện hạ cùng thất công chúa tới."

"..."

Thanh âm đột nhiên ngừng lại, mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, bầu không khí rơi vào một loại trạng thái quỷ dị.

Chu Cần phản ứng đầu tiên, cười với các vị cô nương đang rơi vào trầm mặc: "Biết, các vị tỷ tỷ, Tán vương điện hạ cùng thất công chúa tới, mời các người ta cùng đi thôi."

Các nàng rời Thủy các, các vị công tử kia vòng qua hồ, tụ hội lại dưới tàng cây hoa tử đằng, lúc này chính là mùa hoa tử đằng nở, màu tím cánh hoa rơi xuống đầy đất.

Sương Bình trưởng công chúa cùng phò mã Chu Vĩnh Ngôn đi ở phía trước, Tán vương cùng thất công chúa làm vân bối đi theo hai bên, phía sau là các phu nhân gia đình quyền quý. Rất xa, Sương Bình trưởng công chúa tiếng cười liên truyền đến, "Các người khi này có chuyện gì náo nhiệt vậy, ở mãi xa cũng nghe được giọng nói của các người."

Chu Ngự và Chu Cần dẫn đầu, mang theo hai đội nhân mã đi tới thính an trường công chúa, Tán vương, thất công chúa, Chu Ngự lại cười nói: "Lúc này thấy cảnh xuân tươi đẹp, không khỏi cao hứng làm thơ luận cò."

Chu Cần nói tiếp: "Rồi chúng con rất muốn chiêm ngưỡng ca ca cùng các vị công tử, liền cho người đến xin thơ cao về thưởng thức, các tỷ muội rất vui vẻ, mọi chuyện chỉ có thể thôi ạ."

"Các người trái lại rất là phong nhã!" Phò mã Chu Vĩnh Ngôn vỗ tay cười nói.

"Còn không phải, nghe nói Ngự biểu ca thơ phú vô cùng tốt." Thất công chúa cười xinh đẹp chen miệng nói, mặt mày xinh đẹp, là một công chúa mỹ lệ vạn phần, làm cho không ít các công tử đỏ mặt.

Chu Ngự ôn nhã tươi cười, hơi có chút ngại ngùng nói: "Công chúa quá khen rồi."

"Mới không có đâu, thơ trù của biểu ca ngay cả Liễu Trường Thanh tiên sinh cũng công nhận" Thất công chúa nhìn ôn nhuận như mỹ ngọc, trên mặt cười khanh khách, "Ta đây cũng là nghe mấy vị hoàng huynh nói đó." Vì chứng minh chính mình nói thế không sai, vốn là thất công chúa nghĩ tìm kiếm người làm chứng, bất quá xoay mặt lại phát hiện ra vị hoàng huynh đáng sợ nhất trong hoàng thất, khuôn mặt tươi cười có chút cứng ngắc.

Những người ở đây đều thấy rõ, nhin không được cười khúc khích trong lòng.

Nhìn ra sắc mặt của thất công chúa, trong lòng Sương Bình công chúa khẽ động, nói: "Các người như vậy mà hiểu được thế nào là vui vẻ. Hôm nay nhìn thấy các người như vậy, tâm tình ta vui lây, rất lâu không vui như vậy, nghĩ đến màn này cũng cảm thấy cực kỳ thư thái, không biết các người có bằng lòng hay không cùng ta dạo hoa viên?"

Phò mã cũng nói theo: "Công chúa hôm nay thật có phúc, ngay cả Tán vương và thất công chúa đều qua đây cùng nàng dạo công viên."

"Bọn họ tất nhiên là có lòng thành." Trường công chúa lại cười nói.

Phu thê hai người kẻ nói người đáp, tâm tư nhạy cảm sớm đã suy đoán ra, sợ rằng hôm nay không chỉ là Sương Bình công chúa vì ái tử mà tìm tức phụ, sợ là còn vì tìm phò mã, vương phi cho thất công chúa và Tán vương. Rõ ràng như vậy, sắc mặt mọi người đều tỏ ra cứng ngắc.

Các cô nương công tử ở đây đều là xuất thân cao quý, gia tộc bọn họ cũng không cần cùng hoàng thất thông hôn, cũng không có ý muốn thông hôn cùng hoàng thất. Đương nhiên, nếu đôi là một vị công chúa đến đây, nam nhân ở đây có chút động tâm, thế nhưng thất công chúa điều ngoa kiêu căng thanh danh lan xa, thú nàng cũng không phải là thú một lão tổ tông về nhà sao? Hay là thôi đi! Về phần Tán vương... Quên đi, nghe qua "truyền thuyết" về hắn, không một cô nương nào muốn gả cho hắn, không chừng vừa mới gả cho hắn sẽ bị hắn khắc chết, hơn nữa hoàng thượng cũng không thích hoàng tử này, gả cho hắn thực sự không tiền đồ.

Mọi người tâm tư thay đổi thật nhanh, bất quá trên mặt vẫn là cười tươi.

Sương Bình công chúa ghi nhớ hết sắc mặt mọi người, tất cả những kẻ ở đây đều là cao thủ diễn trò, mặc dù bắt đầu có chút kinh ngạc, rất nhanh liền thu lại. Sương Bình trưởng công chúa tầm mắt lướt qua chi nữ Liễu đại học sĩ Liễu Nhục Nhi, cảm thấy Liễu Nhục Nhi ngọt ngào vô cùng thích hợp với đứa chất tử tính tình u ám tối tăm của mình.

Nói đến chuyện Sương Bình công chúa vì nhi tử mà mở hội thưởng hoa, thật ra cũng là do Chính Đức để bày mưu lập kế. Từ lúc Chính Đức đến được

thái tử nhắc nhở, hẳn còn có một vị ngũ hoàng tử chưa thành thân, cô đơn lẻ loi, thậm chí ngay cả bát hoàng tử năm ấy mới mười tám tuổi cũng đã có vương phi, phát hiện này làm cho hẳn xưa nay vốn đã không quan tâm đến ngũ hoàng tử cũng đã có quyết định phải làm tròn trách nhiệm của một phụ thân, tuyệt đối nội trong năm nay phải đẩy cái tên nhi tử tuổi đã một sắp này thành thân, tìm cho hẳn một vị vương phi.

Chỉ là muốn cho hẳn chọn vương phi cũng không dễ dàng, đầu tiên người này tính cách thật sự là làm cho người ta đau đầu, trừ thái tử, tựa hồ không có hoàng tử nào có thể cùng hẳn yên ổn cùng ở một phòng, cũng không có vị huynh đệ nào chịu được tính tình của hẳn. Thứ hai “truyền thuyết” về hẳn trong kinh thành không ít, huân quý đại thần ít có ai nguyện ý đem nữ nhi gả cho hẳn, huống hồ Chính Đức đế cũng không yêu thích gì hẳn, những điều này cộng lại thì mấy lão hồ ly kia sao lại gả nhi nữ cho hẳn chứ. Còn về các nhi nữ của thế gia kém hơn thì Chính Đức đế cũng không vừa ý, đầu gì cũng là con trai mình, đầu để gì để cho người ngoài vũ nhục? Chuyện hôn sự của hẳn cứ thế năm này kéo sang năm nọ, đến đi thái tử cảm thấy không ổn, nhắc khéo Chính Đức đang sắp lơ quên mất Tần Vương, mới làm hẳn hạ quyết tâm.

Thế là Sương Bình trưởng công chúa được bày mưu đặt kế, liền quyết định mở hội thưởng hoa, mở tiệc chiêu đãi tất cả quý tử quý nữ nhà quyền quý trong kinh, để cho Tần Vương cùng thất công chúa tự mình lựa chọn, đến lúc đó hoàng đế trực tiếp tứ hôn, cũng giảm đi nhiều phiền phức.

Về phần thất công chúa, nàng ta coi như đã lớn, Chính Đức đế quyết định đem nhi tử cùng nhi nữ của mình định hôn, cứ để hai đứa thẳng nam cùng thẳng nữ này trước mắt thất công chúa cũng phát hoảng. Mà Sương Bình trưởng công chúa, đối với tính cách của thất công chúa có chút không thích, nhưng còn ngại mặt mũi của hoàng đế, đành phải chấp nhận, chỉ cần hai người này không xen ngang chuyện tốt của hai nhi tử nhà mình là được, cái khác cũng không quan tâm.

Nghĩ xong, Sương Bình công chúa lại nhìn về phía A Bảo đang đứng chung một chỗ với các cô nương phủ Uy Viễn hầu, hết nhìn dung nhan rồi lại xem tính cách, càng nhìn càng hài lòng, cũng thích hợp với con trai của nàng.

Mỗi người đều ôm tâm tư riêng, một đoàn người cùng với Sương Bình công chúa dạo chơi hoa viên, dạo đủ rồi lại đến Thanh Huệ viên đi xem trò vui, hôm nay trưởng công chúa mời giáo phường trung nổi danh nhất vào phủ diễn, bọn họ hàng năm đều có tuồng mới, bỏ cũ làm mới, rất được các quý phụ, tiểu thư yêu thích.

Đài hát được đặt trong Thanh Huệ viên, mọi người có thể ngồi ở đình các đối diện đài mà xem hát, nha hoàn bưng khay qua lại không ngớt mà qua.

Mọi người đều yên vị, trên đài cũng bắt đầu khai màn.

Chia chỗ ngồi hai bên trái phải, nam tả nữ hữu, trung gian dùng tấm bình phong tách ra, nam nữ tách ra. Sương Bình công chúa cùng thất công chúa ngồi ở vị trí đầu, phò mã Chu Vĩnh Ngôn cùng Tần vương ngồi ở vị trí bên trái, những người khác lần lượt ngồi ở sau đó. Vị trí này không đặc biệt gì, mà đặc biệt là, Sương Bình trưởng công chúa trực tiếp để nhi nữ của Lâm đại học sĩ là Liễu Nhượng Nhi cùng ái nữ trấn bắc tướng quân Lý Minh Cẩm đến ngồi cạnh mình kể chuyện vui, thật làm cho nhiều người biết đến.

Thật ra lúc A Bảo được gọi đến, da đầu cũng có chút tê dại, nhưng mà vẫn là thấy Liễu Nhượng Nhi đang ngồi bên cạnh Sương Bình công chúa kể chuyện vui, A Bảo đối với mấy cái chuyện cười thì biết không nhiều, cũng không giống như Liễu Như Nhi uyên bác, rất nhanh trở thành người làm nền cho bọn họ. Tình cảnh này tự nhiên sẽ dẫn đến bị người khác nói xấu sau lưng, quả nhiên là nhi nữ nhà tướng quân, ngay cả một chuyện vui cũng không nói được vài câu,

Trình độ học vấn thật sự là quá thấp.

Thất công chúa mắt liếc nhìn bình phong phía nam nhân, nhìn thoáng cũng mơ hồ thấy có vài người, tầm mắt rơi thẳng vào bình phong của Chu Ngự, quay đầu lại thì nhìn thấy có hai cô nương đang ngồi bên cạnh Sương Bình công chúa, răng ngọc cắn chặt, nàng biết, trong hai người này nhất định có một người được hoàng cô coi trọng chọn tức phụ, bất kể là ai, nàng tuyệt đối sẽ không để họ được gả cho Chu Ngự. Chớp mắt, nhìn thấy sau bình phong còn có một người ngồi chung với Chu Vĩnh Ngôn, thất công chúa trong lòng có chủ ý.

"Hoàng cô, sao lại mãi lo nói chuyện cùng người khác không để ý đến chất nữ chứ?" Thất công chúa làm nũng nói.

Sương Bình công chúa có chút buồn cười véo nhẹ mũi nàng, "Con khi nhà người thường hay đến chỗ ta quậy phá, nói chuyện với con đến chán rồi, còn Minh Cẩm và Nhượng Nhi thì lâu lâu ta mới gặp mặt."

Thất công chúa nói giọng oán trách: "Con liền biết Hoàng cô không thương con, nhưng mà cũng chẳng trách được người, ai nói Minh Cẩm tỷ tỷ ở đây chứ. Nói đến Minh Cẩm tỷ tỷ, trước đây con cùng tỷ ấy có chút hiểu lầm, khi đó là con không hiểu chuyện, qua mấy năm không gặp lại cảm thấy có chút thích. Minh Cẩm tỷ tỷ, chuyện mấy ngày trước là ta chỉ đùa vui một chút, hi vọng là tỷ không để trong lòng."

A Bảo kinh ngạc nhìn nàng, tuy không biết nha đầu kia muốn làm cái gì, vẫn là khiêm tốn nói: "Công chúa khách khí, Minh Cẩm vẫn không để bụng."

"Quả nhiên Minh Cẩm tỷ tỷ tốt nhất, ta thật sự là rất thích. Hoàng cô, Minh Cẩm tỷ tỷ tốt như vậy, nếu có thể gặp thường xuyên thì thật là tốt, có phải không ạ?." Thất công chúa tỏa ra một dạng vô cùng ngây thơ

Sương Bình công chúa cũng có chút hiểu rõ ý tứ của chất nữ, trên mặt vẫn cười nói: "Nếu là con thích nàng ấy, có thể thường xuyên gọi nàng ấy vào cung nói chuyện."

Thất công chúa vỗ tay cười nói: "Được, cứ quyết định vậy đi."

"..."

Mọi người gần như đã quên việc xem hát, chỉ có thể nhìn cô cháu hai người người một lời ta một lời, ngược lại là A Bảo, một câu nói nói không ra, liền trở thành khuê mật của Thất công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Thời điểm nữ quyền bên này mỗi người có tâm tư khác nhau, nam quyền bên kia cũng thì thầm bàn tán.

Phò mã Chu Vĩnh Ngôn thân là trưởng bối, đương nhiên phải quan tâm tới vấn đề một chút. Mặc dù người làm phò mã này cũng không dễ dàng, nhưng tình cảm giữa ông cùng Sương Bình trưởng công chúa lại vô cùng tốt, trước khi thành thân mặc dù có vài thông phòng, nhưng sau khi cưới công chúa, ông đã giải tán những thông phòng ấy, chỉ có hai người tuổi tác hơi lớn được công chúa ban ân ở lại trong phủ đường lão, nhưng cử chỉ và hành vi, cũng không dám buông thả. Phu thê hai mươi mấy năm, hai người rất ít tranh cãi, có thể nói là đôi phu thê hoàng thất ân ái điển hình, thường xuyên được Chính Đức đế khen ngợi.

"Lệnh Thù a, gần đây rất ít gặp được người, có phải làm việc rất vất vả hay không? Nhưng cũng đừng vì mãi mê làm việc mà để thân thể mệt mỏi, làm cho hoàng thượng phải lo lắng..." Chu Vĩnh Ngôn cũng là một người ôn hòa, lời nói hòa nhã nhẹ nhàng, trong hoàng thất cũng chỉ có ông dám nói chuyện cùng Tần vương như thế, trong giọng nói tha thiết quan tâm dạn dò, so với Chính Đức đế xưa nay đối với nhi tử này không hề có sắc mặt tốt xấu chút nào.

Tần vương sắc mặt không thay đổi, nhàn nhạt trả lời: "Cũng không vất vả."

"Nghe thái tử nói, khoảng thời gian trước thậm chí có người dám cả gan xông vào thiên lao cướp khâm phạm, lúc đó còn để cho người đó trốn thoát, hoàng thượng hạ lệnh người ra khỏi thành truy nã phạm nhân, người không có bị thương chứ? Hình như về sau nghe nói có quý nữ của trọng thần nào đó có liên quan đến... Cũng không biết người nào lớn mật như thế."

Tần vương liếc nhìn biểu tình lo lắng của ông, khẽ môi hơi hơi lên, ánh mắt lạnh lẽo, nhàn nhạt nói: "Chẳng qua là dư nghiệt tiền triều, không gây nên việc gì. Nhưng cũng may lúc đó ở trạm dịch nhờ có ái nữ của Trần Bắc tướng quân Lý cô nương tương trợ, mới có thể đứng lúc bắt được phạm nhân. Nhưng hình như Lý cô nương không cẩn thận bị thương, cũng không biết vết thương của nàng đã khỏi chưa."

Hiếm khi hần đột nhiên nói nhiều lời như thế, phụ tử Chu Vĩnh Ngôn đều có chút kinh ngạc, những con cháu thế gia ngồi xung quanh phía sau cũng tập trung chú ý, muốn nghe một chút nữ nhi của Trần Bắc tướng quân lúc đó lại làm sự việc hung tàn gì, khi đó nhìn thấy Tần vương hộ tống đoàn xe nữ quyền của Trần Bắc tướng quân vào thành, lời đồn đại huyền ảo đầy trời, nhưng thị vệ Tần vương phủ đều kín miệng, nên không một ai biết khi đó đã phát sinh chuyện gì.

Chu Ngự ngồi bên cạnh Chu Vĩnh Ngôn nghe nói hơi nhú mày, sau đó yên lặng liếc nhìn Tần vương, trong đầu không nhận được nhớ tới vừa rồi ở trong vườn hoa nhìn thấy thiếu nữ kia, trước kia hần đã thấy qua bức họa của nàng, nhưng không có nhanh nhẹn sinh động như người thật. Đó cũng không phải lần đầu tiên hần gặp nàng, năm đó lúc mười hai tuổi, hần ở trong cung đã gặp qua nàng một lần, lúc đó là cung yến vào dịp trung thu, trong cung xuất hiện thích khách, một tiểu cô nương lưu loát đứng lên cầm ghế ngồi đánh ngắt tên thích khách uy hiếp ngũ công chúa. Hần còn nhớ rõ một màn kia, toàn bộ mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, dùng vẻ mặt khiếp sợ nhìn nàng, mà tiểu cô nương sau khi đánh người xong, mới phát hiện mình làm chuyện không nên làm, lập tức thay đổi biểu tình, thay đổi vẻ mặt thành bộ dáng hoảng sợ, tránh sau lưng cung nữ cả người phát run. Không thể không thừa nhận, lúc đó nhìn một màn như vậy, chẳng biết tại sao hần chỉ muốn cười thật to, bộ dáng của nàng rõ ràng giống như khiếp sợ vô cùng, rất sống động, mặt cũng đều trắng bệch, thế nhưng hần lại cảm giác được nàng chỉ là giả vờ.

Rất nhiều người đều nói nữ nhi của Trần Bắc tướng quân làm việc luôn khiến người khác phải kinh ngạc, không phải hiền thê tốt để chọn, thế nhưng hần lại cảm thấy cô nương này vô cùng thú vị, chỉ tiếc rằng nam nữ khác biệt, hần rất ít khi gặp được nàng, hơn phân nửa thời gian nàng đều ở biên quan làm bạn cùng phụ thân, lại càng khó gặp. Lần này nàng trở về, mẫu thân từng tiết lộ với hần, hoàng thượng đang muốn trọng dụng Trần Bắc tướng quân, mẫu thân cũng cảm thấy nữ nhi của Trần Bắc tướng quân là một hiền thê có thể chọn, muốn chọn nàng làm con dâu...

Vừa nghĩ tới, khuôn mặt ôn nhuận hiếm thấy có vài phần nóng lên, không dám nghĩ sâu hơn.

Trên đài hí khúc hát đến khúc cao trào, Tần vương đột nhiên đứng dậy, tỏ vẻ đi ra bên ngoài đi một chút, Chu Vĩnh Ngôn biết được hần không kiên nhẫn xem loại hí kịch này, hơn nữa vừa rồi trong hoa viên đoán chừng nên nhìn cũng đã nhìn, mỉm cười căn dặn mấy câu, liền để cho hần rời khỏi.

*****

"Lệnh Húc biểu tỳ, đừng đi nhanh như vậy, cẩn thận té." Chu Cẩn kêu lên.

Thất công chúa Tiêu Lệnh Húc quay đầu lại nhìn về phía biểu muội, hơi cau mày, cố gắng đè nén tính tình xuống, cười nói: "A Cẩn, muội không phải nói dẫn chúng ta đến nơi tốt sao? Vẫn là đi nhanh lên một chút, để tránh cho lát nữa hí kịch hát xong, cô cô phải đi tìm chúng ta." Nói xong, thất công chúa lôi kéo A Bảo đi ở phía sau, cố gắng duy trì khuôn mặt tươi cười, nói: "Minh Cẩm, người nói đúng không?"

A Bảo cố gắng đè nén xúc động muốn rút tay về, cười đáp lời ‘đúng vậy’.

Nàng hiện tại chỉ cảm thấy, mình giống như là một bà mẹ trẻ, mang theo ba tiểu cô nương không hiểu chuyện đi loạn ở nhà người khác, cảm giác này thực sự không tốt.

Xem hí khúc được một nửa, thất công chúa rõ ràng cảm thấy nhàm chán, Sương Bình trưởng công chúa liền phân phó nữ nhi mang theo A Bảo, Liễu Nhược Nhi và thất công chúa đi dạo trong phủ công chúa phủ, Chu Cần cười nhận lời, bỗng nhiên về mặt thần bí nói với mấy cô nương sẽ đưa các nàng đi đến một chỗ tốt để ngắm cảnh. Lúc rời đi, A Bảo vẫn có thể cảm giác được các cô nương khác vẫn an phận mà ngồi bồi trường bồi xem hát, nhưng ánh mắt kia lại tràn đầy hâm mộ và ghen tỵ —— A Bảo luôn cảm thấy Sương Bình trưởng công chúa đối với nàng dường như là có sự khác biệt, thái độ của thất công chúa cũng thay đổi quá nhanh, có chút nắm bắt không được a!

"Biểu tỳ đừng nóng vội, rất nhanh sẽ đến." Chu Cần vẫn cười mỉm nói một cách bình thản, tuổi tuy còn nhỏ, nhưng vẫn thể hiện được hết uy nghi, nhẫn nại hơn so với thất công chúa, tiền đồ tương lai rất rộng mở.

Hành lang trong viện lòng vòng chín khúc quanh co, đi quacửa tròn phía sau, tới một viện nhỏ tên là Lục Lâm Viên. Trong viện này yên ắng mà tĩnh mịch, toàn viện chủ yếu là rừng cây, xa xa nhìn lại, một mảnh xanh biếc, giống như đặt mình ở trong rừng rậm thanh u.

"Ồ ngay phía trước rồi, mọi người đến đây đi." Chu Cần cười nói, dẫn mấy cô nương đi vào con đường sỏi nhỏ trong rừng cây, rất nhanh liền đến chỗ núi giả, hai bên núi giả cao năm thước, dưới chân núi là một bình thạch xây thành bậc thang uốn lượn quanh núi đi lên.

Chu Cần mỉm cười mời các nàng đi lên, mấy người không biết cần khôn trong đó thế nào, về mặt hoài nghi theo sát đi lên, đến khi trèo đến đỉnh núi, lúc nhìn thấy đình nghi chân ở trên núi giả, không khỏi thán phục lên tiếng. Gió thổi nhẹ nhẹ, đứng ở chỗ cao nhìn ra xa, mặc dù không thể nhìn hết toàn bộ kinh thành, nhưng phong cảnh rộng lớn này thật sự không uống công các nàng đi một chuyến.

Mấy cô nương sôi nổi cảm thán, Liễu Nhược Nhi nói: "Đình nghi chân này được phủ Công chúa xây bao lâu rồi?" Liễu Nhược Nhi thường xuyên đến phủ công chúa tìm Chu Cần chơi đùa, đối với phủ công chúa có vài phần hiểu biết, nhưng lại không biết có nơi này.

"Hỏa hoạn vào tháng bảy năm ngoái, trong kinh không phải là rất nhiều gia đình không cẩn thận để xảy ra hỏa hoạn hay sao? Khi đó Lục Lâm viên bên này cũng bị cháy mấy gian phòng, thời điểm mẫu thân cho người đến sửa lại, nhân tiện bảo họ xây dựng ngôi đình này, ngược lại thuận tiện cho chúng ta ngắm phong cảnh."

Đang nói, đã có nha hoàn bưng trà bánh trái cây lên, thất công chúa đang uống trà, chợt nhìn về một nơi, vui vẻ nói: "Ồ đây thật sự nhìn được rất xa." Nói xong để chén trà xuống, đứng lên nhìn lan can nhìn ra xa, thấy vị lam y công tử dẫn theo vài người bạn tốt đang đi về phía này.

Lúc đang nhìn đến mê mẩn, Liễu Nhược Nhi ngồi ở một bên đột nhiên hỏi: "Thất công chúa, người nhìn cái gì mà nhập thần như vậy?"

Thất công chúa vốn đang nhìn đến say mê, bất thành linh bị gọi làm cho hoảng sợ, tay vịn lan can vừa trượt, đúng lúc một trận gió mạnh thổi tới, người lại đứng ở chỗ cao, thân thể có chút lao đảo muốn ngã.

"Công chúa!"

"Biểu tỳ cẩn thận!"

Liễu Nhược Nhi và Chu Cần mặt mũi trắng bệch, nhìn nàng thân hình lao đảo bất cứ lúc nào cũng có khả năng ngã xuống, sợ đến mức đứng hình, trái lại A Bảo ngồi tương đối gần vội vàng đứng lên kéo tay áo nàng lại. Thất công chúa cũng bị dọa đến hoảng loạn, lúc thân thể nghiêng ra bên ngoài, trở tay lại kéo tay A Bảo, A Bảo bị nàng kéo lấy, thất công chúa đứng lại vững vàng, một tay nắm lấy cột nhà, nhưng mà A Bảo lại không cẩn thận bị nàng kéo qua lan can ngã ra ngoài.

"A —— "

Cách đó không xa Chu Ngự đang dẫn theo bằng hữu hướng tới nơi này cũng nhìn thấy người từ đình nghi chân trên núi giả ngã xuống, gương mặt biến sắc, lập tức kêu lên: "Cẩn thận!"

Gió mạnh ở bên tai gào thét, A Bảo cảm giác như mình đang chơi trò chơi lên thẳng, trái tim cũng muốn rớt ra ngoài, một khắc kia ý thức trống rỗng, ý nghĩ gì cũng không có.

Mọi người theo bản năng nhắm mắt lại không đành lòng nhìn, qua vài giây, sau khi mở mắt ra, mọi người lao thẳng tới trước lan can, nghĩ rằng sẽ thấy người ngã xuống huyết nhục mơ hồ, nhưng lại phát hiện mọi việc cũng không giống như là đã nghĩ.

Dưới núi giả, người nên ngã đến huyết nhục mơ hồ lúc này đang được người ôm lấy, mà người nọ...

"Tần, Tần vương biểu ca..." Chu Cần lắp bắp kêu một tiếng, nhận được ánh nhìn lạnh lẽo đầy lãnh khốc của nam tử phía dưới, sợ đến không nói được, tim nhảy loạn.

Vừa vặn lúc này, đám người Chu Ngự cũng chạy vào Lục Lâm viên, chạy thẳng đến, đợi nhìn thấy một màn trước mắt, không khỏi có chút ngây ngốc.

Bốn phía ngoại trừ tiếng gió và tiếng chim hót, yên tĩnh đến cây kim rơi cũng có thể nghe.

Chỉ đến lúc A Bảo cảm giác được bản thân thật sự không có ngã chết, vỗ ngực một cái trong lòng hồ may mắn, đang muốn ngẩng đầu cảm tạ người có lòng tốt cứu mình, vừa ngước lên nhìn thấy chính là cái cảm kiên nghị của nam tử, hàm râu được cạo sạch sẽ, có vài phần nhả nhai, nhìn lên nữa —— lúc chống lại một đôi lãnh mẫu nghiêm nghị mang theo lệ khí, toàn thân A Bảo cũng cứng ngắc.

Anh anh anh, âm hồn không tiêu tan, tuyệt đối không muốn gặp lại ác mộng !

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Edit: Betty

Beta: Ishtar

Bầu không khí trong phút chốc ngưng trệ cứng ngắc, chẳng qua Chu Ngự rất nhanh dẫn đầu phản ứng kịp, trên khuôn mặt ôn nhuận thanh tú lộ ra biểu tình thân thiết, hỏi thăm: "Lý cô nương có bị thương không?"

A Bảo sững sốt nhìn về phía hấn, trải qua hấn nhắc nhở, mới phát hiện mình còn bị người ta ôm, hướng hấn lắc đầu, vội vàng nhỏ giọng nói với người đang ôm mình: "Đa tạ ơn cứu mạng của Tấn vương điện hạ, thần nữ đã không có việc gì, phiền ngài thả ta xuống." A Bảo cúi đầu, cảm giác khi dựa vào lồng ngực kia, còn có loại hơi thở nam tính khác với phụ thân bao phủ lấy bản thân khó có thể bỏ qua, không khỏi có chút cản trở.

Từ lần hồi kinh đó ở trạm dịch gặp được Tấn vương, mặc dù trải qua nguy hiểm, hai người đều không trao đổi bao nhiêu, nhưng A Bảo có thể cảm thấy nam nhân này không giống người thường, tồn tại mười phần nguy hiểm, nếu có thể tránh xa thì tránh càng xa. Trực giác của nàng xưa nay rất chính xác, một khi cảm thấy mối đe dọa, như vậy nam nhân này tuyệt đối là nơi vô cùng nguy hiểm, nàng kiên quyết gặp được hấn liền trực tiếp giả chết.

Tấn vương cúi đầu nhìn nàng, đương nhiên chỉ có thể nhìn được đỉnh đầu... Trầm mặc thả nàng xuống.

Có lẽ là vừa mới té xuống bị dọa đến hoảng sợ, thời điểm A Bảo chạm đất, chân vậy mà mềm nhũn, thiếu chút nữa quy xuống, sau đó cánh tay được một cái tay khác kéo lại.

Thân thể A Bảo kéo căng, gắng gượng lấy lại bình tĩnh, hướng Tấn vương nói một tiếng cảm ơn, muốn rút lại cánh tay bị hấn nắm chặt, lại phát hiện bản thân hấn không động đậy chút nào, không khỏi ngẩng đầu nhìn hấn, rất nhanh lại bị ánh mắt lãnh khốc sâu thẳm nhìn bị dọa đến da đầu tê dại, vội cúi đầu xuống.

Nụ cười trên mặt Chu Ngự có chút cứng ngắc, lặng lẽ thu hồi cánh tay vừa vươn ra một nửa, nhìn về phía mấy cô nương còn đang hoảng sợ trên núi giả kia, nói: "Công chúa, Cần nhi, Liễu cô nương, các người không sao chứ?"

Mấy cô nương cũng đồng dạng bị dọa sợ không nhẹ, được Chu Ngự nhắc nhở, sắc mặt trắng bệch vội vàng lắc đầu, đám người thất công chúa cũng từ núi giả đi xuống.

"Lý Minh Cẩm, ngươi không sao chứ?"

Thất công chúa nắm váy chạy tới, gương mặt xinh đẹp lúc này nhợt nhạt đi vài phần, không còn vẻ tùy hứng nuông chiều trước kia, thoạt nhìn ngược lại tăng thêm chút mảnh mai, rất phù hợp với gu thẩm mỹ mỹ nhân yếu ớt như cảnh liễu của nhóm nam tử lúc này, làm cho mấy vị công tử đi theo cùng Chu Ngự nhìn không được nhìn thêm mấy lần.

A Bảo lắc đầu, nhìn bộ dáng bị dọa sợ của nàng ta, cũng biết nàng ta không cố ý.

"Trước đó các người làm cái gì? Sao có thể để xảy ra chuyện nguy hiểm như vậy?" Chu Ngự hiem khinhmiêm mặt hỏi muội muội mình, thất công chúa thân phận tôn quý, Liễu Nhược Nhi là khách, A Bảo là người bị hại, Chu Ngự khó mà nói cái gì.

Chu Cần cho dù trầm ổn đi nữa, cũng chỉ là một tiểu cô nương chưa đến tuổi cập kê, có chút hoảng sợ nói: "Đại ca, muội... Chúng muội ở phía trên ngắm phong cảnh, lúc đó gió hơi lớn một chút, Lệnh Húc biểu tỷ đứng không vững, thiếu chút nữa bị gió thổi ngã, là Minh Cẩm tỷ tỷ cứu biểu tỷ, nhưng không cẩn thận ngã xuống..."

"Ồ nháo!" Chu Ngự có chút tức giận, mặc dù giọng nói vẫn ôn nhã nhu hòa như trước, nhưng thời điểm nghiêm nghị cũng tự có một cỗ uy nghi, "Núi giả được xây cao như vậy, muội sao có thể dẫn các cô nương lên trên đó? Quay về cẩn thận mẫu thân trách mắng muội!"

Chu Cần khi nào gặp qua bộ dáng huynh trưởng nghiêm khắc như vậy, Chu Ngự vẫn luôn nhẹ nhàng, xử sự ôn nhu sẵn sốc, lần đầu tiên bị huynh trưởng kính yêu trách cứ như vậy, cộng thêm vừa bị dọa đến khiếp sợ, làm cho nàng cảm thấy uất ức mà khóc lên. Rõ ràng chính là thất công chúa đứng ở vị trí cao nhìn ra xa, cũng là nàng ấy làm liên lụy A Bảo vì cứu nàng ấy mà ngã xuống núi, thế nhưng cuối cùng bị mắng ngược lại là nàng, làm cho nàng vô cùng ủy khuất.

"Biểu ca, huynh đừng mắng A Bảo, là lỗi của muội." Thất công chúa trong lòng yêu thích Chu Ngự đã lâu, đối với Chu Bảo cũng là muốn thân thiết, không thể để cho nàng bị mắng mà oán hận mình, đành phải lên tiếng vì nàng giải thích. Dè dặt nhìn Tấn vương, lúng ta lúng túng nói: "Lúc đó muội đứng rất cao, không chú ý tới dưới chân, phong cảnh lúc đó rất đẹp, vừa lúc Nhượng Nhi hỏi làm cho muội giật mình, mới không cẩn thận làm hại Minh Cẩm ngã xuống núi. May mắn có ngũ hoàng huynh..." Nói xong, đột nhiên chú ý tới hoàng huynh nhà mình vẫn nắm lấy A Bảo, không khỏi có chút giật mình.

Mấy người khác cũng nhìn thấy, chẳng qua nhớ tới nguyên nhân, cũng không nhìn hấn, may mắn lúc này Tấn vương thấy tay chân A Bảo đã không còn mềm nhũn nữa, cũng thức thời thả tay nàng ra. A Bảo thở phào nhẹ nhõm, vội vàng bước qua bên cạnh, lúc Tấn vương liếc mắt sang đây, lập tức trưng ra một bộ dáng đoan trang.

Liễu Nhượng Nhi vành mắt đỏ hồng nói: "Xin lỗi, cũng là do lúc đó ta đột nhiên lên tiếng không cẩn thận dọa đến công chúa, muốn trách thì trách muội được rồi. May mà Lý tỷ tỷ không có việc gì, nếu không muội thực sự là có lỗi với tỷ..."

Thất công chúa vô cùng xấu hổ, nếu không phải nàng lúc đó nhìn đến ngây dại, cũng sẽ không bị dọa. Đối với việc A Bảo lần này vì cứu mình mà ngã xuống núi, trong lòng thất công chúa cũng có chút cảm động, đột nhiên cảm thấy nàng không phải đáng ghét như vậy. Nói cho cùng, đúng là Liễu Nhượng Nhi lên tiếng dọa nàng, không khỏi có chút oán hận Liễu Nhượng Nhi.

Chu Ngự khiển trách muội muội một trận, sau đó nói với Tấn vương: "Tấn vương điện hạ, cũng may là có người, nếu không..." Nếu như ái nữ của Trần Bắc tướng quân gặp chuyện không may ở phủ công chúa, hoặc là bởi vì muội muội hấn đưa nàng đi chơi xảy ra chuyện, đối với phủ công chúa mà nói đều thoát không khỏi liên quan, cộng thêm hấn cũng thực sự không muốn thấy nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tấn vương nhân nhặt gậy đầu, cuối cùng nhìn về phía thất công chúa, thẳng đến khi thấy sắc mặt nàng trắng bệch, mới lạnh lùng nói: "Sau này ít tự chủ trương, đỡ phải liên lụy người ngoài." Âm thanh lạnh lùng không chút tình cảm.

Thất công chúa ở trước mặt nhiều người như vậy bị Tấn vương không dung tình chút nào khiển trách, vừa xấu hổ vừa tức giận, chỉ là nàng từ trước đến nay rất sợ vị hoàng huynh này, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng nghe mắng, trong lòng đối với Liễu Nhượng Nhi càng thêm oán hận.

Bởi vì xảy ra việc ngoài ý muốn, mọi người cũng không còn tâm tư đi dạo nữa, liền trở lại Huệ Hòa Viên.

Sương Bình trưởng công chúa rất nhanh nhận được tin tức, sau khi mềm giọng an ủi mấy vị tiểu cô nương, lại gọi riêng A Bảo đến trước mặt, đầu tiên là cảm tạ nàng cứu thất công chúa, lại thân thiết dò hỏi: "Có bị thương ở đâu không?"

A Bảo lắc lắc đầu, trên mặt lộ ra ý cười, ôn thuận nói: "Chẳng qua là trầy da trên tay một ít, thật sự không có chuyện gì."

Sự việc Tấn vương cứu A Bảo, dưới đề nghị của Chu Ngự, người ở chỗ này một từ cũng không nói, mặc dù tình huống lúc đó khẩn cấp, nhưng A Bảo là một cô nương chưa lấy chồng được nam nhân ôm lấy, thật sự là không thể nào nói được, đối với thanh danh của nàng cũng không tốt. Mọi người ở đây đều biết được đạo lý này, cộng thêm cứu người là Tấn vương, ai dám tùy tiện lấy Tấn vương ra bàn tán, quả thực là không muốn sống nữa —— lời Chu Ngự có thể không nghe, thế nhưng nếu chạm đến Tấn vương, thì người chờ diệt toàn gia đi, không ai sẽ phạm đến loại sai lầm này. Là vì Dương Bình trưởng công chúa chỉ biết là Tấn vương cứu A Bảo, nhưng tình huống thực tế như thế nào, cũng không biết rõ ràng lắm.

Nghe được lời của nàng, Dương Bình trưởng công chúa vén tay áo của nàng lên, không khỏi hít khí, chỉ thấy trên cánh tay bị trầy một đường dài từ khuỷu tay đến cổ tay, mặc dù vết thương không sâu, nhưng không khỏi tróc một lớp da, chảy ra một chút máu, nhiễm đỏ tay áo trắng, với nữ tử mà nói xem như là vết thương đáng sợ. Đây là lúc đó A Bảo ngã ra lan can, tay ma xát với lan can lưu lại.

Về mặt Dương Bình trưởng công chúa thương xót, lập tức gọi người đi đem thuốc mỡ Huyết sinh cơ trong cung ngự ban lấy đến, đưa cho A Bảo một lọ. Sinh cơ cao này là thái y nghiên cứu chế tạo, sử dụng dược liệu sang quý, chế ra không nhiều, trong cung cũng chỉ có mấy vị quý nhân được sủng ái mới có.

Vì phát sinh việc ngoài ý muốn, lần yến hội ngắm hoa này cũng qua loa kết thúc.

Trên xe ngựa trở về, Uy Viễn hầu phu nhân và nhị phu nhân tự mình kiểm tra vết thương trên tay A Bảo, đối với A Bảo tỏ dài, mấy vị biểu muội cũng là về mặt đồng tình nhìn A Bảo.

Nguyên nhân hai vị bá mẫu tỏ dài là, giống như mỗi lần A Bảo gặp gỡ Tấn vương đều không có chuyện gì tốt cả —— mặc dù lần này được Tấn vương có lòng cứu giúp. Bất quá đáng giá cao hứng chính là, thái độ của Dương Bình trưởng công chúa đối với A Bảo, trong lòng các nàng cũng có ý nghĩ mơ hồ, Dương Bình trưởng công chúa có thể thực sự coi trọng A Bảo, muốn cho A Bảo làm con dâu, rốt cuộc không cần lo lắng hôn sự của A Bảo nữa, có thể kết thân với Dương Bình trưởng công chúa đối với Uy Viễn hầu phu nhân cũng có lợi.

Thật ra ý nghĩ của Dương Bình trưởng công chúa cũng rất đơn giản, nàng xem trọng Lý Kế Nghiêu phụ thân của A Bảo, nếu nữ tử có được vị nhạc phụ như thế, đối với con đường làm quan tương lai của hấn mới có lợi. Mặc dù lấy địa vị bây giờ, đã không còn cầu cái gì, nhưng Chính Đức đế không thể sống mãi không già, sau khi tân hoàng đăng cơ, ai biết tình cảnh tương lai đảo lộn thế nào. Nàng nên vì nữ tử nữ nhi mà nhanh chóng tính toán cho tốt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

Trong Vinh An đường, lão phu nhân chờ sau khi cháu trai, cháu gái thỉnh an xong rồi đi, giữ lại bốn nàng dâu nói chuyện.

"Trưởng công chúa gần đây đều mời nữ quyến các nhà đến làm khách trong phủ công chúa?" Lão phu nhân vuốt phật châu trong tay hỏi.

Uy Viễn hầu phu nhân đáp: "Có thiên kim Liễu đại nhân, Lạc Ninh quận chúa Bình vương phủ, tam tiểu thư Anh quốc công phủ, thiên kim Chỉ huy sứ binh mã ngũ thành, còn có nha đầu Minh Cẩm." Nói xong, không khỏi lại cười, "Nha đầu Minh Cẩm hình như rất được Sương Bình trưởng công chúa xem trọng, mỗi lần trưởng công chúa gọi nàng qua phủ chơi, đều tặng cho nàng một chút vật phẩm."

Nhị phu nhân cười nói theo: "Cũng không chỉ có vậy, ngày hôm trước trưởng công chúa còn sai người đưa tới cho Minh Cẩm một lọ Bách hoa ngọc lộ hoàn nữa, nha đầu Minh Cẩm kia cũng có lòng, còn tặng cho các con dâu."

Nghe thấy "Bách hoa ngọc lộ hoàn", nữ nhân ở đây đều lộ ra vẻ mặt hâm mộ và vui vẻ. Bách hoa ngọc lộ hoàn là được làm đẹp được Thái Y viện nghiên cứu chế ra, nghe nói quá trình chế tạo phức tạp, dùng loại dược sang quý, cũng không thể chế ra nhiều, bình thường chỉ cung cấp cho mấy vị quý nhân trong cung, ngay cả mấy vị công chúa muốn, cũng phải xin chỉ thị hoàng hậu nương nương mới được. Sương Bình trưởng công chúa là muội muội ruột của đương kim hoàng thượng, tình cảm cùng thánh thượng vô cùng tốt, thế nhưng nghe nói nàng cũng chỉ có được một lọ Bách hoa ngọc lộ hoàn, vậy mà không tiếc trực tiếp tặng cho tiểu cô nương.

Đương nhiên, sau khi A Bảo nhận được Bách hoa ngọc lộ hoàn, liền đem nó phân chia. Một lọ Bách hoa ngọc lộ hoàn có chín viên, cho lão phu nhân 3 viên, Uy Viễn hầu phu nhân và nhị phu nhân mỗi người 2 viên, tam phu nhân và Ngũ phu nhân một người một viên, bản thân không giữ lại viên nào.

Tam phu nhân có chút lo lắng nói: "Trưởng công chúa ưu ái Minh Cẩm mặc dù tốt, nhưng là quá mức như thế cũng không tốt lắm đâu..." Trong lòng bà có chút đố kỵ, Minh Nguyệt của bà bộ dáng xinh đẹp, ngày đó rõ ràng cũng theo cùng đi ngắm hoa, nhưng vì sao không lọt vào mắt trưởng công chúa chứ? Hay là lúc đó trưởng phòng và nhị phòng đều đem cơ hội cho Minh Cẩm?

Ngũ phu nhân liếc mắt nhìn bà, cười nói: "Tam tẩu đa tâm, nghe nói những thiên kim khác cũng được trưởng công chúa xem trọng, thường xuyên gọi các nàng đến phủ công chúa cùng Thanh Ninh quận chúa chơi đùa. Chẳng qua vẫn là Minh Cẩm nha đầu không chịu thua kém, vừa mới hồi kinh, lại có thể đạt được quý nhân xem trọng, hôn sự sau này cũng không cần phải gấp."

Tam phu nhân oán hận liếc mắt nhìn bà một cái, cảm thấy bà là châm chọc mình, "Ngũ đệ muội, tứ đệ bây giờ quyền cao chức trọng, Minh Cẩm là nữ nhi duy nhất của tứ đệ, làm sao cũng sẽ không kém."

Nghe hai người ngời tới ta đi, lão phu nhân có chút phiền lòng nói: "Được rồi, các người im cả cho ta, đều đã lớn tuổi như vậy rồi, còn giống như tiểu hài tử vì một chút việc mà tranh cãi."

Hai người vội vàng yên lặng, bộ dạng phục tùng nghiêm mặt hướng lão phu nhân đáp một tiếng.

Uy Viễn hầu phu nhân và nhị phu nhân đứng ngoài cuộc khi các bà bắt đầu đối khán, đặc biệt lúc trọng tâm câu chuyện của hai người chuyển đến Lý Kế Nghiêu, hiểu rõ tứ thúc là cấm kỵ trong lòng lão phu nhân, càng không muốn dính vào. Đương nhiên, lão phu nhân đối với con dâu lớn và con dâu thứ hai sợ đi coi trọng hơn, không chỉ vì các nàng đều là vợ của con trai ruột mình, còn bởi vì các nàng hiểu đạo lý, không giống hai người còn lại luôn luôn ồn ào không hiểu lòng người.

Dường như bởi vì nhắc tới Lý Kế Nghiêu, tâm tình lão phu nhân không thể nào thoải mái, âm thanh cũng âm trầm mấy phần, nói: "Thê tử lão đại, con nói thử xem, Sương Bình trưởng công chúa có thể coi trọng Minh Cẩm không?"

Uy Viễn hầu phu nhân cười nói: "Có thể, ngày đó Sương Bình trưởng công chúa xác thực đã tiết lộ ý của ngài với con, nhưng mà việc này không thể hiện ra bên ngoài, cũng không có xác định, con dâu cảm thấy hay là trước mắt chúng ta hãy coi như không biết."

Lão phu nhân thở dài, gật đầu nói: "Phải làm như vậy. Chu Ngự tuần tú lịch lãm, xử sự khiêm tốn, rất được thánh thượng tán thưởng, tiền đồ tương lai rộng mở. Kết đôi cùng Minh Cẩm, cũng tương xứng." Nếu là Uy Viễn hầu phủ có thể kết thân cùng Sương Bình trưởng công chúa, đối với Uy Viễn hầu phủ trăm lợi không một hại. Việc này cũng làm giảm đi lo lắng vì chung thân đại sự của cháu gái, xem như không phụ lòng dặn dò của đứa con trai nhỏ.

Trên mặt của Nhị phu nhân cũng lộ ra biểu tình vui vẻ, Minh Phụng của bà đã đính hôn, bên người chỉ còn một thứ nữ Minh Sương, đương nhiên là càng quan tâm A Bảo, đối với cháu gái có thể có được nhân duyên tốt cũng không đồ mất đau xót. Ngược lại trong lòng Tam phu nhân và Ngũ phu nhân có chút không cam lòng lại có một chút bất đắc dĩ. Chu Ngự có tài có tướng mạo có gia thế, hơn nữa tính tình khiêm tốn biết lễ, ôn nhu săn sóc, đúng là con rể tốt được chọn, người làm mẫu thân nào không muốn đem nữ nhi gả cho nam tử ưu tú như vậy, chỉ tiếc các nàng không có phu quân lập công ở biên quan, nữ nhi không lọt được vào mắt trưởng công chúa. Nói cho cùng, A Bảo có thể được Sương Bình trưởng công chúa để ý, chẳng qua là bởi vì công trạng của Lý Kế Nghiêu mà thôi.

Nhưng mà, lão phu nhân vui vẻ chỉ kéo dài được một ngày, sáng sớm ngày hôm sau, Uy Viễn hầu phủ liền nhận được vài phong thư từ biên quan gửi về.

"Nương, tứ đệ gửi thư. Sáng sớm hôm nay, thư liền đưa tới, mà còn có đến vài bức thư nữa." Trong tay Uy Viễn hầu phu nhân cầm mấy phong thư, "Tứ đệ có việc gì, liên tục gửi về mấy phong thư, không chỉ gửi cho nương, lão gia và mấy vị tiểu thúc cũng có, à, ở đây còn có một phong là cho Minh Cẩm."

Lão phu nhân vui vẻ nhận thư từ trong tay con dâu, cao hứng nói: "Thằng nghiệp chương này coi như có lương tâm!"

A Bảo cũng là vẻ mặt vui sướng, cung kính nhận thư phụ thân gửi cho nàng từ trong tay Uy Viễn hầu phu nhân, cũng không biết khi không có nàng ở bên cạnh, phụ thân có thể lại chỉ ăn thịt không ăn rau xanh hay không, thường không so đo cùng thân vệ quần áo đánh nhau đến bị thương, sau đó người đầy vết thương không xử lý trực tiếp nằm trên giường ngủ như chết... Cũng không biết có phải là nam nhân đều có tật xấu như vậy hay không, sửa vài năm cũng không được, không có nàng ở bên cạnh chăm sóc, tật xấu lại bắt đầu.

"Thằng nghiệp chương này!!!"

Đột nhiên một tiếng mắng tức giận kéo suy nghĩ A Bảo lại, liền thấy lão phu nhân ngồi ở vị trí chủ thượng bộ mặt tức giận, tức giận đến mặt đỏ rần, làm mọi người sợ đến cầm như hén, các tiểu cô nương có chút hoảng loạn, không biết lão phu nhân vì sao lại tức giận lớn như thế.

Uy Viễn hầu phu nhân cũng hoảng sợ, rõ ràng lúc trước lão phu nhân còn vẻ mặt cao hứng xem thư, sao hiện tại lại nổi giận, trực giác cho biết nhất định là Lý Kế Nghiêu ở trong thư nói gì đó làm cho lão phu nhân tức giận đầy mà.

"Nương, ngài trước đừng nóng giận, tránh cho chọc tức thân thể mình."

Mấy vị phu nhân nhao nhao tiến lên trấn an, thấy lão phu nhân vẫn à không hết giận, trong lòng biết lần này không phải chuyện đùa. Uy Viễn hầu phu nhân ánh mắt ngăm ra hiệu cho mấy tiểu cô nương rời khỏi, A Bảo mặc dù rất muốn biết cha mình lại làm chuyện "Tốt" gì, Nhưng hiện tại sắc mặt lão phu nhân xác thực khủng bố, cũng không ở lại, đành phải đầy bụng thắc mắc đi theo mấy vị muội muội cùng nhau rời khỏi Vinh An đường.

Lý Minh Phụng và Lý Minh Nghi phân ra đi ở hai bên A Bảo, đều lo lắng nhìn A Bảo.

Mỗi lần Tứ thúc làm chuyện gì chọc tổ mẫu tức giận, A Bảo cuối cùng đều bị tổ mẫu đối xử lạnh nhạt, thậm chí giận chó đánh mèo. Các nàng cảm thấy A Bảo rất vô tội, lần này tổ mẫu tức giận như vậy, còn không biết A Bảo có thể lại bị liên lụy hay không.

A Bảo cười cười với các nàng, một bên cầm tay hai người nói: "Hôm qua trưởng công chúa đưa ta một ít trà ngon, các muội cũng đến nếm thử nha."

Hai cô nương cười cười, tùy A Bảo đi.

*****

Chờ sau khi các tiểu cô nương rời đi, lão phu nhân rốt cuộc chịu không nổi bức bối, dấm ngực mắng: "Tên nghiệp chương đó, không tức chết ta không cam lòng sao? Cho rằng người nào cũng giống như hán vậy, ngay cả loại yêu cầu hoang đường này cũng đưa ra, chẳng lẽ là muốn cho nữ nhi của hán đời này không ai thèm lấy?! Tiểu thư Uy Viễn hầu phủ ta không có ai thèm lấy, nếu không phải chưa trưởng thành, trực tiếp để nàng đi vào am làm ni cô đi..."

Nghe nói như thế, mọi người đều hoảng sợ. Uy Viễn hầu phu nhân và nhị phu nhân vội vàng xoa ngực thuận khí cho bà, tam phu nhân và tứ phu nhân vội vàng dâng trà, Trừ ma ma cũng gấp gấp đi lấy tinh tâm hoàn.

Qua một hồi, lão phu nhân ăn một viên tinh tâm hoàn, vô lực dựa vào gối lớn, nói với con dâu cả: "Con nói cho lão đại, mặc kệ lão tử ở trong thư đưa ra yêu cầu gì, cũng đừng để ý đến hán, mặc kệ hán nói cái gì! Còn mấy người các con cũng như nhau, đem lời của ta nói rõ chi tiết cho lão nhị lão tam lão ngũ."

Uy Viễn hầu phu nhân khuyên nhủ: "Nương, ngài bớt giận, tứ đệ là một người hiểu lễ hiếu thuận, có lẽ là ngài hiểu lầm đệ ấy." Bởi chưa xem qua thư, Uy Viễn hầu phu nhân cũng không biết trong thư nói cái gì, dựa vào tính tình của Lý Kế Nghiêu, có lẽ thực sự sẽ làm gì chuyện ra kinh thế hãi tục cũng không phải là không thể. Trong lòng hiểu rõ, ngoài miệng lại không thể ở trước mặt lão phu nhân nói thẳng ra được, làm mẫu thân có thể mắng con trai của mình, nhưng không thể mắng cho người ngoài lắng.

Lão phu nhân vô lực khoát khoát tay, đem phong thư bị bà trong lúc nổi giận cầm nhầm đưa cho nàng, "Tự con nhìn sẽ biết."

Uy Viễn hầu phu nhân đầy bụng nghi vấn mở ra nhìn xuống, chờ khi nhìn đọc đến một dòng nào đó, sắc mặt cũng cứng ngắc.

Cái gì gọi là "Vị hôn phu của A Bảo con ta, cuộc đời này chỉ có thể cưới một mình nàng, nếu có thông phòng tiểu thiếp nào khác, đều không thể làm lương phối của A Bảo! Mong mẫu thân thương tiếc A Bảo đừng nhỏ mất mẹ, vì nàng lựa chọn vị hôn phu trong sạch, rõ ràng..." Chẳng lẽ nam nhân có thông phòng tiểu thiếp, chính là không sạch sẽ?

Uy Viễn hầu phu nhân trong lúc nhất thời không cách nào hiểu ý nghĩ của vị tiểu thúc này, cảm giác được thúc ấy có một loại âm trầm ẩn ý sâu xa.

Không chỉ Uy Viễn hầu phu nhân không cách nào hiểu, chờ sau khi bốn vị lão gia Uy Viễn hầu phủ trở về, nhao nhao xem qua thư Lý Kế Nghiêu gửi về, cũng cảm thấy không cách nào hiểu được đầu tứ đệ (tứ ca) rốt cuộc là lớn lên thế nào, vì sao luôn có thể đưa ra một ít yêu cầu làm cho người ta dở khóc dở cười.

Mấy vị lão gia tụ lại trong thư phòng Uy Viễn hầu, đem các phong thư đều nhìn một lần, phát hiện trong thư trừ xưng hô bất đồng, nhưng nội dung lại là giống nhau, cũng câu kia "Vị hôn phu của con ta A Bảo, cuộc đời này chỉ có thể cưới một mình nàng, nếu có thông phòng tiểu thiếp nào khác, đều không thể làm lương phối của A Bảo! Mong mẫu thân (đại ca/ nhị ca/ tam ca/ ngũ đệ) thương tiếc A Bảo đừng nhỏ mất mẹ, vì nàng lựa chọn vị hôn phu trong sạch, rõ ràng..."

Mấy vị lão gia dở khóc dở cười, nhị lão gia lại vỗ bàn cười nói: "Quả nhiên là tác phong tứ đệ! Ai, Chu Ngự có thể có thông phòng nha đầu?" Cuối cùng

không quên bốn cột hỏi một câu.

Uy Viễn hầu cười lạnh nói: "Nam tử ba vợ bốn nàng hầu là chuyện đương nhiên, tuy cũng có thể tử duy nhất, nhưng sau lưng thông phòng lại là không ít, sao có thể làm cho toàn bộ nam tử bình thường giống như đệ ấy gặp phải loại bệnh si ngốc này? Không cần để ý tới đệ ấy, Chu Ngự tướng mạo đều tốt, thật là xứng đôi với Minh Cẩm."

Tam lão gia và Ngũ lão gia đưa mắt nhìn nhau, không phát biểu ý gì. Kỳ thực bọn họ cảm thấy từ sau khi Lý Kế Nghiêu ở trước bài vị vong thê lập lời thề kia, vẫn không cách nào hiểu ý nghĩ hắn. Hắn đối với mình hà khắc không nói, lúc này còn quan đến con rể, dựa vào yêu cầu hà khắc của hắn như vậy, chỉ sợ nữ nhi hắn đòi này cũng không ai thêm lấy.

"Đại ca, nếu không nghe đệ ấy, đệ lộ lắng từ đệ sẽ nháo âm ỉ đến..." Nhị lão gia rất hiểu rõ vị huynh đệ kia, than thở: "Chỉ sợ đệ ấy sẽ trực tiếp viết thư đưa đến trên ngự án, thỉnh cầu hoàng thượng làm chủ cho đệ ấy."

Nhất thời, mấy đại nam nhân ở đây giống như ăn phải thứ gì khó nuốt, sắc mặt nghẹn đến khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 18

Tiến bước các tỷ muội sau khi uống trà xong, A Bảo lấy thư của phụ thân ra đọc, càng xem sắc mặt càng quái, cuối cùng không nhịn được cười rộ lên.

Nhận Hồi pha thêm một bình trà lại nữa, cười hỏi: "Tiểu thư cười gì vậy? Coi chừng lão gia biết người chê cười thư của ông sẽ tức giận đó."

A Bảo cẩn thận xếp thư lại rồi cất xong mới đáp: "Bối ta biết vì sao hôm nay tổ mẫu lại tức giận như vậy." Nói xong, nàng lại hơi có một chút khó tin nói: "A, phụ thân sẽ không viết những bức thư giống nhau gửi cho các vị thúc bá chứ? Phụ thân chắc sẽ không làm thế... chắc không đâu nhỉ?"

Không thể không nói, nữ nhi như nàng vẫn tương đối hiểu rõ phụ thân mình, Lý Kế Nghiêu đúng thật là làm như vậy!

Nhận Hồi không biết nàng có ý gì, nhưng Nhận Thanh vô cùng háng hái hưởng ứng nói: "Tiểu thư, lão gia làm tất cả đều là vì tốt cho tiểu thư, nhất định ngài sẽ làm như vậy!"

Nhìn nàng một bộ dáng chân chó, tay Nhận Hồi ngựa ngáy vỗ đỉnh đầu nàng một cái, cái gì cũng không biết, lại không biết xấu hổ lại hòa theo, mèo chó đánh nhau cũng có phần của nàng mà.

Suy đoán được cha mình có thể lại làm ra chuyện không bình thường, trong một lúc A Bảo có chút đồng tình với tổ mẫu và mấy vị thúc bá, thần kinh của bọn họ lại phải căng đau một phen rồi. Thật ra A Bảo cũng rất muốn biết, dưới nếp sống của xã hội phong kiến này, cha mình làm thế nào dưỡng ra loại tính cách như vậy? Có những lúc, lời nói và việc làm của phụ thân Lý Kế Nghiêu, làm cho A Bảo cảm thấy rất có tư tưởng của người hiện đại, trước đây còn nghĩ rằng ông cũng là xuyên không đến, sau này nàng mới phát hiện là không phải, A Bảo không khỏi bắt đầu sùng bái người phụ thân này, cũng rất muốn biết ông làm sao có thể có nhiều ý nghĩ vượt thời đại như vậy. Chỉ có điều nghiên cứu mười mấy năm, A Bảo cho ra một kết quả: suy nghĩ của Lý Kế Nghiêu tiên tiến ngoài dự đoán, đã vượt qua giới hạn của thời đại này, tương lai vô cùng xán lạn.

Không nói cha mình, sáng sớm hôm sau, trong cung liền có người đến, truyền lệnh của Thích quý phi, triệu nàng vào cung.

Bởi vì chuyện này, Uy Viễn hầu phụ nhân cho quân gia cẩn thận tiếp đãi người trong cung đến, sau đó vội vàng vàng qua đây chuẩn bị cho A Bảo, đến lúc cảm thấy phương diện y phục trang sức hoàn toàn không có vấn đề gì, mới mang theo A Bảo đi đến phòng khách tiền viện.

Vừa mới bước vào, A Bảo liền theo Uy Viễn hầu phụ nhân tiến lên tạ tội, nói đã để cho các nàng đợi lâu.

Mời A Bảo vào cung chính là ma ma tâm phúc bên người Thích quý phi cùng cung nữ bên người thất công chúa Tiêu Lệnh Húc, đối với việc A Bảo bởi vì thay y phục làm chậm trễ chút thời gian, các nàng không có chút nào không vui, vẫn nở nụ cười khanh khách.

"Lý tiểu thư cũng đừng đa lễ, là công chúa của chúng ta nhớ ngài, mới sai bọn nô tỳ qua đây mời ngài vào cung làm bạn." Cung nữ Sở Hà cười nói, nàng ta phong thái thản trọng, nói chuyện từ tốn, làm cho người đối diện rất dễ sinh lòng hảo cảm. "Từ lúc chia tay ở phủ Sương Bình trưởng công chúa, công chúa vẫn thường hay nhắc tới Lý tiểu thư, Lý tiểu thư là ân nhân cứu mạng của công chúa chúng ta."

A Bảo nở nụ cười nhã nhặn, tỏ vẻ cứu công chúa là bổn phận của mình.

Một vị ma ma khác cũng cười nói: "Nếu Lý tiểu thư đã chuẩn bị thỏa đáng, thì cùng chúng ta vào cung thôi."

Uy Viễn hầu phu nhân vội vàng cho người khen thưởng hai người, căn dặn A Bảo mấy câu, liền để cho các nàng rời đi, xong lại có chút lo lắng.

"Nương, người làm sao vậy? Ngủ tỷ tỷ được quý nhân trong cung khen ngợi không tốt sao?" Lý Minh Nghi khó hiểu hỏi, bao nhiêu quý nữ thế gia mong cũng không mong được phúc phận này đâu.

Đối với việc A Bảo có thể được quý phi triệu kiến cung, người trong Uy Viễn hầu phủ sau khi biết thì phản ứng không giống nhau. Lão phu nhân nói một tiếng đã biết rồi không có nói gì khác nữa. Nhị phòng cũng đồng dạng lo lắng, nhưng là lo lắng thất công chúa vẫn không vừa mắt A Bảo, sợ một lần an cứu mạng cũng không thể làm mất đi thù hận cũ. Tam phòng và ngũ phòng lại có một chút đố kỵ, đặc biệt hai phòng có cô nương chưa lấy chồng, trong lòng lại càng ghen tị.

"Người biết cái gì, quý phi và thất công chúa dễ đối phó như vậy sao?"

Uy Viễn hầu phu nhân cảm thấy đứa con gái nhỏ bị bà nuôi dưỡng quá ngây thơ rồi, không khỏi có chút ưu sầu. Con gái lớn mặc dù đủ nhạy cảm, việc gì cũng nhìn thấu đáo, nhưng trời sinh tính tình kiêu ngạo thanh cao, cũng coi như là khuyết điểm lớn, con gái nhỏ bởi vì là nhỏ nhất, khó tránh khỏi thương yêu nhiều một chút, ai biết lại bị dưỡng thành tính cách hoạt bát ngây thơ, hoàn toàn không có chút ý thức gian nan khổ cực, xem ra việc hôn nhân của nàng cần được suy nghĩ thận trọng.

*****

Thích quý phi và thất công chúa đúng là không dễ đối phó!

Gia thế của Thích quý phi không lớn, có thể trèo đến vị trí này không chỉ bằng hai chữ thánh sủng, có thời gian ngay cả hoàng hậu cũng muốn tránh xung đột với nàng ta, nếu không có chút thủ đoạn, sao có thể vững vàng giành được thánh sủng? Thích quý phi sinh ra một trai một gái, nhị hoàng tử Tiêu Lệnh Kiệt, thất công chúa Tiêu Lệnh Húc. So sánh với tính tình bị nuông chiều đến sinh hư của thất công chúa, nhị hoàng tử Tiêu Lệnh Kiệt lại được biết đến là một hoàng tử hiền đức, sau khi trưởng thành liền được phong làm Hiền vương, có thể thấy Chính Đức đế đối với đứa con trai này rất yêu thương và kỳ vọng.

Sáng sớm trong cung, thất công chúa đang kể bên Thích quý phi làm nũng: "Mẫu phi, nữ nhi thực sự thích Ngự biểu ca, người có thể nói phụ hoàng tứ hôn cho con và Ngự biểu ca hay không?"

Thích quý phi nhún mày, đầu đầu nói: "Con ngọc này, mấy ngày nay chẳng lẽ con còn không biết Sương Bình có chủ ý gì sao?"

Thất công chúa cắn răng, oán hận nói: "Con đương nhiên biết, cô cô là coi trọng năng lực phụ thân của Lý Minh Cẩm, muốn cho Ngự biểu ca cưới Lý Minh Cẩm làm vợ! Nhưng vậy thì thế nào? Con là nữ nhi phụ hoàng yêu thương nhất, đủ để xứng đôi với Ngự biểu ca!"

"Con đã biết tính toán của Sương Bình, con liền từ bỏ phần tâm tư này đi." Thích quý phi lời nói thâm thía khuyên can nữ nhi: "Phụ hoàng con tuy là yêu thương, sủng con, nhưng con cuối cùng chỉ là một đứa con gái, phía trên còn có thái tử, phe thái tử xưa nay vẫn không vừa mắt chúng ta, tương lai nếu thái tử lên ngôi, còn không biết sẽ có quang cảnh ra sao?" Thở dài, Thích quý phi không khỏi có chút lo lắng, "Mà Sương Bình cùng hoàng thượng là cùng một mẫu thân, hoàng thượng rất thương yêu vị muội muội này, nếu Sương Bình không muốn, hoàng thượng cũng không thể nào cứng rắn ép gả nữ nhi cho Chu Ngự. Cho nên con cũng đừng luôn lấy thân phận của con áp chế người khác, đối với vài người mà nói, thân phận của con còn chưa đủ!"

Thất công chúa ngẩn ngơ, mẫu thân chưa từng nghiêm khắc nói chuyện với nàng như vậy, bà vẫn luôn chiều nàng sủng nàng, mới để cho nàng dưỡng thành tính tình được nuông chiều bậc này. Nhưng đến khi nghe thấy lời thật, lại khiến nàng có chút chịu không nổi. Nghĩ đến mình không thể gả cho Ngự biểu ca yêu thương, nước mắt liền rơi xuống, khóc nói: "Mẫu phi chẳng lẽ không thể thương tiếc nữ nhi sao? Nữ nhi là thật lòng thích Ngự biểu ca, nguyện ý làm thê tử... Ngự biểu ca"

"Nhưng mà Sương Bình không muốn cho con làm con dâu nàng, thì có biện pháp nào đâu?" Thích quý phi nói ra sự thật, đối với Sương Bình trưởng công chúa, nàng mặc dù là quý phi, nhưng cũng không thể tránh được. Theo thời gian tuổi tác ngày càng tăng, sủng ái của hoàng thượng đã không còn như trước, hiện tại chẳng qua là chiếm một phần tình cảm mà thôi. May mắn Chính Đức đế còn nhớ tình cũ, đối với các nàng - những nữ nhân theo ông thật lâu vẫn có vài phần tình nghĩa.

"Chẳng lẽ... Không ai có thể làm cho phụ hoàng thay đổi chủ ý sao? Phụ hoàng không phải luôn luôn nghe mẫu phi sao?" Thất công chúa có chút không cam lòng nói.

"Câm miệng!" Thích quý phi nghiêm nghị quát: "Con cần thận trọng tốt cái miệng mình cho ta, đừng cái gì cũng chỉ nhìn mặt ngoài mà không chút suy nghĩ."

Sau khi quát nữ nhi xong, thấy nàng sợ đến cúi đầu rơi lệ, Thích quý phi lại có chút đau đầu, tự oán trách mình đã cưng chiều con gái đến không nổi này, làm việc lỗ mãng, chưa bao giờ suy nghĩ thấu đáo mọi việc. So với nhi tử ưu tú, nữ nhi này thật sự là đơn giản đến làm cho người ta đau đầu.

Thích quý phi thương tiếc kéo đứa con gái nhỏ vào trong lòng, một lát sau mới nói: "Mẫu phi mừng con là vì muốn tốt cho con, con cũng đừng oán ta. Mà thôi mà thôi." Nàng thở dài, khuôn mặt vẫn yêu mị nhưng lại thoáng ẩn hiện tia ghen ghét, "Ai nói không có người có thể làm cho phụ hoàng con thay đổi chủ ý? Đúng là có người như vậy, nếu như nàng còn sống, bây giờ ta cũng không ngồi tới vị trí này, sợ rằng toàn bộ hậu cung đều là thiên hạ của nàng. Phụ hoàng con thậm chí nguyện ý vì nàng giải tán hậu cung, si tình như vậy..."

Thất công chúa nghe được có chút sững sờ, quên cả khóc, thấy thần sắc mẫu thân hoảng hốt, không khỏi hỏi: "Người nọ là ai thế ạ?"

"Mẫu phi của ngũ hoàng huynh con."

"Sao có thể?" Thất công chúa thốt ra, vẻ mặt không tin, "Ai chẳng biết phụ hoàng chán ghét nhất chính là ngũ hoàng huynh, trước khi ngũ hoàng huynh được mười tuổi vẫn lớn lên ở lãnh cung, nếu không phải thái tử ca ca tình cờ phát hiện ngũ hoàng huynh từ lãnh cung chạy ra, nói không chừng ngũ hoàng huynh bây giờ còn ở lãnh cung. Hơn nữa ngũ hoàng huynh trước mười tuổi, còn không biết nói đọc viết, giống một người câm, ở trong thư phòng bị không biết bao nhiêu người cười nhạo..."

Nghe thất công chúa liên tục nói tới cuộc đời ngũ hoàng tử, Thích quý phi âm thầm lắc đầu, cắt ngang lời của nàng, "Được rồi, những thứ này đều là chuyện đã qua, con nhớ kỹ, tránh xa ngũ hoàng huynh con một chút, không có việc gì chớ chọc đến hắn. Lần trước ở phủ thái tử sự việc con và Vinh Hoa làm khó dễ Lý Minh Cẩm, bị ngũ hoàng huynh con bắt gặp, nếu không phải bản cung đề xuất, con không tránh khỏi bị phụ hoàng con quở trách rồi."

Thất công chúa có chút giận dữ, nàng chính là ghét Lý Minh Cẩm, đột nhiên thấy nàng liên nhớ đến hận cũ, không quản được bản thân mà thôi. Vốn ở phủ Sương Bình trưởng công chúa Lý Minh Cẩm cứu nàng một mạng, nàng có chút cảm kích, thế nhưng mấy ngày này từ hành động của Sương Bình trưởng công chúa, làm cho nàng oán giận Lý Minh Cẩm, thậm chí sau khi biết Lý Minh Cẩm có thể sẽ được gả cho Chu Ngự, ghen ghét cũng không đè ép lại được.

Nhưng mà nói đến ngũ hoàng tử Tấn Vương, thất công chúa lại nghĩ tới kế hoạch lúc trước, nói với Thích quý phi: "Mẫu phi, nếu cô coi trọng Lý Minh Cẩm, chúng ta để Lý Minh Cẩm gả cho người khác không phải biểu ca không được sao?"

Thích quý phi nheo mắt lại nhìn nàng ta.

Nàng ta che miệng cười nói: "Con cảm thấy Lý Minh Cẩm và ngũ hoàng huynh cũng rất xứng đôi, không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 19

Nghe được lời nữ nhi, Thích quý phi trực tiếp nói: "Không được!"

"Vì sao?" Thất công chúa nóng nảy, oán hận nói: "Chẳng lẽ cuối cùng để Lý Minh Cẩm thực sự gả cho Ngự biểu ca? Con không đồng ý!"

Thích quý phi cau mày, kiên nhẫn phân tích tình huống cho nữ nhi: "Tấn vương là người của thái tử, nếu để cho Tấn vương cưới Lý Minh Cẩm, chiếm được ủng hộ của Trần Bắc tướng quân, thế lực của thái tử càng thêm vững chắc, đối với hoàng huynh con không có lợi." Bà thở dài nói, "Nếu Lệnh Kiệt vẫn chưa có vương phi, bản cung có thể cầu hoàng thượng đem Lý Minh Cẩm tứ hôn cho Lệnh Kiệt, chỉ tiếc..."

Mặc dù đã có đích trưởng nữ Uy Viễn hầu tiến vào thái tử phủ làm trắc phi, nhưng Lý trắc phi chỉ là cháu gái của Trần Bắc tướng quân, đâu so được với con gái ruột thịt? Hơn nữa với tính cách ngày đó của Lý Kế Nghiêu, Thích quý phi thực sự không hi vọng Lý Minh Cẩm gả cho bất luận kẻ nào bên cạnh thái tử.

"Vậy có thể cho Lý Minh Cẩm làm trắc phi của hoàng huynh!" Thất công chúa bật thốt lên, sau khi nói xong càng cảm thấy chủ ý này rất tốt, "Chỉ cần Lý Minh Cẩm trở thành trắc phi của nhị hoàng huynh, cũng là trợ lực cho nhị hoàng huynh!"

Thích quý phi quả thực bị ý nghĩ kỳ lạ này của nữ nhi làm cho tức giận đến té ngửa, đang muốn uốn nắn ý nghĩ kỳ lạ của nàng, một cung nữ ở bên ngoài bẩm báo: "Nương nương, công chúa, nữ nhi của Trần Bắc tướng quân Lý tiểu thư đến."

"Đề cho nàng đi vào."

Thích quý phi mím môi, liếc nhìn tinh thần hào hứng của nữ nhi, rốt cuộc không nói gì.

****

A Bảo theo cung nữ ma ma tiến vào, cung kính cúi đầu hành lễ thỉnh an Thích quý phi ngồi ở chủ vị và thất công chúa ngồi ở bên người bà, chờ khi được gọi đứng lên, thất công chúa đã nhiệt tình rời chỗ, đi tới kéo tay nàng.

"Minh Cẩm rốt cuộc người đã tới, ta chờ người thật lâu đó." Thất công chúa hờn dỗi nói.

A Bảo bị sự nhiệt tình của nàng ta khiến cho sồn tóc gáy, trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười đúng mực, vẻ mặt xúc động: "Được công chúa nhớ mong, là vinh hạnh của Minh Cẩm."

Cung nữ sau khi dâng trà bánh lên, liền cười lui sang một bên, thất công chúa kéo A Bảo cùng nhau ngồi ở bên dưới Thích quý phi.

Thích quý phi quan sát đáng vẻ cung kính mà ung dung của thiếu nữ trước mặt, vẻ tươi đẹp động lòng người, mặc dù không phải tuyệt sắc, nhưng dung mạo cũng được coi ung nhìn. Nếu so với mỹ nữ như mây trong hoàng cung, thì không được nổi bật lắm, trên mặt vẫn duy trì tươi cười dịu dàng đúng mực, lúc cười rạng rỡ, khoe miệng lộ ra cái răng khểnh, làm cho người ta cảm thấy tiểu cô nương này có chút đáng yêu và thân thiết.

Thích quý phi có phần hiểu rõ Sương Bình trưởng công chúa vì sao lại vừa lòng Lý Minh Cẩm, ngoại trừ nguyên nhân chính là Trần Bắc tướng quân, Lý Minh Cẩm này rõ ràng là cô nương dịu dàng làm cho người yêu thích, Sương Bình xưa nay đã quen tính ngang ngược độc tài, tất nhiên sẽ không muốn con dâu có thân phận cao quý đối nghịch cùng bà, ắt sẽ muốn chọn cho nhi tử một cô nương dịu dàng làm cho người yêu thích.

A Bảo len lén quan sát Thích quý phi, nghe nói bà năm nay đã ngoài bốn mươi, nhưng mà được bảo dưỡng thỏa đáng, thoát nhìn cũng không quá ba mươi, một thân cung trang lục sắc phối hợp, trên đầu châu ngọc đung đưa, ung dung hào nhã, rất có phong phạm cao quý. Lúc này trên mặt mỉm cười nhẹ nhàng ôn hòa, cao quý nhưng vẫn chang hòa tình cảm, khiến cho người ta liếc mắt một cái liền để lại ấn tượng tốt.

"Minh Cẩm, bản cung muốn cảm tạ người lần trước ở phủ công chúa đã cứu nữ nhi bướng bỉnh này của ta, lúc đó nếu không phải là có người, cũng không biết nàng sẽ ngã thành thế nào, phần ân tình này bản cung nhớ kỹ." Thích quý phi nắm tay A Bảo, vừa yêu mến vừa cảm kích.

Ngay lập tức A Bảo lại một lần nữa tỏ rõ trung tâm (lòng trung thành) đó là đều phải làm, tỏ vẻ cứu công chúa là trách nhiệm của nàng, trong lòng lại âm thầm châm chọc, lần sau gặp phải loại chuyện xui xẻo này, nàng vẫn nên tránh xa một chút, tránh dính vào người.

Thích quý phi lại cùng A Bảo nói đến một chút việc nhà, thất công chúa không kiên nhẫn nghe tiếp, sắc giọng nói: "Mẫu phi, hôm nay là nữ nhi gọi Minh Cẩm tiến cung bồi nữ nhi, người có thể đừng hỏi dong dài nữa được không?"

Thích quý phi buồn cười nói: "Con đứa nhỏ này, vậy mà ngại mẫu phi dong dài, ngày khác mẫu phi không dài dòng với con, nhìn xem con như thế nào?"

"Đến lúc đó con xuất giá, mẫu phi liền không dong dài được nữa." Thất công chúa làm bộ mặt quý.

A Bảo: =__=! Thất công chúa là nữ nhân cường hãn, cũng chỉ có nàng ta nói đến việc chung thân đại sự mà không phải ngượng ngùng xấu hổ, trái lại còn ra vẻ đương nhiên.

"Con khi con này, ngay cả lời như thế cũng dám nói, cũng không biết thẹn thùng!" Thích quý phi vừa nói vừa gõ đầu nữ nhi, bản thân nhịn không được cười rộ lên.

"Vì sao phải thẹn thùng? Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, không phải là việc bình thường mọi người hay nói sao?" Thất công chúa đáp, một bên thân thiết nắm tay A Bảo, cười nói: "Minh Cẩm, tỷ nói có đúng hay không?" Nàng ta nháy nháy mắt, ngây thơ hồn nhiên mà nói: "Trái lại Minh Cẩm tỷ tỷ, ngày thường xinh đẹp như vậy, cũng không biết tương lai sẽ tiện nghi cho công tử nhà ai."

"..."

A Bảo đột nhiên có cảm giác không may nảy lên trong đầu, vội vàng lên tinh thần.

Trong lúc thất công chúa suy nghĩ cố gắng không ngừng, Thích quý phi đang muốn ngăn cản nữ nhi, bất thành linh vang lên âm thanh thỉnh an của bọn cung nữ thái giám bên ngoài.

"Hoàng thượng giá lâm!"

"Thái tử điện hạ đến!"

"Hiển vương điện hạ đến!"

Một trung niên nam tử mặc thường phục màu vàng dẫn đầu tiến vào, đi theo phía sau là hai nam tử trẻ tuổi, một người khoảng chừng ba mươi, cằm có râu ngắn, ôn hậu uy nghi, một người hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, tao nhã, chính là thái tử Tiêu Lệnh Tỷ cùng Hiền vương Tiêu Lệnh Kiệt.

Thích quý phi dẫn mọi người trong điện đứng dậy nghênh tiếp.

Chính Đức đế nâng Thích quý phi đứng lên, cười nói: "Các người đang nói cái gì, từ xa đã nghe được tiếng cười của Tiểu Thất, có chuyện gì vui kể cho trẫm nghe một chút nào."

Chờ mọi người thỉnh an xong, Thích quý phi và Chính Đức đế cùng ngồi xuống, sau khi tiếp nhận tách trà cung nữ dâng lên bụng cho Chính Đức đế, liền cười nói: "Còn không phải là Húc nhi, một cô nương chưa lấy chồng luôn miệng nói cái gì trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, cũng không biết thẹn thùng, thiếp cũng xấu hổ thay cho nó!"

Thất công chúa đứng bên cạnh kéo vạt áo Chính Đức đế, bĩu môi nói: "Vốn chính là vậy mà, phụ hoàng và mẫu phi không phải luôn nói con tuổi đã lớn, không nên ở mãi trong cung ăn không ngồi rồi sao? Con vừa rồi còn nói, Minh Cẩm tỷ tỷ người tốt như vậy, không biết sẽ tiện nghi cho công tử nhà ai đâu. Phụ hoàng, con rất thích Minh Cẩm tỷ tỷ, Minh Cẩm tỷ tỷ đã cứu con một mạng, lúc đó con đã nghĩ, nếu lúc nào cũng có thể chơi đùa cùng một chỗ với Minh Cẩm tỷ tỷ thì tốt biết bao."

Chính Đức đế bị giọng điệu làm nũng của tiểu nữ nhích cho cười to một trận, giống như một người phụ thân bình thường vô cùng hưởng thụ tiểu nữ nhi ngây thơ quăn quýt làm nũng. Nghe được lời nữ nhi, lúc này mới chú ý đến thiếu nữ cúi mặt đứng ở một bên, kinh ngạc nói: "Người chính là nữ nhi của Lý ái khanh? Ngang đầu lên."

A Bảo khẽ nâng mặt, mí mắt rũ xuống, cung kính tiến lên thỉnh an.

Chính Đức đế liếc mắt quan sát nhìn nàng, rồi quay đầu cười nói với thái tử: "Lệnh Tỷ a, trăm nhớ một tháng trước, ở trong thư Lý Kế Nghiêu còn cùng trăm nhắc đến hôn sự của nữ nhi hần, nhưng là vô cùng sâu sắc. Trăm còn tưởng rằng hần u sâu cái gì, hiện tại xem ra là lo âu phải nhìn nữ nhi xinh đẹp gả đi tiện nghi cho tên tiểu tử thời nào mới đúng."

Thái tử cười nói: "Lý tiểu thư hiếu thuận, Trần Bắc tướng quân chỉ có một ái nữ này, không nữ cũng là lẽ đương nhiên."

"Phụ hoàng, nhi thần nghe nói Trần Bắc tướng quân là một người độc đáo, suy nghĩ cũng không giống người thường." Hiền vương ôn hòa nói: "Nhi thần còn từng nghe nói qua Trần Bắc tướng quân từng ở trước bài vị vong thê phát ra lời thề nguyện, lúc đó có chút oanh động, có thể thấy được là một người trọng tình trọng nghĩa, phụ hoàng sao không vì Trần Bắc tướng quân giải quyết phiền não?"

Lòng của mấy vị nữ nhân ở đây đều bị lời này nhắc, A Bảo có chút thấp thỏm, lo lắng hoàng thượng nghe theo Hiền vương dẫn dụ, loạn điểm uyên ương. Thích quý phi không biết nhi tử muốn làm gì, thất công chúa sợ mình không có nói rõ ý nghĩ cùng nhị hoàng tử, dẫn đến cuối cùng hoàng thượng thực sự như ý muốn của Sương Bình trưởng công chúa.

Ánh mắt Thái tử lóe lên, cười hỏi: "Không biết nhị đệ có suy nghĩ gì tốt?"

Hiền vương khoát khoát tay, khiêm tốn nói: "Thái tử đừng đem thần đệ ra nói đùa, thần đệ nào có ý nghĩ nào tốt chứ? Phụ hoàng anh minh thần võ, chắc chắn có ý kiến hay, đến lúc đó nhi thần chờ hướng Trần Bắc tướng quân hướng chút không khí vui mừng là được."

Chính Đức hoàng đế bụng tách trà, nghe hai nhi tử người tới ta đi, không nói gì. Trái lại Thích quý phi thấy thất công chúa mấy lần muốn nói lại thôi, rất sợ nữ nhi nhện không được nói lời không nên nói, vội vàng nói: "Ai nha, các người quan tâm hoàng thượng là phải, thế nhưng loại chuyện này đừng có thảo luận ngay trước mặt tiểu cô nương nhà người ta chứ, xem xem, người ta xấu hổ đến không ngẩng đầu lên được rồi kìa."

Lúc này A Bảo cúi đầu giả bộ xấu hổ nhưng trong lòng như bị ghen lại, thầm nói kỳ thực các người có thể xem nàng như không tồn tại.

Chính Đức đế liếc nhìn A Bảo đầu sắp cúi đến trước ngực, trên mặt lộ ra tươi cười, nói: "Đúng là quan tâm quá hóa loạn, không cho những đại nam nhân các người khi dễ tiểu cô nương nhà người ta."

Thừa dịp này, Thích quý phi vội vàng ra hiệu nữ nhĩ dẫn A Bảo mang đi ra ngoài chơi.

Thất công chúa mặc dù rất muốn đem A Bảo nhét vào hậu viện của nhị hoàng huynh nhà mình, nhưng cũng biết nhất thời không thể nóng lòng, liền dẫn A Bảo rời đi.

Chờ hai tiểu cô nương đi khỏi, Chính Đức đế ngồi lại với Thích quý phi một chút, liền dẫn thái tử rời đi.

Thích quý phi nắm khăn tay, nhìn về phía nhi tử vẫn còn ở lại, hỏi: "Sao hoàng thượng đến đây?" Chẳng lẽ chỉ mang theo hai nhi tử đến cung của bà dạo một chút rồi đi? Khi không lại quan tâm đến bà như vậy.

Hiền Vương nhấp một hớp trà xanh, nhàn nhạt nói: "Vốn nhi thần và thái tử cùng phụ hoàng vừa mới thảo luận xong việc vụ trồng vụ xuân năm nay, Trần Tường nói cho phụ hoàng biết nữ nhi của Trần Bắc tướng quân được mẫu phi triệu kiến cung, phụ hoàng liền đi qua đây xem."

Sắc mặt Thích quý phi cứng đờ, cắn cắn môi, oán hận nói: "Hoàng hậu đây là có ý gì?"

Nếu không có hoàng hậu bày mưu đặt kế, tên thái giám chết bầm Trần Tường này sao đột nhiên nói chuyện này với hoàng thượng chứ? Chúng ta bà ta không vui để cho bọn họ mượn sức của Lý Kế Nghiêu.

"Mẫu phi, thất muội muội có phải có tính toán gì hay không?" Hiền Vương khẳng định hỏi.

"Nha đầu kia có thể có tính toán được cái gì? Vì Chu Ngự mà con bé sắp điên rồi, biết rõ Sương Bình coi trọng Lý Minh Cẩm, nàng vậy mà muốn Lý Minh Cẩm gả cho Tấn Vương, sau này cảm thấy không ổn, lại muốn đem Lý Minh Cẩm cho con làm trắc phi!" Thích quý phi tức giận nói.

Hiền Vương nghe xong, trên mặt lộ ra biểu tình tiếu ngạo, nếu hần còn chưa có vương phi, ắt hẳn có thể cưới Lý Minh Cẩm. Bất quá hần biết, dựa vào tính tình của Lý Kế Nghiêu, thà rằng nữ nhi gả cho người có thân phận thấp, cũng sẽ không cho nữ nhi đi làm thiếp, coi như là trắc phi hoàng tử cũng không được.

Những chuyện làm người kinh ngạc của Lý Kế Nghiêu, nhiều năm trước Chính Đức đế cũng biết được, mặc dù cảm thấy suy nghĩ của ông không bình thường, nhưng ông thật sự làm thế, tính cách còn rất hợp khẩu vị của ngài, Chính Đức đế từng nói đùa một vài sự tích cùng nhi tử của mình, cho nên Thái tử, Hiền Vương và một số người đều biết tiêu chuẩn chọn rể của Lý Kế Nghiêu, thật sự là làm cho người ta dở khóc dở cười.

Cho nên, đây cũng là lý do vì sao vừa rồi Chính Đức đế đối với lời của hai nhi tử cũng không phản ứng, hoàng thượng hiện tại trọng dụng Lý Kế Nghiêu, vì muốn kiểm chế Lý Kế Nghiêu thật tốt, đương nhiên phải đem hôn sự của nữ nhi Lý Kế Nghiêu dùng ở nơi có lợi nhất.

Tác giả có lời muốn nói: chương sau tiếp tục cho Tấn vương xuất hiện trong chốc lát.

~~=_=! Tấn vương thực sự rất bận, chờ sau này cưới lão bà rồi, hẳn sẽ thường xuyên xuất hiện ~~

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 20

Rời khỏi hậu cung đi về phía đông, Chính Đức để mang theo thái tử đi điện Thái Hòa, một đường yên tĩnh.

Chính Đức để đột nhiên nói: "Lệnh Tỷ, cho Lý Minh Cẩm làm trắc phi của người được không?"

Thái tử sùng sốt, tuy không biết dụng ý của phụ hoàng là gì, nhưng vẫn phản ứng nói: "Phụ hoàng, việc này không ổn."

Đại nội tổng quản Trương Kiệt nghe thấy cha con hoàng đế nói chuyện nhà, liền yên lặng mang cung nữ thái giám lui lại cách mười thước, xa xa theo sát bọn họ.

"Vi sao không ổn?" Chính Đức để nhìn thái tử một tay mình bồi đường ra, ông năm nay đã hơn năm mươi, không còn trẻ nữa, trên mặt đã xuất hiện nếp nhăn, sự sắc bén trong mắt ngày xưa cũng lộ ra âm đạm.

Thái tử cười nói: "Nhiều năm trước nhi thần đã sớm nạp tiểu thư Uy Viễn hầu phu làm trắc phi, hiện tại vị trí trắc phi đã đầy, e là sẽ ủy khuất Lý tiểu thư. Hơn nữa với tính tình của Lý tướng quân, hẳn chỉ có một nữ nhi như thế, nhi thần xưa nay kính trọng hấn, biết tâm ý của hấn, cũng không muốn trở thành kẻ lợi dụng trong mắt hấn." Tránh làm lạnh lòng công thần. Câu nói sau cùng, thái tử lặng yên nói thầm trong bụng.

Chính Đức để nghĩ nghĩ, cười nói: "Lý Kế Nghiêu đúng là người có cá tính, hấn thực sự không giống con cháu xuất thân danh môn, tính cách ngay thẳng này, đúng là không thích hợp ngay ngực ở kinh thành." Một câu nói, đồng dạng quyết định mục tiêu phấn đấu trong cuộc sống sau này của Lý Kế Nghiêu.

Dứt lời, cũng không nhắc lại việc này nữa, trái lại đề cập đến một đứa con trai khác, đàm thanh hỏi: "Lệnh Thủ có điều tra ra kết quả gì không?"

Gần đây Tấn vương Tiêu Lệnh Thủ phụng chỉ bí mật rời kinh, đã được vài ngày, điều tra việc khâm phạm cướp ngục trong thiên lao của tháng trước. Vốn cho là chuyện cướp phạm nhân này rất bình thường, thế nhưng ai biết sẽ dính đến dư nghiệt tiền triều. Việc này Chính Đức để tất nhiên trấn áp xuống, hạ chỉ thái tử và Tấn vương bí mật phụ trách.

"Ngũ đệ hôm qua đưa thư cho nhi thần, nói rõ hôm nay sẽ hồi kinh."

Thái tử thành thật trả lời, liếc nhìn Chính Đức để, đang nghĩ muốn không dấu vết nhắc lại hôn sự của Tấn vương, đột nhiên xa xa vang lên một tiếng thét chói tai, Chính Đức để và thái tử đồng thời nhíu mày, tiếng kêu sắc nhọn này ngược lại có chút quen tai, rất nhanh hai người liền nhớ ra cái gì đó, sắc mặt đồng thời trầm xuống, vội vàng bước đi về hướng Ngự hoa viên trước mặt.

*****

Trong ngự hoa viên, mùa hè hoa nở rực rỡ.

Thất công chúa mang theo A Bảo đi dạo ngự hoa viên, trên mặt bất giác có chút ưu sầu, nàng ta càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý để cho Lý Minh Cẩm làm trắc phi của nhị hoàng huynh Tiêu Lệnh Kiệt của nàng ta là một chủ ý vô cùng tốt, như vậy nhị hoàng huynh không chỉ có thể mượn lực của Trần Bắc tướng quân, lại có thể làm cho phủ Uy Viễn hầu vào thế khó xử, không dám trực tiếp đứng cùng phe thái tử, đồng thời còn có thể dập tắt hi vọng của Sương Bình trưởng công chúa, một chủ ý thật tốt không phải sao?

Về phần Trần Bắc tướng quân không vui vì nữ nhi làm trắc phi? Không có việc gì, đến lúc đó làm cho phụ hoàng trực tiếp tứ hôn, hẳn dám kháng chỉ không theo không được?

Chỉ là, chuyện này nên để cho ai mở miệng đây?

A Bảo đi theo bên cạnh thất công chúa, ngắm thấy biểu tình trên mặt nàng ta khi thì lo lắng khi thì khó xử lúc lại vui vẻ, tuy không biết cô nương này đang suy nghĩ gì, nhưng dựa theo sức chiến đấu của thất công chúa, mặc dù thủ đoạn lổ nh้าง đơn giản, cũng mang lực sát thương mười phần, hiện tại chỉ hi vọng nàng ta sẽ không đánh chủ ý không chính đáng nào.

Trong lúc A Bảo suy nghĩ đến nhập tâm, thất công chúa quay đầu lại nhìn nàng hai mắt lấp lánh, thân thiết nói: "Lý Minh Cẩm, nghe ta nhị hoàng huynh nói, ở vùng ngoại ô huynh ấy có một thôn trang, trong thôn trang trồng rất nhiều hoa đào, còn có ôn tuyền, người nhất định chưa từng thấy qua ôn tuyền nhỉ? Mùi vị của nước rất kỳ quái, nhưng mà nghe nói có thể trừ bách bệnh, nữ nhân ngâm mình vào, còn có công hiệu làm đẹp."

Nàng đương nhiên biết ôn tuyền là cái gì, hơn nữa thời gian nàng tắm suối nước nóng, bọn họ đã sớm qua đời. A Bảo lặng lẽ nói ở trong lòng, trên mặt lại

làm ra bộ biểu tình rất tò mò, "Thực sự thần kỳ như vậy?"

"Đương nhiên!" Thất công chúa vui vẻ nói: "Mặc dù ta cảm thấy đáng về mình nhìn không tệ, thế nhưng nếu làn da có thể trắng hơn một chút thì tốt. Hoàng huynh đã từng đáp ứng ta, nếu ta muốn đi ngâm ôn tuyền, huynh ấy sẽ cho nhị hoàng tẩu sắp xếp cho ta. Lý Minh Cẩm, hay ngươi cũng theo ta cùng đi nhé."

"Việc này... Thần phải về hỏi bá mẫu một chút." A Bảo chần chừ nói: "Hơn nữa thần cảm thấy trời nóng nực, ngâm ôn tuyền không thoải mái, cũng không cần thiết phải đi như vậy..."

Thất công chúa cười nhạo nói: "Lý Minh Cẩm, ngươi cho là ngươi sắc nước hương trời, đã đẹp đến nỗi không cần ngâm ôn tuyền sao? Yên tâm, bản công chúa mời ngươi đi, Uy Viễn hầu phu nhân còn có thể ngăn cản được sao?" Nàng ta liếc nhìn A Bảo, mắt phượng nhú lại, biểu tình như không muốn nghe lời cự tuyệt.

Thật là! Nàng khi nào thì nói như vậy? Cô nương này rõ ràng một khắc trước còn hồn nhiên, vì sao sau một khắc sau lại giống như một nữ nhân đánh đá điều ngoa?

Trong lúc A Bảo suy nghĩ muốn tiếp tục cự tuyệt, một âm thanh trong trẻo truyền đến: "Ta nghe rõ rồi nhé, các ngươi muốn đi chơi, ta cũng muốn ~ "

A Bảo và thất công chúa đồng thời ngẩng đầu, liền nhìn thấy cách đó không xa trên núi giả lộ ra một cái đầu, thiếu niên kia môi hồng răng trắng, đẹp không thể tưởng tượng được, chỉ tiếc về mặt ngây thơ, giống như là một đứa trẻ hồn nhiên vô tư. Hơn nữa cũng không biết hấn đất tới chỗ nào, mặt dính một chút bùn, ngay cả phát quan cột tóc cũng xiêu vẹo, tóc mai lộn xộn rơi xuống.

Thiếu niên kia cũng thấy rõ hai người bên dưới núi giả, lên tiếng, chỉ vào thất công chúa tức giận nói: "Thì ra là nữ nhân xấu xa nhà ngươi, ta mới không cần chơi cùng ngươi."

"..." A Bảo ngây ngốc nhìn hấn, rất nhanh phát hiện tâm trí nam tử này có vấn đề.

Thất công chúa vừa nhìn thấy hấn, giận tím mặt nói: "Câm miệng, ngươi xuống đây cho ta!"

"Xuống thì xuống đến, sợ ngươi à!"

Chờ sau khi thiếu niên kia ba chân bốn cẳng từ núi giả chạy xuống, lúc này A Bảo mới nhìn rõ ràng căn bản đây không phải thiếu niên gì, mà là nam nhi vóc người thành thực bảy thước dầm tràn. Trên người mặc trang phục tơ lụa quý giá, trang sức mang trên người không có chỗ nào mà không phải là tinh phẩm, nàng nhìn ra người này thân phận không phải tầm thường.

"Ngươi đồ ngu ngốc này, cũng dám nghe lén chúng ta nói chuyện!" Thất công chúa ác độc nói, dung mạo lúc nói có thể thấy đối với nam tử này không ưa thích, "Ngươi tại sao không đi làm chó con cho ngu ty ty ngược lại chạy đến nơi đây làm gì? Coi chừng lại có người muốn đập bẻ đầu của ngươi? Cút ngay cho bản công chúa, đừng tới nơi này làm vướng mắt ta!"

Nam tử vênh môi, một đôi mắt to hắc bạch phân minh trừng mắt nhìn thất công chúa, sau đó phồng miệng, hừ nói: "Ngươi là nữ nhân xấu xa này, ta đánh chết ngươi!"

Thất công chúa vừa nghe, sắc mặt khế biến, liền thấy từ trong tay áo nam tử kia lấy ra một cây nỏ và một viên trân châu cực lớn, hấn bắn viên trân châu kia về phía các nàng.

Thất công chúa theo bản năng trốn ra phía sau A Bảo, trân châu mạnh mẽ bay về phía A Bảo.

A Bảo cũng vội vàng né tránh, nhìn viên trân châu bắn trúng chậu hoa lan bên cạnh, bắn vỡ cả chậu hoa, bùn đất văng khắp nơi, có thể thấy lực cánh tay của hấn kinh người cỡ nào, trong lòng thầm may mắn mình vừa rồi tránh nhanh.

"Ngu ngốc, còn không ngừng tay!"

Thất công chúa hờn hển kêu lên, đáng tiếc nam tử kia giống như là bắn nghiện, vừa dùng đạn trân châu bắn các nàng vừa vỗ tay cười nói: "Đánh người xấu đánh người xấu..."

Đáng thương cho A Bảo: =__=! Trận tai bay vạ gió... Nàng cũng không biết rõ nam nhân này là ai nha?!

A Bảo vội vàng kéo thất công chúa bỏ chạy, nam tử kia đuổi theo ở phía sau, những cung nữ đi theo ở phía xa căn bản không theo kịp, chỉ có thể lo lắng đuổi theo. Tâm trí nam tử kia mặc dù không cao, nhưng hấn là nam tử có tứ chi khỏe mạnh, hơn nữa tốc độ vô cùng lẹ, rất nhanh liền đuổi kịp, đưa tay hung hăng đẩy thất công chúa ra ngoài.

Thất công chúa sợ hãi kêu lên, phát hiện bên cạnh chính là Nguyệt hồ, theo bản năng nắm lấy gì đó bên cạnh để ổn định thân thể.

A Bảo bị kéo cả người ngã ra phía sau, phần eo đụng vào tảng đá lớn nhô ra bên hồ, đau đến mức mắt nàng đều biến thành màu đen, dưới chân mềm nhũn, thân thể ngã xuống rơi vào trong hồ.

Nam tử kia phát hiện có người rơi xuống nước, vẫn còn hoang mang không hiểu, thấy thất công chúa ngã ngổ ở bên hồ, lại muốn đẩy nàng ta xuống, thất công chúa phản ứng cực nhanh, hung hăng duỗi chân rangáng chân hấn, nam tử không có chú ý tới dưới chân, cũng đồng dạng rớt xuống hồ.

Khi những cung nữ chạy theo tới nhìn thấy tình cảnh này, hoảng loạn thét to: "Có người rơi xuống nước, mau tới cứu người a —— "

Bởi vì thất công chúa dẫn theo nữ quyến ngắm hoa ở Ngự hoa viên, toàn bộ thị vệ đều canh giữ ở bên ngoài, không cách nào đến kịp, chỉ có thể cho một cung nữ biết bơi nhảy xuống, cứu nam tử đang ra sức đạp ở trong nước lên.

Nam tử kia uống chút nước, cũng bị khiếp sợ, sau khi được cứu lên, hét lên một tiếng, tại chỗ gào khóc lớn lên, "Ô oa oa, nữ nhân xấu xa lại bắt nạt ta..."

Thất công chúa căn bản lười quan tâm đến nam nhân này, hoảng sợ hô: "Còn Lý Minh Cẩm đâu, các người nhanh đi đem nàng cứu lên!"

Người ở chỗ này đưa mắt nhìn nhau, nhìn mặt hồ yên lặng không gợn sóng, giống như lúc trước khi có người rớt xuống cũng không có nổi lên

Đúng lúc này, một âm thanh lãnh lẽo cứng rắn hỏi: "Lý Minh Cẩm?"

"Đúng đúng đúng, Lý Minh Cẩm cũng rơi xuống nước ... Ách?"

Trả lời xong, thất công chúa mới phát hiện âm thanh này không đúng, ngẩng đầu nhìn lên, vẫn chưa nhìn rõ người nọ là ai, một đạo thân ảnh đã sớm nhảy xuống nước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 21

Mọi người đều tròn tròn mắt, bởi vì động tác của người nọ quá nhanh, nên cũng không có thấy rõ là người nào. Ngay khi có người nhảy xuống hồ cứu người, đại nội thị vệ canh giữ bên ngoài Ngự hoa viên cũng bị kinh động, cùng đến với bọn họ, còn có Ngự liễn của hoàng đế.

"Xảy ra chuyện gì?" Về mặt Chính Đức đế không tốt hỏi, nhìn nam tử và nữ nhi không có hình tượng ngồi dưới đất khóc.

Thất công chúa nhìn thấy hoàng đế và nhóm người thái tử xuất hiện, đầu óc vẫn có chút lờ mờ, vừa muốn mở miệng, thì nam tử đang gào khóc bên kia khóc lớn, nam tử nâng lên khuôn mặt đầy nước mắt, quay về phía họ oa oa kêu to: "Ô oa oa... Dượng, biểu ca, nữ nhân xấu xa lại bắt nạt con, đẩy con xuống nước, con muốn Đông Đảo... Con muốn Đông Đảo..."

Không cần phải nói, "Nữ nhân xấu xa" này chính là thất công chúa. Hơn nữa trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, đây cũng là kẻ thù mà nam tử thường xuyên luôn nói bên miệng.

Chính Đức Đế bị hấn gào khóc làm cho đau đầu, đang muốn la mắng, đột nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền đến thanh âm ào ào, theo tiếng nhìn lại, thì thấy bên dưới hồ cách cây liễu khoảng mười mét, một cái đầu nổi lên mặt nước, nhìn thấy được là một nữ tử, người nọ vờn tay khó khăn nắm lấy cành liễu rủ xuống trên mặt hồ, nhưng rất nhanh, trên tay vừa trượt, thân thể lại rơi xuống, bọt nước nổi lên trên mặt nước.

"Lý Minh Cẩm!"

Thất công chúa tròn tròn mắt, trong lòng đột nhiên dâng lên một ý nghĩ "Lý Minh Cẩm quả nhiên rất dũng mãnh", thời điểm này, cô ấy không phải là chìm ở trong nước chờ người khác cứu sao? Vì sao bản thân lại trôi lên trước? Quả nhiên là người mà ngay cả khi đang đối mặt với lộn rừng mặt cũng không đổi sắc, sẽ sợ chút nước này sao?

Nghe thấy âm thanh kinh hô này, hơn nữa nhìn thấy trước mắt, Chính Đức Đế và nhóm người thái tử đối với chuyện đã xảy ra cũng suy đoán được tám chín phần mười, nhìn thấy cô nương kia đang cố gắng trôi lên trên mặt nước, trong lòng vậy mà cảm thấy thật là ngoài ý muốn. Chỉ có điều, hiện tại loại tình huống này cũng làm cho vẻ mặt của Chính Đức Đế có chút âm u, thái tử phản ứng cực nhanh, vội hô: "Các người còn không mau xuống cứu Lý cô nương lên?"

Lúc bọn thị vệ theo bản năng nghe lệnh hành động, thì rất nhanh liền kịp phản ứng lại, bọn họ là nam nhân, nếu xuống cứu người chẳng phải là làm hỏng danh tiếng của con gái nhà người ta sao? Sau khi Thái tử la mắng xong cũng phát hiện mình nói sai, vội vàng gọi đám cung nữ đang có vẻ mặt lo sợ không yên đi xuống cứu người, chỉ là hồ này sâu vài thước, không có người nào dám can đảm đi xuống, chỉ sợ chết đuối, ở đây cũng chỉ có cung nữ lúc trước cứu nam tử kia lên biết bơi, những cung nữ khác đều không biết, lập tức có chút chần chừ.

Lúc ở nơi này đang chần chừ, lại có một thanh âm ào ào vang lên, một người chui ra khỏi mặt nước, mà trong lòng người nọ còn ôm một người, bơi về phía bờ hồ.

"Ngũ đệ?" Thái tử kinh ngạc kêu một tiếng.

Chính Đức Đế hít mắt.

Đám người Thất công chúa đều tròn mắt, bọn họ không ngờ người đi xuống cứu người là Tấn vương thủ đoạn độc ác, thích thấy chết không cứu, lập tức muốn ngẩng đầu nhìn trời mà xúc động hỏi, mặt trời mọc từ phía tây hay sao?

Một đám người vội vàng chạy qua, mấy cung nữ đứng bên bờ vội muốn giúp đỡ kéo người lên, nhưng ai biết Tấn vương một tay ôm người, một tay chống bên bờ, ào một tiếng, nhảy lên bờ.

Vừa rồi giống như chỉ là ảo giác, đám cung nữ luống cuống tay chân nhận lấy người Tấn vương cứu lên, đám người thất công chúa cũng vây quanh qua đây, phát hiện người đang nằm trong lòng của cung nữ toàn thân ướt sũng đã hôn mê, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, chân mày nhú chặt, giống như đang chịu đựng thống khổ gì đó thật lớn, ngay cả lúc hôn mê cũng khó chịu.

"Lý Minh Cẩm, Lý Minh Cẩm... Ngươi làm sao vậy?" Thất công chúa cuống quýt kêu lên, trong lòng có chút bối rối. Nàng ta còn muốn đem Lý Minh Cẩm nhét vào hậu viện của nhị hoàng huynh cho náo nhiệt đây, không thể để cho cô ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn được.

"Người tới, mau gọi thái y!" Thái tử phản ứng cực nhanh ra lệnh, quay lại phản phó: "Các người trước đưa Lý cô nương đến Lệ Cảnh Hiền." Lệ Cảnh Hiền là cung điện cách Ngự hoa viên gần nhất.

Chờ sau khi ma ma cẩn thận vâng vàng ôm người rời đi, thái tử nhìn về phía Chính Đức Đế, phát hiện ông vẫn đang nhìn Tấn Vương toàn thân ướt sũng đứng ở bên cạnh bờ hồ, trong lòng không khỏi hồi hộp, theo bản năng tiến lên một bước, nhẹ giọng nói: "Phụ hoàng, Cảnh Giác và thất muội muội đều hoảng sợ, trước hết để cho Cảnh Giác thay quần áo đã ướt ra, tránh cho đệ ấy bị cảm lạnh sinh bệnh."

Chính Đức Đế nhìn chằm chằm nam tử y phục ẩm ướt ngồi dưới gốc liễu, y phục tơ lụa màu xanh ẩm ướt dính ở trên người, khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn ướt sũng, trên trán chợt có giọt nước chảy xuống, tóc mai ẩm ướt trên trán rũ xuống gò má, nhìn có chút chật vật, nhưng vì khuôn mặt kia đặc biệt cứng rắn lạnh lẽo lại thêm mấy phần dịu dàng, đã làm mờ đi vẻ rét lạnh tàn bạo ngày thường. Lúc này gió thổi cảnh liễu nhẹ đung đưa, mặt hồ gợn sóng, ánh mặt trời len qua cành lá chiếu xuống, một chút ánh sáng rơi trên người hắn, giống như thiếu nữ kiêu cùng xinh đẹp dịu dàng.

Ngày mùa hoa sen nở thiếu nữ đứng dưới cây liễu bên bờ, cười tươi xinh đẹp quay đầu lại, dung mạo tinh xảo xinh đẹp giống như giận mà không giận, môi đỏ mọng khẽ mở, dịu dàng gọi: "Hàm Quang..."

"Phụ hoàng!"

Chính Đức Đế hoàn hồn, hình ảnh nam tử bên bờ phút chốc khắc sâu, trong mắt lộ ra chán ghét không che giấu được, rất nhanh liền thu lại tất cả tâm tình, nhàn nhạt nói: "Ừ, liền dựa theo thái tử nói đi thôi."

Thất công chúa run như cây sậy được cung nữ nâng dậy, mà nam tử kia vẫn ngồi dưới đất oa oa khóc lớn.

Thái tử đi tới trước mặt nam tử, ngồi xổm người xuống, dịu dàng nói: "Cảnh Giác ngoan, không khóc, trước thay quần áo ẩm ướt này ra, nếu không sẽ bị bệnh. Mà bị bệnh sẽ phải uống thuốc rất đắng đó, Cảnh Giác cũng không muốn bị bệnh phải không?"

Nghe xong, nam tử đang khóc đưa tay dụi mắt, nâng lên hai mắt đỏ bừng nhìn hắn, nước mắt vẫn là từng viên từng viên rơi xuống, ô ô nói: "Ô ô... Thái tử biểu ca, đệ muốn Đông Đào..."

Mặt Thái tử không đổi sắc nói: "Được, biểu ca lập tức cho người gọi Vân muội muội đến, đệ đứng lên trước đi, nếu không Vân muội muội sẽ lo lắng."

Cuối cùng sau khi dỗ dành nam tử xong, đoàn người liền đi đến Lệ Cảnh Hiền.

*****

Khi A Bảo tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm sấp ở trên giường, mơ mơ màng màng quan sát hoàn cảnh chung quanh, rất nhanh từ vật dụng bày biện chung quanh liền phát hiện đây là hoàng cung.

Ngay khi A Bảo mở mắt ra, một âm thanh vui mừng vang lên: "Lý cô nương đã tỉnh? Thật sự quá tốt rồi."

Khi A Bảo đang suy nghĩ, thì thất lung truyền đến một trận đau nhói, khuôn mặt trắng bệch, chán nản ngã trở về trên giường, phát ra âm thanh hít khí thật thấp. Cung nữ vẫn ở bên cạnh hoảng sợ, vội vàng đỡ lấy bả vai của nàng, nói: "Lý cô nương đừng động đây, thái y nói xương ở thất lung của người bị va vào đá nên đã bị trật, không nên đi lại, hoàng thượng và thái tử điện hạ đều phân phó Lý cô nương phải dưỡng thương thật tốt."

A Bảo biết điều không lộn xộn nữa, cắn răng chờ cơn đau lắng xuống, trong lòng OXXX muốn mắng người, thất lung con gái không thể bị thương a, cũng không biết có để lại di chứng nào không nữa, còn trẻ như vậy mà bị trật xương ở thất lung thì thảm..

Trong lúc một cung nữ khác ra ngoài gọi người, A Bảo vẫn được cung nữ ở một bên hầu hạ giải thích lại việc đã xảy ra, cô bị thất công chúa một phen lôi kéo đụng phải thất lung sau đó trượt chân rớt xuống Nguyệt hồ, bởi vì thất lung bị thương, cộng thêm lúc đó cô cố gắng vờn người muốn rời khỏi hồ, ở trong nước cẩn thận bị ngập thở, vì vậy mà hôn mê.

Về phần người trước đó đuổi theo các cô —— phải nói là chỉ đuổi theo thất công chúa đánh người là thiếu gia phủ Anh quốc công, hiện nay cũng là cháu ruột của đương kim hoàng hậu Kim Cảnh Giác, đồng thời còn là phò mã của Ngũ công chúa, con rể hoàng đế, thân phận vô cùng tôn quý.

Cuối cùng khi A Bảo nghe nói người cứu cô lên chính là Tấn vương, khóe mắt run run, thời điểm cung nữ không nhìn thấy, ngón tay dùng sức nắm lấy

đệm giường dưới thân. Cô nhớ lúc rơi xuống nước, bởi vì thất lung bị va vào đá, đau đến mức căn bản không có cách nào kiểm soát thân thể, chỉ có thể chìm vào trong nước, một lúc sau gom được một ít hơi sức, mới bắt đầu quẫy đạp mà nổi lên, ai biết thật vất vả và trôi lên mặt nước, lại vì động đến vết thương trên eo, đau đến trước mắt tối sầm lại lần nữa, lại chìm xuống nước... Sau đó, hình như bị người cắn...

Nghĩ tới đây, trước mắt A Bảo biến thành màu đen, nhện xuống xúc động sờ khoe miệng, cảm giác mình cần phải xem chuyện này như là ngoài ý muốn, có thể dưới nước quá tối, Tần vương không cần thận trọng vào nàng mà thôi...

Một loạt tiếng bước chân truyền đến, A Bảo ngẩng đầu lên nhìn, liền nhìn thấy nhóm nữ nhân mặc cung trang hoa lệ đi đến, đi đầu rõ ràng là hoàng hậu, sau đó là Thích quý phi và ngũ, thất hai vị công chúa.

"Minh Cẩm đã tỉnh rồi? Cảm thấy thế nào?" Hoàng hậu thân thiết hỏi, nụ cười trên mặt đoan trang khéo léo, xem tuổi cũng đã gần năm mươi, mặt tròn phúc hậu, phong thái uy nghi hòa nhã.

Thích quý phi tươi cười nói: "Cảm tạ trời đất, người rốt cuộc không có việc gì nữa."

Mất Thất công chúa hồng hồng nhìn nàng một cái, sau đó lại quay đầu về mặt thoáng chán ghét nhìn Ngũ công chúa đi bên cạnh. Ngũ công chúa đoan trang trầm ổn, vẻ mặt lạnh nhạt, giống như không phát hiện thấy ánh mắt của thất công chúa, tầm mắt chỉ nhìn về phía A Bảo có chút áy náy.

A Bảo biết những người này đều là đến thăm hỏi của nàng, cũng không dám kinh thường, làm bộ giả vờ đứng dậy hành lễ, rất nhanh liền bị hoàng hậu và quý phi "Hiếu ý người" đè xuống, liên tục dặn dò nàng nghỉ ngơi, đừng động dậy tránh ảnh hưởng đến vết thương các loại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 22

"Đưa bé ngoan, lần này ủy khuất cho con rồi." Hoàng hậu dịu dàng vỗ vỗ tay A Bảo, loại dịu dàng bày phối hợp với khuôn mặt tròn phúc hậu, có vẻ chân thật thân thiết, làm cho không người nào có thể từ chối.

Ít nhất A Bảo cảm thấy hoàng hậu này dịu dàng làm cho nàng vô cùng thoải mái, mặc kệ bà là giả vờ hay chỉ muốn mượn hơi sức cha của mình.

Thích quý phi nghe nói như thế, nụ cười trên mặt có chút miễn cưỡng, sau đó trừng mắt nhìn thất công chúa bên cạnh, la mắng nói: "Tiểu thất, còn không qua đây xin lỗi Minh Cẩm?"

Thất công chúa cũng không ngu ngốc mà không thấy rõ tình huống trước mắt, nhớ tới chuyện lúc trước, trong lòng lại ủy khuất vừa giận vừa tức, rõ ràng việc này không phải là lỗi của nàng mà.

Khi nàng và Kim Cảnh Giác thay đổi quần áo sạch sẽ, dung nhan cũng vừa sửa sang lại gọn gàng, liền bị hoàng thượng gọi đến trước mặt. Đối mặt với Chính Đức Đế đang trầm mặt và thái tử có chút nhũn nhũn, trong lòng thất công chúa có chút sợ hãi, đặc biệt tên ngu ngốc kia vẫn còn đang lớn tiếng khóc thút thít, giống như sợ thiên hạ này không ai biết hẳn muốn tìm "Đồng đảo" vậy, càng làm cho trong lòng nàng cảm tức, sắc mặt cũng không tốt, quát hẳn một tiếng "Cảm miệng", không ngờ tên ngu ngốc kia vậy mà lại khóc lớn tiếng hơn nữa, lớn tiếng hướng phụ hoàng tố cáo, nói nàng là nữ nhân xấu xa, ức hiếp hãm hại các loại.

Thất công chúa và Kim Cảnh Giác không hợp nhau, là bắt đầu từ khi còn nhỏ. Từ khi nàng biết chuyện, thì phát hiện mọi người dường như đối với tên ngu ngốc Kim Cảnh Giác đều vĩnh viễn khoan dung, thậm chí ngay cả phụ hoàng của nàng còn thương tên ngu ngốc này nhiều hơn so với con gái ruột của mình, điều này làm cho nàng không thể nào chịu được? Khi đó nàng còn nhỏ, chẳng qua là có một lần lúc hẳn đang ăn đem một ít cát nhét vào trong miệng hẳn mà thôi, không ngờ hẳn khẳng khái coi nàng là nữ nhân xấu xa, còn mang thù đến bây giờ.

Cho nên, dưới tình huống này, Kim Cảnh Giác vừa khóc long trời lở đất, phụ hoàng của nàng không nói tiếng nào trực tiếp liền mắng nàng một trận, mắng nàng xối xả ngay tại chỗ. Rõ ràng là tên ngu ngốc đó đánh nàng trước, vì sao phụ hoàng mỗi lần đều bảo vệ tên ngu ngốc đó chứ?

Lúc đó Thất công chúa không rõ, nhưng mà thái tử lại thấy rất rõ, từ sau khi Tần vương cứu người lên không lâu, tâm tình của Chính Đức Đế liền bắt đầu hồngбет, cộng thêm hai đứa nhỏ này lại làm ầm ĩ, theo như bình thường thì Chính Đức Đế đương nhiên sẽ mắng đứa con gái không có đầu óc của mình trước, mà không phải một "Đứa nhỏ" chưa trưởng thành đầu óc vĩnh viễn chỉ dừng lại ở năm tuổi.

May mắn thời điểm Chính Đức Đế nổi giận muốn trừng trị nàng, hoàng hậu dẫn theo ngũ công chúa Tiêu Lệnh Vân đến, Thích quý phi cũng đến sau, hoàng hậu và Thích quý phi cùng nhau cầu xin cho nàng, ngũ công chúa cũng dỗ dành Kim Cảnh Giác vẫn đang la hét muốn tìm nàng, mới làm cho hoàng đế bớt giận. Vì thế, trong lòng thất công chúa vừa đau lòng vừa tủi thân, đối với ngũ công chúa cũng càng thêm oán hận.

"Minh Cẩm, xin lỗi, lại liên lụy người." Thất công chúa thật lòng xin lỗi nói, ánh mắt mang theo áy náy.

A Bảo trong lòng âm thầm cắn răng, nói lời trái lòng: "Không có việc gì, Minh Cảnh biết công chúa cũng không phải là cố ý." Đây quả thực là một tai tình, sau này nàng vẫn nên tránh xa một chút.

Lúc này, ngũ công chúa cũng bước lên, áy náy nói: "Minh Cảnh, xin lỗi, Cảnh Giác không hiểu chuyện, xin ngài đừng để bụng."

"Không sao."

Sau đó lại nói một lát, tiểu cung nữ lúc trước vẫn chăm sóc A Bảo bụng thuốc đã được sắc xong tiến vào. Nhóm người Hoàng hậu thấy vậy, cũng biết nên cáo từ, hoàng hậu cười nói: "Thái y nói, ngài ba ngày nay nên cố gắng nằm nghỉ ở trên giường, hoàng thượng cũng phân phó người nghỉ ngơi cho tốt, ba ngày này liền ở trong cung đi, có thiếu cái gì cứ cho người nói với bản cung."

Về mặt Hoàng hậu tươi cười thật sự là ôn nhu, A Bảo còn có thể nói cái gì? Đương nhiên là mang bộ dáng cảm kích tạ ơn rồi.

Rất tốt, dừng ở đây, ấn tượng mọi người đối với A Bảo đều vô cùng tốt, nghĩ rằng cô nương này không chỉ có một người cha lợi hại làm chỗ dựa vững chắc, tính cách dịu dàng dễ bảo, hiểu biết đạo lý, họ nên cẩn thận suy nghĩ làm sao có thể đem cô nương này đoạt đến tay, gả nàng cho ai thì tốt đây? Phe Hoàng hậu và phe quý phi bắt đầu nổi lên mưu tính.

Chờ sau khi nhóm người Hoàng hậu rời khỏi, A Bảo uống thuốc xong, nằm ở trên giường có chút buồn ngủ, lại nghe bên ngoài truyền đến một loạt tiếng cười vui, tiểu cung nữ Linh Lung bên cạnh đã nhanh tay lẹ mắt kéo chăn đến chỗ cho A Bảo.

Gương mặt xinh đẹp lộ ra, khuôn mặt tươi cười giống như một đứa trẻ ngây thơ không rành thế sự, mặt như tranh vẽ, một vẻ đẹp vô cùng tinh khiết không tỳ vết, cặp mắt đen nhánh lúc nhìn thấy A Bảo trên giường, nhếch miệng cười rộ lên, ngay cả lợi hồng (*míu răng*) cũng lộ ra, xoay người kéo một người ra ngoài.

"Tham kiến Ngũ công chúa, Kim phò mã." Linh Lung tiến lên hành lễ.

Kim Cảnh Giác căn bản không để ý tới Linh Lung, kéo ngũ công chúa trực tiếp đi về phía giường. Linh Lung hơi nhú mào, nhưng mà nhớ tới Kim Cảnh Giác đầu óc chỉ giống như một đứa nhỏ, còn có Ngũ công chúa ở đó, cuối cùng cũng không có ngăn cản hẳn.

"Tỷ tỷ, tỷ đã khỏe chưa?" Kim Cảnh Giác hồn nhiên hỏi.

A Bảo nhìn về phía Ngũ công chúa, có lẽ không có nhóm người hoàng hậu, nụ cười của Ngũ công chúa thật lòng hơn, nàng kéo Kim Cảnh Giác ngồi trên ghế trước giường, nói: "A Bảo, ngài trở về thực sự là đúng lúc, ta nghe nói ngài đã trở về, nhưng vẫn không có thời gian tìm ngài."

A Bảo mỉm cười nhìn nàng, lại liếc nhìn Kim Cảnh Giác ngây ngô thật không biết chuyện gì, trong lòng vì Ngũ công chúa mà đáng tiếc.

Mẹ đẻ của Ngũ công chúa đã mất sau khi sinh nàng, trước khi chết chỉ là một tài nhân nhỏ trong cung, thân phận không cao, ở thời đại gia tộc lớn mạnh này, lại không có nhà mẹ làm chỗ dựa, Ngũ công chúa căn bản không được coi trọng. Chính Đức Đế cũng không quan tâm, tùy tiện ném nàng cho Lưu Mỹ Nhân lúc ấy đang được Chính Đức Đế sủng ái nuôi dưỡng. Lưu Mỹ Nhân nuôi nàng hai năm, Lưu Mỹ Nhân cũng mất. Thế là nàng lại bị ném cho Dung Tiệp Dư nuôi, lại nuôi hai năm, Dung Tiệp Dư cũng chết bất đắc kỳ tử. Sau đó chuyển đến chính phẩm Uyển Tàn nuôi, nuôi hai năm, Uyển Tàn cũng đi mất. Cuối cùng chuyển tới chỗ người không con là Thục Phi, không đến hai năm, Thục Phi cũng chết bất đắc kỳ tử —— đứa nhỏ này, không có phi tử nào nguyện ý nuôi dưỡng Ngũ công chúa nữa, may mắn lúc này, Ngũ công chúa cũng đã tám tuổi, liền quăng đến Đông Lục cung cho cung nhân tùy tiện chăm sóc.

Ngũ công chúa đã trải qua nhiều chuyện như vậy, từ nhỏ không mẹ, có cha cũng như không, mặc dù không được yêu thương, trong hoàng cung này cũng như là một người vô hình, nhưng nàng biết cách tự sinh tồn. Chẳng qua cung yến năm ấy sau khi A Bảo mười một tuổi có thể dùng ghế trực tiếp đánh nát thích khách bắt giữ Ngũ công chúa, quan hệ giữa hai người trở nên thân thiết hơn. Sau khi A Bảo thật sự quen biết Ngũ công chúa, lại một lần nữa bị nữ nhân cô đại bu hân kích thích, song từ đáy lòng cảm thấy, trong hoàng gia nhiều công chúa như vậy, Ngũ công chúa không thể nghi ngờ là ưu tú nhất.

Chỉ tiếc, cô nương ưu tú như vậy, lại gả cho nam nhân có vấn đề về trí lực như thế. Thật ra Kim Cảnh Giác cũng không phải là trời sinh trí óc không phát triển, mà là trước đây bị trúng độc mới dẫn đến tình cảnh như hiện nay. A Bảo từ chỗ phu nhân Uy Viễn hầu loáng thoáng biết được, độc này là Kim Cảnh Giác thay Chính Đức Đế nhận, cho nên Chính Đức Đế mới có thể sủng hạnh nhiều hơn so với con của mình, vì thế, tuy Chính Đức Đế sủng ái thất công chúa, có đôi khi cũng chỉ ở một mức độ nhất định.

Cũng bởi vì Chính Đức Đế cảm thấy thiếu nợ Kim Cảnh Giác, cho nên không chút do dự liền đem đứa con gái thứ năm không được yêu thương bồi thường cho Kim Cảnh Giác.

"Đồng đảo, cùng nhau ăn ~~~"

Lúc Linh Lung bụng điểm tâm lên, Kim Cảnh Giác hoan hô một tiếng, nhưng không có ăn trước, mà là bốc lên một khối bánh ngọt, tuy rằng không cần thận bóp méo hình dạng, nhưng vẫn đưa tới trước mặt Ngũ công chúa. Ngũ công chúa về mặt không thay đổi cảm lấy ăn, không hề máy may chê bản cũng không ngại khó coi, nếu là Thất công chúa, sợ rằng sẽ trực tiếp nổi trận lôi đình, đồ vật này cũng dám cho nàng ta ăn?

A Bảo yên lặng nhìn khuôn mặt nàng, còn có Kim Cảnh Giác ánh mắt không lẫn tạp chất, trong lòng thở dài. Nàng vì Ngũ công chúa cảm thấy đáng tiếc, đồng thời, cảm thấy như thế cũng tốt, có lẽ ngũ công chúa cũng thích có người không suy nghĩ gì thuần túy như thế toàn tâm toàn ý đợi cô ấy thì sao?

"Hôm nay thực sự là xin lỗi, Cảnh Giác chỉ cần nhìn thấy thất muội muội, thì sẽ tương đối kích động." Trong tay Ngũ công chúa bụng mâm điểm tâm,

Kim Cảnh Giác ở một bên ăn đến vui vẻ, "Nguyên nhân ta cũng biết, lúc bé Thất muội muội không ít lần bắt nạt hắn, ta đều thấy được, cho nên hắn rất ghét thất muội muội."

A Bảo sờ sờ mũi, "Yên tâm đi, ta không tức giận. Kể từ khi biết hắn là phò mã của ngươi, ta liền không tức giận."

Ngũ công chúa nhú mày, "Nếu là những người khác, ngươi sẽ tức giận? Lại cảm ghế ghế đập người sao?"

"Ta là người đã man như vậy sao?" A Bảo tức giận trừng nàng.

Ngũ công chúa lại nhú mày, dung mạo của nàng cũng không cho là xuất sắc, nhưng có một loại xinh đẹp tiềm ẩn, một động tác nhú mày, không khỏi làm cho người ta muốn thét chói tai 'tuyệt đẹp'.

A Bảo ai ôi kêu một tiếng, "Thất lưng ta đau quá a, đau quá a..."

Ngũ công chúa không động đây, Kim Cảnh Giác đã sợ hãi, hai mắt nước mắt lưng tròng lấp lánh, "Đau? Đau ở đâu? Có phải không muốn uống thuốc đắng không? Ngươi là người tốt, không nên uống thuốc đắng đó..."

"..."

Chờ sau khi Ngũ công chúa kéo phò mã của nàng rời khỏi, A Bảo chán nản nằm lý trên giường, quả thực sống không bằng chết.

Sắc trời dần dần tối, A Bảo được cung nữ hầu hạ, rửa mặt lau mặt, cẩn thận đem tư thế ngủ điều chỉnh thành nằm ngửa —— phần eo thì lót chăn bông mềm mại, khi thuốc có tác dụng, nàng trong đau nhức mà thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu, A Bảo mộng thấy mình ở bờ biển chơi đùa hạt cát, đột nhiên dưới biển nhảy ra một con cua lớn như người, quơ hai cái càng lớn, kẹp chặt mặt nàng, đau đến mức nàng lập tức giật mình tỉnh giấc —— khi tỉnh lại, lập tức bị dọa sợ, hai mắt trừng trừng nhìn bóng đen trước giường, A Bảo mở miệng chuẩn bị gọi người, liền bị một bàn tay bịt chặt miệng cùng mũi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Edit: Betty

Trong điện thấp một ngọn đèn nhỏ, do tiểu cung nữ Linh Lung tri kỷ, đã đem tim đèn cắt bớt, dùng chụp đèn chụp bên ngoài, tia sáng mờ ảo, chỉ mơ hồ thấy hình dáng người trước giường.

Đầu tiên, đó là một nam nhân.

Thứ hai, đó là nam nhân đưa lưng về phía sáng.

Cuối cùng, khí thể nam nhân này lớn như vậy, sắp nghẹn chết nàng.

Vốn A Bảo bị dọa cái gần chết, cho rằng đây là quỷ, sau lại phát hiện bàn tay bịt miệng của mình lại có nhiệt độ, còn chưa kịp thở phào, thì rơi vào cảnh lúng túng. A Bảo dùng sức đẩy bàn tay to đang bịt miệng mũi mình ra, không cẩn thận đụng đến phần eo, lập tức toàn thân truyền đến một trận co rút đau đớn, đau đến nỗi nàng kêu rên ra tiếng, âm thanh nghẹn ở trong họng, có vẻ là lạ.

Người nọ giống như cũng phát hiện cảnh lúng túng của nàng, rút cuộc buông tay lỏng ra.

A Bảo hút ngụm khí lớn, cẩn thận di chuyển vị trí thất lưng đang co rút đau đớn, chờ khi mắt thích ứng với ánh sáng yếu ớt, lúc này mới mơ hồ nhìn rõ ràng gương mặt ngược sáng đó, lập tức im lặng, khiếp sợ không thôi, bất chấp vết thương ngang hông, tay chân đồng thời lung tung ôm lấy chân lui về phía trong giường, chờ sau khi lui lại xong, nàng lại buồn bực.

Nói, nàng rốt cuộc đang sợ cái gì? Nam nhân này canh ba nửa đêm không ngủ được lại chạy đến nơi này, nếu bị người khác phát hiện, ngoại trừ thanh danh của nàng bị ảnh hưởng, hắn cũng không hơn gì nàng, truyền ra ngoài với thanh danh của hắn cũng có trở ngại, còn có thể bị hoàng đế chán ghét mà vứt bỏ.

Nghĩ như vậy, A Bảo lập tức cố lấy dũng khí, cẩn thận nhìn sang, lại lần nữa không chịu nổi rồi tầm mắt xuống, không dám đối diện cùng cặp mắt kia. Cho nên, nàng cũng không phải là thực sự sợ hắn, mà giác quan thứ sáu mách bảo nàng tốt nhất nên tránh xa nam nhân nguy hiểm này. Cộng thêm trên người người này dày đặc sát khí, rõ ràng không phải cùng dạng, vẫn là tránh xa một chút.

Một trận gió đêm mát mẻ thổi vào, màn trướng nhẹ bay.

A Bảo cảm giác có chút lạnh, không tự chủ được kéo chăn trên người ôm lấy, len lén nâng mắt nhìn nam nhân trước giường, phát hiện hắn vẫn duy trì tư thế kia, giống như pho tượng, không nhúc nhích. Nếu không phải hơi thở lạnh lẽo kia quá mức mạnh mẽ, A Bảo cho rằng đây là pho tượng không tức giận. Nhớ tới lúc trước đang ngủ ngon giấc, chính là bị người này véo mặt đau nên tỉnh lại, trong lòng A Bảo liền buồn bực.

Nàng hình như có đắc tội hắn thì phải? Vì sao mấy lần ra tay cứu giúp, rõ ràng cảm giác được hắn là đối với nàng đặc biệt quan tâm! Hơn nữa nàng chưa bao giờ cảm thấy mình đã làm việc gì có thể khiến cho một hoàng tử thủ đoạn độc ác đặc biệt chú ý, cũng không phải là mình xinh đẹp như tiên, để cho hắn vừa gặp đã thương nhớ mãi không quên, càng không nghĩ rằng lúc bé mình là thánh mẫu cùng một hoàng tử sức khỏe yếu ớt lớn lên trong lãnh cung quen biết, trở thành người cứu giúp tâm linh hắn... Cho nên, nàng thực sự không biết, hắn vì sao đối với mình khác như vậy.

Khi A Bảo còn đang nghĩ ngợi lung tung, chỉ mong nam nhân trước giường mau mau rời đi, không cần dùng cặp mắt âm u tràn ngập lệ kia nhìn nàng, làm cho trong lòng nàng lạnh run.

Nhớ tới động tác của người này, sau khi mình rơi xuống nước lúc sắp ngất, vẻ mặt A Bảo lại cứng đờ, lương tâm bắt đầu cảm thấy mê mang, có lẽ mình là đặc biệt, cho nên không cần thận lợt vào mắt xanh của vị hoàng tử thủ đoạn độc ác này.

Nghĩ như vậy, A Bảo nỗ lực cố lấy dũng khí, muốn hướng về phía hắn cười một cái, chứng minh mị lực của mình, sau đó phát hiện: >_<. . .Hắn hắn hắn, ánh mắt này thật hung dữ sát khí thật đáng sợ a a a! ! Rõ ràng lúc trước vẫn còn yên ổn, vì sao thay đổi nhanh như vậy? Nàng có phải hay không từng đắc tội hắn, cho nên hiện tại hắn đến trả thù, muốn làm cho nàng chết đi ngoài ý muốn —— ngã chết, chết đuối gì gì đó quá lợi cho nàng, nên hắn muốn tự tay báo thù dân vật nàng, làm cho nàng sống thật tốt, sau đó đem nàng ngược thân lại ngược tâm, lại giết cả nhà của nàng, cuối cùng đem nàng ngược thành nữ nhân cận kề trực tiếp ném thi thể nàng đến bãi tha ma...

Đang lúc suy nghĩ vẫn vơ, nàng cảm giác được bầu không khí càng phát ra âm trầm khủng bố, A Bảo ở trong lòng rơi lệ, hôm nay nàng thực sự là ngược thân lại ngược tâm, cuộc sống này không có cách nào mà qua đi.

Đến khi tư thế nàng cũng cứng ngắc, người nọ vẫn giống như là bức tượng điêu khắc đứng ở nơi đó, A Bảo cũng không còn cách nào khác, cộng thêm nàng uống thuốc trước khi ngủ, thuốc kia có tác dụng trợ ngủ, làm cho mí mắt nàng không mở nổi nữa, đầu cũng một mảnh lơ mơ, thật sự là muốn nằm xuống ngủ một giấc thật ngon.

Vì thế, nàng rốt cuộc cố lấy dũng khí nói: "Tần vương điện hạ, hôm nay đa tạ ơn cứu mạng của ngài..."

"..."

Không có bất kỳ phản ứng nào.

A Bảo lập tức cảm thấy rầu rĩ không yên, cảm thấy nam nhân này là khác nàng từ nhỏ, mấy lần gặp phải hắn, nàng lúc nào cũng rơi vào phiền phức hoặc nguy hiểm, sau đó hắn đúng lúc trở thành ân nhân cứu mạng của mình, quả thật là đối tượng cần phải tránh xa!

... ..

... ..

Ánh sáng len lỏi qua khung cửa sổ tràn vào trong phòng, tiếng chim hót líu lo làm phiền người thanh mộng, khiến cho A Bảo cuối cùng từ trong giấc ngủ tỉnh lại.

Vừa mới mở mắt ra, A Bảo lại càng hoảng sợ, sao trời đã sáng rồi?

Mồ hôi lạnh lập tức toát ra, bỗng nhiên bật người lên nhìn về phía trước giường —— đại ma vương đâu đại ma vương đâu?

"A! ! ! ! !"

A Bảo kêu thảm một tiếng, run run đỡ lấy thất lung ngã xuống giường với một loại tư thế vận vẹo, nước mắt lưng tròng.

Một tiếng hét thảm này kinh động đến người bên ngoài, một loạt tiếng bước chân vang lên, A Bảo hai mắt nhắm nghiền lưng lưng ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy đoàn người hoàng hậu, Thích quý phi, Xương Bình trưởng công chúa, Thanh Ninh quận chúa Chu Cần, Uy Viễn hầu phu nhân đi đến.

"Làm sao vậy?" Hoàng hậu dẫn đầu hỏi trước, nhìn thấy tư thế vận vẹo kia của A Bảo, khóe miệng co quắp xuống, rất nhanh thay đổi thành tiêu chuẩn dụ dàng hiền lương tươi cười, nói: "Người đứa nhỏ này sao không cẩn thận như vậy, quên mình đang bị thương ở thất lung sao?"

Đoàn người Thích quý phi và Xương Bình trưởng công chúa cũng đồng dạng khóe miệng co rút nhìn người trên giường, Uy Viễn hầu phu nhân đã không biết bày biểu tình nào thì tốt, nặc dù bà biết cô cháu gái này có chút thời điểm nằm ngoài dự đoán của mọi người, thế nhưng ở trong hoàng cung như vậy việc ngoài dự đoán mọi người thực sự được chứ? Lý Kế Nghiêu, con gái người ngoài dự đoán của mọi người như vậy người có biết không?

Chỉ có Chu Cần là cảm thấy tư thế này của A Bảo là cực kỳ buồn cười, mím môi đứng ở một bên vui đầu cười trộm.

Cung nữ rất nhanh đem tư thế quái dị này đỡ A Bảo nằm xuống, bên dưới thất lung nàng lót gối tựa mềm mại, mà thái y và y nữ cũng rất nhanh đến, thái

y chuẩn mạch cho A Bảo, cảm giác nàng trở nên suy yếu hơn, y nữ xoa bóp thắt lưng A Bảo, A Bảo kêu thảm một tiếng, lập tức đem mặt chôn ở trên gối đầu, để tránh làm mình kêu khó nghe dọa đến quý nhân trong cung.

Sau khi y nữ trẻ kiểm tra xong, ghen cười, mỉm cười bầm báo với đoàn người hoàng hậu: "Vốn hôm qua Lý cô nương bị thương xương sống ngay thắt lưng chưa tốt, hôm nay có thể động tác hơi mạnh, làm tổn thương cơ lưng..."

"..."

Ánh mắt đoàn người Hoàng hậu nhìn về phía A Bảo thập phần thương hại, đứa nhỏ xui xẻo này, sao có thể biến thành như vậy chứ? Đã bị thương càng thêm thương, còn phải nằm trên giường nửa tháng đi?

Hai mắt A Bảo vô thần nhìn về phía trước, trong lòng lặng lẽ rơi lệ, hận chết Tần vương cái tên hại nàng thương càng thêm thương.

Nếu không phải hấn lên con diên canh ba nửa đêm không ngủ được đem nàng niết tỉnh, sau đó giống như tượng gỗ ngồi trước giường nàng âm trầm nhìn nàng chăm chăm, làm hại nàng mạnh mẽ chống đỡ chờ hấn nói gì đó, chờ đến lúc nàng không nhận được mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, sáng sớm cũng sẽ không suy nghĩ hấn còn đang ở đây mà hoảng sợ, sợ đến phải bật người lên, mới làm cơ lưng bị thương...

Đoàn người Hoàng hậu vốn là tới thăm A Bảo, bây giờ nhìn đến hình dáng A Bảo đáng thương, trong lòng đều nổi lên đồng tình. Hoàng hậu thưởng cho một đồng lễ vật, thuận tiện phân phó Nội Vụ phủ cấp cho A Bảo đồ dùng và các loại thuốc bổ tốt nhất, thật có phong cách hiền thê, A Bảo cũng bị cảm động đến khóc. Sau đó những người khác cũng không cam lòng rút lại phía sau nào là tặng quà nào là tặng thuốc bổ, làm cho A Bảo thu được một khoản tài sản không nhỏ.

Thế nhưng vì sao vẫn không vui được? (ㄍ ㄣ ㄎ)

Nghe nói đến sự việc A Bảo bị thương càng thêm thương, Chính Đức đế giống như có chút khiếp sợ, chờ sau khi nghe hoàng hậu nói là nàng lúc rời giường động tác hơi mạnh, bản thân không cẩn thận làm bị thương, Chính Đức đế đột nhiên không nói gì, cảm thấy cô nương này cùng cha nàng Lý Kế Nghiêu đều như nhau, thỉnh thoảng rất chọc cười.

Bị chọc cười Chính Đức đế vô cùng rộng rãi thương cho A Bảo một đồng đồng tây, làm cho A Bảo cảm giác mình như là vì quốc vong thân. Sau đó cung phi tần các thấy Chính Đức đế như vậy, cũng nhao nhao cho người đưa lễ vật quý trọng qua đây an ủi A Bảo đang bị thương. Trong cung quý nhân cũng có chỗ bày tỏ, các công chúa cùng hoàng tử phi cũng không cam lòng rút lại phía sau, đồng thời đưa tới một đồng vật phẩm an ủi...

A Bảo đắp giường: TAT vì sao vẫn là cảm thấy không vui chứ?

*****

Chu Cẩn một đường ghen cười về tới phủ trưởng công chúa, sau khi cùng mẫu thân tách ra, liền vội vã hướng viện của huynh trưởng Chu Ngự mà đi, trực tiếp chạy đến thư phòng Chu Ngự.

"Ca ca ㄣ"

Chu Ngự đang vẽ tranh, nghe thấy âm thanh của muội muội, vội vàng kéo giấy Tuyên Thành ra, đem kia bức họa vừa hoàn thành che lại, mỉm cười nhìn muội muội từ cửa nhẹ nhàng chạy vào.

"A Cẩn có chuyện gì vậy?" Chu Ngự tò mò nhìn bộ dáng muội muội có vẻ mặt buồn cười, muội muội này của hấn xưa nay thành thực ôn trọng, rất ít khi có bộ dáng có chuyện vui mà không thể nhận được như vậy.

Chu Cẩn sắp nhìn không nổi, cảm giác mình cần tìm người gấp để chia sẻ một chút, liền nín cười nói: "Đại ca huynh biết hôm nay ở trong cung muội nhìn thấy gì không?"

Chu Ngự ôn hòa nhìn nàng, trong lòng khẽ nhúc nhích, hấn biết vì sao hôm nay mẫu thân tiến cung, cũng biết sự việc hôm qua ái nữ của Trần Bắc tướng quân ngoài ý muốn rơi xuống nước. Hoàng cung xưa nay là nơi không giấu không được bí mật, việc này chẳng qua chỉ mới nửa ngày, người trong cung ngoài cung đều biết, cũng biết Lý Minh Cầm ngoài ý muốn rơi xuống nước là bị thất công chúa và Kim Cảnh Giác liên lụy đến, càng biết nàng bị thương thắt lưng, bị giữ lại trong cung dưỡng thương.

Chờ sau khi Chu Cẩn đem việc hôm nay nàng nghe thấy nói xong, Chu Ngự vừa buồn cười lại có chút lo lắng, vốn nghĩ là vết thương ba ngày là có thể xuống giường, hiện tại kéo dài tới nửa tháng, thực sự là... một cô nương luôn luôn làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn a!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Đêm khuya, cả hoàng cung chìm vào yên tĩnh, chỉ còn tiếng côn trùng kêu râm ran ở vườn hoa ngoài điện.

Có chút âm ỉ.

A Bảo đang muốn cẩn thận lật người đột nhiên phát hiện trước giường lại có thêm một bóng đen, trong lòng liền run lên, sau đó cố gắng bình tĩnh cẩn thận trở mình, đầu cũng không ngẩng lên, cứ coi như không thấy là được.

Một lát sau, A Bảo thật sự là không chịu nổi ánh mắt như đứng ngồi không yên kia, quay mặt lại, cẩn thận đỡ thắt lưng co quắp chuẩn bị ngồi dậy, sau đó người kia vậy mà cầm lấy gối mềm lớn trước đầu giường đưa tới bên hông nàng.

A Bảo: "..."

Thật muốn khóc mà!! Trời muốn giáng đại hồng thủy sao? Mặt trời muốn mọc ở phía tây sao? Nàng rốt cuộc cũng xuất hiện hào quang nữ-chính-xuyên-không vạn người mê, còn hấp dẫn được đại Boss hắc ám trong truyền thuyết nữa, sắp được xưng hùng xưng bá ở thời đại phong kiến lạc hậu này rồi sao? Nên làm hoàng hậu hay là làm nữ đế luôn đây...

Sau khi thuận tụy tương tượng một chút, A Bảo cô nương nhìn lại cặp mắt đầy lệ kia, lại yếu đuối không dám sinh ra chút vọng tưởng nào nữa.

Giống như tối hôm qua, vẫn là ánh đèn mờ mờ, nhưng có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng của nam nhân trước giường. A Bảo hiện tại đã biết tiểu cung nữ Linh Lung chính là nội ứng giám thị mình của người nào đó, có Linh Lung hiểu chuyện canh gác như vậy, cho nên nam nhân này thực sự như là xâm nhập vào chốn không người, chẳng trách lúc trước nàng làm như không cẩn thận tạo ra tiếng vang muốn dọa người nào đó đi cũng làm không được.

A Bảo rất muốn hỏi, ngài rốt cuộc là muốn làm gì. Hàng đêm tới nơi này nhìn chằm chằm nàng, làm nàng sợ đến mức không ngủ được thì rất vui sao?

Trong lòng dù nghĩ như vậy, nhưng đáng trách chính là nàng không có can đảm nói ra, chỉ có thể giống như cô vợ nhỏ, chỉ cần hần xuất hiện, liền núp ở trong giường lộ ra mỗi cái đầu.

Bất quá, đêm nay người này giống như không định làm đầu gối.

"Nàng... đỡ hơn chưa?"

Khóe miệng A Bảo co quắp, cảm thấy người này giống như là có hậu mã chiêu, nếu không phải hần tối hôm qua mặc danh kỳ diệu dọa nàng, nàng làm sao phải như vậy? Thực sự là quá không hợp lý!

Nhưng mà dù cho trong lòng có tức giận như thế nào cũng không dám biểu hiện ở trên mặt, A Bảo rất bình tĩnh gật đầu, "Tốt hơn rồi."

Người nọ lại trầm mặc, sau đó đưa chân kéo qua một cái tú đôn, ung dung bình tĩnh ngồi xuống, tầm mắt như trước không rời nàng.

Khóe miệng A Bảo lại co quắp, cũng muốn điên luôn, hần rốt cuộc là có ý gì? Đêm qua đứng trước giường của nàng cho đến khi nàng ngủ thiếp đi, làm nàng sợ đến mức sáng nay tỉnh lại cho rằng người này vẫn còn đứng mới hoảng mà lăn xuống giường luôn, đêm nay hần lại không làm đầu gối nữa, cứ nghĩ hần sẽ nhân lúc nàng còn thức sẽ rời đi, ai biết hần lại lười ghé ngồi ở trước giường, một bộ dạng hết sức bình tĩnh, rốt cuộc là muốn làm gì a a a!!!

Nương theo tia sáng mờ mờ, A Bảo can đảm trừng hần một cái, sau đó lại nhanh chóng hoảng sợ dời mắt, giống như sợ rơi vào tầm mắt sắc bén kia.

A Bảo cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được, liền hít một hơi thật sâu, dũng cảm hỏi: "Không biết điện hạ đêm khuya đến đây có việc gì không?"

Vẫn là trầm mặc.

Cảm giác giống như nói chuyện một mình, trong lòng A Bảo có chút xấu hổ. Mặc dù lúc này là cô nam quả nữ ở chung một phòng, nhưng A Bảo lại không thấy có chút cảm giác nguy cơ gì, chủ yếu hiện tại nàng chính là bị thương, đứng dậy xuống giường còn cần có người đỡ, đã thăm như vậy rồi mà còn có thể sinh ra ác ý, A Bảo sẽ cảm thấy đối phương chính là không bằng sức sinh. Hơn nữa người này hàng đêm chạy tới làm pho tượng nhìn cũng đã quen.

Phẩm chất tốt nhất của nàng chính là thích ứng trong mọi hoàn cảnh, chỉ cần việc này không truyền đi, đối với nàng vô hại, nàng có thể thần nhiên đối mặt.

"Điện hạ, nếu không có chuyện gì vậy nên nghỉ sớm một chút. Ngài như vậy... Đối với Minh Cẩm là thập phần quý trọng." A Bảo uyển chuyển nói.

May mắn là lần này Tấn vương không có trầm mặc, mở miệng nói: "Nàng làm sao lại bị thương nặng hơn?"

Ngữ khí của hần có chút lãnh ngạnh, giọng nói lại hết sức trầm thấp, trong ban đêm yên tĩnh, giọng nam có chút khàn khàn lướt qua màng nhĩ, làm cho trong lòng có loại cảm giác khác thường. A Bảo trong lòng vừa nhảy, cũng không biết là có phải do bầu không khí hay không, mà cảm thấy giọng nói trầm thấp này hết sức dễ nghe.

Nhất định là ảo giác! Đều do ánh trăng đêm nay quá đẹp rồi!

"Ha ha." Cũng không thể nói là hấn làm hại, ai biết hấn có trả thù hay không? A Bảo chỉ có thể cười ha ha hai tiếng.

Rõ ràng đối phương đối với đáp án của nàng không hài lòng lắm, tầm mắt bắn khoăn ở trên mặt nàng đảo qua, vẫn là ánh mắt sắc lạnh đó làm A Bảo lại run lên, liền nghe được hấn chậm rãi nói tiếp, "Nữ nhân trong đại lao bị đánh năm mươi roi vẫn còn có thể ăn cơm! Nàng.. Thật sự là quá yếu!"

"..."

A Bảo nhìn hấn một cái, phát hiện hấn cũng không phải là nói đùa, hoàn toàn là ghét bỏ nàng quá yếu, liền tròn trắng mắt, chậm rãi quay người về vị trí cũ, nằm xuống, đem chân đắp lên đầu, đi ngủ.

Vừa mới đắp lên, chân đã bị người ta mạnh mẽ xóc lên.

A Bảo nhắm mắt lại, làm như mình đang ngủ, sau đó lại nghĩ tới hôm qua trong mộng bị một cái cang cua lớn nắm lấy —— quả nhiên mặt lại bị người nắm.

A Bảo xác định, nàng nhất định là từng đắc tội Tần vương, hấn hiện tại tới trả thù.

Đột nhiên, cả người nàng bị kéo lên, thân thể rơi vào trong lòng ngực một người, người nọ thô lỗ đưa tay đến hông của nàng, đau đến mức nàng muốn há miệng kêu thảm một tiếng, liền có một bàn tay nắm lấy cằm của nàng, căn bản kêu không được, sau đó phần eo truyền đến một trận đau, A Bảo hai tay hung hăng nắm lấy tay của người kia, móng tay bén nhọn luồn vào tay áo của hấn, muốn hung hăng bám cho xả giận không ngờ trong nháy mắt cảm thấy cơ bắp dưới y phục kia móng tay cũng muốn đứt luôn.

A a a ——

Trong lòng thảm thiết kêu đau không ngừng, A Bảo mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thậm chí còn nghĩ muốn chết luôn, nàng chưa từng chịu đau như vậy.

Sau khi tất cả kết thúc, A Bảo đã đau đến mức nói không ra lời, chỉ có thể uể oải rúc ở trong lòng người nọ, căn bản không có tâm tư suy nghĩ, cũng bất chấp tình cảnh này nếu bị truyền đi, đã đủ để cho nàng thanh bại danh liệt, chết cả trăm lần cũng không rửa sạch.

Người nọ đem nàng đặt lại trên giường, cầm khăn tay lau sạch mồ hôi lạnh trên mặt nàng, lại sờ ngang khoeo mắt nàng, cảm thấy hơi ẩm ướt, nhưng không có nước mắt. Động tác chỉ là cúi xuống, liền thu tay về.

Hấn cũng không giải thích hành vi vừa rồi của chính mình, chỉ nhàn nhạt lên tiếng: "Ngủ đi."

"..."

Ngủ cái đầu nguoi , đau muốn chết lão nương làm sao mà ngủ? !

A Bảo quả thực đau muốn chết, phần eo đau từng đợt co quắp , làm cho nàng cảm thấy thần kinh cũng đều run lên, nếu không có trải qua, thật sự là không thể tưởng tượng được thế gian còn có thống khổ bậc này.

Có thể là thật sự quá đau đớn, hao phí tất cả tinh thần của nàng, A Bảo thôi miên chính mình, ngủ sẽ không còn cảm giác đau đớn nữa, ngủ đi ngủ đi.

Nghẹn ngào một tiếng, rốt cuộc A Bảo thiếp đi.

Người trước giường trầm mặc nhìn, sau đó lại vươn tay, rốt cuộc tại nơi khoeo mắt cảm nhận được giọt lệ ẩm ướt.

Chỉ có ngủ mới có thể khóc sao?

Hấn dường như hơi trầm ngâm.

Đến khi xác nhận nàng đã ngủ, hấn mới rời đi.

*****

"Vương gia, ngài vừa đi đâu?"

Tịch Viễn một thân trang phục đại nội cấm vệ khó hiểu nhìn nam nhân bước ra từ bóng tối, sau khi bị đối phương liếc mắt một cái , lập tức tự oán trách mình lắm miệng, quân vương gia đi nơi nào làm gì, hấn chỉ cần làm tốt bổn phận của chính mình là được, ở trước mặt vương gia lắm miệng là không có kết cục tốt.

Nghĩ xong, lại phát hiện vương gia đã dừng lại ở trước mặt hấn, Tịch Viễn đang nơm nớp lo sợ, đột nhiên nghe thấy Tần Vương lên tiếng: "Ngày mai người đi tìm Giải thần y."

Tịch Viễn trực giác việc này cùng người đang đang dưỡng thương ở Lệ Cảnh hiên có liên quan, cẩn thận nói: "Vương gia, Giải thần y đã quen ngao du, chỉ sợ không cam tâm tình nguyện vào kinh."

Sau đó Tịch Viễn phát hiện người nào đó bí hiểm nhìn hắn một cái, trong lòng liền quýnh lên, trực giác nam nhân này bắt đầu bộc phát, quả nhiên liền nghe thấy âm thanh thập phần tàn khốc lãnh liệt như phát ra từ địa ngục: "Đã thương hồng của hắn, lỗi hắn đến."

"..."

Tịch Viễn: = _ =! Vì sao luôn cảm thấy thật sự không phải là ngoài ý muốn chứ?

Ngay lúc hắn đang rầu rĩ, phát hiện vương gia đang dùng một ánh mắt thập phần lạnh lẽo vô tình nhìn mình chăm chăm, Tịch Viễn sợ run cả người, lắp bắp hỏi: "Ngài, còn gì phân phó?"

"Thủ pháp trị thương thất lung của Giải thần y không tốt, bảo hắn cải tiến, bằng không bốn vương làm cho hắn sống không bằng chết!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Linh Lung đem đồ dùng rửa mặt tiến vào, liền đối mặt với một đôi mắt u oán, hai mắt tú lệ của mỹ nhân mang theo giận dữ và oán giận nhìn nàng, làm nàng cũng có chút thấp thỏm, liền vội vàng rũ mắt xuống, trong lòng có chút lo sợ bất an, giống như mình đã làm chuyện gì thật có lỗi với nàng.

Tuy là nghĩ như thế, nhưng động tác của Linh Lung vẫn không có dừng lại, nghĩ đến chủ tử của mình, đối với A Bảo làm cho nàng bị hoảng sợ mà thương thể nặng thêm thật lòng nói tiếng xin lỗi, nhưng lại không chút mềm lòng.

A Bảo như người bệnh bán thân bất toại, sau khi để đám cung nữ hầu hạ rửa mặt xong, liền lười biếng ngồi dựa vào cái gối bông to, thần sắc ảm đạm, vẻ mặt mệt mỏi. Chỉ là dưới thần sắc ảm đạm, thần kinh vẫn còn rất căng thẳng, A Bảo âm thầm vuốt thất lung của mình, cảm giác so với hôm qua vẫn còn rất đau, trong lòng biết đây tuyệt đối là di chứng.

Sau khi A Bảo đơn giản dùng qua đồ ăn sáng xong, thái y và y nữ liền qua đây xem mạch.

Thấy hôm nay A Bảo tinh thần uể oải không được phấn chấn, thái y và y nữ đều cảm thấy kỳ quái, sau khi thái y xem mạch xong, vẫn nói lời y như hôm trước. Mà vị y nữ phụ trách xoa bóp thất lung bị thương của A Bảo, vừa đụng vào liền cảm thấy A Bảo chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, bộ dáng cần mỗi hết sức nhện đau, không khỏi hoảng sợ, trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

Như thường lệ Hoàng hậu và Thích quý phi mang theo người tới thăm, liền thấy thái y và y nữ ở một bên nhỏ giọng thảo luận.

Sau khi mọi người hành lễ xong, hoàng hậu liền hỏi: "Tôn thái y, Lý cô nương làm sao vậy?"

Thái y hơi trầm ngâm một lát, nói: "Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, thần chỉ là có chút kỳ quái, thất lung bị thương của Lý cô nương hình như lại nặng hơn so với hôm qua."

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu của Hoàng hậu và Thích quý phi đó là: Chẳng lẽ Lý Minh Cẩm lại không cẩn thận mà làm chính mình bị thương nặng thêm? Bất quá rất nhanh liền bỏ đi suy nghĩ này, không ai ngu xuẩn đến mức lấy thân thể mình ra làm trò đùa cả, hơn nữa tôn thái y đã nói, xem ra lúc ngủ trở mình không cẩn thận lại làm bị thương nặng hơn thôi, sau này cần thận chút là được. Nghĩ vậy, hoàng hậu đem tất cả cung nữ ở Lệ Cảnh hiên cảnh cáo một lần, để cho bọn họ nhất định phải cẩn thận chiếu cố, nhất định không được lười biếng.

Sau một trận thị uy, cung nhân ở Lệ Cảnh hiên nơm nớp lo sợ, làm cho A Bảo cũng thấy có chút không đành lòng, trong lòng lại thêm oán giận tên nam nhân tự nhiên hành hung nàng, thừa dịp mọi người không chú ý, liền u oán liếc nhìn Linh Lung sắc mặt đã trắng bệch một cái, trong lòng còn chặc chặc lấy cảm thán, diễn xuất đúng là quá tốt, nàng nhất định phải học hỏi mới được.

Hoàng hậu suy nghĩ một chút, nói: "Tôn thái y, Ngụy y nữ, trong khoảng thời gian này các ngươi phải hết sức dốc lòng chiếu cố Lý cô nương, cái khác không cần đề ý tới."

Tôn thái y và Ngụy y nữ nghe xong, liền biết quý nhân trong cung vô cùng coi trọng nữ nhi của Trần Bắc tướng quân, lập tức cung kính gật đầu.

Sau khi hoàng hậu cùng Thích quý phi ân cần an ủi xong, cuối cùng cũng rời đi.

Sau khi đoàn người hoàng hậu rời đi, A Bảo uống thuốc, được Ngụy y nữ xoa bóp trên lưng, sau đó xem tạp thư mà Ngũ công chúa đưa tới một lúc, liền hí mắt ngủ mất.

Vừa thiếp đi không lâu, nghe thấy âm thanh nói chuyện, A Bảo liền mơ mơ màng màng tỉnh lại, hỏi: "Ai ở bên ngoài?"

"Lý cô nương, là Thái tử phi và Hiền vương phi tới."

A Bảo hoàn toàn hết buồn ngủ, cẩn thận cử động cái chân cứng ngắc, sau khi để cung nữ dùng khăn ướt hầu hạ lau mặt cho tỉnh táo xong, lại chải lại tóc, liền cho người mời thái tử phi và Hiền vương phi tiến vào.

Thái tử phi rất có phong phạm của quốc mẫu đi đến cùng một nữ tử vô cùng mỹ lệ. Thái tử phi mặc cung trang màu đỏ thắm, ung dung hào phóng, có vẻ long trọng mà đoan trang. Hiền vương phi mặc cung trang màu xanh ngọc, y phục cùng trang sức và hà bao được phối hợp vô cùng tinh xảo, thể hiện ra được phong phạm quý nữ, làm người khác không nhận được mà nhìn thêm mấy lần.

Thái tử phi ngăn động tác muốn đứng lên hành lễ của A Bảo, tươi cười thân thiết mà không mất ưu nhã, nói: "Người bị thương, không cần đa lễ. Nghe nói người bị thương, Lý trắc phi vô cùng lo lắng, chỉ là nàng không thích hợp tiến cung, liền cầu xin ta tiến cung xem người."

A Bảo cảm kích nói: "Đa tạ thái tử phi cùng Lý trắc phi quan tâm, xin thái tử phi trở về nói lại với Lý trắc phi, Minh Cầm bình an, đa tạ tỷ tỷ quan tâm."

Thái tử phi khoe môi vênh vênh lên, hết sức hài lòng việc A Bảo thức thời, nhận không được liếc mắt nhìn Hiền vương phi đang tươi cười nhẹ bên cạnh.

Hiền vương phi trên mặt mang vẻ tươi cười đúng mực, khí chất mỹ lệ cao nhã, trong lúc lơ đãng lại bộc lộ một chút phong tình không nói nên lời, làm cho người khác nhìn không dời mắt. Thái tử phi và A Bảo đều nhìn thấy điểm này, trong lòng liền thổn thức cảm thán: Nữ tử khí chất cử chỉ như vậy, chẳng trách Hiền vương xem nàng như trân bảo, người trong trong kinh thành đều khen ngợi Hiền vương sủng thê, năm đó không phải nàng không cưới.

Chỉ là A Bảo cảm thấy vị Hiền vương phi này có cái gì không đúng, bị cặp mắt phượng kia nhìn, lòng to đều dựng đứng hết cả lên.

"Nghe nói Lý cô nương vì cứu thất công chúa mà bị thương, hôm kia bản phi bận việc không thể tự mình tới thăm, mong Lý cô nương đừng để ở trong lòng." Hiền vương phi thanh âm cực kỳ quyến rũ, nữ nhân nghe xong trong lòng cũng thích ý mấy phần.

A Bảo vội vàng cười nói: "Minh Cầm chỉ là bị chút vết thương nhỏ, được Thái tử phi và Hiền vương phi nhớ tới, là vinh hạnh của Minh Cầm."

Hiền vương phi che miệng cười, ánh mắt lướt qua mặt A Bảo, A Bảo liền lạnh cả lưng, cứ cảm thấy ánh mắt của Hiền vương phi này có chút kỳ quái, giống như nàng là người không nên tồn tại vậy.

Hiền vương phi hôm nay tiến cung là để thỉnh an bà bà Thích quý phi, sau đó tình cờ gặp được Thái tử phi, nên liền cùng nhau đến xem A Bảo. Một ngày nay, Chính Đức đế bởi vì A Bảo mấy lần gây cười cho ông, nên thưởng cho A Bảo rất nhiều thứ, làm cho đám hậu cung kia vì tranh thủ tình cảm của Chính Đức đế nên cũng nhao nhao cho người mang lễ vật tặng tới Lệ Cảnh hiền, Lệ Cảnh hiền chưa từng nào nhiệt như vậy, đến cả các hoàng tử công chúa cùng các vị hoàng tử phi cũng không cam lòng ngồi yên, liền tự mình tới cửa thăm hỏi, làm A Bảo khổ không thể tả.

May mắn là, hai vị này có bản lĩnh quan sát sắc mặt rất cao, thấy trên mặt A Bảo lộ ra vẻ mệt mỏi, liền thức thời cáo từ rời khỏi.

Bước ra khỏi Lệ Cảnh Hiền, liền thấy phía trước có một nam nhân đứng chấp tay, dáng người cao ngất, khí chất hòa nhã, nam nhân đứng ở bên cạnh hoa Hải Đường, dáng người nam tử cao ngất cùng với hoa Hải Đường thanh lệ quyến rũ hợp lại càng tăng thêm khí chất ưu nhã.

Nghe thấy tiếng bước chân, người nọ xoay người lại, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một nụ cười ôn nhã, chấp tay nói: "Tham kiến thái tử phi."

Thái tử phi cười khê, khoan thai nói: "Hiền vương đây là tới đón Hiền vương phi sao? Tình cảm của hai người thực sự là tốt quá."

Hiền vương phi mỉm môi cười, cúi đầu xấu hổ. Hiền vương mỉm cười, nói: "Thái tử phi nói đùa, thần đệ chẳng qua là trùng hợp đi ngang qua, nghe nói vương phi đi Lệ Cảnh hiền thăm thiên kim của Trấn Bắc tướng quân, nên chờ một chút thôi."

Thái tử phi mỉm môi cười, thấy hai người nhìn nhau cười, một bộ dáng kiềm chế tình thâm, trong lòng có chút chua chát, lại có một chút hâm mộ, nhưng nhiều hơn là châm chọc.

Sau khi Thái tử phi mang theo cung nữ ma ma đi trước, phu thê Hiền vương chậm rãi đi qua ngự hoa viên, chốc chốc lại châu đầu ghé tai, chốc chốc nhìn nhau cười, sống mắt lưu chuyển, tình thâm ý thiết. Cung nữ thái giám đi theo xa xa, nhìn thấy chủ tử tình ý nồng nàn, trong lòng cũng thấy vui sướng, lại không biết cuộc đối thoại của hai vợ chồng căn bản cùn với biểu hiện bên ngoài khác nhau một trời một vực.

". . . Lý Minh Cầm là người như thế nào?"

"Là một tiểu mỹ nhân. Sao, vương gia có hứng thú thu thêm một trắc phi nữa sao?" Hiền vương phi quyến rũ nhìn hắn.

"Lý tướng quân là một người kỳ dị, tuyệt đối sẽ không đồng ý, phụ hoàng cũng sẽ không đáp ứng." Giọng nói của Hiền vương lộ ra vẻ đáng tiếc.

"Lý tướng quân ở Cảnh thành phát triển không tệ, lại được thánh sủng, nếu có thể mượn lực của hắn, cũng là một trợ thủ đắc lực cho vương gia, thật là đáng tiếc." Nói xong, Hiền vương phi đột nhiên dựa lên vai Hiền vương, dùng một tư thế vô cùng thân thiết ngọt ngào trong mắt người ngoài cùng hắn kề tai nói nhỏ, "Vương gia, nếu muốn mượn lực của Lý tướng quân, Lý Minh Cầm là then chốt. Ngài nói, để Ninh vương cưới Lý Minh Cầm làm chính phi thì thế nào?"

Hiền vương mỉm cười nhìn nàng, trong mắt lại là sự kinh ngạc không che giấu, "Nàng nói là thất đệ? Nhưng mà. . . Phụ hoàng có ý định để thất đệ cưới Hoài Nam vương quận chúa làm phi."

"Vương gia nghĩ sao vậy?" Hiền vương phi sáng giọng: "Thất đệ cùng ngài quan hệ tốt nhất, mẫu phi hẳn rất sớm, ngài là huynh trưởng nên làm chuyện của huynh trưởng, vì hắn mà suy nghĩ, hẳn lại kính trọng vương gia nhất, việc hôn nhân đúng là do hoàng thượng làm chủ, nhưng nếu là trước khi hoàng

thượng tứ hôn cho Ninh vương cùng với Hoài Nam vương quận chúa, Ninh vương lại dâng tấu nói ngưỡng mộ Lý Minh Cầm, hoàng thượng người làm phụ thân sao có thể cự tuyệt?"

Hiền vương híp híp mắt, như có điều suy nghĩ liền nói: "Vương phi nói đúng, bất quá chuyện này phải lên kế hoạch một chút." Tránh cho hoàn toàn ngược lại.

Hiền vương phi mỉm cười, thân mình lùi lại, vuốt ve thái dương, híp mắt nhìn về phía bầu trời hoàng cung, thầm nghĩ: Kiếp trước không có người tên Lý Minh Cầm này, kiếp này. . . Đúng thật là có chút bất đồng. Ah, đến lúc đó liền nhìn số mệnh thôi.

*****

Sau khi đau khổ cả một ngày, A Bảo liền lấy có đau thắt lưng không ngủ được, để thái y kê được an thần ngon giấc cho nàng, trong lòng hung hăng nghĩ, nàng không tin nàng đã uống thuốc ngủ, hẳn có thể lay nàng tỉnh dậy được!

Nhưng mà, sự thực chứng minh, A Bảo vẫn là đánh giá thấp người đang phát điên nào đó, đang ngủ cũng có thể đem nàng lay tỉnh mà dẫn vật.

A Bảo đau đón giẫy giụa trong giấc ngủ, nhìn bóng đen trước giường, thiếu chút nữa rơi nước mắt, chớp chớp mắt hạ thấp âm thanh lầm bầm nói: "Vương gia, nếu là Minh Cầm từng làm chuyện có lỗi với ngài, xin ngài tha thứ cho, Minh Cầm nguyện kiếp sau làm trâu làm ngựa làm heo đền bù. . ." Cho nên kiếp này buông tha cho nàng đi.

". . ."

Không nghe được tiếng trả lời, lúc A Bảo cho là hẳn nghe lọt tai, thân thể đột nhiên bị ôm lên, sau đó —— lại một lần nữa đã trải qua sự việc bi thảm như tối hôm qua, mà đêm nay lực đạo của người này nhỏ hơn rất nhiều, nhưng vẫn làm A Bảo đau đến tỉnh ngủ, chỉ có thể ngả vào trong ngực hắn hút khí, móng tay bấm phải cơ bắp cánh tay của hắn thiếu chút nữa thì gãy luôn.

Thật muốn phát điên mà! Chẳng trách ngay cả phụ thân hắn cũng mắng hắn lãnh khốc hung ác, quả thực không phải người a a a a !

Hai hàng nước mắt lưng tròng, A Bảo ngen ngào ngủ, trong lòng lại nghĩ, có lẽ nàng nên về Uy Viễn hầu phủ dưỡng thương mới đúng, nàng cũng không tin là hắn có lá gan đi treo tường Uy Viễn hầu phủ !

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Hoàng cung đúng là địa phương đáng sợ, vết thương càng dưỡng càng nghiêm trọng.

Ít nhất thì A Bảo cho là vậy, bởi vì buổi tối bị tàn phá, chất lượng giấc ngủ không tốt, sắc mặt của nàng vô cùng ảm đạm, dung nhan tiêu tụy, giống như phải chịu thống khổ rất lớn, làm cho Tôn thái y và Ngụy y nữ mỗi lần đến xem mạch đều cảm thấy rất khó hiểu.

Sau khi Ngụy y nữ xoa bóp thắt lưng cho A Bảo xong, liền đi tìm Tôn thái y, mang nghi vấn của mình ra nói: "Tôn thái y, thương thắt lưng của Lý cô nương lúc trước nhìn có vẻ nghiêm trọng hơn, nhưng mà hôm nay lại bất ngờ chuyển biến tốt, Lý cô nương từ đau một chút, hôm nay so với hai ngày trước có thể ngồi liền mấy canh giờ cũng không mệt mỏi. Tôn thái y, không biết ngài cho Lý cô nương uống thuốc gì?"

Tôn thái y sững sốt, theo phản xạ lắc đầu nói: "Lý cô nương bị thương ở xương sống thắt lưng, lão phu chỉ là khai một phương thuốc bổ dưỡng mà thôi." Nghĩ nghĩ, lại nói: "Ngụy y nữ, Lý cô nương là người tốt tự có thiên tướng, chúng ta chỉ cần chữa cho tốt vết thương của cô nương là được."

Ngụy y nữ liền hiểu ý của Tôn thái y, không cần nàng quản nhiều chuyện như thế là gì làm, cứ làm tốt bổn phận của mình là được rồi. Hơn nữa thương thế của Lý Minh Cầm chuyển biến tốt, đối với bọn họ mà nói cũng là có chỗ tốt, cũng không cần sợ xảy ra cái gì ngoài ý muốn liền liên lụy đến bản thân.

Vậy là hai người tính toán giữ kín như bưng, nên làm cái gì thì làm cái đó, không cần phải lắm miệng làm gì.

Cũng bởi vì có hai người kín miệng, A Bảo xoa bóp vòng eo co rút đau đớn, liền có cảm giác phản nộ, cảm giác mình sớm hay muộn gì cũng có ngày chết thảm trong hoàng cung này, cho nên nhanh chân chạy thì hơn.

Sau khi quyết định chủ ý xong, A Bảo ở lại hoàng cung dưỡng bệnh đến ngày thứ năm —— cũng tức là nói nàng bị tàn phá hết bốn buổi tối, rốt cuộc cảm thấy đã là cực hạn, lúc hoàng hậu dẫn Thích quý phi cùng hai vị công chúa qua đây an ủi, A Bảo liền yểu chuyển tò vè, thương thế của nàng đã khá hơn rất nhiều, đứng dậy cũng không thành vấn đề, hy vọng có thể về nhà dưỡng thương, không muốn ở lại quấy rầy các quý nhân trong cung.

Hoàng hậu hơi giật mình sững sốt, tuy không hiểu vì sao A Bảo không muốn ở lại trong cung, nhưng cũng chưa cho A Bảo câu trả lời rõ ràng, liền gọi Tôn thái y và Ngụy y nữ đã trị liệu cho A Bảo tới, hỏi thăm tình hình thân thể A Bảo cẩn thận, sau khi biết được A Bảo nên nằm trên giường một tháng để tránh lưu lại di chứng, hoàng hậu liền cười khanh khách bảo A Bảo an tâm ở lại.

A Bảo: __=! Nếu tiếp tục ở lại, thất lung của nàng sẽ bị người ta chinh hòng mất!

Thái y trong cung nói chuyện luôn bảo thủ mấy phần, rõ ràng là ba phần bệnh cũng nói thành bảy phần, A Bảo mặc dù cũng biết đạo lý trong đó, thương thế của mình nằm nửa thán là được, nhưng mà bọn họ nói như thế, cũng không cách nào phản bác lại.

Cho là A Bảo nhàm chán nhớ nhà, hoàng hậu không chỉ rộng rãi thương cho A Bảo rất nhiều đồ cổ quý hiếm cho nàng giải sầu, còn tuyên Uy Viễn hầu tiểu thư vào cung bồi A Bảo nói chuyện. Hành động này của hoàng hậu thể hiện ra bên ngoài là đối với A Bảo vô cùng coi trọng, người trong hoàng cung ai nấy đều rõ ràng, về sau biết được hành động của hoàng hậu là do chủ ý của Chính Đức đế, tâm tư mọi người triệt để lung lay.

Chỉ là A Bảo lúc này còn chưa biết, sau này sự tình còn khổ sở hơn đang chờ nàng.

Nhận được khẩu dụ của hoàng hậu, Uy Viễn hầu phu nhân mang theo Lý Minh Phụng, Lý Minh Nghi cùng nhau tiến cung, sau khi bái kiến hoàng hậu xong, liền tới đến Lệ Cảnh hiền bồi A Bảo nói chuyện giải sầu.

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ cực khổ rồi." Lý Minh Nghi nhỏ giọng nói bên tai A Bảo, trong giọng nói mang theo vô hạn đồng tình.

Lúc A Bảo bị quý phi và thất công chúa triệu tiến cung, nàng còn cảm thấy A Bảo được lọt vào trong mắt quý nhân trong cung, là vô cùng vinh dự, trong lòng còn ần ần hâm mộ. Hiện tại thì, đúng là giống như nương nàng nói, quý phi và thất công chúa cũng không phải là loại người dễ đối phó, ngày A Bảo tiến cung lại rơi xuống nước còn đụng chạm làm thất lung bị thương, nghĩ đến lời mẫu thân nói, A Bảo có khả năng sẽ trở thành vật hi sinh trong tranh đấu của hoàng hậu và Thích quý phi, trong lòng có bao nhiêu đồng tình và lo lắng, quả nhiên loại phúc phận này không phải ai cũng có thể nuốt trôi nha.

Suy nghĩ của Lý Minh Phụng cũng không sai biệt lắm, nhị phu nhân là một người khôn khéo cẩn thận, sớm đã đem các sự tình suy đoán rõ ràng, cũng cùng nữ nhi phân tích qua. Nàng hôm nay tiến cung, trừ nhìn xem A Bảo thương thế, cũng muốn nhìn xem tình cảnh của A Bảo trong cung.

A Bảo không biết chút gì về suy nghĩ của hai vị muội muội, chỉ thấy hai nàng hiện ra ánh mắt đồng tình, lập tức trong lòng liền thổn thức, quả nhiên chỉ có tỷ muội nhà mình là biết thương người, có trời biết nàng hằng đêm bị một nam nhân phát điên lấn qua lấn lại, cuộc sống này thực sự là không có cách nào vượt qua, rất muốn về nhà a a ! ! Muội muội các người giúp ta đi a a ! QAA

Dù sao cũng là ở trong cung, dù có hoàng hậu ban ân, nhưng các nàng cũng không thể ở lại lâu, nhị Minh (Minh Nghi Minh Phụng) chỉ ở lại một lúc liền rời đi.

Sau khi nhị Minh rời đi, lúc A Bảo đỡ tường chậm rãi hoạt động thân thể lung lay, liền có cung nữ tiến vào bẩm báo, Thanh Ninh quận chúa Chu Cần tới.

A Bảo vô tình nhìn về phía Linh Lung đang hầu hạ bên cạnh, thấy trên gương mặt trẻ con tròn trịa của nàng hơi hiện ra vẻ khác thường, nhưng rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ cung kính ung dung. Thế nhưng A Bảo vẫn cảm thấy đối mặt với tiểu cung nữ này, dạ dày cũng quặn đau, nàng đoán thế nào đêm nay cũng bị người nào đó đâm thọc.

Thực sự sống không bằng chết mà! Nhanh cho nàng về nhà đi...

A Bảo tùy ý để Linh Lung đỡ ngồi lại trên giường, mới để cung nhân mời Chu Cần vào.

"Minh Cẩm tỷ tỷ hôm nay thế nào?" Chu Cần ngồi ở ghế nhỏ đối diện A Bảo, mỉm cười nhìn nàng, thân thiết hỏi: "Không biết được lần trước đưa tới cho Minh Cẩm tỷ tỷ dùng có được không? Nếu là dùng được, muội lần sau lại mang đến cho Minh Cẩm tỷ tỷ."

A Bảo khoe miệng co quắp, ha ha cười nói: "Đương nhiên là dùng tốt, đa tạ quận chúa."

Chu Cần mỉm môi cười, lơ đãng nói: "Minh Cẩm tỷ tỷ không cần cảm ơn muội, kỳ thực dược này là của ca ca muội. Trước đây muội cũng từng té bị thương, nửa người đều đau nhức, không đứng dậy nổi. Ca ca đau lòng muội, liền đi tìm một vị đại phu họ Giải phối một phương thuốc dán lưu thông máu, so với thái y trong cung càng tốt hơn, hiệu quả rõ rệt, sau khi muội dùng xong, rất nhanh liền tan máu bầm, Minh Cẩm tỷ tỷ có thể dùng?"

Vào ngày thứ ba lúc A Bảo vết thương càng nặng thêm, Chu Cần lại tiến cung một chuyến, đưa cho nàng một lọ thuốc dán lưu thông máu tiêu bầm, sau khi Tôn thái y kiểm tra qua, phát hiện phương thuốc này điều phối rất tinh tế hiếm thấy, hiệu quả lại tốt, liền để A Bảo dùng.

A Bảo gật đầu nói: "Đã dùng, hiệu quả không tệ, để quận chúa phí tâm."

Chu Cần cười sáng giọng: "Chỉ cần vết thương của Minh Cẩm tỷ tỷ mau lành là được, cũng đỡ cho mọi người lo lắng." Đỡ cho ca ca của nàng đau lòng, muốn mượn tay muội muội đưa thuốc.

A Bảo cảm thấy nàng cười có chút ái muội, nghĩ lại hành động lần trước của Chu Cần, trên mặt có chút nóng lên, lại có một chút xấu hổ. Mặc kệ nữ nhân nào, được nam nhân tuần tú ôn nhu như gió xuân quan tâm, đều không nhìn được mà mặt đỏ tím đập, mặc dù không đến mức thoáng cái đã yêu, nhưng A Bảo đối với Chu Ngự rất có hảo cảm, so với nữ nam nhân mỗi buổi tối lấn qua lấn lại nàng kia tốt hơn nhiều.

Chu Cần thấy nàng hiểu, khẽ cười một tiếng. Nàng hiểu ý tứ của mẫu thân, đối với Lý Minh Cẩm, nàng cũng không có ý kiến gì, mẫu thân và huynh trưởng đều hài lòng, vậy người chị dâu này nàng cũng không có ý gì.

Linh Lung xem xét ánh mắt của Chu Cần, lại xem xét mặt sắc mặt ửng đỏ của A Bảo, như có điều suy nghĩ.

"Nghe nói A Cẩn tiến cung, phải không?"

Một âm thanh thanh thúy xa xa truyền đến, lại nghe thấy thanh âm cung nhân thỉnh an, rất nhanh liền thấy hai thiếu nữ đi đến, chính là thất công chúa và Lạc Ninh quận chúa.

Chu Cẩn thu hồi nét mặt tươi cười, khóe môi vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ, A Bảo cũng thu lại tâm tư lúc trước, hai người đều bận đứng dậy nghênh tiếp.

Thất công chúa và Lạc Ninh quận chúa đến, Lệ Cảnh hiện lại náo nhiệt lên. Trừ thất công chúa, Lạc Ninh quận chúa và Chu Cẩn phẩm cấp như nhau, nhưng lại đối với Chu Cẩn có ý lấy lòng, ngược lại là người bị thương cần được an ủi A Bảo này lại bị lơ đi.

A Bảo nhìn thất công chúa và Lạc Ninh quận chúa trò chuyện vui vẻ, liền nhanh chóng thu hồi tâm tư thiếu nữ lúc trước, vô cùng cảm khái thở dài: Mặc dù nữ nam quan tâm làm cho người ta rất là hưởng thụ, nhưng mà có nhiều ruồi bọ mơ ước nữ nam như vậy, nàng vẫn là kính nhi viễn chi thôi!

*****

Vào tối hôm đó, A Bảo lại trải qua thêm một lần tàn phá vô cùng bi thảm, bất quá lần này lại phát hiện, thế nhưng không giống như mấy lần trước làm nàng đau đến chết đi sống lại luôn muốn ngủ để trốn tránh thống khổ, hơn nữa cũng không biết có phải là do quen tay hay không, cứ cảm thấy thủ pháp của nam nhân này có chút thành thực, là tiến bộ rồi?

Hai ngày nay A Bảo cũng hiểu được, Tần vương này ... Hình như là tới để trị thương cho nàng, mặc dù phương pháp vô cùng hung tàn, nhưng rốt cuộc cũng có chuyển biến tốt.

Chỉ là, chẳng biết vì sao vẫn là cảm kích không nổi, trái lại mỗi lần đều lo lắng hẩn canh ba nửa đêm tới đây, cô nam quả nữ, lỡ như bị người ngoài bắt gặp thì làm sao bây giờ? Nàng có còn muốn lập gia đình nữa hay không đây? Mà không lấy chồng cũng không sao, nhưng nếu ảnh hưởng đến thanh danh của các tỷ muội trong gia tộc, nàng chết cũng không đền nổi.

"Ngủ đi." Vẫn là câu nói cực kỳ lãnh ngạnh.

A Bảo hơi hé miệng, lại nhắm mắt lại, cuối cùng lại nuốt vào câu định nói.

Chờ A Bảo ngủ, người trong bóng tối mới rời đi.

Tịch Viễn nhìn nam nhân như u linh trong bóng tối đi tới, âm thầm lau mồ hôi lạnh, trái tim đang treo ngược lên cuối cùng cũng rơi xuống.

Thấy người nọ không thèm nhìn hắn liền đi qua, Tịch Viễn vội vàng nói: "Vương gia, Giải thần y nói ngài đã học xong thủ nghệ của hắn, hắn cũng nên rời đi. Còn có... Giải thần y còn nói là nếu ngài còn dám uy hiếp hắn, hắn liền trốn ra hải ngoại không trở lại, để cho ngài tìm cũng không tìm được."

Nói xong mới vội đại nghịch bất đạo này cuối cùng cũng được người nào đó bỏ thí cho một cái liếc mắt, Tịch Viễn lại đổ mồ hôi lạnh, liền nghe thấy thanh âm lãnh liệt: "Người nói cho hắn biết, ném thử thủ đoạn dụng hình của bốn vương xong hắn nghĩ đến chuyện trốn."

"..."

Tịch Viễn lại lau mồ hôi, tuyệt đối sẽ sống không bằng chết. Cho nên Giải thần y, người vẫn là nên ngoan ngoãn ở lại trong kinh đi.

*****

Lại thêm một ngày trôi qua.

A Bảo nằm ở trên giường, trừng mắt chờ đợi, phát hiện đã mấy ngày qua, mỗi nam nhân nào đó không còn đến lần qua lần lại nàng nữa, trong lòng liền buồn lòng, lập tức cảm thấy một loại nhẹ nhõm xông lên, trong lòng liền cảm tạ mười phương thần Phật, nàng cuối cùng cũng chạy thoát khỏi bàn tay của đại Boss hắc ám rồi.

Thế là tâm tình A Bảo vô cùng khoan khoái nhắm mắt ngủ, cảm thấy đêm nay nhất định sẽ ngủ rất ngon, nói không chừng còn mơ thấy mộng đẹp.

Thẳng đến ánh trăng lên cao, A Bảo mở mắt trắng dã, thiếu chút nữa là rơi nước mắt.

A Bảo: >_<. . Thế quái nào, hôm nay không bị tàn phá, nhưng mà ngủ không được...

Bị quấy rầy đã quen, theo thói quen đợi hắn xuất hiện tàn phá xong nàng lại ngủ tiếp, hiện tại không ai quấy rầy trái lại không quen a! Cuộc sống này thực sự là không thể nào qua a a a...

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Sau khi Ngụy y nữ kiểm tra thương thế ở phần eo của A Bảo xong, cười nói: "Lý cô nương khôi phục rất nhanh, qua mấy ngày liền bình phục." Trong lòng lại có chút nghi hoặc, theo lý thuyết, hẳn là không khôi phục nhanh như vậy, ít nhất còn phải nửa tháng nữa, thế nhưng sự tình lại vượt qua ngoài ý muốn của bọn họ.

Nhưng, nhớ tới lời Tôn thái y nói, hiện tại trong cung ngoài cung đại đa số mọi người đều nhìn chăm chăm Lý Minh Cẩm, thương thế của nàng tốt lên đối với họ mà nói chỉ có lợi không hại, dù có nhiều nghi vấn hơn nữa cũng chỉ có thể kiềm chế ở trong lòng. Trong hoàng cung này, không cần nhất đó là lòng hiếu kỳ và tìm tòi nguyên nhân.

Linh Lung đem áo trong của A Bảo vén lên, cảm một lọ thuốc mỡ nhỏ vì A Bảo ấn xoa phần eo chưa tan máu bầm, nghe xong cũng cười nói: "Thật sự là quá tốt, chúc mừng Lý cô nương!"

A Bảo nhìn khuôn mặt tiểu cung nữ tươi cười mừng rỡ ngọt ngào, kéo khéo miệng cười cười, trong lòng lại lần nữa đối với diễn xuất lần này của tiểu cung nữ thật bái phục, thực sự là học cái gì như cái đó, cũng không biết Tần vương tìm người từ đâu tới, nếu là những tỷ nữ của nàng cũng có trình độ diễn xuất bậc này, nhất định sẽ trở thành cao thủ trạch đấu.

Sau khi thoa thuốc, A Bảo chậm rãi chỉnh lại quần áo, sau khi mặc chỉnh tề, ngồi vào trước cửa sổ cảm thụ quang cảnh cuối xuân tươi đẹp.

Ngụy y nữ thu dọn đồ vật xong, hướng A Bảo phúc thân rồi khỏi, các cung nữ khác đều hầu ở bên ngoài, trong phòng ngoài A Bảo đang lười biếng hưởng thụ cảnh xuân tốt đẹp, chỉ còn lại có Linh Lung đứng bên cạnh hầu hạ.

Vượt qua thời gian mấy đêm không ai tàn phá, A Bảo rốt cuộc xác nhận bản thân an toàn, thế là nhíp nhàng khôi phục lại bộ dáng vô tâm vô phé trước đây, nên ăn thì ăn nên ngủ là ngủ. Mà trước đó ngủ không được, cũng không phải là nàng thực sự thiếu ngủ, mà là sợ bị tàn phá, chỉ muốn đau nhức hết mau mau đi vào giấc ngủ. Cho nên việc lo lắng hải hùng đợi mấy buổi tối, xác định người nào đó sẽ không lại canh ba nửa đêm đến tàn phá chính mình, tự nhiên cuộc sống vô cùng sáng khoái.

Nhìn bộ dáng A Bảo buồn ngủ, thực sự là thích ý vô cùng, Linh Lung đứng lặng yên.

Loại tư thế đứng canh người trầm mặc này, làm cho A Bảo cũng không hài lòng, thậm chí có một chút không thể tránh được. Được rồi, A Bảo mặc dù không biết ở trong lòng Linh Lung, chủ tử của nàng ấy có bao nhiêu ngồng cuồng tàn khốc, nhưng là thông cảm nàng một lòng hướng chủ, hơn nữa hôm nay nàng ấy nói lời làm yên lòng của nàng, cho nên không có cùng nàng ấy chấp nhặt.

Nói A Bảo bị lần qua lần lại thiếu chút nữa thành thể chất thiếu ngủ, sáng nay Linh Lung đột nhiên hướng A Bảo tiết lộ, chủ tử của nàng mấy ngày trước đã phụng chỉ rời kinh, A Bảo thế mới biết vì sao mấy đêm này cũng không bị tàn phá, người không có, tự nhiên tất cả bình an. Nghe xong việc này, A Bảo vui vẻ không nhịn được, không cần thận đề lộ sắc mặt vui mừng, mặc dù thu lại cực nhanh, nhưng vẫn là làm cho Linh Lung có chút không hài lòng.

A Bảo đương nhiên hiểu, nghĩ rằng Linh Lung cảm thấy chủ tử của nàng làm việc thừa trị thương cho nàng, mà nàng lại không nhận tình này, không chỉ không cảm ơn, còn vì người ta rời đi mà vui mừng phấn khởi, nhìn ở trong mắt thuộc hạ trung tâm của người ta, đương nhiên là biểu hiện của lòng lang dạ sói. Thế nhưng nhìn lại, A Bảo thực sự cảm kích không nổi a, nàng đến bây giờ còn không biết, Tần vương vì sao lại nhiều chuyện như vậy trị thương cho nàng, mặc dù hiệu quả so với tưởng tượng thật tốt, thế nhưng quá trình này cũng đặc biệt ngược đời, ai sẽ cảm kích a? Còn không bằng để vết thương từ từ tốt lên, cũng không cần chịu tội nhiều như vậy.

Cho nên, mặc dù Linh Lung không hài lòng, A Bảo cũng không để ý nàng ta, dù sao qua mấy ngày nữa nàng sẽ xuất cung, sau này không có việc gì tuyệt đối sẽ không lại tiến cung đến chịu tội, tin tưởng sau này cũng khó gặp mặt, tự nhiên không cần để ý đến bất mãn của một tiểu cung nữ.

Ngay lúc A Bảo bị Linh Lung nhìn chăm chú đến không được tự nhiên, cung nữ tiến vào bẩm báo Ngũ công chúa cùng Kim phò mã tới, A Bảo mau chóng cho bọn họ đi vào.

"Tỷ tỷ, tỷ đã khỏe chưa?"

Giọng nam dễ nghe như là giọng điệu là trẻ thơ, làm cho A Bảo mỗi khi nghe xong đều có chút cảm thán. A Bảo liếc nhìn ngũ công chúa, hướng Kim Cảnh Giác cười nói: "Đa tạ kim phò mã quan tâm, Minh Cẩm đã khỏe rồi, qua mấy ngày là có thể xuất cung về nhà."

"Nga, vậy thì tốt quá ~ Đông Đảo vui vẻ, Cảnh Giác cũng vui ~"

Sau khi Linh Lung dâng lên trà và điểm tâm, Ngũ công chúa liền phát tay cho nàng đi xuống, trong phòng chỉ còn lại có ba người.

Ngũ công chúa tay bưng điểm tâm trong khay cho Kim Cảnh Giác tự ăn, hướng A Bảo cười nhạt, nói: "Người nếu là thật sự đã khỏe, mau chóng xuất cung về nhà thôi, không có việc gì đừng ra nhận người."

"Có chuyện gì vậy?" A Bảo có chút sững sốt, Ngũ công chúa thường ngày hờ hững không tranh giành, cực ít cười nhạt châm biếm như vậy.

Ngũ công chúa đem A Bảo quan sát một lần, sau đó gật đầu nói: "Nhìn bộ dáng rất khả ái, lại có người cha tiền đồ rộng mở, chẳng trách hiện tại được hoan nghênh như vậy, một nữ nhi nhiều nhà cầu hôn."

A Bảo thiếu chút nữa bị sặc gần chết, về mặt kinh ngạc nhìn nàng, mắt to tròn trũng trũng, nhìn vào mắt Ngũ công chúa, giống như chuột nhỏ chịu đủ khiếp sợ, Kim Cảnh Giác đang ăn điểm tâm cảm thấy chơi rất vui, vươn ngón tay đâm chọc gương mặt A Bảo, bị Ngũ công chúa vội vàng kéo tay lại.

A Bảo căn bản không chú ý đến mình trở thành đồ chơi trong mắt đứa trẻ, hỏi tới: "Có ý gì?" Ngũ công chúa cho tới bây giờ đều lười quan tâm người khác, cũng không phải là người thích nhiều chuyện, dùng lời của nàng để nói, đòi người rất ngắn, sống tốt cuộc sống của mình là được, người khác không quan hệ đến nàng?

Ngũ công chúa thấy nàng thực sự là không biết, đảo mắt vừa nghĩ liền biết chuyện gì xảy ra, sợ là trên dưới Lệ Cảnh Hiền đều bị hoàng hậu phong tỏa, tin tức không truyền đến được, A Bảo dường như lại không ra ngoài, đâu có thể biết. Ngũ công chúa lập tức nói: "Ngày hôm trước, Lục đệ tốt của ta và Thất đệ đều hướng phụ hoàng cầu xin muốn cưới người làm phi, Xương Bình cô cô cũng tỏ vẻ bà thích người, hi vọng phụ hoàng có thể tứ hôn cho người và Chu Ngự biểu ca..."

Cái chén trong tay A Bảo rơi xuống mặt đất, sững sờ không kịp phản ứng.

Lục hoàng tử và thất hoàng tử chỉ thấy qua lúc bé khi tham gia cung yến, sau khi lớn lên căn bản chưa từng gặp bọn họ, bọn họ vì sao lại đột nhiên muốn lấy nàng làm chính phi? Nhưng mà suy nghĩ một chút, A Bảo cũng hiểu, bọn họ coi trọng chính là thế lực sau lưng nàng, Uy Viễn Hầu phủ và Trấn Bắc tướng quân.

Ngũ công chúa thấy A Bảo thu lại kinh ngạc, trong lòng cười lạnh, khi bọn họ cùng lúc đưa ra chuyện này, đã sớm hiểu rõ vấn đề mấu chốt trong đó. Thất hoàng tử —— Ninh vương Tiêu Lệnh Diễn cùng Hiền vương cảm tình xưa nay vô cùng tốt, được xem như là người của Hiền vương, cưới A Bảo tương đương với việc đem Trấn Bắc tướng quân kéo đến cùng thuyền của Hiền vương. Về phần Lục hoàng tử —— Tề vương Tiêu Lệnh Khê, hẳn là hoàng tử do đông cung hoàng hậu sinh, cùng thái tử là huynh đệ một mẹ, nếu hẳn cưới A Bảo, xem như là giúp Thái tử củng cố địa vị. Hai người đều coi trọng bối cảnh phía sau A Bảo, cũng không phải là thật lòng muốn cưới nàng làm phi. Bởi vì trước khi A Bảo trở về, Ninh vương và Hoài Nam vương quận chúa, Tề vương và chất nữ của hoàng hậu —— Kim gia tiểu thư Anh Quốc công đều truyền ra tin tức tình cảm, mọi người đều cho rằng hai vị vương phi nhất định là Hoài Nam vương quận chúa và Kim gia cô nương.

"Yên tâm đi, phụ hoàng không có trả lời bất luận cái gì, ngay cả Xương Bình cô cô lên tìm người xin tứ hôn cho người và Chu Ngự, cũng bị phụ hoàng từ chối." Ngũ công chúa nhấp một hớp trà xanh, đột nhiên trong lòng cũng có chút lo lắng cho hôn sự của A Bảo, trải qua việc này, thật không biết nàng nên gả cho ai thì tốt, mà Chính Đức đế cũng bị hành động của hai hoàng tử đánh thức, biết hôn sự A Bảo không thể tùy tiện định ra, sợ ông sẽ chen vào một tay, hôn sự A Bảo không thể do Uy Viễn Hầu phủ làm chủ.

Trong phòng rơi vào trầm mặc, ngoài âm thanh ăn đến vui vẻ của Kim Cảnh Giác người cái gì cũng không hiểu, còn lại đều yên tĩnh.

Ngồi thêm một chút, Ngũ công chúa liền cáo từ rời khỏi, tin tức mang đến, cũng là cho A Bảo trong lòng có cân nhắc, về phần những thứ khác, Ngũ công chúa là một người không được sùng, thật đúng là không có cách nào cùng phe với hoàng hậu, quý phi và hoàng đế, chỉ có thể nhìn kết quả cuối cùng của sự việc.

Sau khi Ngũ công chúa rời khỏi, Linh Lung và hai cung nữ cùng mang vào nhiều hộp gấm.

"Lý cô nương, đây là lễ vật của phủ Xương Bình trưởng công chúa đưa tới, chúc mừng Lý cô nương thương thế khôi phục."

"Lý cô nương, đây là Tề vương để cho người đưa tới lễ vật..."

"Lý cô nương, đây là Ninh vương để cho người đưa tới lễ vật..."

Ba cung nữ, hai người vui vẻ dịu dàng lấy lòng, còn một người lại giống như đứa nhỏ sợ hãi nhìn nàng, nàng nhìn không được ôm ngực —— diễn xuất không nên quá tốt, thực sự sẽ cho người đau dạ dày a!

A Bảo cảm giác mình gặp quỷ rồi, chỉ cần người hoặc việc gì dính dáng đến Tấn vương, nàng liền thấy không thoải mái, quả nhiên là bị tàn phá ra bóng ma trong lòng.

A Bảo nhìn thấy những lễ vật này liền đau đầu, mặc dù lấy danh nghĩa là chúc mừng thân thể nàng khỏe mạnh đưa tới, thế nhưng không hẳn là không có ý tứ khác, chỉ là trong lòng mọi người biết không tiết lộ ra mà thôi. A Bảo khoát khoát tay, cho các nàng để chung với những lễ vật lúc trước Chính Đức đế và hoàng hậu thưởng cho, quyết định chờ về nhà sẽ xử lý sau.

Sau khi biết mình trở nên được hoan nghênh, A Bảo ở trong cung mỗi ngày đều như năm mới, mỗi ngày đều sẽ nhận được lễ vật của Tề vương và Ninh vương, làm cho trong lòng nàng cảm thấy bất an, thẳng đến khi Tôn thái y tuyên bố thương thế của nàng hoàn toàn bình phục, hơn nữa không có di chứng gì, A Bảo nhanh chóng hướng hoàng hậu tạ ơn cáo từ, bọc quần áo thành thật xuất cung trở về Uy Viễn Hầu phủ.

*****

Phủ Xương Bình trưởng công chúa.

Xương Bình trưởng công chúa trầm mặt đối với phò mã Chu Vĩnh Ngôn nói: "Đừng cho là ta không biết hoàng hậu và Thích quý phi đang đánh chủ ý gì, muốn cùng bản công chúa cướp người, không dễ dàng như vậy!"

Chu Vĩnh Ngôn đưa cho nàng một chén trà nóng, ôn nhu nói: "Đừng tức giận, Lý cô nương là một cô nương tốt, lại là ái nữ của Trấn Bắc tướng quân, có nhiều người cầu hôn cũng không lạ." Mọi người đều không phải đồ ngọc, một món bánh thơm như thế bày ở trước mặt, ai không muốn cắn một ngụm.

Trách chi trách Lý Minh Cầm trở về không đúng thời điểm, lại đúng lúc đỉnh hôn.

Xương Bình trưởng công chúa được thượng phu trấn an xong, bình tĩnh rất nhiều, đem chén trà để lên bàn, dùng khăn tay lau lau khóe miệng, nói: "Lúc trước ta còn cảm thấy lạ, còn tưởng rằng hoàng hậu thích Lý Minh Cầm như vậy là do hoàng đế ca ca phân phó, cũng không nghĩ tới hoàng hậu là vì Tề vương tính toán, Tề vương nếu có bên vợ mạnh mẽ, cũng có thể trợ giúp thái tử một tay. Chỉ tiếc... Tề vương và các hoàng tử cùng tuổi khác đều như nhau, cũng không phục thái tử."

Chu Vinh Ngôn mày hơi chút nháy, đối với thế cục tương lai cũng có chút lo lắng, chỉ hi vọng thái tử bình an đi lên ngôi vị mới tốt, đừng giống như lịch sử những thứ ấy phế thái tử, cuối cùng cũng không rơi vào kết cục tốt. Bất quá nghĩ lại những việc này cùng một phò mã như ông không có quan hệ gì, lo lắng một chút rất nhanh buông lỏng.

Xương Bình trưởng công chúa suy nghĩ một chút, nói: "Không được, mấy ngày nữa ta muốn tiến cung một chuyến, cầu xin hoàng đế ca ca tứ hôn cho Ngự nhi và Lý Minh Cầm!" Trong lòng Xương Bình trưởng công chúa cũng có chút hối hận, nếu như lúc trước nàng không bán khoán Thích quý phi cùng thất công chúa, trực tiếp hạ thủ đến Uy Viễn Hầu phủ cầu hôn, cũng sẽ không ra nhiều chuyện như vậy.

Chân mày Chu Vinh Ngôn nhíu lại, trong lòng có loại dự cảm, việc này có lẽ sẽ không thành.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 28

Nhìn thấy hai con Sur từ đá có dấu vết lịch sử trước cửa Uy Viễn Hầu phủ kia, trong lòng A Bảo lệ rơi đầy mặt, thật không dễ dàng a, nàng cuối cùng cũng sống sót trở về nhà.

Xe ngựa trực tiếp đi vào cổng trong mới dừng lại, A Bảo vừa xuống xe, liền nhìn thấy Tứ Nhạn đã sớm chờ ở cổng —— Nhạn Hồi, Nhạn Thanh, Nhạn Vân, Nhạn Nhiên, bốn nha hoàn này từ nhỏ đã ở bên cạnh hầu hạ nàng, trung tâm thì không cần phải nói, A Bảo ở trong cung dưỡng thương hơn nửa tháng, Tứ Nhạn rất lo lắng, hiện tại nhìn thấy nàng đã bình an trở về, tất cả đều vô cùng kích động.

"Cô nương, người cuối cùng cũng bình an trở về..."

Nhạn Hồi hai mắt rung rung, Nhạn Thanh trực tiếp xông lên kéo tay nàng nước nở nói: "Cô nương ngài có phải lại không nghe lời hay không, cho nên mới bị tai nạn lớn như vậy? Nếu lão gia biết được, không biết sẽ đau lòng thế nào, cô nương người đứng là tiểu hầu nhi..."

A Bảo vẻ mặt hắc tuyến nhìn nàng, thì ra trong mắt nha đầu kia, nàng là loại người đi khắp nơi gây chuyện thị phi sao? Không phải mấy người kia tự rước lấy phiền toái thì nàng cũng đâu phải bị liên lụy thảm hại như vậy chứ?

Lúc Uy Viễn Hầu phu nhân nhận được tin A Bảo trở về, liền vội vàng chạy tới, cùng các ma ma thái giám hộ tống A Bảo trở về nói vài lời khách sáo, các ma ma thái giám này đều là người trong cung hoàng hậu, hơn nữa lại có lai lịch, Uy Viễn hầu phu nhân cũng không dám chậm trễ, vừa khách khí nói lời cảm tạ, lại còn phải thưởng cho này nọ, sau cùng mới để bọn họ rời đi.

Chờ người trong cung rời đi xong, Uy Viễn hầu phu nhân nhìn A Bảo mặt có chút gầy đi, liền nhớ tới mấy ngày nay phe hoàng hậu và phe quý phi vì chung thân đại sự của A Bảo mà huyên náo ầm ĩ, trong lòng cũng có chút thở dài, vỗ vỗ tay nàng nói: "Aizzz, trở về là tốt rồi, trước tiên đi bãi kiến lão phu nhân thôi."

A Bảo hoàn toàn không biết Uy Viễn Hầu phu nhân đem nguyên nhân bởi vì hàng đêm bị tàn phá mà gầy một vòng đồ lỗi cho việc chung thân đại sự của nàng, nhìn bà thở dài, cho rằng bà cũng thông cảm chính mình bị khổ, trong lòng có chút cảm động, suy nghĩ vẫn là người nhà tốt, về nhà thật sự là quá tốt, sau này không cần lại đối mặt với tên yêu nghiệt hắc ám nữa, nàng rốt cuộc tự do gào khóc ngao ~~

A Bảo thuận theo lê tiếng, theo Uy Viễn Hầu phu nhân hướng Vinh An đường của lão phu nhân bước đi.

Trong Vinh An đường, lão phu nhân đang ở trong Phật đường thành kính niệm Phật, lúc nghe Trừ ma ma vào nói Ngũ cô nương qua đây bái kiến, nhàn nhạt lên tiếng, lại xoay Phật châu thêm một lúc mới đi xuống.

Chờ đến khi lão phu nhân đi ra, A Bảo đã đợi được một lúc, vội vàng đi tới thỉnh an bà. Mặc dù đã đợi một lúc, nhưng trên mặt A Bảo cũng không có cảm xúc không kiên nhẫn vì chờ lâu, lộ vẻ tươi cười ôn hòa nhu thuận, mềm mại hô tổ mẫu. Uy Viễn Hầu phu nhân ngồi bên cạnh uống trà, mỉm cười nhìn, chỉ là trong mắt có chút thâm ý, trong lòng lại lần nữa thở dài, xem ra lão phu nhân đây cũng là trút tức giận lên A Bảo.

Lão phu nhân giống như bình thường, hiền từ không mặn không nhạt nói mấy câu, hỏi thăm thương thế A Bảo, nghe nói không có việc gì, liền cho A Bảo trở về Bảo Hàm viện nghỉ ngơi.

Chờ sau khi A Bảo rời đi, lão phu nhân thở dài, Uy Viễn Hầu phu nhân còn chưa rời khỏi lập tức quan tâm nói: "Nương cảm thấy mệt mỏi sao?"

Lão phu nhân vẫn về phật châu trong tay, mặt mũi hiền từ, nhưng trong mắt lại nghiêm nghị, nói: "Ta đây là lo âu việc chung thân đại sự của Cẩm nha đầu, cũng không biết tương lai nàng như thế nào." Bởi vì nhóm người hoàng hậu và Thích quý phi nhúng tay vào, hiện tại Uy Viễn Hầu phủ ngược lại không dám tùy tiện định ra việc hôn nhân của A Bảo, ngay cả Xương Bình trưởng công chúa bên kia cũng không dám tùy tiện đáp ứng, rất sợ một chút không cẩn thận, đắc tội bất kỳ bên nào, đối với Uy Viễn hầu phủ mà nói không có chỗ nào tốt.

Uy Viễn Hầu phu nhân hiểu rõ, trong lòng cũng bắt đầu lo âu, cảm thấy chất nữ này so với con gái của nàng còn làm nàng bận tâm hơn. Bất quá trên mặt vẫn là trấn an lão phu nhân, nói: "Mẫu thân không cần phải lo lắng, A Bảo tuổi tác cũng lớn, năm nay cũng không thể lại kéo dài, tin rằng hoàng thượng sẽ thông cảm."

Lão phu nhân lườm bà một cái, con dâu này là một người có khả năng ôn trọng, nhưng là có chút thời điểm giả ngu làm ra vẻ sùng sốt, không dễ dàng làm chuyện đắc tội với người, làm đương gia chủ mẫu hầu phủ đương nhiên là tốt, thể nhưng làm con dâu, liên cảm giác không quá ngoan hiền, không có bà bà nào thích cùng con dâu mình giả ngu đánh thái cực.

"Ta chỉ sợ hoàng thượng loạn điểm uyên ương, đến lúc đó lão tứ cái tên nghiệp chướng kia không thức thời nào loạn âm ỉ lên..."

Nghe nói như thế, Uy Viễn Hầu phu nhân khoe miệng cũng co quắp, làm thế nào cũng không trấn an cái loại cảm giác co quắp đó, than thở nghĩ đến, làm sao lại quên mất còn có một người tính tình quái gở như thế ở đây chứ?

*****

A Bảo không biết tổ mẫu cùng đại bá mẫu nhà mình đang lo lắng, phi thường vui vẻ trở về Bảo Hàm viện, nghênh tiếp nàng là bốn nha hoàn cùng Hoa ma ma hầu hạ thỏa đáng.

Tắm rửa thay y phục, ăn uống no đủ, A Bảo giống như con mèo lười nằm trên ghế quý phi, sờ sờ vòng em không còn cảm giác đau, cảm thấy mỹ mãn đem chân theo lần vẩy đưa ra, ở trên ghế quý phi cọ cọ, đầu ngón chân phấn nộn mượt mà, mập mạp lại có chút đáng yêu.

Nhận Hối, Nhận Thanh nhìn thấy bộ dáng lười biếng này của nàng, trong lòng biết biết rõ trở lại địa phương an toàn nàng chính là đức hạnh này, cũng không có ai nói nàng cái gì ngồi phải thẳng tuồng, xương cốt mềm nhũn các loại.

Ngay lúc A Bảo thể hiện bộ dáng lười biếng, bọn tỷ muội nghe nói nàng trở về liền nhao nhao đến thăm.

Lúc A Bảo đang vui vẻ cùng bọn tỷ muội nói chuyện, Cửu đường muội Lý Minh Nguyệt giống như vô ý nói: "Lúc đó nghe đại bá mẫu nói, Ngũ tỷ tỷ bị thương thế kia phải nằm một tháng, sao nhanh như vậy thì tốt rồi? Có phải hay không thái y lúc đó chẩn đoán lầm, kỳ thực Ngũ tỷ tỷ cũng không có nghiêm trọng như vậy?"

Ngoại trừ Lý Minh Phụng Lý Minh Nghi, mấy tỷ muội khác ý vị không rõ nhìn A Bảo, trên mặt mặc dù mang theo tươi cười, nhưng thần sắc khác nhau.

Về mặt A Bảo cứng đờ, rất nhanh liền khôi phục bình thường, trong lòng có chút giận dữ, theo tình huống bình thường, nàng là phải nằm một tháng, thể nhưng ai bảo nàng đã trải qua một thời gian do người khác tàn phá, bởi vậy vết thương đau từ từ trong thời gian dài biến thành trong thời gian ngắn đau gấp mấy lần, cho nên mới khôi phục rất nhanh. Nghĩ đến chỗ này, A Bảo lại cảm thấy xương sống thắt lưng dường như lại bắt đầu co rút đau đớn —— bóng ma trong lòng này, thật sợ là sẽ đi theo nàng một đời.

Lý Minh Phụng lãnh đạm nói: "Cửu muội muội, thương thế của Ngũ tỷ tỷ mau chóng tốt hơn không phải nên cao hứng sao? Chẳng lẽ thực sự muốn cho Ngũ tỷ tỷ nằm một tháng mới tốt?"

Lý Minh Nghi cười nói: "Ngũ tỷ tỷ người tốt tự có thiên tướng, trong cung lại có thái y y thuật cao siêu, đương nhiên mau chóng tốt hơn ~"

"Đúng vậy, may mắn có Tôn thái y và Ngụy y nữ, còn có hoàng hậu nương nương cùng quý phi nương nương dốc lòng chăm sóc." A Bảo nhìn phương hướng hoàng cung, biểu tình cảm động đến rơi nước mắt.

Lý Minh Nguyệt ngượng ngùng không lên tiếng nữa, các tỷ muội khác cũng thức thời dời đi đề tài.

Chờ mấy người tỷ muội đều từ biệt rời đi, Lý Minh Phụng ở lại một mình, đưa tay đâm chọc đầu A Bảo, oán hận nói: "Người là kẻ vô tâm, lại để cho người oán hận?"

A Bảo đem tiểu cô nương kéo đến trong lòng, ôm nàng không buông, chọc ngứa nàng, hai người lại cười thành một đoàn.

Qua một chút, Lý Minh Phụng thờ dãi nói với A Bảo: "Nhà chúng ta bọn tỷ muội cảm tình mặc dù không như nhau, thể nhưng không chịu nổi người ngoài xúi giục, đặc biệt Tam thẩm... Cửu muội muội nguyên bản chính là người tâm cao khí ngạo, tuy rằng có tổ mẫu dạy dỗ cũng là biết đại thể, thể nhưng trở lại bên người Tam thẩm, Cửu muội muội đều bị bà dạy sai lệch." Nói đến tính tình của mấy trưởng bối, Lý Minh Phụng không thích nhất đó là vị Tam thẩm này.

Lý Minh Nguyệt dung mạo mặc dù không có tuyệt sắc như Lý Minh Hà, nhưng cũng là xinh đẹp, mặt trái xoan mày lá liễu mắt hạnh đào, so với cũng A Bảo không kém, có thể nói hai người tư sắc sần sần như nhau. Hai tháng này, A Bảo mặc dù xui xẻo theo nhau mà đến, nhưng sự việc đến tiếp theo phát triển cũng có chút làm cho người ta hâm mộ, loại hâm mộ của Tam phu nhân là ghen ghét người, muốn con gái của mình tài hoa tướng mạo so với A Bảo cũng không kém, nhưng vì sao chuyện tốt gì cũng cho A Bảo chiếm được? Đặc biệt mấy ngày nay, nghe đồn Tề vương và Ninh vương, Xương Bình trưởng công chúa đều coi trọng A Bảo, sự tình muốn cưới nàng làm phi, càng làm cho một ít người kiến thức ngăn tâm lý hâm mộ ghen ghét, Tam phu

nhân cũng không ngoại lệ. Loại chuyện này bà ở bên tai Lý Minh Nguyệt lại nhai nhiều lần, có thể làm cho tiểu cô nương vốn coi như trầm ổn cũng theo đó lòng sinh oán giận.

A Bảo yên lặng một chút, không có tiếp lời.

Lý Minh Phụng không biết A Bảo nghĩ như thế nào, thấy nàng không mở miệng liền dời đi đề tài, "Đúng rồi, hai ngày nữa là đại thọ bảy mươi của Bình vương thái phi, chúng ta cùng đi gặp Lăng Vi đi."

Trong lòng A Bảo khẽ động, nghĩ đến thời gian nàng ở trong cung dưỡng thương, Giang Lăng Vi cứ xuất giá như vậy, cũng không biết nàng ở Bình vương phủ trải qua thế nào? Là trực tiếp quất chết vị hôn phu đầu heo kia của nàng, hay là hành hạ tên đầu heo kia, hay là... Trong lòng không hiểu có chút lo lắng, lo lắng Giang Lăng Vi sức chiến đấu quá bu ru hân chọc giận Bình vương thái phi cùng Bình vương kế phi, hay là đi nhìn một cái đi.

*****

Lúc Xương Bình trưởng công chúa tính toán lại hướng hoàng đế thỉnh cầu tứ hôn chọn nhi tử cùng A Bảo vô cùng cảm động mà về đến nhà, trong cung thất công chúa tự mình làm chè ngọt bung đến Thái Hòa điện.

"Phụ hoàng, đây là chè ngọt con làm, trời nóng nực, uống một chút giải khát." Thất công chúa cười khanh khách nói, còn bổ sung: "Đây chính là con đặc biệt đi hỏi ngự trù, cho vào một chút mật ong, mùi vị thanh mát, lại không ngấy, phụ hoàng nhất định phải cố vũ nga ~"

Nữ nhi hiếu thuận làm cho Chính Đức đế thập phần vui vẻ thoải mái thuận theo, đem tấu chương đang xem để bên cạnh, chỉ cần không liên quan đến chính sự cùng Kim Cảnh Giác, Chính Đức đế đối với thất công chúa sủng ái nhiều hơn các nữ nhi khác.

Sau khi thái giám kiểm tra độc xong, Chính Đức đế nhấp một hớp chè ngọt, vui lòng khen thưởng nữ nhi tay nghề giỏi, rất cố vũ uống phân nửa chén.

Thất công chúa phát huy kỹ năng làm nũng của nàng, chỉ nếu không phải lúc có Kim Cảnh Giác, mỗi khi nàng đối Chính Đức đế làm nũng đều nhận được hiệu quả cao, thẳng đến lúc Chính Đức đế bị nàng dụ dỗ được thật vui vẻ, thất công chúa đột nhiên có chút ủy khuất bẹp khóe miệng, ngồi vào bên cạnh.

"Tiểu Thất của trẫm làm sao vậy?" Chính Đức đế vuốt tóc nữ nhi, yêu thương hỏi.

"Phụ hoàng không thương tiểu thất." Thất công chúa mang theo thanh âm ghen ngào nói.

Chính Đức đế bật cười, "Sao có thể? Phụ hoàng thương tiểu thất nhất. Đến, nói cho phụ hoàng một chút ai làm cho tiểu thất chịu ủy khuất."

Lúc Thất công chúa được ông khẽ dỗ xuống, lúc này mới xoay người lại, dùng cặp phượng mâu xinh đẹp nhìn ông. Chính Đức đế trong lòng có chút giật mình, Trong tất cả nữ nhi của ông, chỉ có đôi mắt này, là giống người kia nhất...

"Phụ hoàng, người ta thực sự rất thích Ngự biểu ca, ngài có thể tứ hôn cho tiểu thất và Ngự biểu ca được không? Phụ hoàng hiểu rõ nhất tiểu thất, cũng không thể được..." Thất công chúa có chút ngượng ngùng nói, hai tròng mắt xinh đẹp thêm mấy phần ướt át, trong lòng oán giận nghĩ, tuyệt đối không cho Lý Minh Cẩm gả cho Chu Ngự!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Tịch Viễn đẩy cửa ra, liền ngửi được trong không khí như ẩn như hiện mùi máu tươi, trên mặt không khỏi có chút lo lắng. Bất quá loại lo lắng này lúc nhìn đến người ngồi ở trên giường xem mật thư, da mặt không khỏi co quắp xuống.

"Vương gia, kinh thành có tin tức."

Lúc này nam tử dựa vào giường trên người chỉ mặc trung y, nhìn kỹ phía trước vật áo mơ hồ có thể nhìn thấy băng vải thấm máu, khuôn mặt tuấn mỹ có chút trắng bệch, vẫn lãnh ngạnh vô tình như cũ, dường như không cảm giác được đau đớn.

Sau khi Tịch Viễn cầm thư trong tay đưa cho hắn, liền ngay ngắn nhìn chằm chằm băng vải trước ngực người nọ, nhớ tới một kiếm trí mạng kia, trong lòng vẫn còn có chút phát run, thế nhưng nam nhân này vẫn như cũ giống như con gián bình thường đánh mãi không chết, năm hai ngày đã tỉnh lại, nếu để thái tử biết việc này, không khỏi trách mắng, mà người xui xẻo, vẫn là bọn họ những kẻ làm thuộc hạ này.

"Cút!"

Âm thanh lãnh ngạnh vô tình làm cho Tịch Viễn hoàn hồn, ánh mắt dời lên, lúc chống lại cặp tròng mắt hung tàn lạnh như băng, mồ hôi lạnh của Tịch Viễn bỗng chốc thoát ra, trong lòng biết chính mình không cần thận nhìn quá lâu, bị chủ tử chán ghét ghét bỏ trực tiếp bảo hắn lẩn. Tịch Viễn ứng thanh, lập tức lẩn.

"Chạy trở về!"

Đi tới cửa, âm thanh kia lại vang lên, Tịch Viễn vội vã lần trở về, gương mặt trẻ con nịnh nọt cười: "Vương gia có gì phân phó?"

Lá thư này trực tiếp bị ném đến trên mặt hắn, Tịch Viễn vội vàng tiếp được, mở ra vừa nhìn, trong lòng than một tiếng, thầm nghĩ Tề vương Ninh vương Chu Ngự những người này đúng là không có mắt, cũng dám cùng người phúc hắc này tranh nữ nhân, chết thì cũng đừng tìm Diêm Vương lão gia kêu oan a. Ngắc đầu chống lại cặp con ngươi vô tình kia, Tịch Viễn bất chấp nói: "Khụ, vương gia, hôm qua thuộc hạ thu được tin tức của Linh Lung, nghe nói thất công chúa tự mình làm điểm tâm bùng đến điện Thái Hòa thỉnh cầu hoàng thượng từ hôn cho nàng và Chu Ngự, còn Tề vương thì trong lòng ngưỡng mộ Kim gia tiểu thư, Ninh vương thì cùng Hoài Nam quận chúa đã sớm có tư tình..."

Tịch Viễn thao thao bất tuyệt nói ra tin tức mình nhận được, trong lòng khóc không ra, hắn đường đường là ám vệ xuất thân từ đại nội thị vệ, mà bây giờ cứ đi lên con đường bát quái không lối về như vậy, đi thu thập tin tức riêng tư khắp nơi của nhà người ta, cuộc sống này thực sự là không có cách nào qua mà, thái tử điện hạ tại sao có thể ném hắn cho một người lãnh khóc vô tình như thế chứ?

"Xin người yên tâm, trong kinh còn có thái tử điện hạ, nhất định sẽ không để cho âm mưu của bọn họ thực hiện được." Trong lòng đau khổ, Tịch Viễn vẫn là làm hết phận sự nói: "Đúng rồi, đại thọ bảy mươi của Bình vương thái phi vài ngày nữa sẽ đến, hoàng thượng mệnh lệnh các hoàng tử, các vị đại thần cùng gia quyến tham gia chúc thọ thái phi." Mặc dù là mệnh lệnh tất cả các hoàng tử đến chúc thọ, thế nhưng Chính Đức đế đã vô ý bỏ quên ông còn có một ngũ hoàng tử.

Nghe xong, người nọ đột nhiên nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: "Hồi kinh."

Tịch Viễn tròn tròn mắt, "Hiện tại?"

Tiếp đó bị nhìn lướt qua, Tịch Viễn sợ run cả người, khó khăn nói: "Vương gia, Giải thần y nói, vết thương của ngài còn cần phải nằm dưỡng năm ngày nữa mới có thể đứng dậy, hoàng thượng và thái tử cũng giao cho, bảo ngài ở tại chỗ này hảo hảo dưỡng thương rồi quay về." Nhiệm vụ lần này có chút mạo hiểm, mặc dù đã đem thể lực ẩn giấu sâu của dư nghiệt tiền triều đều bắt được, thế nhưng những người đó một lòng liều mạng cá chết lưới rách, giống nhau bất cứ giá nào cũng đều không muốn sống, làm cho Tần vương không cẩn thận bị thương.

Trả lời hắn, là bóng lưng người nào đó trực tiếp biến mất ở sau bình phong. Tịch Viễn ngửa mặt lên trời thở dài, nam nhân này tùy hứng đứng lên thực sự là người không quan tâm bản thân mình mà, sớm biết hắn lúc trước liền không nên biểu hiện tốt như vậy, bị thái tử nhìn trúng ném cho nam nhân này bán mạng.

Sau bình phong, nam nhân cẩn thận tỉ mỉ đôi một thân y phục bị nhuộm máu, sau đó thay y phục sạch sẽ đi ra.

"Đi!"

Tịch Viễn thở dài, bước theo, thuận tiện cho người đi đem Giải thần y so với hắn càng bị khổ ép hơn mang theo cùng nhau.

*****

A Bảo liên tục đánh hai cái hắt xì, lập tức nhận được ánh mắt ân cần của mấy cô nương trong xe ngựa.

Xoa xoa mũi, A Bảo cười nói: "Chắc là có người đang nhớ ta."

Lý Minh Phụng không nói gì nhìn nàng, nói: "Ừ nào có phải là sinh bệnh không?"

"Đánh ba cái hắt xì mới là sinh bệnh, hai cái là có người đang nghĩ đến ta." A Bảo vô cùng chắc chắn.

Lý Minh Nghi hiếu kỳ nói: "Vậy đánh một cái hắt xì thì sao?"

"Có người đang mắng ta!" Nói như đinh đóng cột.

"..."

Trên xe ngựa, bốn năm cô nương đưa mắt nhìn nhau, sau đó nhin không được phốc một tiếng cười rộ lên, Lý Minh Phụng nhào tới chọc mặt A Bảo, oán hận nói: "Người này quý bốn cột, chỉ có người nguy bệnh là giỏi."

"Thế nào lại là nguy bệnh đâu? Ngủ tý tý xưa nay là lời nói vô tâm." Lý Minh Nguyệt che miệng cười nói: "Cũng chỉ có ngủ tý tý nói lời kỳ quái như vậy, mới có thể chọc cười người."

Lý Minh Nghi giả vờ nghi ngờ ngoài tai, nói: "Không khí vì sao chưa như thế?"

"Người ——"

Lý Minh Nguyệt mặt đỏ lên, cúi thẹn muốn nói, xe ngựa đột nhiên ngừng, ngoài xe vang lên âm thanh của Hành ma ma, nói cho bọn họ biết đã đến Bình vương phủ.

Hôm nay là đại thọ bảy mươi của Bình vương thái phi, Uy Viễn hầu phu lão phu nhân cùng Bình vương thái phi lúc còn trẻ là khuê mật hảo tỷ muội, hôm nay đương nhiên là mang theo con cháu và các cháu gái nhà mình qua đây chúc mừng lão tỷ muội, cũng nhân cơ hội này cùng lão tỷ muội tụ họp.

Hôm nay Bình vương thái phi là trưởng bối có thân phận quý trọng nhất trong cung, Chính Đức đế đối với mấy vị trưởng bối còn trên đời có chút kính trọng, đối với đại thọ bảy mươi của bà, trực tiếp hạ lệnh Nội Vụ phủ giúp đỡ Bình vương phủ vì Bình vương thái phi làm lớn, hơn nữa hạ lệnh cho tất cả tôn thất con cháu cùng thế gia trong kinh đều đến chúc thọ lão nhân gia. Chính Đức đế ra lệnh một tiếng, không ai dám giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, trong kinh quan viên từ phẩm trở lên cùng nữ quyến đều đã tới, đoàn xe ngựa thật dài thiếu chút nữa đem đường trước phủ Bình vương lấp kín.

Lão phu nhân và mấy người con cháu ngồi ở xe ngựa phía trước, nhận được tin tức quân sự ma ma Bình vương phủ đón đi vào, về phần các cô nương, còn phải chờ thêm một lát.

Này chờ chính là nửa canh giờ, mặc dù trong lòng không kiên nhẫn, nhưng không ai dám biểu hiện ra ngoài.

Sau khi vào Bình vương phủ, lại có nha hoàn mặc y phục màu lam ngênh đoán đưa các nàng đến Thụy An đường nơi ở của Bình vương thái phi.

Thời điểm mấy cô nương Uy Viễn hầu phu đi vào, Thụy An đường chính là một phòng đầy tiếng hoan hô náo nhiệt, Bình vương thái phi cùng lão phu nhân ngồi ở một chỗ nói chuyện, mấy phu nhân cùng cô nương vây ở một bên mỉm cười nghe, thỉnh thoảng chen vào mấy câu, xung quanh đều ngồi đầy nữ quyến các phủ, bầu không khí vô cùng hòa hợp.

Mấy người vào đến cũng không có dẫn đến chú ý gì, sau khi Bình vương thái phi hòa nhã khen ngợi, liền đối với lão phu nhân nói: "Các cô nương nhà ngươi quả nhiên mỗi người đều là tốt, dịu dàng mềm mại như nhau, ta biết người giỏi nhất dạy bảo con cháu, cô nương nhà ngươi đều bị người dạy qua, cũng không tệ, ngay cả ta nhìn cũng đều thích."

Các cô nương nghe được mặt phần ngưng ngừng, nhao nhao cúi đầu bộ dáng e thẹn, Bình vương thái phi là lão nhân trong kinh, nếu cô nương nào có thể được bà khen, đối với thanh danh khuê phòng của các nàng mà nói đều tốt. Nhưng mà Bình vương thái phi đề tài vừa chuyển, lại nói: "Bất quá nhìn tới nhìn lui, ta vẫn cảm thấy cháu dâu a vì nhà ta là tốt nhất, người cũng không thể phản đối, có ai có được cháu dâu tốt như nhà ta đâu?" Nói xong, cười híp mắt kéo bên cạnh thiếu nữ.

Nghe nói như thế, mọi người đều nhìn cô dâu mới ăn mặc như thiếu nữ bị Bình vương thái phi lôi kéo, mặc kệ nhìn mấy lần, cũng nhìn không được trong lòng chấn động, bị loại khí tức thanh dật như tiên không nhiễm hồng trần thật sâu đã động. Bất quá, một cô nương được Bình vương thái phi khen như vậy, mặc dù cô nương này có tướng mạo khí chất, nhưng lại không có ai có ý niệm đổ kị, đơn giản nguyên nhân là bởi vì thân phận cháu dâu của Bình vương thái phi... Thật sự là đổ kị không nổi mà, trái lại thật sâu đều cảm thấy đồng tình với cô nương này.

A Bảo hơi chút ngẩng đầu, nhìn cô nương bị Bình vương thái phi lôi kéo —— Giang Lăng Vi, trong lòng thật sâu thở dài, Lăng Vi đương nhiên là tốt, chỉ tiếc gã được không tốt.

"Người ánh mắt tốt, chọn cháu dâu tốt." Lão phu nhân phụ họa khen ngợi: "Thế nhưng người khỏe khoắn như thế cũng không sợ làm người xấu hổ, làm người ta thẹn thùng..."

Sau khi vui cười một chút, Bình vương thái phi đối với Giang Lăng Vi bên cạnh nói: "A vi, con mang các tiểu tỷ muội đi chơi đi, đỡ phải ở trong này nghe những lão thái bà chúng ta nói những việc nhàm chán, làm các nàng ngột ngạt."

Giang Lăng Vi đứng dậy, mỉm cười phúc phúc thân, nói: "Nghe tổ mẫu." Sau đó nhìn về phía các cô nương trẻ tuổi ở đây, khẽ mỉm cười nói: "Lạc Ninh muội muội cùng mấy vị công chúa ở Hạ Ngự Hiên làm thơ văn kết bạn, các người cũng qua tham gia náo nhiệt thôi."

Chúng nữ nhao nhao đáp ứng.

Giang Lăng Vi lại hướng Bình vương phi bên cạnh phúc phúc thân, nói: "Mẫu thân, con liền dẫn các nàng đi chơi, làm phiền ngài vất vả hầu hạ tổ mẫu."

Trên mặt Bình vương phi hơi hiện ra có một chút cứng ngắc, cười nói: "Xem người đứa nhỏ này nói, mau đi đi, cùng Lạc Ninh các nàng chơi đùa vui vẻ một chút."

Vừa khỏi ra Thụy An đường, nụ cười trên mặt Giang Lăng Vi liền phai nhạt, quay đầu lại nhìn A Bảo liếc mắt một cái, sau đó bụng dằng về mang theo các vị cô nương hướng Hạ Ngự Hiên mà đi.

A Bảo đi ở giữa các vị cô nương, lặng yên chú ý Giang Lăng Vi, nhìn trái nhìn phải, cũng không phát hiện nàng có bất kỳ vẻ chán chường nào, ngược lại tinh thần rạng rỡ, nhớ tới lúc bộ dáng có chút mất tự nhiên kia trước Bình vương thái phi, thật không biết có nên vì Bình vương phủ cảm thán hay không.

Quả nhiên cô nương thiên tiên bản tính uy dũng không phải hầu hạ tốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Đến Hạ Ngừ hiền, đập vào mắt đó là khu vườn hoa rực rỡ, xung quanh đình muôn hoa nở kém hơn so với các thiếu nữ yêu kiều xinh đẹp.

Trong đình, vài thiếu nữ hoặc ngồi hoặc đứng, tụ cùng một chỗ nói cười vui vẻ, bên ngoài đình tám bình phong dựng thẳng, mặt trên treo mấy bức vẽ đồ xanh nét mực còn chưa khô, có tranh phong cảnh, tranh chân dung, tác phong bức vẽ không đồng nhất, có thể thấy được không chỉ là một người vẽ.

Lạc Ninh quận chúa đang thân thiết trò chuyện cùng Thanh Lạc quận chúa —— Chu Cẩn, nghe thấy nha hoàn tới báo thể tử phi mang theo khách nhân qua đây, nụ cười trên mặt lãnh đạm, đứng dậy đi nghênh tiếp.

"Lạc Ninh muội muội ở đây rất náo nhiệt nha, tổ mẫu bảo tẩu đưa mấy vị muội muội qua đây, quả nhiên là đến đúng nơi rồi." Giang Lăng Vi mỉm cười nói, mang theo đám thiếu nữ phía sau đi tới.

Lạc Ninh quận chúa lãnh đạm nhìn nàng một cái, sau khi lên tiếng ứng phó rồi, cười nói: "Thì ra là tổ mẫu bảo, nếu tổ mẫu đã phân phó, các vị tỷ tỷ muội muội đều qua đây cùng nhau chơi đùa thôi." Quay đầu đối với vài vị công chúa cùng tôn thất quận chúa bên trong đình cười nói: "Các vị tỷ tỷ, đại tẩu gả qua đây không lâu, bởi vì công việc bận rộn, còn chưa có duyên ra mắt các người đâu. Đại tẩu, hôm nay mấy vị công chúa đều ở đây, còn không mau qua đây bái kiến công chúa? Người là thể tử phi trong phủ, cũng không thể mất cấp bậc lễ nghĩa."

Nghe thấy lời nói thẳng không thể tưởng được, các cô nương ở đây đều có chút ngạc nhiên, nhìn Giang Lăng Vi, không khỏi có chút đồng tình.

Bình vương thế tử là tiền Bình vương phi sinh hạ, Lạc Ninh quận chúa cùng Bình vương phủ nhị thiếu gia, tam thiếu gia là kế vương phi hiện tại sở sinh, là không cùng mẫu thân, tục ngữ nói có mẹ kế thì có bố dượng, lời này đặt ở Bình vương phủ là vô cùng thỏa đáng, cộng thêm Bình vương thế tử kia đầu óc ngu ngốc, đối lập với hai người đệ đất thiêng này sinh hiền tài này, cũng không trách được Bình vương đối với đứa con này không thích. Bình vương thế tử bây giờ có thể đứng ở vị trí thế tử này, là kết quả Bình vương thái phi đàn áp nhi tử, có thể nghĩ, nếu là Bình vương thái phi mất, vị trí Bình vương thế tử này tuyệt đối không bảo đảm, kết quả của Giang Lăng Vi cũng có thể đoán được.

Lạc Ninh quận chúa không thích đại ca nhà mình, cảm thấy đại ca ngu ngốc giống như heo vậy là nỗi sỉ nhục của Bình vương phủ, không thích cả phòng, nên cũng không thích đại tẩu Giang Lăng Vi này, đặc biệt dưới tình huống tổ mẫu Bình vương thái phi yêu thích Giang Lăng Vi như vậy, càng ghét hơn.

Khóe miệng A Bảo co quắp, đột nhiên cảm thấy Lạc Ninh quận chúa thật là một đứa nhỏ ngây thơ thẳng thắn a, biểu tình chán ghét này cũng biểu đạt được vô cùng nhuần nhuyễn như vậy, là chắc chắn Giang Lăng Vi không dám đi nói lên trên đây, có lẽ cảm thấy bộ dáng Giang Lăng Vi như Lâm muội muội tựa như thiên tiên này nhu nhược mặc cho người ức hiếp? Trời biết dù cho có là Lâm muội muội cũng không phải dễ khi dễ a.

Giang Lăng Vi nhàn nhạt mỉm cười, vươn tay nắm lấy cánh tay Lạc Ninh, trách mắng cười nói: "Muội muội như thế nào lại nói lời như vậy? Ngược lại có vẻ như Bình vương phủ chúng ta không giáo dục, cần thận đại ca người nghe xong lại muốn nói cho tổ mẫu nói muội muội thiếu dạy bảo."

"..."

Nhìn sắc mặt xanh đen của Lạc Ninh quận chúa, mọi người ở đây có chút không rõ chân tướng, chỉ có mấy người cách Lạc Ninh quận chúa tương đối gần mới phát hiện thân hình Lạc Ninh quận chúa có chút phát run, có thể thấy tức giận không nhẹ.

Giang Lăng Vi buông Lạc Ninh quận chúa ra, cười tiến lên cùng các vị công chúa quận chúa chào hỏi, mọi người nhao nhao đáp lễ.

Thất công chúa thấy tỷ muội tốt bị bắt nạt, cười lạnh nói: "Chẳng lẽ Bình vương thế tử phi cảm thấy nữ nhi hoàng thất chúng ta so với người ngoài giáo dục không được? Nói chuyện cũng phải cẩn thận một chút, đồ phải làm đường ca tốt của ta cảm thấy cười về một nữ nhân chanh chua."

"Cảm ơn công chúa nhắc nhở." Giang Lăng Vi tươi cười xinh đẹp.

Thấy nàng hoàn toàn không để ý lời của mình, thất công chúa trong lòng khó hiểu, lại cảm thấy giống như một đám đánh vào bông mềm, đặc biệt ghen ghét.

Lúc này, ngũ công chúa lên tiếng, "Ai, các người đều lại đây ngồi đi! A Bảo, đến đây ngồi."

A Bảo chống lại ánh mắt của đám người Lạc Ninh quận chúa và thất công chúa, đi tới bên người ngũ công chúa, cùng nàng ngồi một chỗ nói chuyện.

A Bảo một bên uống trà bên cùng ngũ công chúa kể tai nói nhảm, "Thất công chúa hôm nay tính tình tựa hồ khá lớn, làm sao vậy?"

Ngũ công chúa ăn hạt thông, đồng dạng cũng giảm thấp âm thanh xuống, "Tính tình nàng đương nhiên không tốt, nghe nói mấy ngày trước nàng tự mình làm điểm tâm đi điện Thái Hòa, kết quả lại khóc đi ra, chắc hẳn là đi tìm phụ hoàng xin tư hôn cho nàng và Chu Ngự, lại bị cự tuyệt vô tình đi." Đối với đức hạnh thất công chúa, ngũ công chúa không hề là tỷ muội mười mấy năm cùng nàng, nhiều hoặc ít cũng có thể đoán ra một ít.

A Bảo cúi đầu uống trà, vì thất công chúa này buông tiếng thờ dài, có thân phận có địa vị có sủng ái, có thể nói là thiên chi kiêu nữ, hết lần này đến lần khác còn có người bên trên làm người ác hôn nhân không thể như nguyện, rất đáng thương.

"Ai, không nói nàng nữa, ngày nào đó lúc người rảnh rỗi, đến phủ công chúa của ta chơi đi, Cảnh Giác nói hẳn rất nhớ người, hy vọng có thể cùng người chơi đùa." Ngũ công chúa cắn hạt thông nói.

A Bảo 罽, rầu rĩ nói: "Cái kia... Hắn là vị hôn phu của ngươi, lời như thế..."

Ngũ công chúa nhìn nàng liếc mắt một cái, hừ nói: "Chẳng lẽ ngươi không biết hắn mới năm tuổi sao? Coi như đồ đứa nhỏ đi."

"..." Thì ra thật coi chính mình nuôi con nhỏ sao? Giờ khắc này, A Bảo thô bỉ nghĩ, không phải là bọn họ thành hôn mấy năm, cũng không có viên phòng đi? Thô bỉ qua đi, lại cảm thấy có chút xin lỗi tỷ muội tốt, vội vàng đem việc này vứt ra sau đầu.

Hai người đang nói chuyện, lại có người đến Hạ Ngự hiên, là Hiền vương phi và Tần vương phi.

Ở đây mọi người nhao nhao đứng dậy đi nghênh tiếp.

Tần vương là hiện nay tam hoàng tử, bởi vì tuổi nhỏ ốm yếu, ít giao du với bên ngoài, về sau thân thể mặc dù tốt, Tần vương giống dường thành thói quen, vẫn ít giao du với bên ngoài, nghe nói là hoàng tử có tính tình lạnh nhạt vô tranh, không được thánh sủng. Tần vương phi xuất thân thế gia, nhưng từ khi lập gia đình, phu xướng phụ tùy, cũng hồ hững với tầm mắt thế nhân, cùng Tần vương ở trong Tần vương phủ, ít giao du với bên ngoài.

So với việc Hiền vương phi tuyệt sắc phong tình, Tần vương phi có thể nói là thanh tú, đứng ở bên người Hiền vương phi, hoàn toàn bị Hiền vương phi che lấp danh tiếng, càng không thấy được.

"Nhị hoàng tẩu và tam hoàng tẩu thế nào lại đến?" Thất công chúa kéo tay Hiền vương phi, chị em chồng hai người có vẻ vô cùng thân mật.

Tần vương phi mỉm cười không nói, Hiền vương phi trêu đùa nói: "Nghe nói các ngươi ở chỗ này mở hội thơ, cũng muốn qua đây dính một chút mạch văn." Nói xong, ánh mắt chuyển qua trên người Giang Lăng Vi bên cạnh.

"Nhị hoàng tẩu cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, năm đó một khúc 《 thập diện mai phục 》 làm cho nhị hoàng huynh rời đi vì tri kỷ."

Hiền vương phi giống như có chút ngượng ngùng, trên mặt một mảng ửng hồng, thấy ở đây các cô nương cực kỳ hâm mộ không ngớt, Hiền vương cùng Hiền vương phi phu thê tình thâm, không biết làm chết tâm bao nhiêu khuê tú nữ tử trong kinh, trong lòng chúng nữ đều có cùng ý nghĩ, lập gia đình thì phải gả cho người như Hiền vương, có thể gả cho người như Hiền vương phẩm đức cao thượng bậc này, nam tử ôn nhu sủng thế, cả đời không tiếc .

Sau khi Hiền vương phi cùng Tần vương phi ngồi xuống, Hiền vương phi nhìn về phía Giang Lăng Vi, ánh mắt lóe lên, ôn hòa nói: "Lăng Vi, đã lâu không gặp, gần đây như thế nào? Bình vương thế tử đối với ngươi được không?" Nói xong, che miệng cười, mặt mày cong cong lướt qua mấy phần thâm trầm.

Giang Lăng Vi khoe môi mỉm cười, lạnh nhạt nói: "Tất cả bình an, tại Hiền vương phi quan tâm, là may mắn của Lăng Vi."

Hiền vương phi hơi hí mắt, nhìn kỹ Giang Lăng Vi, phát hiện nàng đối với tình cảnh của mình cũng không có ý gì chán chường, cũng không vì gả vào nơi không thuộc về mình mà hối tiếc tự thương cảm, quả nhiên không hổ là thiên mệnh hoàng hậu của kiếp trước, ngược lại tự mình có thể chịu . Chỉ tiếc a... số mạng của nàng đã bị rối loạn, nàng cũng muốn nhìn một chút cuối cùng khi nàng ấy bị vứt bỏ bị hạ đường, sẽ là có tình cảnh như thế nào.

Giang Lăng Vi đem người mang tới, lại ngồi một chút, rất nhanh lại bị người gọi đi, hình như là người của Trung Dũng Bá phủ đến. Người ở chỗ này cũng có chút thông cảm, cười tiễn nàng rời đi.

Sau khi Giang Lăng Vi rời khỏi, bởi vì có tài nữ Hiền vương phi ở đây, hội thơ càng thêm sinh động, Lạc Ninh quận chúa cũng mở đầu nhẹ nhàng, cùng những cô nương kia tụ thành một chỗ nói thơ luận từ, có chút sinh động.

"Minh Cẩm, ngươi thế nào chỉ ngồi ở chỗ kia uống trà cùng ngũ tỷ tỷ, mau đến đây làm bài thơ cho chúng ta phẩm đọc đi." Thất công chúa có chút nhiệt tình kêu lên.

Nghe xong, Lạc Ninh quận chúa, Vinh Hoa quận chúa trên mặt đều lộ ra biểu tình vui sướng khi người gặp họa, chờ A Bảo xấu mặt. Ở đây người nào không biết A Bảo thường xuyên chạy đến biên cảnh, ngày ngộ ở kinh thành không nhiều, nghe nói còn theo Trần Bắc tướng quân từng học qua công phu quyền cước, phương diện văn thơ nhưng chỉ là hiểu biết chút ít mà thôi. Ở trong lòng chúng nữ, đó là một cô nương không điệu dàng, lỗ mãng không chịu nói.

Ngũ công chúa nhú mày, đang muốn lên tiếng, thì về mặt A Bảo đã áy náy nói: "Xin lỗi, Minh Cẩm đối với thơ từ các loại thật sự là không tinh thông."

"Không phải là không dám làm đi?" Vinh Hoa quận chúa cười đến ngây thơ hồn nhiên, nhưng lại lộ ra một cổ ác ý: "Yên tâm đi, dù cho ngươi làm có sai, chúng ta cũng sẽ không cười nhạo ngươi."

Lạc Ninh quận chúa cũng ở một bên ồn ào đứng lên.

Ánh mắt chúng nữ ở đây bị hấp dẫn qua, ánh mắt Hiền vương phi lóe lên, nhấp một ngụm trà không mở miệng.

Nhưng mà, thất công chúa giống như cảm thấy không còn lòng hăng hái, rất nhanh lại nói: "Quên đi, nếu Minh Cẩm không có sở trường về thơ, cũng không phải cần phải làm khó nàng nữa, mời nhị hoàng tẩu làm đầu bài được rồi."

Lạc Ninh quận chúa Vinh Hoa quận chúa cùng vài người ngưng mày, có chút khó hiểu sao thất công chúa lại thay đổi chủ ý. Thật ra sau khi thất công chúa nói xong, trong lòng liền hối hận, mặc dù nàng biết cô nhìn trúng A Bảo, muốn A Bảo làm con dâu, trong lòng nàng rất tức giận, nhưng A Bảo đã cứu nàng hai lần, sớm đã đền bù được sai sót hồi bé, ban đầu nàng cũng có ý định muốn báo đáp, chỉ là liên quan đến Chu Ngự, nàng một bước cũng không chịu nhượng bộ. Cho nên hiện tại thất công chúa vô cùng rối rắm, nghĩ muốn báo đáp ơn cứu mạng hai lần của A Bảo, nhưng lại giận A Bảo cướp

Chu Ngự cùng nàng.

Thấy A Bảo bị buông tha dễ dàng như vậy, các cô nương khác nhìn thối, trong lòng pha lẫn cảm thấy đáng tiếc, đặc biệt có mấy cô nương, vào lúc A Bảo đến liền mất lạnh nhìn, nhìn tới nhìn lui, cảm thấy bất quá cũng chỉ là nữ tử một bình thường, không có gì xuất sắc, luận hình dạng không sánh bằng Giang Lăng Vi, luận văn chương không sánh bằng Hiền vương phi, vẫn nghĩ không ra vì sao Tề vương Ninh vương đều muốn cưới nàng làm phi. Chỉ nghĩ thối, trong lòng càng tức giận.

A Bảo cảm thấy bầu không khí này vô cùng vi diệu, sờ sờ mũi, lại uống mấy chén trà, cảm giác được bụng nhin không nổi, có chút ngượng ngừng hướng người bên cạnh xin lỗi, để cho nha hoàn mang nàng đi thay y phục.

Giải quyết vấn đề sinh lý xong, A Bảo vừa muốn trở về Hạ Ngự hiên, liền thấy Yên Ngự thiếp thân nha hoàn của Giang Lăng Vi qua đây, cười nói với A Bảo: "Lý cô nương thì ra người ở chỗ này, cũng không cần nô tỳ lại đi một chuyến."

"Có chuyện gì sao?"

"Tiểu thư của nô tỳ ở trong thiên sảnh Lăng Vi các chờ Lý cô nương, muốn tìm Lý cô nương tâm sự một chút."

A Bảo cho nha hoàn mang mình đi thay y phục về Hạ Ngự hiên trước hướng Lạc Ninh quận chúa xin lỗi, trực tiếp cùng Yên Ngự rời khỏi Hạ Ngự hiên.

Vừa rời khỏi Hạ Ngự hiên, một nha hoàn chạy tới, thở hồng hộc nói: "Yên Ngự tỷ tỷ, bọn tỷ muội đều không rảnh tay, có thể hay không phiền tỷ giúp chúng ta việc gấp."

Nha hoàn này nói xong, Yên Ngự nhủ mảy, sau khi hỏi rõ ràng là việc Bình vương thế tử muốn đưa gì đó đến sảnh trước cho hắn, liền chần chừ nhìn về phía A Bảo.

A Bảo cười nói: "Nếu là việc của thế tử, người chỉ đường cho ta biết, ta tự đi tìm Lăng Vi là được."

Yên Ngự nghĩ nghĩ, nơi này là phủ Bình vương cũng không có gì nguy hiểm, đường cũng không phức tạp, chỉ đường cho A Bảo tự đi cũng không có vấn đề gì, liền đối với A Bảo chỉ rõ đường, để cho nàng tự đi qua tìm Giang Lăng Vi.

Đáng tiếc Yên Ngự dự đoán sai lầm, người nào đó thật ra là một kẻ mù đường, ngay cả chính A Bảo cũng không biết việc mình là người mù đường, dù sao từ nhỏ đến lớn, bên người chưa bao giờ thiếu người dẫn đường, chưa từng có kinh nghiệm lạc đường, thế là cô nương tràn đầy tự tin theo như Yên Ngự nói, đi qua một vòng hành lang, lại queo qua một tòa nhà, lại đi qua một cửa lớn, lại queo trái...

Chờ A Bảo đi một đoạn đường rất dài, trong lòng nói thầm, nơi ở của Giang Lăng Vi có phần quá hẻo lánh, chẳng lẽ người ở phủ Bình vương ngược đãi thế tử phi này?

Lại đi qua một đoạn đường, đi qua một vòm cửa nguyệt nha, A Bảo liếc mắt một cái liền nhìn thấy một đạo thân ảnh đứng bên cạnh núi giả hoang vu ở trong viện kia, cảm giác nhìn rất quen mắt, đang muốn chuẩn bị đi vào để hỏi đường, nam nhân bên dưới núi giả đột nhiên xoay người lại, một đôi lệ mâu như điện đâm tới.

Lúc thấy rõ mặt người nọ, thói quen tươi cười trên mặt A Bảo trở nên cứng ngắc, cảm thấy thất lưng lại có chút đau, làm cho A Bảo lần nữa ý thức được, bóng ma trong lòng mình thực sự có khả năng sẽ đi theo nàng cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

A Bảo nơm nớp lo sợ, lực sát thương của tầm mắt sắc bén tại nơi vắng vẻ này thật kinh khủng, làm nàng không khỏi nhớ tới những cơn đau cực kỳ tàn ác lúc đêm khuya vắng người không ai giúp đỡ, càng nghĩ càng cảm thấy thất lưng lại đau —— ại, thật muốn trực tiếp bỏ chạy.

Mặc dù rất muốn chạy, nhưng A Bảo vẫn cảm giác nếu mình thật sự chạy hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, loại trực giác này quá thật, chỉ có thể ngơ ngác một chút, mới cẩn thận rảo bước tiến vào trong viện, cách khoảng hai mươi thước, thì lễ với nam nhân bên trong viện.

"Tham kiến Tán vương điện hạ."

Tán vương nhìn người hận không thể đem đầu chôn vào ngực, mâu quang sắc bén, đột nhiên nói: "Thất lưng còn đau?"

"... Không đau!" A Bảo khó khăn nghẹn ra một câu như vậy.

"Rất tốt!"

Rất tốt cái mông a! Nàng một chút cũng không tốt! Cả người cũng không tốt ! ! !

Kiên trì đợi một lúc, phát hiện đối phương lại đứng trơ ra , A Bảo có loại cảm giác suy sụp, cuối cùng cố lấy dũng khí nói: "Thần nữ không quá rầy nhả húng của điện hạ, cáo từ trước."

Lại phúc phúc thân, A Bảo cố lấy can đảm, không chờ nghe đối phương trả lời, cúi thấp đầu xoay người liền hướng về hướng cũ mà trở về.

Chờ ra khỏi viện, hơi tăng nhanh tốc độ, sau khi quẹo qua một hành lang, trực tiếp chạy trốn.

Cuồng cuồng chạy, cũng không biết chạy bao lâu, A Bảo rốt cuộc dừng lại, tìm đập nhanh lợi hại, khom người hai tay chống đầu gối, thở hổn hển. Chờ hơi thở chậm rãi lại, A Bảo lấy ra khăn tay ở bên hông lau mồ hôi, sau đó đưa tay sửa sang lại trăm cái đầu búi vì chạy mà sai lệch, nghi hoặc nhìn bốn phía, hình như nàng chạy một đường, cũng không có nhìn thấy hạ nhân phủ Bình vương, tuy biết hôm nay nguyên nhân là vì ngày sinh của Bình vương thái phi, đại bộ phận người hầu đều được điều đến tiền viện đi hỗ trợ , nhưng là không đến nỗi vắng người như vậy?

Bởi vì nguyên do gặp Tấn vương, A Bảo cũng không dám đi loạn , hướng phía trước nhìn quanh, chờ đợi hạ nhân Bình vương phủ dẫn đường giúp cho nàng. Sau một lúc lâu, rốt cuộc nản lòng, nếu không có ai, đành phải chính mình tiếp tục tìm đường.

A Bảo đi loanh quanh vòng vo, đột nhiên hừ hừ thực thực nhìn thấy sân viện lúc trước, biểu tình trên mặt cứng đờ, thầm nghĩ sẽ không xui xẻo như vậy đi? Nghĩ như vậy, nàng vừa ló đầu nhìn ——

A Bảo đối với thời thế này vô cùng đau khổ tuyệt vọng! Chẳng lẽ nàng thật là một người mù đường sao? Bề ngoài như thế thật gạt người mà! >__< .

Lần này nam nhân bên cạnh núi giả cũng không có đứng ở nơi đó, mà là dựa vào hòn giả sơn ho khan, vừa mới quay mặt nhìn lại, đầu A Bảo vừa ló vào tầm mắt, vừa vận hai người bốn mắt nhìn nhau.

Quá xấu hổ!

Yên lặng một chút, thấy người nọ lại bắt đầu ho, A Bảo do dự một chút, vẫn là đi vào, lần này cách hắt mui mũi, giống như quan tâm hỏi: "Điện hạ không có sao chứ?" A Bảo quả thật hận chết lòng tốt của mình rồi, loại này thời điểm không phải hẳn là khách khí hỏi thăm một tiếng liền đi sao? Nhưng mà xét thấy nam nhân này có lòng tốt giúp nàng điều trị vết thương trên thắt lưng —— mặc dù nàng cảm thấy mình không cần —— A Bảo làm đủ cấp bậc lễ nghĩa, quan tâm hỏi một câu.

"Không có việc gì!"

A Bảo mím môi, nhìn vết máu bên môi hắn, làm tăng thêm mấy phần nhu hòa trên gương mặt không chút biểu tình kia, không còn lãnh ngạnh giống như đầu đá nữa. Hắn đã nói không có việc gì, nàng cũng lười để ý tới , chần chờ một lúc, lại nói: "Điện hạ, thần nữ giống như lạc đường, làm phiền điện hạ có thể chỉ dẫn đường thần nữ một chút." Nói , còn có chút xấu hổ, lo lắng hắn hiểu lầm là nàng chạy trốn về, vậy thật thảm.

May mắn, Tấn vương người này biểu tình không nhiều, bình thường gương mặt một bộ biểu tình lạnh lùng vô tình người lạ chớ gần, cũng không nhìn ra trong lòng hắn đang suy nghĩ gì, ngược lại thì nàng rất nhiều xấu hổ, hi vọng hắn tiếp tục giữ vững.

Tấn vương đứng thẳng thân thể, khi A Bảo đang căng thẳng thần kinh, đi tới, nói: "Bản vương cũng đang muốn rời khỏi nơi đây."

Chờ tới lúc Tấn vương đi tới cửa, A Bảo còn đang ngây ngốc, đợi hắn quay đầu lại liếc mắt qua đây, ánh mắt kia quá đáng sợ, A Bảo sợ run cả người, lập tức cúi gập, trong lòng có chút thấp thòm, những vẫn là ngoan ngoãn theo hắn mà đi, nhìn tấm lưng hắn thẳng tắp thon dài, trong lòng suy nghĩ hắn có phải bị thương rất nặng hay không, lúc này khi hắn đi ngang qua, có thể nghe thấy được mùi máu tươi nhàn nhạt, phối hợp với mùi thuốc trung y nồng nặc, có thể thấy bị thương không nhẹ.

Đi khoảng thời gian một chung trà, cuối cùng dần dần nghe thấy tiếng người , cũng nhìn thấy vết chân. Những hạ nhân nhìn thấy bọn họ một trước một sau cách một khoảng cách đi tới đều có chút kinh ngạc, A Bảo cũng đồng dạng tâm cảm bất an, da đầu muốn nổ tung, mấy lần muốn mở miệng cáo từ rồi đi, thế nhưng bóng lưng nam nhân phía trước không có chút nào tạm nghỉ, làm cho nàng mấy lần mất cơ hội mở miệng.

Khi bọn họ đi tới một góc của hành lang, liền nhìn thấy trước mặt hai nam tử mặc y phục phú quý mà đến, đi theo phía sau là hai tên tùy tùng.

"Ngũ hoàng huynh?"

Hai nam tử dung mạo xuất sắc nhìn thấy Tấn vương đi tới đều có chút kinh ngạc, đối với hạ nhân thỉnh an xung quanh đi qua chỉ là tùy ý khoát tay áo.

"Ngũ hoàng huynh, người vừa rồi đi đâu thế? Chỉ chớp mắt liền không thấy tăm hơi, Bình vương thúc còn tìm huynh đó." Một nam tử có khí chất cao quý phe phẩy cây quạt hỏi. Quạt kia là quạt được làm bằng gỗ tử đàn, trên mặt quạt là một bức tranh Giang Nam mưa bụi, đề có câu thơ, thoạt nhìn rất có tình thơ ý họa, được nam tử tuấn mỹ cao quý như vậy phe phẩy, không mất phong nhã.

"Ồn ào." Tấn vương tiếc chữ như vàng.

Hai nam tử trẻ tuổi nghe xong, không khỏi bật cười, cảm thấy này thật đúng là tác phong của Tấn vương, không thích ồn ào, đối với những địa phương náo nhiệt cũng không ở lâu, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

A Bảo nghe thấy âm thanh hạ nhân thỉnh an, biết hai người này là Ninh vương và Tề vương, thấy bọn họ nói chuyện lúc ngưng, hợp thời tiến lên mấy bước, cúi đầu thỉnh an: "Thần nữ gặp qua Ninh vương điện hạ, gặp qua Tề vương điện hạ, thỉnh an hai vị điện hạ."

Tề vương Tiêu Lệnh Khê năm nay vừa mới nhũc quán, sinh ra tuấn dụng như ngọc, nhìn qua chính là một mỹ nam tử hiếm có, cùng Tấn vương có vài phần tương tự, một thân khí chất phú quý kiêu căng, thật hợp với thân phận hần là đông cung hoàng tử, phe phẩy cây quạt thoát nhìn giống như là một công tử văn nhã xuất thân gấm vóc. Ninh vương Tiêu Lệnh Điền nhỏ hơn nửa tuổi so với Tề vương, dung mạo tuấn mỹ không bằng mấy vị huynh đệ, nhưng tướng mạo cũng đường đường, khí chất nội liễm tao nhã.

Tề vương và Ninh vương nhìn thấy A Bảo tiến lên thỉnh an đều có một chút giật mình, bọn họ đều thấy qua hình vẽ A Bảo, tự nhiên biết thân phận của nàng, bất quá cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ nói: "Người là..."

"Thần nữ là Ngũ cô nương Uy Viễn hầu phủ."

"Thì ra là ái nữ của Trần Bắc tướng quân." Tề vương khẽ cười một tiếng, liếc nhìn Tấn vương, ngón tay vuốt ve chiếc phiến trong tay, ý vị không rõ hỏi: "Người tại sao đi theo phía sau của ngũ hoàng huynh ta?"

A Bảo phát hiện ánh mắt của ba người đều rơi xuống trên người mình, lập tức cảm thấy áp lực như núi lớn, đặc biệt sau khi biết Tề vương và Ninh vương nhìn trộm năng lực của cha nàng có ý định cưới nàng làm phi, A Bảo đối với hai vị vương gia này hận không thể kính nhi viễn chi (kính trọng nhưng không gần gũi), nhớ tới lúc trước ở Hạ Ngũ hiền bị chúng quý nữ thế gia kia mất lạnh tương đãi, trong đó có cô nương Kim gia và quận chúa Hoài Nam vương, nguyên nhân đều là vì hai người này, rõ ràng một người là thanh mai trúc mã cùng Kim gia cô nương, một người cùng Hoài Nam quận chúa chuyện tốt sắp tới, đảo mắt lại chạy đi cùng Chính Đức để nói muốn lấy nàng làm phi, đây không phải chỉ hại người thôi, cả hai đều là tra nam không giải thích được!

"Thần nữ muốn đi Lăng Vi các tìm Bình vương thế tử phi, tỷ nữ dẫn đường có việc rời khỏi, lúc đầu thần nữ là tự mình đi, nhưng lại không cẩn thận lạc đường, tìm rất lâu vẫn không tìm được đường ra, xung quanh lại không có người, gấp đến độ không được, sau lại may mắn gặp được Tấn vương điện hạ, nhờ phúc điện hạ, hảo tâm mang thần nữ rời khỏi." A Bảo cân nhắc tìm từ giải thích, cố gắng đặt làm cho người khác không có không gian gì tưởng tượng.

Chỉ tiếc A Bảo đánh giá thấp hai tra vương tâm tư thâm trầm trước mắt, nghe nói như thế, bọn họ thoáng cái liền ngấm ngầm bàn luận, hoài nghi nhìn Tấn vương, cảm thấy một người tâm địa ác độc lại lãnh khốc vô tình sẽ không hảo tâm như vậy chỉ đường cho một tiểu cô nương, nếu là tình huống bình thường, quân người trực tiếp chết ở nơi đó, hần cũng sẽ không bỏ thí một cái liếc mắt. Đặc biệt nam nhân này quả thực không thể xưng là nam nhân, dường như không giống như nam nhân bình thường, nữ nhân ở trong mắt của hần chính là không khí, hết thấy không nhìn. Tuổi lớn như vậy, cũng chưa từng nghe nói hần đối với nữ nhân nào động tâm tư, ngay cả năm đó cùng nữ dạy chuyện người lớn cũng đều bị hần trực tiếp ném ra khỏi cung, làm cho phụ hoàng bọn hần giận dữ, nhưng chết cũng không đổi, làm hại bọn họ muốn đưa nữ nhân cho hần mượn hơi hần để hần còn theo phe thái tử cũng không có cách nào, xương cứng thật sự là quá khó gặm.

Chẳng lẽ... Ngũ hoàng huynh cũng coi trọng năng lực Lý Kế Nghiêu, muốn cưới Lý Minh Cẩm làm phi? Hoặc là kỳ thực hần kiếp này nghĩ muốn làm hòa thượng, với hần mà nói cưới ai cũng không sao cả, dù sao nữ nhân chính là bày biện, cho nên vì thái tử mượn hơi Lý Kế Nghiêu mà cưới Lý Minh Cẩm sao?

Ninh vương rũ mắt, trên mặt tao nhã mỉm cười không đổi, Tề vương trong lòng có chút phần nộ, không vui nhìn Tấn vương, thầm nghĩ thái tử có cái gì tốt, làm cho nam nhân này giống như trung khuyến vậy, không tiếc vì thái tử xuất toàn lực?

Tâm tư hai vị vương gia tương đồng, đều cảm giác mình nghĩ đúng, đang chuẩn bị nói cái gì đó, lại thấy Tấn vương lạnh lùng nhìn qua, hai người lập tức xụ xuống, khó có thể thừa nhận cái ánh mắt đó như là ác quỷ từ Tu La địa ngục treo đến nhân gian, coi như là huynh đệ, có đôi khi cũng khó mà thừa nhận ánh mắt tàn nhẫn của hần, càng không nói đến những thủ đoạn tàn nhẫn của hần.

"Các vị điện hạ, nếu không có việc gì thần nữ cáo lui trước!" A Bảo lại phúc phúc thân nói.

"Chờ một chút!" Tề vương đem cây quạt đưa đến, chỉ địa phương cách A Bảo xa xa, trên mặt cao quý tuấn mỹ lộ ra nụ cười mê người, nói: "Ở đây cách Lăng Vi các còn có một đoạn xa, một mình nàng lại đi lạc đường thì làm sao bây giờ? Vừa vặn, bản vương cũng muốn đi Lăng Vi các tìm Bình vương thế tử, không bằng tiễn người một đoạn đường."

Tề vương nhìn A Bảo, càng xem càng hài lòng, bộ dáng dịu dàng ôn thuần, có một cha tốt, cưới nàng làm chính phi là thích hợp nhất. Về phần trước kia vốn định muốn lấy biểu muội Kim Cảnh Hi, mặc dù cũng tốt, nhưng là hần cũng biết có đại ca của hần là thái tử ở phía trước, Anh quốc công tuyệt đối sẽ ủng hộ thái tử, cưới biểu muội thanh mai trúc mã tác dụng không lớn, còn không bằng hiện tại cưới đối tượng có nhà mẹ đẻ xuất lực vì hần.

Đa đầu A Bảo run lên, trực giác cự tuyệt nói: "Không cần, thần nữ có thể tìm người dẫn đường, không nhọc Tề vương điện hạ."

Tề vương không vui nói: "Người cự tuyệt bản vương như vậy, không phải là coi thường bản vương ư?" Nói xong, trong lòng cũng tức giận A Bảo không biết điều, hần đường đường trung cung hoàng tử lại dẫn đường cho con gái của một người lỗ mãng, còn dám cả gan ghét bỏ!

A Bảo cảm thấy, người của Tiêu gia bất kể là nam nữ đều đặc biệt đáng ghét, quả thực so với nữ nhân còn muốn càn quấy hơn!

Ngay lúc Tề vương nhất quyết không tha, một giọng nói vang lên: "Câm miệng!"

Tề vương trẻ miệng, ủy khuất nói: "Ngũ hoàng huynh..."

Ninh vương nhú nhú mày, không nói gì.

Tần vương lãnh đạm nhìn hấn, "Như con vịt, ồn ào, không ra gì!"

"..."

Tề vương bị đá kích, sụp đổ nhìn Tần vương, tựa hồ không dám tin hoàng huynh nhà hấn nói hấn như vậy, nói hấn đường đường trung cung hoàng tử là con vịt ồn ào.

A Bảo cúi đầu, ghen cợt đến thiếu chút nữa thất ruột, quả nhiên là ác nhân tự có ác nhân trị. Lục hoàng tử vì là con vợ cả, trừ thái tử, trong tất cả hoàng tử thân phận của hấn là tôn quý nhất, các hoàng tử đều tránh đi, có thói quen làm theo ý mình, cực ít có người có thể làm cho hấn đề vào mắt, trong thiên hạ này, trừ Chính Đức đế, thì Tần vương là người có thể làm cho hấn thu lại một chút. Đương nhiên, việc này cũng bởi vì danh tiếng của Tần vương tàn nhẫn dọa đến hấn, làm cho hấn có ám ảnh trong lòng.

Lúc này, A Bảo cũng nhân cơ hội cáo từ, không cho Tề vương lại có cơ hội mở miệng, làm lễ xong liền rời đi.

Chờ sau khi rời khỏi tầm mắt của ba vị vương gia, A Bảo xoa xoa trán đỏ mồ hôi, cảm thấy chuyện lúc trước thực sự là quá khảo nghiệm trái tim, hao phí quá nhiều tinh thần lực, có loại cảm giác mệt mỏi.

Giữa lúc A Bảo muốn tùy tiện bắt một hạ nhân hỏi đường, Yên Ngừ thờ hồng học đã tìm tới, vừa thấy được nàng, Yên Ngừ sắp nhanh muốn khóc, nhào tới nói: "Cô nương tốt của ta ơi, nô tỳ rốt cuộc tìm được ngài, ngài không xuất hiện nữa, nô tỳ sẽ phải lấy cái chết tạ tội."

A Bảo thấy nàng vừa thờ hồn hèn vừa mệt, cảm thấy không nỡ, vội nói: "Thật xin lỗi, ta lúc trước lạc đường, thật vất vả mới đi đến nơi đây."

Yên Ngừ chậm rãi điều hòa hơi thở, mang theo A Bảo hướng Lăng Vi các đi, vừa đi vừa dò hỏi lúc trước A Bảo chạy đi nơi nào, nàng đi đưa đồ xong trở về Lăng Vi các, phát hiện A Bảo còn chưa tới, thực sự là gấp chết nàng, lại mau chóng chạy đi tìm người. Chờ nghe xong lời A Bảo, Yên Ngừ hơi nhú mày, hiểu rõ nói: "Lý cô nương hấn là không cẩn thận đi tới đông viện bên kia, đông viện kia là vùng hoang vu xưa nay, địa hình lại phức tạp, bình thường đều không có người, người hầu hạ nhân cũng ít, hôm nay hạ nhân đều bị vương phi gọi vào tiền viện hầu hạ... Lý cô nương không gặp được chuyện gì chứ?"

"Ách... Gặp được ba vị vương gia."

Yên Ngừ tùy ý hỏi: "Là Tần vương, Tề vương, Ninh vương điện hạ đi? Hôm nay thái tử và mấy vị điện hạ đều tới, nô tỳ còn sợ cô nương không cẩn thận cùng mấy vị điện hạ tình cờ gặp, không có việc gì là được."

A Bảo mím môi cười cười, không có sửa lời Yên Ngừ.

Một hồi lâu, rốt cuộc đi tới Lăng Vi các.

Lăng Vi các vốn cũng không phải gọi là Lăng Vi các, mà là Bình vương thế tử vì lấy lòng Giang Lăng Vi cho người sửa tên. A Bảo vừa tới thiên sảnh Lăng Vi các, liền nghe đến một đạo âm thanh ăn nói khép nép: "... Nàng yên tâm, ta nghe hạ nhân nói, Lạc Ninh tiện chân kia chọc giận nàng, ngày mai ta sẽ tổ mẩu thu thập nàng, A Vi đừng nóng giận a..."

"Thiếp thân không tức giận!" Giang Lăng Vi thanh âm có chút nhẫn nại.

"Nói vậy, ta nghe xong cũng tức giận, nàng sao có thể không tức giận đâu? A Vi đừng tức giận, ta nhất định sẽ cho trút giận nàng, nàng..."

"Câm miệng!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 32

Edit: Nguyên Anh

A Bảo đứng ở một bên chờ, Yên Ngừ đi vào thiên sảnh, bẩm báo: "Thế tử phi, Lý cô nương tới."

"Lý cô nương nào? Tới làm gì? Có phải A Vi muốn xử lý nàng ta? Yên tâm đi, giao cho ta, ta sẽ vì nàng mà trút giận."

Khỏe miệng A Bảo co quắp, giọng nói gã nam nhân này tính ra cũng dễ nghe thế nhưng trong lời nói lại tràn đầy vẻ lấy lòng nịnh nọt ngay cả nàng cũng có chút không muốn thấy mặt, mà Giang Lăng Vi ghét nhất là loại đàn ông nhu nhược cùng dạng nói loạn không chủ kiến, có thể nghĩ được gã nam nhân này cực lực lấy lòng Giang Lăng Vi nhưng ngược lại khiến nàng ta vô cùng khó chịu.

Đương nhiên, Giang Lăng Vi là một người thông minh, đã tranh luận thư, nàng cũng sẽ không trực tiếp phát giận tự đẩy mình vào vị trí bất lợi, chỉ nghe nàng nhún vai nói: "Là Lý cô nương của Uy Viễn hầu phủ, hảo tỷ muội của thiếp, lúc trước nàng ta ở trong cung bị thương, thiếp thân có chút lo lắng cho nàng, liền mời đến trò chuyện."

"À, thì ra là tỷ muội tốt của A Vi, còn không mau mời nàng ta tiến vào?"

"Dạ."

Yên Ngữ đáp lời, ra thiên sảnh, cười nói cùng A Bảo: "Lý cô nương, thế tử và thế tử phi cho mời."

A Bảo theo Yên Ngữ đi vào, vừa vào cửa liền nhìn thấy một đồng thịt mỡ mập mạp trắng trẻo ngồi trên ghế thái sư, tuy là đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi nhưng mà với khối thịt mỡ kia vẫn có chút giật mình. Đương nhiên, công phu đeo mặt nạ của nàng không phải thấp, trong lòng thật sự khiếp sợ, nhưng trên mặt vẫn bình lặng như thường, yên lặng tiến lên sẽ phải hành lễ, bị Giang Lăng Vi trực tiếp kéo lại.

"Giữa chúng ta không cần những lễ thức xã giao này."

Đầu heo bên kia cứ gạt đầu liên tục, "Đứng... đứng... đứng, A Vi nói đúng." Cái đồng thịt mỡ kia không chớp mắt nhìn chăm chăm người đang vào, thấy nàng cúi thấp đầu, kính cẩn mà đứng mức, trên mặt không có lộ ra vẻ ghét bỏ gì, cảm thấy hải lòng cực kì, cảm thấy quả nhiên là tỷ muội tốt của A Vi, đều thiện lương như A Vi

Theo góc nhìn của A Bảo có thể nhìn thấy chân mày Giang Lăng Vi giật giật, cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Giang Lăng Vi liếc đến cái đồng thịt mỡ đang ngồi bên cạnh, nói: "Bên ngoài đang bẽ bộn, hay là thế tử trước ra giúp đỡ phụ thân chào đón khách nhân đi."

Bình vương thế tử lắc lắc đầu, mỡ heo trên mặt cũng theo đó mà rung động, chen chúc nhộn nhạo làm cả khuôn mặt nhìn không ra ngũ quan, thật sự là khảo nghiệm thị giác người nhìn mà, "Ta mới không cần đi, không có gì thú vị, không sức lực, có nhị đệ và tam đệ ở đó là được, bọn họ có thể chiêu đãi tốt với khách nhân."

A Bảo trong lòng nhủ mày, làm thế tử, ngay sinh thân của tổ mẫu thân yêu, cũng không đi giúp tiếp đón tân khách, trái lại ở trong này lười biếng, thực sự không tốt mà?

Nghĩ như vậy, A Bảo nhìn về phía Giang Lăng Vi, lại thấy trong tròng mắt dịu dàng kia lại lóe lên vài tia tàn bạo, xoay mặt lại xinh đẹp cười nói: "Thế tử lời này cũng không thỏa đáng, hôm nay là sinh thân của tổ mẫu, chàng là trưởng tử trong phủ, lại là thế tử gia, cần phải gánh trách nhiệm chứ. Hơn nữa tổ mẫu thương yêu chàng như vậy, chàng lại đành lòng nhìn người khác bận rộn vì sinh thân của tổ mẫu, còn mình thì lại núp một góc để lười nhác hay sao?"

Bình vương thế tử nhìn khuôn mặt tươi cười của Giang Lăng Vi, trái tim nhảy thình thình, nuốt nuốt nước miếng, rất nhanh liền bị sắc đẹp lừa dối rồi.

Bình vương thế tử vừa đi, Giang Lăng Vi liền kéo A Bảo ngồi cùng, nha hoàn dâng trà lên, tự động lui đến ngoài cửa coi chừng, nếu có ai tiếp cận, các nàng nhanh chóng báo lại, cũng dành cho A Bảo cùng Giang Lăng Vi không gian riêng tư trò chuyện, không sợ người khác nghe lén.

Hai người vẫn là tỷ muội tốt giống như năm đó chưa xuất giá, chỉ là Giang Lăng Vi thần sắc nhàn nhạt, nhìn không ra buồn vui.

"Gần đây có khỏe không?" A Bảo lấy một khối mật đào bày trên bàn ăn.

"Có được không cứ như vậy." Giang Lăng Vi trực tiếp chuyển sang khuôn mặt tươi cười, có chút xấu xa hỏi: "Thật ra sau khi gả qua đây, thấy so với dự đoán có vẻ tốt, thái phi là một hiền lễ, thế tử so với tưởng tượng ta mà nói, chỉ đông không dám hướng tây, mù quáng nghe lời, đánh hấn cũng không dám hé răng cáo trạng, thật sự là không có chủ kiến. Còn lại chuyện phiền lòng đó là vương gia quá thiên vị, vương phi lòng muông dạ thú, hai huynh đệ và muội muội coi thường thế tử, dẫn đến cả ta nhìn cũng không thuận mắt, thường bày trò phá ta, bất quá cũng không dám trái ý thái phi một câu."

Thế này mà gọi là tốt sao? A Bảo đột nhiên cảm thấy mật đào trong tay không còn ngọt nữa.

Giang Lăng Vi liếc nàng một cái, thấy mặt nàng tỏ vẻ u sầu, không khỏi oán trách: "Mẫu thân ta vừa rồi có đến thăm ta, vừa khóc một hồi, đừng nói cả người cũng muốn khóc à?" đối với chuyện mẫu thân một hồi khóc lóc, Giang Lăng Vi cũng cảm thấy bất đắc dĩ...

Cũng bởi vì Trung Dững bá phu nhân đến, thái phi thương nàng, nên không đành lòng để nàng theo bên cạnh, Giang Lăng Vi mới có thể tranh thủ lúc rảnh rỗi gọi A Bảo qua đây nhờ to tâm sự tri kỉ, ai biết được Bình Vương thế tử bị nàng lừa gạt ra tiền sảnh cùng Bình Vương tiếp đón khách nhân lại chạy trở về. Khi biết Bình vương thế tử nói có hai đệ đệ ở đó, không cần hấn bận rộn, Giang Lăng Vi hận thiếu chút nữa quát chết hấn, rốt cuộc hấn là thế tử hay là hai đệ đệ kia là thế tử, thời điểm này rất thích hợp đi mở rộng mối quan hệ, kết giao quyền quý, vậy mà cái tên đầu heo này thế nhưng lại cảm thấy không thú vị chạy ngược về. Nếu không phải hôm nay là sinh thân của thái phi, không thích hợp động thù, Giang Lăng Vi thật sự là có khả năng dùng roi mà quát chết tên này.

A Bảo nhìn khuôn mặt thiên tiên của nàng nhuộm vẻ sát khí, trái tim nhỏ có chút không chịu nổi, vội hỏi: "Ta không thích khóc, sao có thể khóc chứ? Trái lại nghe người nói như vậy, có chút lo lắng cho người mà thôi."

"Lo lắng cái gì? Ta nhìn dễ khi dễ như vậy sao?" Giang Lăng Vi liếc nàng một cái, có mấy lời nàng không dám nói cùng người nhà, sợ bọn họ bận tâm, hơn nữa có khi vì những hành động lớn mật của mình dễ bị đau tim lắm, thế nào cũng sẽ lãi nhãi mãi, so với A Bảo thì không giống. A Bảo thoát nhìn tư tư vẩn vẩn, trên mặt thường lúc nào cũng tươi cười ôn hòa, nhưng lại là kẻ giả trụ ăn hổ, là nhân vật mạnh mẽ, tàn bạo đến mức trực tiếp đánh bay lợn rừng, ngay cả thích khách cũng bị nàng mang ghế mà tàn bạo tiêu diệt, nên cùng A Bảo nói rất nhiều, A Bảo không chỉ có thể hiểu được, làm cho Giang Lăng Vi nhận được kết quả ngoài sức mong đợi, liền mang A Bảo nàng trở thành tri kỉ.

Xem ra thì sự thật Giang Lăng Vi cùng phụ thân bảo bối của nàng rất giống nhau, đều dạng người có tư tưởng vượt mức quy định so với xã hội phong kiến, bọn họ còn có thể dưỡng thành những tư tưởng kì lạ, A Bảo cũng có chút kinh ngạc. Bất quá Lý Kế Nghiêu là nam nhân, hẳn có thể đem tư tưởng hóa thành hành động, Giang Lăng Vi lại không thể, chỉ có thể dùng dáng vẻ thanh cao, đạm nhiên như thiên tiên để che giấu tư tưởng khác người của mình, nghẹn nghẹn, liền nghẹn thành Ninja rùa, đặt cảnh giới bề ngoài tựa thiên tiên, hung tàn ẩn nấp bên trong, thật sự là lừa gạt người ta mà.

"Mấy ngày này ta coi như là nhìn hiểu, thế tử kia ngu xuẩn là do dưỡng thành. Mà hai đệ đệ kia của thế tử, nhìn thì mặt người dáng cầu, nội tâm một chút cũng không ít, gương gương mắt hổ nhìn chăm chăm vị trí thế tử, phỏng chừng rất thêm muốn ngôi vị thế tử tới tay mình, vương phi tự nhiên cũng hi vọng con mình là thế tử, cũng thôi gió bên gối Vương gia không phải ít. Ta dám khẳng định, nếu là thái phi ngày nào đó mất, vương gia lập tức sẽ thay người khác lên làm thế tử, kết quả tốt cho thế tử phi như ta thật sự rất nhỏ, bất quá nếu không tốt, thì hạ đường bài thôi." (ly hôn)

A Bảo vuốt ve chiếc vòng trên cổ tay, như có điều suy nghĩ, "Xem ra tình huống không ổn a..."

"Có khỏe không, thái phi thoát nhìn thân thể coi như là khỏe mạnh, hơn nữa bà sủng ái nhất chính là thế tử, liền đối vương gia cũng không giả tạo gì, huống hồ là vương phi, vương gia lại là người hiểu thuận, chỉ cần có thái phi ở đây, trong phủ đều tính yên lặng. Về phần thế tử..." Giang Lăng Vi hạ giọng, "Không nghe lời liền đánh hất!"

A Bảo nhìn nàng tựa thiên tiên nhưng hai má lại tràn sát khí, trong lòng vì Bình vương thế tử có chút sót, nhỏ giọng nói: "Người thực sự sẽ quát hất chứ?"

"Đương nhiên, roi cũng là người trước đây cho ta mà!" Giang Lăng Vi tỏ ra đáng vẻ ngự tỷ nữ vương nhìn A Bảo, làm cho A Bảo lộ ra vẻ mặt xấu hổ à, sau đó cười xuy nói: "Yên tâm, chỉ cần hẩn ngoan ngoãn nghe lời, ta tự nhiên sẽ hảo hảo đối hẩn, nói như thế nào hẩn hiện tại cũng là phu quân của ta, dự đoán kiếp này là duy nhất, luôn vì mình tìm đường lối ra, không thể ngây ngô phó mặc số mệnh, sống không tư vị."

A Bảo thấy nàng nói xong khát nước, liền ân cần rót chén trà cho nàng, Giang Lăng Vi thích ý so vai cùng A Bảo uống trà, sau đó nghĩ đến cái gì, lại nói: "Ta với Bình Vương thế tử cho đến bây giờ cũng chưa có viên phòng đâu."

"Phốc ——"

Mật đào trong miệng A Bảo đều phun hết ra, phun bắn cả y phục, vẻ mặt ngây ngốc nhìn cái cô nương thần nhiên kia, trong lòng co quắp, rất muốn nói, loại chuyện cũng nói với nàng được sao? Vì sao nàng một chút cũng không e lệ vậy? Dù cho hung tàn cũng muốn có mức độ thôi mà!

A Giang Lăng vi nhìn thấy bộ dáng không có tiền đồ này của nàng thật ghét bỏ, liền đứng dậy, cách xa nàng một chút.

Sau khi cho nha hoàn mang nước đến để A Bảo lau dọn sạch sẽ, Giang Lăng Vi không vui nói: "Giật mình như thế làm cái gì? Chẳng lẽ người không thấy được hai người chúng ta hình thể cách xa nhau quá nhiều sao? Nhờ ta bị đề chết làm sao bây giờ? Cho nên ta yêu cầu hẩn đi giảm béo, không giảm được không cho viên phòng!"

A Bảo thở dài, chẳng trách nàng ấy lại tìm mình nói, lời như thế là tuyệt đối không thể nói với Trung Dững bá hầu được, cho nên nàng sẽ thành đối tượng Giang cô nương thổ lộ. Vô lực nói: "Thái phi biết không? Tóm lại như vậy là không biết?" Nàng thật lo lắng cô nương này hung tàn quá, nhờ thái phi không thích nàng, đến lúc đó ở Bình vương phủ thực sự là tứ cố vô thân.

"Biết, bất quá thái phi không nói gì." Giang Lăng Vi cắn cắn môi, khóe mắt ửng đỏ, nảy sinh ác độc nói: "Người nói đúng, đòi ta còn dài, cũng không thể hồ đồ như thế! Ta không chỉ phải làm thế tử phi thật tốt, tương lai còn muốn lên làm vương phi, là đồ của ta không ai có thể cướp!"

A Bảo lấy khăn tay lau đi khóe mắt nàng ẩm ướt, ôm nàng vào lòng vỗ về.

Nói cho cùng, Giang Lăng Vi cũng bất quá là một tiểu cô nương mười sáu tuổi, là tiểu hài nhi được phụ mẫu cưng chiều mà lớn lên, dựa vào gia thế của nàng, gả vào danh môn, hôn nhân như ý là chuyện đương nhiên, thoáng cái hôn nhân không như ý, trở thành trò cười của người khác, phụ tử của mình chính là trò cười, lão ầu phu gia người người chăm chăm nhìn, không một ngày bớt lo, nàng trên mặt nhìn không để ý, kỳ thực trong lòng đã sớm cực kỳ khó chịu, không dám ở phu gia biểu hiện ra ngoài, cũng không dám để nhà thân sinh lo lắng, cuối cùng chỉ có thể bộc lộ nhỏ to cùng với tỷ muội cùng lớn lên từ nhỏ tới lớn của mình là A Bảo

Giang Lăng Vi yên lặng rơi lệ một hồi, dùng khăn tay lau khô nước mắt, A Bảo cũng giúp nàng chỉnh trang lại mặt mũi, rất nhanh liền không ai nhìn thấy ra khác thường.

"Quên đi, không nói ta, nói về người một chút đi? Lúc trước là người chọc người như thế nào? Đầu tiên là bị thương, về sau lại nghe nói Tề vương, Ninh vương đều hướng hoàng thượng tâu về nguyện ý đưa người vào cửa làm phi ..."

A Bảo gãi gãi đầu, vô cùng thành khẩn nói: "Kỳ thực ta cũng không biết."

"..."

Giang Lăng Vi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, xi trán nàng một cái, cả giận nói: "Người cũng cần thận giúp ta một chút, cần thận hoàng thượng cảm thấy người là tai họa, cầu dẫn được hai vị hoàng tử vì người mà tranh giành, tùy tiện giải quyết tử hôn người cho người khác, đến lúc đó có người khóc!"

A Bảo về mặt đau khổ, tâm nói hiện tại bị hai tên vương gia kia làm phiền, Uy Viễn hầu phủ cũng là đám lao phải theo lao, căn bản không dám tùy tiện cho nàng đính hôn, làm hại Xương Bình trưởng công chúa cũng chỉ có thể vào cung đi cầu Chính Đức để thăng thân tử hôn, mà không phải tự mình đến Uy Viễn hầu phủ cầu hôn, miễn cho hoàng hậu và quý phi đối đầu, vậy thì thật là quá mất lòng, nếu do Chính Đức để tự mình tử hôn, cũng không đắc tội với hai vị trong cung kia. Xương Bình công chúa chủ ý đáng đánh, không muốn đắc tội với người, nhưng là cứ như vậy, đối A Bảo mà nói, quả thực là đào hố người khác rồi.

Giang Lăng Vi sớm liền nghĩ đến điểm này, lập tức chỉ có thể thở dài, trong lòng vì A Bảo lo lắng. Chính nàng giả được không tốt, tự nhiên hi vọng tỷ muội tốt có một hôn sự mỹ mãn, mà không phải trở thành vật dùng để đầu đá hi sinh. Thế nhưng nàng mình bây giờ tình cảnh lại khôn, lại không giúp được gì nhiều cho A Bảo, thật bức chết nàng mà.

Hai người nói chuyện thời gian không lâu, rất nhanh liền có nha hoàn qua đây, nói là tịch yến bắt đầu, thái phi gọi Giang Lăng Vi ra ngoài.

A Bảo thấy người hầu hạ bên cạnh Bình Vương thái phi khách khí cùng Giang Lăng Vi, thực sự tin thái phi là đau lòng Giang Lăng Vi, chỉ cần trong phủ một ngày còn thái phi, Bình vương phi đối Giang Lăng Vi nếu không chấp nhận cũng không dám động.

Rất nhanh, hai người liền tới tiền viện nơi thiết tịch yến, A Bảo cùng Giang Lăng Vi tách ra, nàng đến cạnh các tỷ muội đang ở cùng Uy Viễn hầu phu nhân, mà Giang Lăng Vi thì trở lại bên cạnh Bình vương thái phi, hầu hạ Bình vương thái phi, tận tâm làm hết phận sự, so với Bình vương phi này chính kinh con dâu cao hơn điều, cộng thêm Bình vương thái phi há mồm cảm miệng đều là cháu dâu tốt, Bình vương phi sắc mặt càng lúc càng không được tốt.

Mọi người thấy Bình vương phi sắc mặt có chút cứng ngắc, chăm chú liếc mắt một cái, ai cũng không nói chuyện.

Tịch yến qua đi, Bình vương phủ còn mời giáo phường đến trong phủ đến hát hí khúc, mọi thứ đều hợp với lễ chúc thọ, mọi người vây quanh Bình vương thái phi mà ngồi, vừa xem diễn vừa chúc mừng lão nhân gia, Giang Lăng Vi từ đầu đến cuối bị thái phi kéo cùng đi bên cạnh, liên tục bị thái phi hỏi, mỗi khi nói một câu liền chọc cho thái phi cười không khép miệng. vinh dự cỡ này đừng nói là Bình vương phi, mà ngay cả Lạc Ninh quận chúa cũng chưa chắc được hưởng qua.

Bởi vậy, trong mắt mọi người lão thái phi thương yêu nhất vẫn là tên thái tử đầu heo vụng về kia, mà ngay cả vị thế tử phi này cũng rất được yêu thương.

Bình vương phi hàm dưỡng rất tốt, trừ biểu tình cứng ngắc một chút, vẫn như cũ rất chuẩn mực trò chuyện vui vẻ cùng vị phu nhân tôn quý bên cạnh

A Bảo và các cô nương Uy Viễn Hầu phủ ngồi chung một nhóm với các cô nương chưa xuất giá, những cô nương này đều là xuất thân từ gia đình huân quý trong kinh, thân phận quý trọng, dựa theo phẩm cấp mà ngồi, mặc dù đã từng gặp qua, bất quá lại không thể nào quen thân được.

Lúc A Bảo ngồi xuống, phát hiện ngồi bên cạnh là một thiếu nữ, thiếu nữ xinh đẹp khuôn mặt đẹp tựa hoa mai, hơi hé lộ vẻ phi nộn trẻ con vô cùng đáng yêu, khí chất đoan trang thanh tao lịch sự, trên người lại có loại khí tức tài trí hơn người, lại mang theo chút tính hiếu thắng, cùng nàng đứng chung một chỗ, quang mang khí thế hoàn toàn áp quá những người khác. Hẳn là một đích nữ đầy sủng ái của một thế gia không tệ, mới có thể đường ra khí thế đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Edit: Tiểu Bông

Beta: Lạc Lạc

Nữ tử áo tím tự động ngồi cạnh A Bảo cười hữu nghị, trong lúc cô nương bên cạnh và nữ tử áo tím chào hỏi, biết vị này chính là tam tiểu thư Kim gia Anh quốc công, cũng là cháu gái bên nhà mẹ đẻ của đương kim Hoàng hậu, là biểu muội ruột thịt của thái tử và Tề vương, muội muội ruột của Kim Cảnh Giác —— Kim Cảnh Hi.

Bản về cấp bậc, Anh quốc công phủ còn cao hơn Uy viễn Hầu phủ một bậc, Kim Cảnh Hi nên ngồi ở cái bàn cao nhất này, nhưng nàng lại đi đến ngồi xuống bên cạnh A Bảo, động tác không có chút nào không ổn, khiến mọi người suy nghĩ nửa cho rằng vị trí của nàng vốn là ở chỗ đó.

Mọi người đều có chút kinh ngạc, có điều sau khi nhìn rõ người bên cạnh nàng là ai, đều lộ ra vẻ đương nhiên, cũng dựa theo thân phận mình vào chỗ ngồi, chỉ có Lý Minh Phượng vốn ngồi bên cạnh A Bảo bị đẩy sang một bên, bất đắc dĩ liếc nhìn Kim Cảnh Hi, cực kỳ lo lắng ngồi cạnh đám người Lý Minh Nghi.

Trên đài hí kịch đã bắt đầu, tiếng ngâm nga cất lên, A Bảo không có tí tế bào nghệ thuật nào, cũng nói không nên lời có dễ nghe hay không, có điều mười mấy năm nay nàng khổ luyện quen rồi, ở nơi đông người theo thói quen giả vờ tập trung tinh thần thưởng thức, dễ dàng lừa gạt mọi người.

A Bảo đang xem kịch uống trà, thiếu nữ áo tím bên cạnh nàng vừa chậm rãi thưởng trà vừa quan sát nàng, nhìn đến nỗi A Bảo cảm giác da mặt mình sắp cứng nhắc.

"Người chính là Lý Minh Cẩm?" Kim Cảnh Hi đột nhiên mở miệng.

A Bảo trầm nghĩ trò đùa bắt đầu rồi, rất tự nhiên xoay đầu lại, mỉm cười nói: "Đúng vậy."

Về mặt Kim Cảnh Hi rất lạnh nhạt, cảm xúc trong mắt hết sức phức tạp, tức giận lẫn không cam lòng, giọng nàng ta rất nhỏ, trong âm thanh diễn hí kịch, chỉ có hai người mới nghe được, nàng ta nói: "Ta vẫn nghĩ rằng Lệnh Khê biểu ca sẽ cưới ta làm phi, ta cũng luôn cố gắng học tập lễ nghi quy củ với nương, hi vọng bản thân có thể xứng với Lệnh Khê biểu ca."

Quả nhiên xem nàng là tình địch rồi. Trong lòng A Bảo có cảm giác không nhìn được, rất muốn nói cho nàng ta biết, mình thật sự không coi trọng tên vương gia cận kề Tề vương Tiêu Lệnh Khê thay đổi xoành xoạch kia, nàng ta hoàn toàn không cần bận tâm một người qua đường như mình.

"Nhưng, lúc trước vì người mà Lệnh Khê biểu ca đã đi cầu Hoàng Thượng tứ hôn, vì sao có thể như vậy? Rõ ràng trước đây hắn từng nói vương phi của hắn chỉ có thể là ta, chẳng lẽ ta làm chưa đủ tốt sao?"

"... Không, người làm rất tốt!" A Bảo chân thành nói, ngoại trừ thái tử phi, Kim Cảnh Hi chính là nữ tử đoàn trang quý khí nhất mà nàng từng gặp, Kim gia không hổ là thế gia đại tộc lâu đời, dạy dỗ con cái vô cùng nghiêm cẩn, Kim Cảnh Hi cũng là quý nữ thế gia vọng tộc tiêu chuẩn, phong thái này ngay cả công chúa cũng không sánh được.

"Đúng vậy, tất cả mọi người nói ta làm rất tốt. Nhưng Lệnh Khê biểu ca lại chọn người!" Nàng ta cúi đầu, nở nụ cười trào phúng trong lúc uống trà, giấu nỗi cay đắng và đau lòng trong nháy mắt đó, không muốn ở trước mặt người khác lộ ra bất kỳ điều gì khác thường. "Ta vốn không cam lòng, muốn nhìn xem người có năng lực gì khiến hắn vì người mà thay đổi chủ ý, vứt bỏ tình cảm nhiều năm của ta và hắn."

A Bảo gắp hạt dưa trên bàn, khẽ cắn mấy hạt.

Kim Cảnh Hi nhìn động tác cắn hạt dưa của nàng, lại nói: "Nhưng sau khi thấy người rồi, người căn bản không sánh bằng ta."

Khi A Bảo đang muốn chân chó khen nàng ta một tiếng thật tinh mắt, lại nghe nàng ta nói tiếp: "Không sánh bằng thì sao chứ, lòng dạ nam nhân thay đổi cũng không phải nữ tử có thể điều khiển được, vốn không cần bất kỳ nguyên nhân gì, chung quy..." Nàng lại nhấp ngụm trà che giấu cảm xúc, ngẩng đầu nở nụ cười xinh đẹp, đoàn trang hiền nhã, dịu dàng nói: "May là người xuất hiện, khiến ta hiểu rằng nam nhân này quả nhiên không đáng dựa dẫm, nữ nhân vẫn nên dựa vào chính mình. Vì vậy, hôm nay ta còn phải cảm ơn người."

A Bảo choáng váng!

Từ loli thuần khiết lương thiện biến thành nữ vương phúc hắc trong vùn vụt mấy giây, A Bảo chứng kiến quá trình chuyển biến tâm lý của một tiểu thư khuê tú cổ đại tiêu chuẩn, chẳng biết vì sao mơ hồ có cảm giác tội lỗi.

Có thể là A Bảo không cẩn thận biểu hiện ra cảm giác tội lỗi của bản thân, tuy chỉ trong tích tắc, nhưng xưa nay Kim Cảnh Hi rất biết quan sát sắc mặt, không nhìn được che miệng nở nụ cười, "Hiện tại ta có chút hiểu rõ vì sao Ngũ công chúa đối đãi người với ánh mắt khác, Bình vương Thế tử phi cũng giao hảo với người, người đúng là một người thú vị, người khác đều nói người thô bạo, đánh đá không thể tả, quả nhiên không thể tin lời đồn."

A Bảo tuy không biết nàng ta phát hiện ra cái gì, vẫn khách khí, nói: "Kim cô nương quá khen rồi."

"....."

Kim Cảnh Hi đột nhiên ngưng tay, rất muốn bắt nạt cô nương này, phát tiết cục tức ứ ứ, sao có thể phối hợp đến mức này chứ? Rõ ràng trông không a dua nịnh nọt cũng không khiêm nhường, nhưng lại kịp thời phản ứng thoải mái nhất, đồng thời khiến người ta hài lòng, cũng cảm thấy vô lực, bắt nạt nàng thì ngại mất thân phận, nhưng không bắt nạt trong lòng lại không thoải mái... Thật là khó chịu.

Kim Cảnh Hi âm thầm hít một hơi, mới đè nén nỗi kích động muốn rục rịch này, đoàn trang thanh tao lịch sự mỉm cười nói: "Mặc dù không biết sau này Lý cô nương sẽ thế nào, nhưng ta vẫn hi vọng Lý cô nương có thể tìm được lang quân như ý."

Lời này chẳng phải rất khôi hài sao? Trong lòng A Bảo co quắp, trên mặt vẫn treo nụ cười khéo léo, "Cảm tạ Kim cô nương chúc phúc."

Hai người nhìn nhau cười, tất cả lời muốn nói đều để trong lòng.

"....."

Cô nương bên cạnh luôn để ý các nàng, thấy hai người bắt đầu nói chuyện đến cuối cùng nhìn nhau cười, giống như hai tỷ muội vậy, cũng bị các nàng làm hồ đồ rồi. Lúc này Kim Cảnh Hi hẳn phải cảnh cáo tiểu tam Lý Minh Cẩm này, bảo nàng đừng si tâm vọng tưởng Tề vương chứ? Tại sao hai người có thể nhìn nhau cười, quên hết thù hận trời? Đúng là không hăng hái gì cả, xem ra Kim Cảnh Hi quả nhiên là khuê tú Kim gia, thủ đoạn quá lịch sự, nên nhờ cậy Hoài Nam quận chúa, hi vọng lực chiến đấu của nàng ta đừng mất tí, gọt nữ nhân đánh đá trong lời đồn kia một phen.

Đám người Lý Minh Phượng thấy cảnh này, hơi bất đắc dĩ nhìn nhau, thấy được sự bất đắc dĩ và thờ dãi trong mắt A Bảo. Xem đi, A Bảo có bản lĩnh này đây, ở chung với người nào, ít ai có thể ằm ỉ với nàng, bởi vì thật sự không có sức lực.

Ngày mừng thọ Bình vương Thái phi kết thúc trong cuộc "trò chuyện vui vẻ" giữa A Bảo và Kim cô nương.

Sẩm tối, mọi người dồn dập cáo từ rời đi.

Lúc Uy viễn Hầu lão phu nhân rời đi, Bình vương Thái phi kêu cháu dâu đi tự mình ra tiễn, khiến lão phu nhân cảm động một phen, ngoài miệng cười nắng bà lớn tuổi rồi còn già vò lung tung, hai lão nhân ở trước cửa người tới ta đi cười nắng vài câu, nhưng thể hiện một thứ tình cảm thuần túy.

A Bảo và mấy vị tỷ muội theo bên cạnh Uy viễn Hầu phu nhân, Lý Minh Nghi tri kỷ đỡ lão phu nhân, đứng bên cạnh A Bảo, hai thiếu nữ một xinh đẹp tuyệt trần, một xinh xắn đáng yêu, dào dạt sức sống, làm người ta yêu thích.

"Hai tôn nữ của người xinh đẹp quá, tràn đầy sức sống, ta có hai tôn tử, nếu người không chê, gả hai tôn nữ của người cho nhà chúng ta đi." Bình vương Thái phi triu mến nhìn Lý Minh Nghi và A Bảo.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mấy người ở đây đều hơi vi diệu, trong lòng Uy viễn Hầu phu nhân bắt đầu tính toán được mất. Lý Minh Nghi thì đỏ mặt, Lý Minh Nguyệt âm thầm xoắn khăn tay, hận không thể thế chỗ của Lý Minh Nghi, A Bảo cúi đầu tỏ vẻ ngượng ngập.

Lão phu nhân cũng hơi sững sốt, sau đó cười nắng: "Ta già rồi, chuyện của các cô nương không cần lão già này bận tâm, bọn nó còn có cha mẹ mà."

Lời này của lão phu nhân là cự tuyệt trá hình, Bình vương Thái phi nghe xong cũng không tức giận, chỉ đáng tiếc nhìn Lý Minh Nghi và A Bảo, tuổi hai cô nương này vừa vặn xứng đôi với hai tôn tử còn lại. Bình vương Thái phi vỗ vỗ tay lão phu nhân, nói thêm mấy câu, mới tiễn bọn họ rời đi.

Sau khi lên xe ngựa, lão phu nhân lộ vẻ uể oải, Uy viễn Hầu phu nhân ân cần tới gần nhẹ nhàng ấn huyệt Thái Dương cho bà thư giãn tinh thần.

Đột nhiên, lão phu nhân nói: "Hôm nay Cẩm nha đầu xảy ra chuyện gì? Sao gặp phải Tần vương?"

Uy viễn Hầu phu nhân nghe xong, sững sốt một phen, rất nhanh liền nhớ ra lúc này có người tới bẩm báo gì đó với Thái phi và lão phu nhân, lúc đó sắc mặt lão phu nhân có chút không tốt, chắc chắn là việc này rồi? Việc này bà cũng không biết, vì vậy giờ nghe lão phu nhân nói cảm thấy hơi kỳ quái, sao A Bảo có dính líu tới Tần vương chứ, vội vàng hỏi: "Nương, sao vậy?"

Lão phu nhân mím môi nổi nóng: "Danh tiếng của Uy viễn Hầu phủ suýt nữa bị nha đầu kia huỷ hết, lúc này có người nhìn thấy Cẩm nha đầu và Tần vương một trước một sau đi ra khỏi Đông viện của Bình vương phủ, còn đụng phải Tề vương và Ninh Vương, cũng không biết sao nha đầu này làm chuyện như thế, mấy nha đầu khác đâu đi qua đi lại như nó."

Uy Viễn Hầu phu nhân nghe xong, đắm chiêu, cười nói: "Nương nghĩ nhiều rồi, lúc trước Minh Cẩm có nói với con dâu, khi đó là Bình vương Thế tử phi gọi nó đến Lăng Vi các nói chuyện, nha hoàn dẫn đường có việc rồi đi, nó mới không cẩn thận lạc đường, sau đó nhờ Tần vương điện hạ có lòng tốt dẫn nó ra khỏi."

Lão phu nhân hơi nguôi giận, nói: "Tốt nhất như vậy! May là Bình vương Thái phi nể tình ta, không cho phép hạ nhân nói lung tung, nếu không việc này truyền đi, cho dù Cẩm nha đầu vô tội, cũng không tốt."

Uy viễn Hầu phu nhân thầm nhủ, mọi người ai cũng rất sợ chết, hẳn sẽ không dám bàn tán chuyện của sát tinh đó nhỉ? A Bảo và Tần vương? Trước giờ bà chưa từng nghĩ tới hai người này có thể ở chung.

*****

Suy nghĩ của Uy viễn Hầu phu nhân rất đúng, nhưng bà lại không biết rằng trên đời này có người muốn xuất giá đến phát điên rồi.

Sau khi mọi người rời đi, chỉ còn Thất công chúa ở lại Bình Vương phủ chơi với Nhạc Ninh quận chúa, bởi vì tâm tình không tốt, cũng không muốn hồi cung quá sớm, nhanh chóng từ chỗ nha hoàn của Nhạc Ninh quận chúa biết được chuyện A Bảo từng lạc đường ở trong phủ.

"Người nói cái gì? Ngũ hoàng huynh và Lý Minh Cẩm cùng nhau ra khỏi Đông viện? Còn gặp phải Lục hoàng huynh, Thất hoàng huynh?"

Nha hoàn kia gật đầu, nói: "Có vài người nhìn thấy, lúc đó nô tỳ trùng hợp ở đó cũng nhìn thấy, có điều Thái phi bảo ma ma tâm phúc bên cạnh tới truyền lời, không cho phép chúng nô tỳ nói lung tung." Nha hoàn nói xong, lộ ra vẻ vô cùng sợ hãi.

Thất công chúa nhin không được che miệng cười, đắc ý nói: "Quả nhiên là ý trời! Lần này Lý Minh Cẩm không muốn lấy Ngũ hoàng huynh cũng không được rồi! Ta đã nói mà, rõ ràng hai người này vô cùng xứng đôi!"

Nhạc Ninh quận chúa thoáng chần chờ, nói: "Như thế hình như không tốt?" Nàng từ mẫu thân biết được Thích quý phi muốn Ninh Vương dưỡng dưới gối bà cưới Lý Minh Cẩm, nếu để Tần vương cưới Lý Minh Cẩm, lôi kéo Lý Kế Nghiêu, thì quý phi chắc chắn sẽ không vui.

Thất công chúa trầm mặt, cuối cùng chậm chậm nói: "Có được hay không cũng do phụ hoàng định đoạt." Thất công chúa biết, bởi vì Tề vương và Ninh Vương nhúng tay vào, nên hôn sự của Lý Minh Cẩm không còn do Uy viễn Hầu phủ và Trấn Bắc tướng quân làm chủ nữa, vì không muốn Xương Bình công chúa và đám người Tề vương Ninh Vương vì chuyện của Lý Minh Cẩm mà náo loạn âm ỉ, phụ hoàng chắc chắn sẽ tự mình ra tay giải quyết việc này.

Hiếm khi Thất công chúa thông minh đột xuất, lập tức sai người tiết lộ việc này cho tiểu thái giám hầu hạ trong điện Thái Hòa, để hấn nhân tiện kể việc

này cho đại nội tổng quản Trương Kiệt.

*****

Chính Đức đế vốn dĩ quan tâm Bình vương Thái phi, một ngày sau khi kết thúc lập tức triệu Tổng quản thái giám Trương Kiệt tới Ninh vương phủ chúc thọ Thái phi, hỏi thăm tỉ mỉ sự việc ở lễ chúc thọ Thái phi.

Chính Đức đế đăng cơ không lâu, mẹ ruột liền mất, trong cung không có Thái hậu, thân phận lớn nhất chính là Bình vương Thái phi. Sau khi Bình vương xuất cung xây phủ, đón Thái phi ra ngoài phụng dưỡng, trường bối trong cung càng ít, những người khác đều có cấp bậc thấp hơn Thái phi. Chính Đức đế thân thiết với Bình vương Thái phi ngoại trừ bà có bối phận cao, còn bởi vì lúc trước khi ông còn là một hoàng tử, Bình vương Thái phi có ơn với mẹ con họ, nên trong lòng hết sức kính trọng vị trường bối này. Đáng lẽ muốn Bình vương Thái phi ở trong cung dưỡng lão, nhưng lão nhân gia bà hi vọng ở bên con trai, Chính Đức đế không muốn làm trái ý muốn của lão nhân gia, mới để bà xuất cung đến Bình vương phủ.

Chính Đức đế nghe Trương Kiệt báo cáo, biết sinh thần của Thái phi tổ chức vô cùng long trọng, trong lòng thoả mãn mấy phần, lại nghe nói Bình vương Thế tử hiểu chuyện, bồi Bình vương đi tiếp đãi khách mời, không khỏi khẽ mỉm cười, thầm nghĩ quả nhiên ông tử hôn Giang thị cho Bình vương Thế tử là đúng, Giang thị có danh tiếng tốt, lại còn là vợ hiền, nếu không phải tuổi quá nhỏ, ông đã tử hôn Giang thị cho thái tử rồi. Có Giang thị tài đức giúp đỡ, ông tin sau khi Bình vương Thế tử kế thừa Bình vương phủ, cũng sẽ không để Thái phi phải thất vọng.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe được Trương Kiệt báo cáo, Chính Đức đế nheo mắt, "Người nói cái gì?"

Trương Kiệt càng dè ép sống lưng, trên khuôn mặt trắng đầy đặn như Phật Di Lặc treo nụ cười mang ba phần hòa khí, nói: "Thật không dám gạt thánh thượng, nô tài cũng là nghe người ta nói, Tần vương điện hạ tự mình đưa ái nữ của Trần Bắc tướng quân bắt cần lạc đường trong Bình vương phủ đến tiền viện, sau gặp phải Tề vương điện hạ và Ninh Vương điện hạ."

Nụ cười trên mặt Chính Đức đế hoàn toàn biến mất, mặt không biến sắc vuốt vuốt ban chỉ xanh sẫm trên ngón tay.

Trương Kiệt thấy Chính Đức đế không nói lời nào, cũng không nói gì thêm, mà tỉ mỉ thêm trà vào chén trà đã cạn trên bàn.

Đột nhiên, Chính Đức Đế Hoàng đế nói: "Trương Kiệt, năm đó người đầu tiên đưa bé kia nhìn thấy, chính là Lý Minh Cầm đúng không?"

Nghe nói thế, Trương Kiệt sừng sốt một chút.

Trương Kiệt có trí nhớ rất tốt, đây là điều hắn tự hào nhất, trí nhớ tốt giúp hắn rất nhiều việc, cũng giúp hắn từng bước từng bước bò đến vị trí này, thậm chí rất nhiều lúc, mọi người đều quên mấy chuyện nhỏ, nhưng hắn có thể nhớ rõ rõ ràng trong đầu, cái này cũng khiến Chính Đức đế coi trọng hắn. Rất nhiều lúc, chỉ cần Chính Đức đế nói một chút, hắn lập tức có thể nhớ lại cận kề những chuyện sắp quên kia.

Trương Kiệt dè dặt nhìn Chính Đức đế, cẩn thận nói: "Đúng là như vậy ạ, nô tài còn nhớ, lúc đó Lý cô nương vẫn còn là một đứa trẻ nhỏ, theo Uy viễn Hầu phu nhân tiến cung tham gia lễ mừng thọ của hoàng hậu nương nương, không cẩn thận ở trong cung lạc đường, khiến Uy viễn Hầu phu nhân lo lắng không thôi, không ngờ Lý cô nương còn bé thế, lại có sức lực lạc đường đến chỗ đó." Trong lòng biết hoàng thượng không muốn nghe đến tên người con trai kia, Trương Kiệt cũng bỏ qua không nhắc tới.

Chính Đức đế rất lâu không lên tiếng, Trương Kiệt yên tĩnh đứng thẳng.

Hồi lâu, Chính Đức đế lẩm bẩm: "Quả nhiên là người lần đầu tiên gặp mặt, uống cho nó vô tri như tên ngốc vẫn ghi nhớ lâu như vậy... Trẫm hận nó, nhưng nó lại là con trai A Kinh... Thôi, cả đời trẫm không ưa nó, lần này để nó tạ tội nguyện một lần thì có làm sao?"

Trương Kiệt rũ mắt, làm bộ không nghe thấy lời này, trong lòng âm thầm lắc đầu, may là hắn chưa nhận lễ của Tề vương, Hiền vương, giúp bọn họ làm thuyết khách. Biết thân biết phận, làm tốt bốn phận mới là cách sinh tồn ở trong cung này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Không lâu sau lễ mừng thọ Bình vương Thái phi, Uy viễn Hầu phu nhận được thư nhà từ biên cương gửi về.

Lão phu nhân cầm lá thư trong tay, ngón tay run rẩy đến mức giống như mắc bệnh người già, vô cùng giật dử, giật đến mức không thở nổi, dọa các nhi tử và con dâu luống cuống tay chân.

May mà mấy năm này lão phu nhân thường xuyên bị chọc tức, nhanh chóng khôi phục bình thường. Sau khi ăn một viên Tĩnh Tâm hoàn, lão phu nhân ấn ấn trán, kêu lên một tiếng "Ta đau đầu", sau đó ném phong thư cho nhi tử cả, nhân tiện đuổi mấy người nhi tử ra Vinh An đường, đồng thời nói chuyện này để bọn họ đi giải quyết vị huynh đệ kia của họ.

Mấy vị đại lão gia bị oanh tạc rời khỏi, trong phòng chỉ còn mấy nàng dâu, lão phu nhân cũng không phải người hà khắc với con dâu, khoát khoát tay áo lưu lại con dâu lớn, để ba người con dâu khác rời đi.

Uy viễn Hầu phu nhân bưng trà được Từ ma ma trình lên cho lão phu nhân, nhẹ nhàng khuyên nhủ "Nương, ngài đừng tức giận, tứ thúc cũng chỉ lo lắng cho nữ nhi duy nhất, tấm lòng yêu thương của người làm cha thôi."

Lão phu nhân cười nhạt, "Chẳng lẽ trong thiên hạ cũng chỉ có hần làm cha sao, những người khác không phải cha ư? Nhìn xem có ai làm cha như hần không? Đó là nhi tử của hoàng thượng, có thể để cho hần chỉ chỏ phê bình không phải phu quân tốt, tuyệt đối không thể gả cầm nha đầu cho người đó, ta còn chưa nói gì, hần sốt ruột cái gì chứ . . . ."

Lão phu nhân càng nói càng tức, lại đấm ngực, dọa Từ ma ma cùng Uy viễn Hầu phu nhân vội vàng tiến lên xoa ngực cho bà, xoa dịu bà.

Chờ lão phu nhân vất vả mắng xong, bức bối cũng tiêu hết, đáng vẻ không thở nổi hoàn toàn không còn, hơi thở vững vàng, gò má hồng hào. Trong lòng Uy viễn Hầu phu nhân thầm gật đầu, quả nhiên bị tiểu nhi tử chọc tức quen rồi, nhiều năm vẫn tức giận như ngày nào, thân thể trái lại ngày càng khỏe mạnh, giọng cũng càng lúc càng lớn, thật sự không thể không kể công của Lý Kế Nghiêu.

Uy viễn Hầu phu nhân thức thời nói: "Nương, thật ra tứ đệ nói cũng phải, nếu không phải Tề vương Ninh Vương nhúng tay vào, thì hôn sự của Minh Cẩm đã được quyết định từ lâu."

Lão phu nhân thở dài, "Đạo lý này ai lại không biết chứ? Nhưng mà không chỉ có hai vị vương gia nhúng tay, sau lưng bọn họ còn có hoàng hậu nương và quý phi nương nương, khiến Cẩm nha đầu tiến thoái lưỡng nan, không biết nên gả nó cho ai mới tốt." Lão phu nhân nhấp ngụm trà, nói tiếp: "Hiện tại ta chỉ mong nhanh chóng quyết định chung thân đại sự của Cẩm nha đầu, tránh đêm dài lắm mộng."

Uy viễn Hầu phu nhân trầm nghĩ, đêm dài lắm mộng chỗ nào, rõ ràng bị tiểu nhi tử ở bên cương ẩm ỉ đến đau đầu đầu ảy chứ?

"Nương, chuyện này cứ như vậy cũng không phải cách, hay tìm người thăm dò ý của Hoàng thượng." Uy viễn Hầu phu nhân dò xét hỏi.

"Tìm ai?" Lão phu nhân lạnh lùng nhìn con dâu, cười lạnh: "Lão đại phù hợp nhất, nhưng chỉ sợ sảy một cái khiến cho hoàng thượng sinh nghi, nóng giận nhất thời gả Cẩm nha đầu cho người ta, sau khi lão tứ biết được lại ẩm ỉ đấy. Lúc này, động không bằng tĩnh."

Nếu đã hiều rõ, vì sao còn tức đến thế?

Uy viễn Hầu phu nhân tạm thời không nghĩ ra, không khỏi cau mày.

Lão phu nhân thông thả uống trà, đã tâm bình khí hòa lại.

*****

Ở một nơi khác, mấy vị đại lão gia bị oanh tạc đi ra nhìn nhau một cái, lắc đầu cười khổ, xem ra bây giờ tứ đệ tốt của bọn họ có suy nghĩ không bình thường đã thăng hoa đến mức người bình thường không thể hiểu nổi.

"Đại ca, làm sao bây giờ?" Nhị lão gia hỏi.

Tam lão gia và ngũ lão gia cùng lúc nhìn về phía Uy viễn hầu.

Uy viễn hầu nhìn bức thư trong tay, hồi lâu mới thở dài, nói: "Còn có thể làm sao, lão thái thái vì chuyện này mà tức giận, làm huynh trưởng tất nhiên phải viết thư mắng hần, để hần biết làm con thì chữ hiếu nên viết thế nào."

Uy viễn hầu quang minh chính đại nói, nhưng thấy ba huynh đệ còn lại đều sững sờ, trước kia lúc gặp chuyện như vậy, không phải lão đại trước mặt đều ba phải à? Sao bây giờ lại muốn dạy dỗ đệ đệ không nghe lời này?

Vẫn là ngũ lão gia thông minh, nhanh chóng hiểu được ý đại ca, lập tức thay đổi vẻ mặt, vô cùng quang minh chính đại nói: "Đại ca nói đúng, bây giờ tứ ca quá kích động không bình tĩnh, mới chọc nương tức giận như vậy, nên bình tâm một chút. À, ta nhớ kho thuốc trong nhà vẫn còn một ít nắm linh chi, trước đây ta đi làm ăn ở phía bắc có được, hay lấy ra bồi bổ thân thể cho nương."

Uy viễn hầu tỏ ra cảm động: "Ngũ đệ có lòng."

"Chỉ cần nương khỏe mạnh, tất cả đều không quan trọng."

". . . . ."

Nhị Lão Gia, Tam lão gia: O □ O, bài ca này chui đâu ra thế?

*****

Trong Bảo Hàm viện, A Bảo giống như ghen hờn, bài này là sao?

Lão ma ma nhà Điền cứu cứu tới, mắt rung rung, hiền từ nhìn A Bảo, vui mừng nói: "Giống, thật giống, cực kỳ giống mẹ ngươi, lão thái thái nhớ nhưng

ngươi đã lâu, cuối cùng cũng đợi được người trở về. Lão phu nhân nhớ cô nương, nếu cô nương không bận, xin mời cô nương đến Điền gia gặp lão phu nhân, lão phu nhân rất muốn cô nương ở lại mấy ngày bồi lão nhân gia."

Lão ma ma là tâm phúc bên cạnh ngoại tổ mẫu, họ Đường, năm đó là nữ nương của mẹ A Bảo, xem A Bảo như chính cháu gái mình vậy. Nhưng Đường ma ma lớn tuổi rồi, không tránh khỏi có chút hồ đồ, giống như bây giờ, kéo A Bảo nói: "Hai vị biểu ca của cô nương đều đang ở đó, Nam ca nhi và cô nương là biểu huynh muội, rất xứng đôi..."

"....."

A Bảo: O □ O, xứng đôi cái gì, hai biểu ca này như tiểu bạch kiếm, năm đó nàng kéo ném ra ngoài! Sợ nàng chết đi được, chắc chắn sẽ không cưới nàng đâu! Hơn nữa biểu huynh muội là họ hàng gần, nếu kết hôn thì đời sau sẽ không tốt!

Được rồi, lướt qua những lời Đường ma ma lỡ miệng đi, A Bảo cực kỳ hưng phấn với chuyện ngoại tổ mẫu hồi kinh, mà Đường ma ma đích thân đến mời nàng, làm nàng càng cảm động, cầm bàn tay già nua của Đường ma ma, A Bảo nhẹ nhàng nói: "Sao Đường ma ma lại tự mình đến? Chỉ cần sai nha hoàn tới nói một tiếng là được, không cần làm phiền người đích thân đi một chuyến."

Đường ma ma yêu thương nói: "Thân thể lão già này còn tốt chán, phải thấy cô nương thành thân sinh con, sau này còn phải thấy nhi tử người cưới vợ đây."

Da mặt A Bảo co quắp, thật sự không cách nào giả vờ thẹn thùng nữa, vội hỏi: "Ma ma chờ ta một lát, ta đi thay y phục, sau đó theo người đi thăm ngoại tổ mẫu." Nói xong, A Bảo để Hoa ma ma với Nhạ Văn nói chuyện với Đường ma ma, sai Nhạ Nhiên đi bẩm báo cho Uy viễn hầu phu nhân nàng phải tới nhà ngoại tổ mẫu, còn mình thì vào phòng thay y phục.

Nhạ Hồi lưu loát giúp A Bảo thay xiêm y trang điểm, Nhạ Thanh thu xếp hành lý, nói: "Lần này tiểu thư sẽ ở bên đó bồi Điền lão phu nhân mấy ngày à?"

"Ừ, rất lâu rồi ta chưa gặp tổ mẫu, lúc này dự là phải ở thêm mấy ngày, ngoại kiếm mấy bộ y phục vui tươi một chút, bà thích ta mặc như vậy." A Bảo vừa chọn trăm cài tóc trong hộp trang sức vừa nói.

"Vâng ạ, xin tiểu thư yên tâm."

Lúc A Bảo thu dọn gần xong, Nhạ Nhiên trở về, cầm một hộp lễ vật trên tay, bẩm báo: "Tiểu thư, đại phu nhân sai người đưa lễ vật trong kho tới, nói là để tiểu thư mang tới phủ Thái phó, Điền lão phu nhân đã lâu không gặp tiểu thư, nếu muốn tiểu thư ở lại, thì tiểu thư cứ yên tâm ở lại hiếu thuận với Điền lão phu nhân."

A Bảo gật đầu, nếu Uy viễn hầu phu nhân đã nói như vậy, nàng rất vui vẻ kêu Nhạ Thanh tiếp tục thu dọn hành lý.

Sau khi đóng gói, thi lễ xong, A Bảo dẫn hai tỷ muội họ Nhạ và Đường ma ma đi thẳng tới nhà ngoại tổ mẫu.

Hôm nay đại cữu cữu Điền Văn Nho không được nghỉ, cũng không ở nhà, trong nhà chỉ có Điền lão phu nhân và đại cữu mẫu Trần thị, nhị biểu ca Điền Vũ Nam, biểu muội Điền Vũ Thơ, đại biểu ca Điền Vũ Cầu về kinh thành báo cáo công tác, sáng nay tiễn cung, cũng không ở nhà.

"Cữu mẫu, A Bảo lại tới quấy rầy." A Bảo tiến lên hành lễ.

Trần thị nâng A Bảo dậy, cười nói: "Quấy rầy cái gì chứ, vào nhanh lên, ngoại tổ mẫu của con đang nhớ con sao."

Hai người đi tới viện của Điền lão phu nhân, trên đường A Bảo hỏi thăm tình hình sức khỏe của đại biểu ca, đại biểu tẩu với hai cháu họ, đồng thời chúc mừng Trần thị đại biểu tẩu lại mang thai.

Rất nhanh liền tới nơi ở của lão phu nhân, vừa vào cửa đã nghe tiếng Điền Vũ Thơ đang làm nũng với Điền lão phu nhân, Trần thị đi vào, cười nói: "Từ xa đã nghe tiếng Vũ Thơ rồi, có chuyện gì mà cao hứng vậy?"

Hai huynh muội đang bầu bạn bên cạnh Điền lão phu nhân thấy Trần thị vào cửa, rói rít hành lễ với bà, thấy A Bảo theo sau Trần thị, hai huynh muội một bĩu mồm một mắt tự nhiên. A Bảo thấy thế, thăm than, xem ra hình như ngoại tổ mẫu đáng yêu của nàng muốn thân càng thêm thân, muốn nàng và nhị biểu ca Điền Vũ Nam như Lâm muội muội và Bảo ca ca*.

*Lâm muội muội và Bảo ca ca ý chỉ Lâm Đại Ngọc và Giả Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng.

Sau khi làm lễ ra mắt lẫn nhau, A Bảo vui vẻ nhào tới bên cạnh Điền lão phu nhân, nũng nịu: "Ngoại tổ mẫu, A Bảo nhớ người ~~"

Giọng nói yếu điệu không kém Điền Vũ Thơ, khiến Điền Vũ Nam đứng đó tê cả da đầu, sững sờ nhìn cô nương lặn vào lòng tổ mẫu như con mèo, trong đầu lại nghĩ tới tình cảnh loli hung tàn nào đó từng nhẹ nhàng kéo hất ném bay ... = □ = quá khác biệt với giọng điệu hiện tại!

Trần thị quét mắt nhìn nhị nhi tử biến sắc, vẻ mặt cũng không thay đổi.

Điền lão phu nhân là một lão thái thái có tính tình mềm mại, sau khi gả tới Điền gia, phá bỏ truyền thống Điền gia nhất mạch đơn truyền, vì Điền gia sinh hai trai một gái, được coi như Đại Công Thần, cha mẹ chồng yêu thích, phu quân yêu thương sủng ái, cuộc sống thoải mái, không phải buồn phiền, khiến bà đã qua nhiều năm mà tính cách vẫn như lúc chưa xuất giá, chẳng thay đổi bao nhiêu, luôn được Điền lão thái gia che chở, nên tính tình hơi ngây thơ.

Điền lão phu nhân thương yêu nữ nhi nhất, đáng tiếc nữ nhi mất sớm, nên bà dồn tất cả tình mẹ vào cháu gái có tướng mạo giống hệt nữ nhi.

Điền lão phu nhân vừa hồi kinh, ngay lập tức tìm đến nhi tử con dâu hỏi chuyện của cháu gái, Điền Văn Nho không muốn nói nhiều khiến lão phu nhân lo lắng, chỉ nói một ít chuyện bình thường, không dám nói chuyện xấu. Điền lão phu nhân biết được cháu ngoại vẫn chưa chọn được nhà chồng, bèn động tâm tư, cảm thấy nếu cháu gái gả tới Điền gia, có nhi tử mình che chở, trong lòng cũng yên tâm.

Hôm nay Điền Vũ Nam hiếm khi không ra ngoài, cùng muội muội hiểu thuận với tổ mẫu, ai ngờ nói qua nói lại, nghe được tổ mẫu sốt ruột nói cho hắn, sau này hắn phải đối với biểu muội thật tốt, không cần nói cũng biết là ý gì, may mà muội muội kịp thời ngắt lời lão phu nhân, làm nũng với tổ mẫu, nói sang chuyện khác, nếu không hắn không biết phải làm sao.

Điền Vũ Nam nhìn A Bảo đang làm nũng với tổ mẫu, lần trước gặp vội vã nhìn thoáng qua, không dám nhìn lâu, bây giờ nhìn kỹ, bỗng nhiên cảm thấy biểu muội cũng là một mỹ nhân, nếu hỏi bé biểu muội không đủ dần đánh ngã hắn trên mặt đất, thì hắn cũng thấy cưới biểu muội xinh đẹp yêu kiều này rất tốt...

Điền lão phu nhân kéo cháu gái xinh đẹp nhìn trái nhìn phải, lại nhìn cháu trai tuấn tú bên cạnh, vui tươi hơn hờ nói: "Ta thấy A Bảo và A Nam rất xứng đôi, sau này A Nam phải đối xử tốt với biểu muội, không được bắt nạt biểu muội. A Bảo..."

"Tổ mẫu!"

"Ngoại tổ mẫu!"

Giọng A Bảo và Điền Vũ Nam cùng lúc vang lên, ngắt lời lão thái thái đang vui cười hơn hờ, sau khi mở miệng hai người đồng thời liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn sang chỗ khác.

Trần thị thấy vậy cũng vội vàng ngắt lời: "Nương, nhà bếp làm điểm tâm A Bảo thích, con sai người bưng lên, người với A Bảo ném thư đi."

"À~~" Nghe được món A Bảo thích ăn, lão phu nhân dòi sự chú ý.

Mọi người ở đây đều âm thầm lau mồ hôi, vội vàng dòi sự chú ý của lão phu nhân trước, sau đó từ từ để lão phu nhân bỏ suy nghĩ này.

Lúc này, ngoại trừ lão phu nhân, mấy vị chủ nhân ở đây đều có quyết định giống nhau.

Đến trưa, tiết trời trở nên nóng bức, cũng đến lúc Điền lão phu nhân nghỉ ngơi.

Điền Vũ Nam lấy cớ đi đọc sách, vội vã chuồn êm, Trần thị cũng mang theo nữ nhi rời đi, A Bảo ở nơi này của lão phu nhân, trực tiếp ngủ lại.

Người hầu sắp xếp giường chiếu xong, A Bảo cười híp mắt chui vào chăn Điền lão phu nhân, đắp chăn lên tới cằm, chớp mắt nhìn lão phu nhân, giọng nói trong trẻo trước giờ thêm mấy phần dịu dàng, nói: "Ngoại tổ mẫu, A Bảo ngủ trưa với người."

Điền lão phu nhân thấy cháu gái như con chuột đồng nhỏ, vui vẻ đồng ý.

Hai bà cháu một già một trẻ vui sướng nằm chung một ổ chăn ngủ trưa, Điền Vũ Thor bĩu môi đi theo Trần thị tới đại viện, đến nơi liền tức giận nói: "Nương, con không muốn nhị ca cưới A Bảo biểu tỷ, không thể cưới biểu tỷ nhà cừu cừu được!"

"Nói bừa cái gì!" Trần thị quả trách: "Chuyện này còn chưa chắc chắn, không được ầm ĩ!" Trong lòng Trần thị tự có quyết định, thấy nữ nhi dễ kích động như vậy, không khỏi thở dài.

Điền Vũ Thor thấy mẫu thân mắng nạt, càng oan ức, giậm chân, thở hồng hộc ngồi vào một bên, xoắn chặt khăn tay, giống như cái khăn này là biểu tỷ đáng ghét, xoắn lại xoắn.

Trần thị bưng trà người hầu vừa dâng lên, sai nha hoàn hầu hạ lui khỏi, mới cau gắt với nữ nhi: "Đã lớn như vậy, còn dễ kích động thế, sau này con lấy chồng, làm sao ta yên tâm được?"

Điền Vũ Thor vẫn bất chấp tức giận, mặt đỏ bừng, giận dữ: "Nương, sao người nói tới chuyện này rồi? Bây giờ phải nói về biểu tỷ và nhị ca. Con không thích biểu tỷ, không muốn nhị ca cưới về một nhị tẩu con không thích, lúc ầm ĩ hai bên đều không tốt tý nào?"

Trần thị lắc đầu, "Tổ mẫu con là người mềm lòng, đời này thương nhất chính là cô cô mất sớm của con, đáng đáp A Bảo lại giống cô cô con, khó tránh khỏi lão thái thái thương yêu nhiều hơn. Con cũng không được phép nói này nói nọ ở trước mặt tổ mẫu, chọc người đau lòng, cẩn thận cha con tức giận trừng phạt con. Hơn nữa, bây giờ tương lai A Bảo khó đoán, lúc trước nghe nói Tề vương và Ninh Vương cầu xin hoàng thượng tứ hôn A Bảo cho bọn họ, mặc dù không thành, nhưng có hai vị vương gia nhúng tay, ai dám có ý gì? Uy viễn hầu phu cũng không dễ dàng đính hôn cho A Bảo."

Trần thị phân tích cho nữ nhi hay, cũng là lý do hôm nay bà có thể giữ được bình tĩnh, lão gia nhà bà là Thái phó thái tử, trong lòng rõ ràng, trước đây cũng có ý để nhị nhi tử cưới A Bảo, nhưng sau tiệc ngắm hoa ở phủ Xương Bình trưởng công chúa, liền bỏ ngay ý nghĩ này, bây giờ lại liên quan tới hai vị Vương Gia, cũng không dám nhắc lại. Lão phu nhân nhà họ tính tình dịu dàng, vừa hồi kinh không lâu nên chuyện trong kinh cũng không biết nhiều, bỗng dưng nghĩ đến ý nghĩ trước đây, vẫn muốn gả cháu gái cho cháu mình.

"Nương, phụ thân là Thái Phó, ngay cả hoàng thượng cũng kính trọng vài phần, nếu cha đi cầu cho nhị ca cưới biểu tỷ, cũng không phải không thể." Điền Vũ Thor nói.

Trần thị hơi run, than thở: "Đúng vậy, phụ thân con xưa nay hòa thuận với thái tử, nếu người tự mình cầu xin thái tử, do thái tử ra mặt, thì việc này cũng không phải không được."

Điền Vũ Thư lại bĩu môi, suy nghĩ một chút, chạy đến viện nhị ca tìm hân.

*****

Điền Văn Nho vừa hạ triều, đã bị thái tử gọi đi.

Đầu tiên Thái tử nhờ Điền Văn Nho chỉ bảo một ít chính sự hân không hiểu, xong chuyện, lại nói: "Nghe nói hôm qua mẫu thân tiên sinh mới từ quê nhà trở về?"

Điền Văn Nho cười nói: "Dùng thế, gia mẫu hôm qua vừa hồi kinh, mang theo rất nhiều đặc sản quê nhà, nếu thái tử thích, sáng mai thân nói phu nhân sai người đưa một ít đến đây, có chút sản vật núi rừng, người lớn trẻ con ăn đều được." Tâm trạng Điền Văn Nho không tệ, chào hàng sản vật quê hương với học trò.

Từ trước tới giờ tình cảm giữa Thái tử và Điền Văn Nho rất tốt, lập tức không từ chối, nhân tiện hỏi thăm quê hương Giang Lăng của Điền Văn Nho, say sưa nghe Điền Văn Nho nói về thành nhỏ Giang Lăng. Đây cũng là một điểm Điền Văn Nho thường thức thái tử, rất biết quan tâm cuộc sống của dân, tuy rằng hân chỉ thi thoảng hỏi thăm, nhưng không khó để thái tử hiểu rõ một số việc ngoài Kinh Thành.

"Quê hương tiên sinh ở Giang Nam, nghe tiên sinh nói thế, dù Cô chưa đi qua, nhưng tưởng tượng được là một nơi giàu có và đông đúc." Thái tử kết luận, sau đó nghĩ một chút lại nói, "Đã lâu không gặp Điền lão phu nhân, chờ cô rảnh rồi, sẽ đến thăm lão phu nhân."

"Sao lại phiền thái tử đến thăm gia mẫu..." Điền Văn Nho vội vàng từ chối.

Thái tử cười nói ôn hòa, không cho Điền Văn Nho cơ hội cự tuyệt, trực tiếp quyết định, ngày mai đến phủ Thái Phó thăm lão phu nhân.

Trong lòng Điền Văn Nho nói thầm, không biết thái tử định làm gì đây.

Trò chuyện xong, cuối cùng Điền Văn Nho cáo từ rồi đi.

Thái tử tiễn Thái Phó, nghe Tần vương đã tới, vội vàng kêu hân đến thư phòng.

Sau khi nghe Tần vương báo cáo tiến độ công việc, thái tử chợt nhớ đến điều gì, ôm một đồng tranh cuộn trong bình hoa lớn bên giá sách, nói với Tần vương: "Ngũ đệ, đây là chân dung các quý nữ đến tuổi của các đại gia tộc trong kinh, người xem vừa ý ai không."

Tần vương không động đậy, chỉ lạnh lùng nhìn hân.

Thái tử nhẹ nhàng nở nụ cười, không bị sắc mặt lạnh lùng của hân hù dọa, là thái tử nếu ngay cả điểm ấy cũng không chịu nổi, vậy thì thật là vô dụng. Thái tử mở một bức trong đó, thông thả nói: "Người đã trưởng thành, nên thành thân rồi. Lần trước ta nói sơ lược hôn sự của người với phụ hoàng. Vấn đề người đến phủ Xương Bình ngắm hoa xem có ý trung nhân không, sau đó người lại bận rộn, ta còn chưa hỏi người đấy, có vừa ý cô nương nào không?"

"Có."

". . . . ."

Thái tử có chút không phản ứng kịp, xác định tiếng "Có" này xuất phát từ miệng người nào đó xưa nay nửa ngày đều nghẹn không ra một chữ, ngay lập tức ngạc nhiên, vội hỏi: "Là ai?"

Tần vương nghiêng mặt, giống như tránh né ánh mắt trời từ cửa sổ, giọng lạnh lẽo cứng rắn tiếp tục vang lên: "Ngũ cô nương của Uy viễn hầu phủ không tệ."

". . . . ." Sao lại cảm thấy đáp án này không bất ngờ chút nào nhỉ?

Trong lòng thái tử lặng lẽ nghĩ, đặt bức tranh mỹ nhân xuống, mỉm cười: "Ngày mai nếu không có việc gì, có thể đi cùng Cô cùng nhà Điền thái phó thăm Điền lão phu nhân nhé?"

". . . . ."

Thấy hân không nói gì, thái tử lại chậm rãi thêm một câu: "Nghe nói cháu ngoại của Điền thái phó đang ở tại nhà Thái phó."

"Được."

Thái tử nhin cười, ho một tiếng, nói: "Được rồi, không có chuyện gì thì người về trước nghỉ ngơi đi, ngày mai vào triều nhớ tới nơi này chờ Cô."

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35

Sẩm tối, Điền Văn Nho và đại nhị tử Điền Vũ Cầu lần lượt đi vào phủ.

A Bảo và biểu muội Điền Vũ Thơ một trái một phải đỡ Điền lão phu nhân ra đón, sau khi chào hỏi lẫn nhau, Điền lão phu nhân ngồi ở ghế chủ vị, vui vẻ nhìn nhị tử và đại tôn tử, nói: "Hôm nay các con mệt mỏi rồi, lâu rồi không gặp Cầu nhi, Cầu nhi có khỏe không? Thê tử Cầu nhi có khỏe không? Hai đứa bé có khỏe không..."

Chờ lão phu nhân lần lượt hỏi xong, Điền Vũ Cầu mới bình thân đáp: "Đều khỏe ạ." Điền Vũ Cầu hỏi kinh báo cáo công tác, vợ con cũng không dẫn theo.

Điền lão phu nhân là một lão thái thái cực kỳ dễ thỏa mãn, chỉ cần con cháu bình an khỏe mạnh, mọi chuyện thuận lợi, tất cả đều tốt. Mọi người cũng biết điều này, nên ở trước mặt lão phu nhân, nếu không có chuyện gì lớn, thì tất cả đều nói tốt. Lão thái thái nghe xong cười haha, trong lòng cười mở, thân thể cũng khỏe mạnh.

Đã rất lâu A Bảo không gặp đại biểu ca, bèn ngoan ngoãn ôn hòa hỏi thăm.

A Bảo lén lút quan sát hai vị biểu ca đã lâu không gặp, huynh đệ nhà họ Điền đều là kiểu nam tử thư sinh, gen di truyền không tồi, mặt mũi tuấn tú, lịch sự, khí chất hào hoa phong nhã, lại khiêm tốn lễ độ, không giống Tần vương kia vừa đứng trước mặt lập tức tỏa ra khí thế ép người, khiến người ta không thờ nổi. Tất nhiên, xem ra nhị biểu ca Điền Vũ Nam mặc dù tuấn tú nhã nhặn, nhưng nhớ tới tình cảnh khi còn bé hấn nghịch ngợm kéo bím tóc mình, sau đó bị nằng đá bay, mang hai hàng nước mắt khóc lóc chạy đi tìm người lớn tố cáo, thật sự A Bảo không nảy sinh nổi ảo tưởng gì. Đại biểu ca rời kinh mấy năm, được tôi luyện ngày càng chín chắn, xem ra là nam nhân đáng tin cậy.

Ở trong lòng A Bảo, đại biểu ca lớn hơn mình bảy tuổi giống như ca ca ruột vậy, còn tốt hơn nhị biểu ca nghịch ngợm chỉ biết bắt nạt mình hồi bé nhiều.

Điền Vũ Cầu cười thân thiết với A Bảo: "A Bảo lớn rồi, cô phụ (dượng) có khỏe không?"

"Phụ thân đều khỏe mạnh, cảm tạ đại biểu ca quan tâm."

Sau khi hàn huyên vài câu, A Bảo lại về chỗ cũ ngồi, nghe một nhà vui vẻ hòa thuận trò chuyện việc nhà.

A Bảo lén lút quan sát hai vị biểu ca, hai vị biểu ca cũng thăm quan sát nàng. Điền Vũ Cầu nghĩ tới biểu muội bây giờ giống như một cái bánh bao, mềm mại, nhìn phụ thân và tiểu đệ một chút, cuối cùng không nói gì.

Điền Vũ Cầu có chút ấn tượng với cô cô đã mất, trong lòng cũng khá thương tiếc cô cô mất sớm, không kìm được quan tâm tiểu biểu muội này hơn. Tuổi tác hấn và tiểu biểu muội chênh lệch rất lớn, xem nàng như muội muội vậy. Theo hấn, bây giờ biểu muội nằm trong hoàn cảnh này, cũng do mấy năm nay Lý Kế Nghiêu thăng tiến quá nhanh, mấy vị hoàng tử đều muốn lôi kéo, mượn hơi Lý Kế Nghiêu, mới liều lĩnh nhắm vào nữ nhi duy nhất của Lý Kế Nghiêu.

Sau khi nói một chút việc nhà, Điền Văn Nho chợt nghĩ tới một chuyện, vội hỏi: "Nương, ngày mai thái tử điện hạ đến phủ thăm người?"

Nghe xong, Điền lão phu nhân kinh hãi, vội hỏi: "Ta chỉ là một phụ nhân sao lại phiền thái tử điện hạ đích thân đến thăm chứ? Chẳng lẽ có chuyện gì sao?"

Khi thái tử còn nhỏ, Điền Văn Nho được hoàng thượng ban chức Thái Phó dạy bảo thái tử. Có tình nghĩa thầy trò với thái tử, trước giờ thái tử đều kính trọng ông, cho nên cũng khá kính trọng phụ thân Điền lão thái gia. Trước đây thái tử thường tới phủ Thái phó, thường xuyên qua lại, cũng quen thuộc người Điền gia. Chẳng qua có quen thuộc hơn nữa, hấn đường đường là Đông cung thái tử, thiên tử tương lai, Điền gia chưa bao giờ dám ngông cuồng đắc ý, làm việc luôn cẩn thận ôn hòa, cũng không vì thái tử kính trọng mà làm càn.

Điền Văn Nho bắt đắc dĩ: "Con cũng không biết, thái tử chỉ nói ngày mai tới, nương cần chuẩn bị tâm lý, đến lúc đó trong nhà phải phiền phụ nhân rồi."

Trần thị vội vàng đồng ý.

Điền lão phu nhân nghĩ một lát, cũng không biết dụng ý của thái tử, cười nói: "Thái tử là một thái tử tốt, nếu hấn tới, mọi người cần đón tiếp chu đáo."

Từ trên xuống dưới Điền gia đều đồng ý, nhưng trong lòng lại nghĩ, tất nhiên bọn họ sẽ tiếp đón chu đáo, đó là thái tử mà, ai dám vô lễ?

Ăn tối xong, nói chuyện phiếm một lúc, thấy trời đã tối sầm, A Bảo diu ngoại tổ mẫu về nghỉ ngơi.

Điền Văn Nho dẫn hai nhi tử tới thư phòng, hỏi thăm chuyện hôm nay nhập cung báo cáo công tác của đại nhi tử.

Điền Vũ Cầu trả lời xong câu hỏi của phụ thân, chuyển đề tài, nói: "Phụ thân, bây giờ A Bảo..."

"Bây giờ Uy viễn hầu phủ đã cười trên lưng hổ, cũng không biết sau này A Bảo sẽ thế nào." Điền Văn Nho lo lắng nói: "Ta biết con muốn nói gì, A Bảo là đứa con duy nhất cô cô các con để lại, ta cũng đau lòng. Nghe nói Tề vương và Ninh vương cầu hoàng thượng tử hôn A Bảo, hôm sau ta một mình cầu kiến hoàng thượng, vốn muốn bẩm báo với hoàng thượng cô cô các con từng hứa hôn A Bảo cho Vũ Nam lúc còn trong bụng mẹ, để Vũ Nam cưới A Bảo, cũng tránh cho hoàng thượng khó xử. Nhưng ai ngờ hoàng thượng nói thẳng, chuyện này không cần ta lo lắng, hôn sự của A Bảo người đã có quyết định."

Nghe xong, Điền Vũ Cầu nhú mày, Điền Vũ Nam thì thầm vỗ ngực một cái, tốt quá, không cần cưới biểu muội hung dữ nữa.

"Phụ thân, chẳng lẽ... Hoàng thượng thật sự muốn A Bảo gả cho hoàng tử làm phi?"

Điền Văn Nho thờ dãi, gật đầu nói: "Hoàng thượng chắc là có ý này." Hiện tại Chính Đức để trọng dụng Lý Kế Nghiêu, đối với nữ nhi duy nhất của Lý Kế Nghiêu sợ là đã sớm có tính toán. Xem ra, Tề vương Ninh vương âm ỉ một trận, chẳng qua chỉ muốn hoàng thượng càng chú ý thôi.

Điền Vũ Cầu cân nhắc hồi lâu mới nói: "Phụ thân có biết hoàng thượng muốn chi hôn A Bảo cho vị hoàng tử nào không?" Trong lòng nghĩ đến mấy vị hoàng tử chưa cưới thế tử: Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử, Thất hoàng tử, Bát hoàng tử, tính đi tính lại, Điền Vũ Cầu cảm thấy Bát hoàng tử Trần Lưu quận vương là lựa chọn tốt nhất.

Điền Văn Nho vuốt chòm râu dưới cằm, nói: "Thánh ý khó dò, dù sao cũng là mấy vị vương gia chưa cưới thế tử đó thôi, còn lại hoặc đã kết hôn hoặc còn nhỏ tuổi, không cần nghĩ đến."

Đội hai huynh đệ Điền Vũ Cầu theo phụ thân ra khỏi thư phòng, trăng sao đã lên rồi.

Hai huynh đệ đi song song, gã sai vặt cầm lồng đèn đi trước soi đường, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

"Đại ca, ta không muốn cưới biểu muội, huynh nhất định không được giao biểu muội cho ta." Điền Vũ Nam tỏ rõ với huynh trưởng.

Điền Vũ Cầu buồn cười lườm hắt một cái, hỏi: "A Bảo có gì không tốt?" Một là đệ đệ, một là muội muội, ở trong lòng Điền Vũ Cầu, hai người đều tốt cả, đặc biệt hai người là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, nếu bọn họ kết làm phu thê, theo hần thấy, cũng là chuyện tốt, chỉ tiếc việc đời khó đoán.

Điền Vũ Nam khoa trương nói: "Chỉ cần nghĩ tới hồi bé biểu muội kéo cánh tay đệ, đẩy đệ ngã rơi mất một cái răng cửa, liền không có nổi tâm tư muốn cưới muội ấy."

"Phụt, sợ mất mặt hả." Điền Vũ Cầu không nhịn được phì cười, "Ai bảo đệ hồi bé nghịch ngợm như vậy, lúc nào cũng kéo bím tóc A Bảo, làm rối tóc, bẩn y phục của muội ấy, bắt nạt tiểu cô nương vui lắm sao? Cũng đáng đời đệ, vừa lúc đến thời điểm thay răng, mỗi ngày nhe cái miệng thiếu răng bắt nạt tiểu cô nương... Chậc!"

"Đại ca!" Điền Vũ Nam xấu hổ và tức giận muốn chết, không thể cãi lại.

Điền Vũ Cầu vỗ đầu đệ đệ, cảm thán thời gian trôi qua nhanh quá, đệ đệ muội muội đều lớn hết rồi.

*****

Ở một nơi khác, A Bảo vui mình trên giường kể với ngoại tổ mẫu về cuộc sống mấy năm qua ở biên cương, đều chọn ít chuyện vui vẻ để nói, bỏ qua những chuyện máu me của chiến tranh, khiến lão thái thái nghe rất vui vẻ.

"Cháu gái ta quả nhiên lớn rồi, còn biết trồng rau xanh cho phụ thân ăn, ngoại tổ mẫu cũng chưa được nếm thử đấy." Điền lão phu nhân vuốt mái tóc đen của cháu gái, vui vẻ nói.

A Bảo nhăn mũi một cái, nói: "Ngoại tổ mẫu không biết đâu, phụ thân có một thói xấu, không thích ăn rau. Trong quân doanh thường lên để thuộc hạ ăn rau giùm, nghe đại phu nói, quanh năm ăn thịt không ăn rau sẽ sinh bệnh. Con và mấy đại nương ở biên thùy học trồng rau, phụ thân thấy con một lòng hiếu thảo, không nề đồ sạch, chỉ có thể nhăn nhó ăn hết, kết hợp thịt rau mới có dinh dưỡng, thân thể mới khỏe mạnh sống lâu."

"Cháu biết nhiều quá." Điền lão phu nhân rất phối hợp nói.

"....."

A Bảo nhanh chóng thay đổi về mặt 囧囧, và thảo luận chuyện dinh dưỡng với ngoại tổ mẫu có tâm tư đơn thuần.

Nha hoàn ma ma hầu hạ bên ngoài nghe được hai bà cháu thỉnh thoảng truyền ra đối thoại 囧囧, không nhịn được mỉm cười.

Đêm dần khuya, hai bà cháu mới ngừng nói nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, A Bảo theo ngoại tổ mẫu rời giường, sau khi rửa mặt thay y phục, Trần thị dẫn nữ nhi tới thỉnh an.

Bởi vì hôm nay thái tử muốn đến phủ thăm Điền lão phu nhân, Trần thị thỉnh an xong vội vàng rời đi, sai hạ nhân trong phủ tổng vệ sinh. Điền Vũ Thơ ở lại theo Điền lão phu nhân và A Bảo cùng nhau ăn sáng. Sau bữa ăn Điền lão phu nhân đuổi hai tiểu cô nương ra ngoài sân chơi, không có người lớn, Điền Vũ Thơ tránh không được đầu vồ mồm với A Bảo, tình cảm ngăn cách mấy năm nhanh chóng được kéo gần lại.

Một ngày trôi qua cực nhanh, rất nhanh đã đến hoàng hôn.

Mọi người trong Điền gia đều chuẩn bị ổn thỏa, khi nghe hạ nhân báo lão gia trở về, tất cả mọi người đều đứng dậy, bước về cửa, muốn đi tiếp đón thái tử và Điền Văn Nho về.

A Bảo và Điền Vũ Thơ cùng nhau điu Điền lão phu nhân ra cửa, nhanh chóng nhìn thấy bóng đám người Điền Văn Nho, Điền Vũ Cầu. Khi thấy nam nhân bên cạnh thái tử cùng bước vào Điền gia, trong chốc lát vẻ mặt A Bảo trống rỗng, khi người kia nhìn qua đây, nàng giật mình tỉnh lại, vội cúi đầu, cảm thấy hình như eo lại đau rồi.

Trên thực tế, lúc nhìn thấy Tấn vương bên cạnh thái tử, trong lòng người trong Điền gia đều giật mình, càng không rõ hôm nay thái tử đến cửa là muốn làm gì, không nhịn được nhìn chằm chằm nhìn đại gia trưởng Điền Văn Nho. Điền Văn Nho thầm cười khổ, ông đâu biết thái tử đến vị đệ đệ kinh khủng kia đến phủ làm gì? Đối mặt với Tấn vương sát khí đầy mình, ông cũng áp lực như núi đè!

Tuy rằng không rõ, nhưng người Điền gia vẫn cẩn thận hành lễ thỉnh an.

Hôm nay Thái tử mặc thường phục, cười âm áp với mọi người, thấy Điền lão phu nhân muốn quỳ xuống thỉnh an, vội tỏ ý hôm nay hấn lấy thân phận học trò đến phủ Thái phó thăm Điền lão phu nhân, bảo bọn họ không cần quá khách khí.

Rất nhanh, mọi người đến đại sảnh ngồi.

Thái tử ngồi ở ghế chủ vị, rồi tới Tấn vương, Điền lão phu nhân ngồi khá gần hai người, những người khác cũng ngồi theo bối phận.

Dường như Thái tử muốn chứng tỏ hôm nay hấn đúng là tới thăm Điền lão phu nhân mới hỏi kinh, không chỉ mang theo lễ vật, còn kiên nhẫn hỏi thăm thân thể Điền lão phu nhân và sự việc trên đường về nhà, khiến Điền lão phu nhân vừa sợ vừa cảm động.

Thăm hỏi Điền lão phu nhân xong, thái tử trò chuyện với ba cha con Điền gia, những người khác yên lặng lắng nghe.

A Bảo ngoan ngoãn rũ mắt ngồi trong góc với Điền Vũ Thơ, Điền Vũ Thơ vô cùng căng thẳng, ra sức xoắn khăn tay, muốn duy trì dáng vẻ thực nữ. A Bảo cũng rất hồi hộp, luôn cảm thấy mặt bị đâm chọc, giống như một ánh mắt sắc bén xuyên qua hết lần này tới lần khác, nghĩ đến chủ nhân ánh mắt đó là ai, lại muốn đưa tay xoa eo rồi —— rõ ràng vết thương ở eo đã khỏi, nhưng khi thấy người kia, ám ảnh trong lòng lại ập đến.

Sau khi cuộc trò chuyện của thái tử và cha con Điền gia kết thúc, A Bảo tưởng rằng cuối cùng mọi việc cũng kết thúc. Lúc các nàng nên lui xuống, thái tử nhấp một ngụm trà, đột nhiên nói: "Không ngờ hôm nay Minh Cẩm cũng ở đây, lần trước trong cung liên lụy người bị thương, tỷ tỷ người vô cùng lo lắng, bây giờ thấy người không có chuyện gì, Minh Tranh cũng có thể yên tâm."

A Bảo nhanh nhanh hiểu ngay ‘tỷ tỷ’ mà thái tử nói là ai, nghe hấn gọi mình là ‘Minh Cẩm’, cảm giác thật sự rất quái dị, vội vàng đứng lên nói: "Đa tạ đại tỷ tỷ quan tâm, Minh Cẩm không có việc gì, làm thái tử và đại tỷ tỷ lo lắng, là Minh Cẩm không đúng."

Ánh mắt Thái tử không chút dấu vết đánh giá thiếu nữ ngoan ngoãn cúi đầu, vẫn ôn hòa nói: "Minh Cẩm nói quá, kể ra cô cũng là tỷ phu của người đấy, không cần phải gò bó như vậy."

". . . . ."

Thái tử đang nào loạn gì đây?

Trong lòng A Bảo rít gào, chẳng trách hấn thân thiết gọi mình là ‘Minh Cẩm’, thì ra tự coi mình là tỷ phu, việc này không thỏa đáng lắm? Thái tử phi biết còn không buồn bực à? Trong lòng thầm nghĩ, nhưng nét mặt vừa thỏa đáng vừa ngại ngùng cười.

"Kể ra lúc trước ở trong cung hại người bị thương, là lỗi của tiểu Thất, phụ hoàng đã trách phạt tiểu Thất, những hạ nhân hộ chủ bắt lợi kia cũng đã bị trừng trị, chỉ tiếc người nằm trên giường dưỡng thương, cô ở đây thay mặt tiểu Thất bồi tội với người được không."

A Bảo vội vàng nói không dám, trong lòng cảm thán lá bài thân tình này của thái tử đánh rất hay, hơn nữa lời này nói rất nghệ thuật, khiến người ta vừa nghe liền cảm thấy thái tử là người tốt, sau này chắc chắn sẽ là minh quân. Nếu người nào muốn phản hấn, cũng thật sự không có đạo lý rồi. Thái tử trông ôn hòa nhưng không nhu nhược, vì phía trên còn có Hoàng đế, nên không thể biểu hiện quá tài năng hoặc quá cường thế, trình độ được dẫn đo đến tuyệt diệu, khiến Hoàng đế không nảy sinh cảm giác nguy cơ nhĩ tử nhớ nhưng vị trí dưới móng mình.

Đây là một vị thái tử vô cùng thành công!

Mà bây giờ, vị thái tử thành công này đang bận rộn giúp ngũ đệ thân yêu nhà hấn thân cận với lão bà, mặc dù nghiêm túc nói chuyện với A Bảo, nhưng khóe mắt vẫn liếc vị đệ đệ ngồi cạnh hấn, thấy đệ đệ cứ bày vẻ mặt lạnh lẽo cứng rắn, ngồi thẳng tắp ngay ngắn, một sợi tóc cũng không động, nhìn giống như pho tượng điêu khắc vậy. Song thái tử hiểu hấn rất rõ, lúc hấn mười tuổi bắt đầu học nói nhận biết chữ đều do đích thân mình dạy, từ một số động tác cực nhỏ liền có thể nhìn ra tâm tình của hấn.

Ví dụ như lúc Lý Minh Cẩm nói, ánh mắt hấn sẽ hơi động đậy, toàn bộ tinh thần chú ý lắng nghe giọng của thiếu nữ, không hững hờ như trước đó nghe

người khác nói chuyện.

Thái tử quan sát đệ muội tương lại và đệ đệ mình xong, cuối cùng cũng buông tha cho A Bảo.

A Bảo thăm lau mồ hôi, khi ngồi vào chỗ cũ, đối mặt với vẻ mặt có chút ghen tỵ của biểu muội, trong lòng ghen không nói gì, luôn cảm thấy hôm nay thái tử dẫn theo Tấn vương tới cửa là có âm mưu, cảm giác nguy hiểm kia giống như bị rắn độc nhìn chằm chằm làm nằng tề cả da đầu —— A Bảo nghĩ có lẽ bởi vì Tấn vương ở đây, nên nàng phản ứng hơi quá.

Chờ thời gian không lâu lắm, đến lúc dùng bữa tối rồi, Điền Gia đã chuẩn bị tịch yến ôn hòa, Điền Văn Nho với hai nhi tử theo thái tử và Tấn vương tới gian ngoài dùng bữa, các nữ quyến vào trong phòng dùng bữa.

A Bảo ngồi chung với Điền Vũ Thơ, thấy nàng lộ vẻ thờ phào nhẹ nhõm, không kim nổi lo lắng hỏi: "Biểu muội sao vậy?"

Điền Vũ Thơ nhìn gian ngoài một chút, nhỏ giọng kể tai A Bảo nói nhỏ: "Người không cảm thấy ánh mắt Tấn vương rất đáng sợ sao? Vừa nãy lúc hắn đi qua, nhìn chúng ta một cái, thật đáng sợ, giống như lời đồn bên ngoài. Hơn nữa nghe nói hắn từng giết rất nhiều người, thủ đoạn tàn khốc, dọa trẻ con cũng khóc lóc."

Khóe miệng A Bảo co quắp, suy nghĩ một lát, nói: "Nghe nói kẻ bị giết đều là người xấu."

"Người xấu cũng là người!" Điền Vũ Thơ chính nghĩa nói, sau đó dùng ánh mắt lên án nhìn A Bảo.

Biểu muội vô cùng cao thượng, khiến A Bảo không cao thượng lắm trong chốc lát không biết nói gì để tránh tranh cãi kịch với nàng ấy, bèn im lặng ăn.

Điền Vũ Thơ vẫn không buông tha nàng, lúc này tinh thần nàng quá căng thẳng, bây giờ không còn áp lực, muốn tìm người nói chuyện, nếu không sẽ nghẹn hổng, tất nhiên A Bảo là lựa chọn không tồi.

Tiếp đó, Điền Vũ Thơ bắt đầu quấy rầy A Bảo, mãi đến khi đồ ăn được bưng lên, Trần thị lên tiếng cắt ngang bảo các nàng ăn com ngon miệng, Điền Vũ Thơ mới không cam lòng ngậm miệng. Chỉ là A Bảo nghĩ, sau khi ăn xong, chắc chắn Điền Vũ Thơ còn muốn kéo nàng nói tiếp, đây là một thói quen của Điền Vũ Thơ. Được rồi, mặc dù Điền Vũ Thơ thường xuyên cáu kỉnh với A Bảo, nhưng suy cho cùng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hai biểu tỷ muội cũng từng có tình cảm sâu đậm chen chúc trên một chiếc giường lạng lẽ trò chuyện.

Sau khi các nữ quyến dùng bữa xong, nam nhân ở gian ngoài vẫn đang ăn, lại còn uống rượu —— Tất nhiên không chỉ uống rượu, mà vừa uống rượu vừa sát hạch tài văn chương của huynh đệ nhà họ Điền, bắt hai huynh đệ phải phát huy tại chỗ.

Huynh đệ nhà họ Điền khổ cực, A Bảo cũng rất khổ cực, sau bữa ăn những cô nương chưa xuất giá có thể rời đi. Điền Vũ Thơ không nói hai lời kéo A Bảo đến viện của nàng, tiếp tục câu chuyện dang dở lúc này.

Nha hoàn pha trà, sau khi mang trái cây tráng miệng lên, liền lui xuống.

A Bảo uống trà, hững hờ nghe người bên cạnh lải nhải, nghĩ tới mục đích hôm nay thái tử đến thăm, bỗng nhiên bị Điền Vũ Thơ âm thầm ghé bên tai nói: "Thái tử diện hạ hình như vô cùng thường thức biểu tỷ đây, tỷ nói xem tại sao?"

"Đúng thế, tại sao chứ?" A Bảo hết sức thuần khiết nhìn nàng ấy.

Điền Vũ Thơ hừ một tiếng, tự mình ôm đầu vắt óc suy nghĩ, A Bảo mừng rỡ nhìn nàng ấy băn khoăn, sau đó nổi lên ý xấu nói một câu: "Dáng vẻ này của biểu muội không thực nữ rồi! Cần thận mợ thấy lại dạy dỗ một trận!" Dọa tiểu cô nương vội vàng ngồi ngay ngắn, xoắn khăn tay tiếp tục trầm tư suy nghĩ

Đúng là tiểu cô nương đáng yêu!

Khi A Bảo vui vẻ đùa biểu muội, rất nhanh liền nghe hạ nhân báo thái tử và Tấn vương đã rời đi.

A Bảo và Điền Vũ Thơ đều âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, giống như Kim Cô Chử* trên đầu rốt cuộc không còn nữa. Cho nha hoàn lui xuống, Điền Vũ Thơ nói với A Bảo: "Được rồi, trời tối rồi, biểu tỷ cũng trở về đi."

A Bảo cười, hỏi: "Biểu muội sợ Tấn vương như vậy sao?" Thầm nghĩ, hình như đúng là khá đáng sợ, trên người người kia mang theo một luồng sát khí máu tanh, không có hơi thở kiêu ngạo của mấy hoàng tử khác, rất giống Tu La chém giết trong bóng tối bước ra.

Điền Vũ Thơ dùng biểu cảm cực kỳ khẳng định nói cho nàng biết, Tấn vương quả thật đáng sợ, lại nhỏ giọng nói: "Chẳng trách hắn lớn tuổi thế vẫn chưa có vương phi, vừa nhìn đã thấy đáng sợ rồi, cô nương nào dám gả cho hắn?"

A Bảo đảo mắt, nói đùa: "Hắn là hoàng tử, nếu muốn vương phi thì chỉ cần hoàng thượng trực tiếp tứ hôn là được, hắn căn bản không cần sốt ruột."

Điền Vũ Thơ bĩu môi, cảm thấy A Bảo nói rất đúng, nói tiếp: "Đúng vậy, không biết ai xui xẻo thế bị hoàng thượng chọn trúng." Nói xong, lại lắc đầu, "Bỏ đi, dù sao cũng không liên quan tới chúng ta."

A Bảo vô cùng hài lòng với câu này, cũng tán thành: "Quả thực là vậy."

Lúc này hai biểu tỷ muội trò chuyện vô cùng vui vẻ, cảm giác giống như anh hùng có chung chí hướng, quan hệ càng thêm thân thiết. Cho đến ba ngày

sau, lúc Uy viễn hầu phủ nhận được thánh chỉ tứ hôn, tất cả đều há hốc mồm, mà phản ứng đầu tiên của A Bảo là: Eo lại đau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Đạo thánh chỉ này tới quá đột ngột, bất thình lình mọi người chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

A Bảo ngây ngốc tạ ơn, ngây ngốc nhìn đại bá Uy viễn hầu tặng tiền thưởng cho mấy vị thái giám tuyên chỉ, ngây ngốc nghe tiếng chúc mừng xung quanh, hoàn toàn chưa bình thường lại, đáng về không chỗ nào thích hợp giống với mọi người.

A Bảo nghĩ mãi cũng không ra, nàng chỉ mới tới nhà ngoại tổ mẫu vài ngày, vừa về đã bị người xách tới đại môn tiếp thánh chỉ, điều này thật không khoa học!

Phu thê Uy viễn hầu thấy bộ dáng ngây ngốc của A Bảo, có tai như đổ với tiếng chúc mừng của Trương Kiệt, sợ đắc tội vị tâm phúc bên cạnh hoàng đế, vội vàng nói: "Ha ha, đứa nhỏ này vui mừng tới choáng váng rồi."

Trương Kiệt không khỏi mỉm cười, vui mừng tới choáng váng chỗ nào chứ, rõ ràng là biểu cảm há hốc mồm, giống như không hiểu chuyện gì xảy ra. Trương Kiệt hiểu được tâm trạng của mọi người, thật ra nếu hắn không biết dự định tứ hôn ban đầu của Chính Đức đế, cũng sẽ không nghĩ tới Chính Đức đế sẽ tứ hôn ái nữ Trần Bắc tướng quân cho Tấn vương.

Ai cũng biết, trong tất cả các vị hoàng tử, Chính Đức đế tỏ rõ không ưa nhi tử này, thậm chí ngay cả hôn sự của hắn cũng có ý bỏ quên, đến khi thái tử nhắc tới mới nhớ còn một nhi tử là nam nhân lớn tuổi chưa lập gia thất. Mọi người đều nghĩ rằng, đoán chừng đời này Tấn vương không độc thân cả đời, thì chính là cưới một nữ nhi dòng dõi thế gia tầm thường, nữ nhi của Trần Bắc tướng quân sao tới lượt hắn, phía trước còn có Tề vương, Ninh vương, Chu Ngự xếp hàng chờ cưới một thiếp tử có nhạc gia hùng hậu đây.

Lúc hoàng hậu, quý phi và Xương Bình trưởng công chúa đều ra tay làm loạn hôn sự của A Bảo, mọi người đều cho rằng, hoàng thượng nhất định sẽ tứ hôn nữ nhi của Trần Bắc tướng quân cho một trong ba người, nếu không thì có thể là những hoàng tử khác hợp tuổi, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, sẽ tứ hôn cho Tấn vương luôn bị hoàng thượng xem nhẹ này.

Hoàng thượng có ý gì?

Tất cả mọi người nghe được đạo thánh chỉ tứ hôn đó, trong lòng liền nổi lên nghi vấn này.

Tất nhiên, dường như Chính Đức Đế đều nhớ tới những nhi tử chưa lập gia thất, lần này nhất định phải giải quyết chung thân đại sự của các nhi tử ấy của ông, hôm nay tổng cộng đã ban bốn đạo thánh chỉ tứ hôn, đủ để thu hút ánh mắt mọi người, đẩy bầu không khí náo nhiệt ở kinh thành tới cao trào.

Nhân vật chính của bốn đạo thánh chỉ tứ hôn này lần lượt là: Tấn vương Tiêu Lệnh Thủ với nữ nhi của Trần Bắc tướng quân, Tề vương Tiêu Lệnh Khê với nữ nhi của Anh quốc công, Ninh vương Tiêu Lệnh Diên với nữ nhi của Hoài Nam quận vương, Trần Lưu quận vương Tiêu Lệnh Chỉ với nữ nhi của Lại bộ thượng thư. Hơn nữa bốn đạo thánh chỉ này còn ấn định ngày may mắn trong mỗi tháng cho bọn họ thành thân.

Ngụ ý là, ngày lành tháng sau tức mừng tám tháng sáu do Khâm Thiên Giám tính ra là hôn lễ của A Bảo và Tấn vương, sau đó ngày lành mừng chín tháng bảy này Tề vương thành thân với nữ nhi của Anh quốc công, ngày lành tháng tám Ninh Vương và nữ nhi của Hoài Nam quận vương thành thân, tháng chín Trần Lưu Quận Vương và nữ nhi của Thượng Thư thành hôn.

A Bảo ngồi thần thờ trong đại sảnh Vinh An đường, nghe các trưởng bối trong nhà thảo luận về bốn đạo thánh chỉ và thời điểm các vương gia thành thân, không khỏi mặt đầy hắc tuyến, nghĩ rằng Khâm Thiên Giám thật vất vả, miễn cưỡng phải tính ra một ngày may mắn mỗi tháng cho nhi tử của hoàng đế thành hôn, sao lại cảm thấy Chính Đức đế càng già càng không đáng tin cậy nhỉ? Rõ ràng trước đây còn là một mỹ đại thúc anh minh thần võ mà...

Lúc A Bảo đang cực kỳ nghiêm chỉnh suy nghĩ, bỗng nhiên nghe mình bị gọi tên, vội dõng lại về càng đứng đắn hơn nhìn sang, kịp thời lộ ra nét mặt dễ bảo, mỉm cười nói: "Tổ mẫu."

Lão phu nhân nhìn khuôn mặt của A Bảo, gương mặt này càng ngày càng giống thê tử của tứ nhi rồi, trước đây mỗi lần nhìn đều cảm thấy là một loại giày vò, nữ nhân kia hại nhi tử của mình ngộ nghịch với mẫu thân, một thân một mình chạy đến biên thùy lại khiến người mẹ già này vì hắn mà hoảng sợ, đứt khoát là một đứa con bất hiếu, cho nên cũng lạnh nhạt với tôn nữ giống thê tử tứ nhi này, thậm chí thường xuyên giận chó đánh mèo với nàng.

Nhưng bây giờ, lão phu nhân lại thờ dài, dù không thích thì vẫn là tôn nữ của mình, hy vọng nàng gả cho một gia tộc tương xứng, mà thật sự Tấn vương không phải một ứng cử viên tốt cho vị trí vị hôn phu, chỉ riêng những tin đồn hắn tuyệt tình tuyệt tâm đã khiến người ta chùn bước, không dám gả nữ nhi của mình đi. Tất nhiên, cũng có người không sợ lời đồn muốn gả nữ nhi đi, nhưng chỉ là số ít mà thôi.

"Cầm nha đầu, còn một tháng nữa là tới ngày thành thân của ngươi với Tấn vương điện hạ, thời gian hơi gấp gáp, có điều thánh chỉ đã ban, ngươi cứ yên tâm chờ gả." Lão phu nhân thành khẩn nói, xem như trấn an tôn nữ một chút. Trong mắt mọi người, bỗng nhiên gặp phải một vị hôn phu hung bạo như

vậy, tiểu cô nương đều sẽ sợ hãi. Từ lúc nhận thánh chỉ, A Bảo luôn ngơ ngác, trong lòng lão phu nhân hơi thương xót, vẻ mặt cũng thêm mấy phần hiền từ.

A Bảo rũ mí mắt, ôn thuận đáp một tiếng. Lão phu nhân lại nói vài lời trấn an, lần đầu tiên nàng lớn như vậy được nghe tổ mẫu dịu dàng ôn tồn nói nhiều với nàng thế, nhưng A Bảo sững sốt sao tiếp nhận hết, trong lòng vẫn có cảm giác không chân thực.

"Được rồi, người về trước đi." Lão phu nhân nói.

A Bảo đáp một tiếng, đồng thời thi lễ với từng vị trưởng bối trong phòng, rồi mới rời đi.

Chờ A Bảo rời đi rồi, nhị lão gia nói trước hết: "Nương, sao hoàng thượng lại muốn tứ hôn A Bảo cho Tấn vương chứ? Lúc đầu con tưởng không phải Chu Ngự thì cũng là Tề vương hoặc Ninh vương, thật không ngờ. Hơn nữa tứ đệ biết chuyện có làm âm lên không?" Trong lòng nhị lão gia vừa lo lắng cho tương lai của chất nữ, vừa bận tâm tứ đệ ông sẽ làm âm ỉ.

Lời này khiến trong lòng tất cả mọi người ở đây đều rung mình, vừa rồi bọn họ đều bận rộn thảo luận bốn đạo thánh chỉ tứ hôn hôm nay của Hoàng thượng và nội dung trong đó, mà quên mất A Bảo còn có một vị phụ thân khiến người ta đau đầu đấy.

Quả nhiên, vừa nhắc tới người nào đó, lão phu nhân theo bản năng muốn day trán: Ôi, đầu bắt đầu đau nữa. Điều này đã thành một loại phản ứng quen thuộc.

Uy viễn hầu cứng nhắc xong lại tức giận, có chút mạnh miệng nói: "Chẳng lẽ đệ ấy dám kháng chỉ?"

"Tứ đệ đâu dám kháng chỉ!" Nhị lão gia liếc mắt, "Chuyện đệ ấy làm càng khiến người ra đau đầu hơn cả kháng chỉ đó."

"..."

Không thể không nói, lời này của nhị lão gia thật có lực sát thương, không khí hiện tại có mấy phần đình trệ, người ở đây đều không còn gì để nói.

Lão phu nhân muốn xoa cái đầu đang co rút đau đớn, con dâu thứ hai khá có ánh mắt tiếp tay, sức lực vừa phải, khiến lão phu nhân cảm thấy đầu óc thư thái vài phần, tiếp đó dứt khoát nói: "Lão nhị, văn chương của người tốt, lập tức viết thư cho lão tứ, nói cho hắn biết, không cần bận tâm tới hôn sự của Cẩm nha đầu nữa, hoàng thượng đồng tình đích thân tứ hôn cho Cẩm nha đầu rồi, tiện thể trong thư nói tốt cho Tấn vương nhiều vào, tốt nhất dựa theo yêu cầu của lão tứ mà tán thưởng một phen."

"..."

Mọi người lại trợn mắt lú lười lần nữa, Uy viễn hầu nhẹ giọng nói: "Nương, chuyện này... không hay lắm?" Lời nói đối chắc chắn sẽ có ngày bị vạch trần, đến lúc đó phản ứng càng ác liệt hơn thì sao?

Lão phu nhân liếc ông một cái, rất có phong độ của một đại tướng nói: "Tạm thời giấu bao lâu thì hay tới đó, chờ Cẩm nha đầu và Tấn vương báai đường thành thân rồi, chuyện đã định, hắn có thể làm gì?"

"Tứ đệ có thể xúi giục A Bảo huy phu!" Miệng nhị lão gia nhanh chóng tiếp lời, nói xong còn tự mình quả quyết gật đầu, "Nếu như sau này Tấn vương nạp trắc phi đi nương, tứ đệ nhất định làm được chuyện này, chúng ta không thể coi thường năng lực chiến đấu của tứ đệ."

Không thể phủ nhận, nhị lão gia thật sự hiểu rất rõ vị đệ đệ hiếm thấy này.

Một lần nữa Vinh An Đường lại rơi vào sự yên tĩnh quý dị, tất cả mọi người đều không hên mà cùng nghỉ. Trong nhà có một người không bình thường thật khiến người ta lo lắng, ôi, đau đầu!

Cuối cùng, lão phu nhân bóp mí tâm, vẫn bảo nhị nhi tử viết thư cho tứ nhi tử, trước mắt lừa gạt hắn rồi tính sau. Lão phu nhân dám làm thế cũng có nguyên do, Lý Kế Nghiêu rời kinh mười mấy năm, căn bản không hiểu rõ mọi chuyện ở kinh thành, chỉ cần ông không sai người điều tra, cho dù bọn họ nói trời nói đất, ông cũng sẽ tin. Bây giờ Lý Kế Nghiêu đóng giữ biên thùy, không dễ dàng rời đi, cũng không biết khi nào mới có thể hồi kinh, vì vậy chỉ cần ngăn cản hắn, bọn họ cũng không sợ hắn làm âm ỉ.

Sau khi nghĩ thông suốt, mọi người thấy đây thật là một biện pháp tốt, nhị lão gia đáp một tiếng, cam đoan sẽ làm trái lương tâm thôi phòng Tấn vương như hoa vậy, người gặp người thích, là đối tượng tốt nhất cho vị trí hiền tế trong lòng Lý Kế Nghiêu.

Giải quyết xong chuyện Lý Kế Nghiêu, mấy vị đại lão gia cùng nhau tới thư phòng thảo luận tiếp, để mấy thê tử ở lại bồi lão phu nhân, bàn bạc hôn sự của A Bảo. Một tháng quá gấp, phải chuẩn bị rất nhiều thứ, không thể thiếu bàn bạc một phen.

*****

Trong lúc các trưởng bối vội vàng bàn bạc cách ứng phó phụ thân A Bảo, A Bảo như mất hồn về tới Bảo Hàm viện, nghênh đón nàng là Hoa ma ma và bốn tỷ muội họ Nhạ mang vẻ mặt hoặc vui mừng hoặc đau lòng.

Hoa ma ma rất vui, tiểu thư bà làm nữ nương cuối cùng cũng hứa hôn rồi, mà còn do hoàng thượng tứ hôn nữa, thể diện gấp bội, lại gả cho hoàng tử, nữ nhân có cả thể diện lẫn phúc khí, bà không cao hứng sao được?

Mà bốn tỷ muội họ Nhận đều là cô nương chưa gả, cũng ôm ấp những ảo tưởng nhất định của thiếu nữ với nam nhân, nghĩ tới tiểu thư nhà mình phải gả cho vị vương gia ngoan độc lãnh khốc trong truyền thuyết kia, đều vô cùng sợ hãi, đồng thời cũng lo lắng cho tương lai của tiểu thư nhà các nàng, sợ tiểu thư nhà các nàng vừa xuất giá đã không chịu nổi trở thành quý đoàn mệnh.

"Tiểu thư..."

A Bảo nhìn một chút, quyết đoán đuổi Hoa ma ma đang vui mừng bên cạnh đi làm sữa tươi chưng đường phèn cho nàng, lại nhìn vẻ mặt lo âu của bốn tỷ muội họ Nhận, chẳng biết sao, lòng mờ mịt nửa ngày không khỏi yên ổn, quả nhiên có một số việc chính là thế, cần có người mờ mịt sầu lo hơn mình, bỗng nhiên cảm thấy hóa ra cũng không có việc gì!

Không phải là gả cho vị vương gia bị mắng là nham hiểm thành thói, ác độc tàn bạo ư? Tuy rằng bề ngoài hấn rất đáng sợ, khí thế đủ làm người ta khiếp sợ, nhưng chuyện đã định, cứ thử tiếp nhận thôi.

Khi A Bảo đang chuẩn bị tâm lý, bốn tỷ muội họ Nhận lại nhanh chóng đập tan AQ* tự an ủi của nàng.

*AQ là nhân vật chính trong AQ Chính Truyện của Lỗ Tấn, nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc. AQ nổi tiếng với phương pháp "thắng lợi tinh thần", khi bị người khác chửi, anh ta tự nhủ "nó chửi mình như nó chửi bố nó" và nghĩ là mình thắng lợi. mặc dù hay bị áp bức nhưng anh ta vẫn tự bảo rằng mình có tinh thần cao cả hơn những người áp bức kia

Nhận Hồi: "Tiểu thư, tuy có một số chuyện là tin đồn thất thiệt, nhưng... không có lừa làm sao có khói."

Nhận Thanh: "Tiểu thư, nô tỳ nghe nói Tần vương giết người như ngóc, một cái tên có thể dọa trẻ con khắp kinh thành gào khóc cả đêm."

Nhận Vân: "Nô tài cũng nghe nói Tần vương không gần nữ sắc, hấn không coi nữ nhân ra gì, cái kia... hình như không được."

Nhận Nhiên: "Đúng đúng đúng, nghe nói hấn chán ghét nữ sắc, nếu không phải hoàng tử cao quý, thì nhất định đời này là kiếp hòa thượng! Chỉ là đại sư Nam Sơn tự từng nói ngày sinh của hấn không may mắn, trong số mạng có đủ ngũ độc*, là kẻ xui xẻo, nên Hoàng thượng mới chán ghét, cho dù xuất gia làm hòa thượng thì sát khí trên người cũng quá nặng, mạo phạm tới Phật Tổ, ngay cả Phật tổ cũng không thu nhận hấn..."

*Ngũ độc: là năm loại độc tính mạnh nhất trong quan niệm của người xưa, thường chỉ rắn, bọ cạp, rết, cóc và thạch sùng, cũng có quan điểm xếp nhện và ong thuộc vào loại ngũ độc. Có đủ ngũ độc nghĩa là vô cùng xấu xa, là điềm xấu.

Tất cả các cô nương đồng loạt nhìn về phía Nhận Nhiên, về mặt hoàng sợ.

"Nhận, Nhận Nhiên, sao tỷ lại biết rõ vậy?" Nhận Hồi lấp bắp hỏi, trước giờ các nàng không quá quan tâm đến vị Tần vương này, vừa mới hồi kinh, căn bản chưa kịp nghe ngóng được nhiều chuyện. Mà chuyện Nhận Nhiên tiết lộ cũng đủ khiến da đầu các nàng tê dại, quý thân này ai cũng kính sợ, rốt cuộc một người phải đáng sợ thế nào mà ngay cả phật tổ cũng không thu nhận?

Khuôn mặt thanh tú của Nhận Nhiên lộ vẻ áy náy: "Ta thường xuyên giúp tiểu thư đi đưa đồ cho các viện, sau đó quen biết với những nha hoàn kia, trò chuyện cũng khá nhiều, lâu dần tất cả đều biết một chút."

Thì ra là thế!

Lúc trước ngạc nhiên quá, bây giờ nghĩ tới năng lực của Nhận Nhiên, cũng không kỳ quái. Lập tức mấy tỷ muội họ Nhận đều túm lấy Nhận Nhiên nói ra tin tức về Tần vương. A Bảo tiếp tục lẳng lặng ngồi bên cạnh, nghe Nhận Nhiên kể từng lời đồn đãi về Tần vương nàng thăm dò được, trong lòng lại xoắn xuýt.

Sao càng nghe càng thấy trừ việc người nọ là hoàng tử ra, hình như không có chút ưu điểm nào nữa nhỉ? Ra đời không lâu thì mẫu thân mất, phụ thân là cận bá, không biết nghĩ gì, ném thẳng hấn vẫn còn là sơ sinh tới lãnh cung, hơn nữa còn không cho bất cứ ai tới thăm hấn, khóa chặt cửa lãnh cung, chỉ để một thái giám chăm sóc. Trước khi hấn mười tuổi, không biết nói chuyện, không quen bất kỳ chuyện bình thường, yên lặng ở đó như một kẻ ngốc, mãi đến một ngày khi hấn mười tuổi không biết sao chạy ra khỏi lãnh cung, đúng lúc gặp thái tử đi qua, thái tử sinh lòng thương xót, cầu xin hoàng đế thả hấn ra khỏi lãnh cung, đón đến Trung cung để hoàng hậu nuôi dưỡng.

A Bảo chống má, hơi viễn vông nghĩ, mỗi lần nghe hấn nói chuyện đều vừa ngăn ngại vừa cứng nhắc, ai cũng nói hấn trầm mặc ít nói, không thích nói chuyện, thích ra vẻ lãnh khốc, nhưng nàng nghe được, âm thanh cứng nhắc đó hình như do không quen nói chuyện... Có vẻ như trải qua tuổi thơ có phần thảm thương, nên sau khi ra khỏi lãnh cung, hiểu được đạo lý thường tình của thế gian, biết bản thân gặp chuyện không công bằng, sau đó bắt đầu trở nên đen tối, nhưng phát hiện người phụ thân khiến tuổi ấu thơ của hấn đáng thương thế bất luận hấn có cố gắng thể hiện thế nào, về sau vẫn là kẻ cận bá không ưa hấn, tiếp tục trở nên đen tối hơn, cuối cùng đen tối thành đại Boss phản diện, trở thành nhân vật phản diện người người muốn diệt trừ. Theo cốt truyện bình thường thì nhân vật phản diện kiểu này thường bị nhân vật chính quét sạch, góp một phần công sức trở thành bia đỡ đạn cho cốt truyện đặc sắc hơn! Tất nhiên nếu là một bộ sách lấy nhân vật phản diện làm nhân vật chính, thì hấn sẽ trở thành nhân vật phản diện, giết chết phụ thân cận bá, giết hết vai chính quét sạch hấn, giết sạch những kẻ cản đường hấn, cùng những người thân thiết ngồi lên ngai vàng, trở thành chúa tể của thiên hạ...

"Tiểu thư, có mấy vị tiểu thư tới thăm người."

Giọng Nhận Hồi vang lên, cắt ngang suy nghĩ của A Bảo.

"Tiểu thư đang nghĩ gì thế ạ, về mặt rất lạ?" Nhận Thanh tò mò hỏi.

A Bảo cố gắng đổi về mặt, vô cùng nghiêm túc nói: "Không có gì!"

Về mặt Nhận Hồi đây vạch đen nhìn A Bảo, nàng hầu hạ tiểu thư lâu vậy, không nghĩ cũng biết tiểu thư nhà nàng lại tưởng tượng ra ít chuyện quỷ dị, hình như không khí cũng bị tiểu thư làm cho quỷ dị rồi.

Bởi vì đám người Lý Minh Phụng đến, nên cuộc tám chuyện về Tấn vương cuối cùng cũng dừng lại, mời các cô nương vào.

Lúc này đám người Lý Minh Phụng tới chúc mừng A Bảo, dĩ nhiên cũng đầy lo lắng, thậm chí trước khi tới đây Lý Minh Phụng đã tưởng tượng sau khi A Bảo biết được hôn sự của mình, khổ sở như một đóa hoa trắng nhỏ bé không nơi nương tựa, đáng về tràn đầy bất lực, ai ngờ vừa tiến vào nhìn, lại là bộ dạng nghiêm trang, có điểm nào giống đóa hoa trắng nhu nhược không nơi nương tựa chứ?

Mấy cô nương đầu tiên là chúc mừng A Bảo, trong đó Lý Minh Nguyệt lại bị mẫu thân nàng ta tẩy não kia, lòng vừa ghen tị sau này A Bảo sẽ là vương phi cao cao tại thượng, vừa thương hại A Bảo lại gả cho một vị hoàng tử không chỉ không được lòng vua, còn có tiếng xấu. Rốt cuộc ghen tị nhiều hơn thương hại, không nhìn được lên chăm chọc vài câu, bị Lý Minh Hòa và Lý Minh Phụng cùng nhau mắng cho khóc lóc chạy đi, mấy cô nương còn lại cũng biết điều cáo từ, lưu lại hai cô nương Lý Minh Phụng và Lý Minh Nghi.

Hai cô nương một trái một phải ngồi cạnh A Bảo, bên này Lý Minh Nghi vô đầu bứt tai suy nghĩ làm sao để an ủi A Bảo, bên kia Lý Minh Phụng cẩn thận từng li từng tí mở lời, không nói vào đề, sợ tổn thương đóa hoa trắng A Bảo. Mãi đến khi Hoa ma ma bùng sữa tươi chừng đường phèn mới làm lên, A Bảo cầm lên ăn một miếng, vừa ăn vừa nhìn các nàng, đáng đáp như chờ các nàng an ủi vậy.

Hai cô nương kia: =__=! Nay, giờ ngươi hẳn phải nuốt không trôi mới đúng chứ, làm ơn chuyên nghiệp một chút được không hả?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Đối với chuyện A Bảo sắp gả cho Tấn vương, bởi vì những người bên ngoài còn lo lắng hơn nàng nên nàng lập tức bình tĩnh lại, những người khác còn đang khổ sở rối rắm về hôn sự này, không hiểu sao Chính Đức để lại đột nhiên từ hôn như vậy, hơn nữa người được chọn còn ngoài dự đoán của mọi người, căn bản không có bất kì dự báo nào.

Có thể nói, lão Chính Đức để này đùa bốn tất cả mọi người một phen.

Xương Bình trưởng công chúa vừa nghe tin, tức giận đến mức ném vỡ cái chén trong nhà, suýt chút nữa kích động chạy vào cung lắc lắc Chính Đức để hỏi sao ông có thể lãnh khốc tuyệt tình gây sự vô cớ thế, rốt cuộc có phải là ca ca ruột của mình không, đùa bốn muội muội ruột như vậy vui lắm sao? Mà nguyên nhân bà không vọt thẳng vào là vì phò mã Chu Vĩnh Ngôn phát huy chức trách phò mã của ông, kịp thời giữ bà lại.

Xương Bình trưởng công chúa và Chính Đức đế là huynh muội ruột cùng một mẫu thân sinh ra, bởi vì có một hoàng đế ca ca, khó tránh được dưỡng tính cách có phần kiêu căng tùy hứng, cộng thêm Chính Đức đế cũng yêu thương bà, nên cả đời bà từ khi xuất giá, làm gì cũng thuận thuận lợi lợi, chuyện gì cũng theo ý bà, từ lâu đã quên mất mùi vị bị người ta cự tuyệt. Nhưng bây giờ huynh trưởng thân nhất để bà nếm trải tư vị này, có thể tưởng tượng được bà khó chịu nhường nào.

"A Nhụy, xin bớt giận." Chu Vĩnh Ngôn nhẹ nhàng an ủi, A Nhụy là nữ danh của Xương Bình trưởng công chúa, hai phu thê ở bên nhau, thi thoảng cũng sẽ gọi nữ danh của nhau, xem như một loại tình thú của phu thê.

"Sao ta có thể nguôi giận chứ?" Thiếu chút nữa Xương Bình trưởng công chúa xem trượng phu không nóng không lạnh thành Chính Đức Đế mà gào thét, "Hoàng đế ca ca biết rõ ta vì Ngự nhi mà kết thân với Lý Minh Cẩm, ba lần bảy lượt tiến cung tìm huynh ấy nói rõ, để huynh ấy trực tiếp từ hôn, tránh đắc tội hoàng hậu và quý phi. Nhưng rõ ràng đằng trước huynh ấy thoải mái đáp ứng, đằng sau lại ban con dâu ta xem trọng cho con chó điên bên cạnh thái tử, sao ta cam tâm được?"

Chu Vĩnh Ngôn khẽ nhủ mày, trong lòng biết trước giờ Xương Bình không để Tấn vương vào mắt, song nói huệch toẹt vậy cũng không tiện. Thấy bà nổi nóng, ông nuốt lời uốn nắn xuống, nói: "Thánh thượng nói chỉ cần nhắc nhở, vẫn chưa chính thức đồng ý mà."

"Nếu cần nhắc, chẳng phải đã đồng ý rồi ư?" Về mặt Xương Bình trưởng công chúa như lẽ đương nhiên, thái độ cực kỳ ngang ngạnh.

Trong lòng Chu Vĩnh Ngôn biết tính cách bà cường ngạnh, chỉ có thể thuận theo, hơn nữa con giận của bà luôn tới nhanh đi càng nhanh hơn, cũng không phân bác bà, chỉ kéo bà qua, âm giọng trấn an bà, xoa dịu con giận của bà, mới bắt đầu phân tích cho bà nghe mục đích từ hôn của Chính Đức đế.

"Trước giờ Tấn vương và thái tử qua lại thân thiết, lại là hoàng tử dưỡng dưới gối hoàng hậu, Tấn vương cưới Lý cô nương, được lợi cũng là thái tử điện hạ và hoàng hậu. Theo ta đoán, hoàng thượng từ hôn Lý cô nương cho Tấn vương, trong đó cũng có nguyên do từ thái tử."

Xương Bình trưởng công chúa nhủ mày, "Ý chàng là thái tử thuyết phục hoàng đế ca ca từ hôn Lý Minh Cẩm cho Tấn vương?"

"Có khả năng này. Lúc trước không phải thái tử nhắc nhờ hoàng thượng Tần vương chưa lập gia thất à, nhờ hoàng thượng chuyển lời cho nàng, bảo nàng tổ chức tiệc thưởng hoa mời quý nữ trong kinh tới phủ, để Tần vương gặp mặt sao? Bất kể gia thế hay tướng mạo của ái nữ Trần Bắc tướng quân đều rất tốt, không trách Tần vương lại coi trọng, nên lúc đó mới ra tay cứu Lý cô nương." Chu Vinh Ngôn nói rõ ràng mạch lạc.

"Hắn?" Xương Bình trưởng công chúa lộ vẻ xem thường, "Không phải người làm cô cô này chê bai hắn, chàng xem vương phủ của hắn đi, đơn sơ âm u như nhà ma, hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc cưới một nữ nhân giúp hắn quản lý công việc vặt, cũng không biết tìm nữ nhân giúp hắn làm ấm giường, thậm chí có thể căn bản không hiểu được nữ nhân là thứ gì, dùng để làm gì, chàng nói xem người như thế bỗng nhiên thông suốt coi trọng cô nương người ta ư? Không chừng thái tử thấy đây là thời cơ tốt lôi kéo Trần Bắc tướng quân, tiện thể để Tần vương cưới vợ mà thôi, không chỉ giải quyết được chuyện chung thân đại sự của Tần vương, mà còn kéo Trần Bắc tướng quân về bên mình, một công đôi việc." Càng nói càng tức.

Chu Vinh Ngôn có chút ghen hờn, có một thê tử làm công chúa quá hung hãn, cái gì cũng dám nói, cái quái gì cũng nói trắng ra, nhiều khi chỉ có thể bị ghen đến khó chịu. Có điều, Chu Vinh Ngôn cũng hơi xấu hổ thừa nhận, thê tử mình đánh giá Tần vương hoàn toàn giống với nhận thức của đồng đảng quần chúng nhân dân về Tần vương. Hơn nữa, là nam nhân, Chu Vinh Ngôn cũng từng nghe một ít lời đồn đãi ngầm, thậm chí nhiều người nói, nữ nhi của Trần Bắc tướng quân gả đi, chắc sẽ thủ tiết cả đời . . . . khụ khụ khụ. . .

Trong phòng đệ tử của hai phu thê còn đang tiếp tục, ngoài phòng một thiếu niên dịu dàng như ngọc thần thờ, cuối cùng không nghe phụ mẫu mình nói gì nữa, từ từ đi về viện của mình.

Đến thư phòng, rút một bức trong nhiều bức tranh từ bình hoa, từ từ mở ra, ngắm nữ tử mặc y phục mùa xuân tươi đẹp, mỉm môi khẽ cười, vẻ mặt hơi xa cách, lòng hắn trống trải một mảng.

Bọn họ quả thật vô duyên ư?

*****

Bên kia phu thê Xương Bình trưởng công chúa đang suy đoán tại sao Chính Đức đế muốn ban thánh chỉ thứ hôn như vậy, bên này tại Hiền vương phủ phu thê Hiền vương cũng đang suy đoán.

Hiền vương đi tới đi lui trong phòng, cuối cùng ngồi xuống cạnh Hiền vương phi, có chút buồn bực nói: "Đột nhiên phụ hoàng thứ hôn cho Ngũ đệ thế này, hẳn là thái tử thúc đẩy sau lưng nhỉ?"

Hiền vương phi nhíu đôi mày thanh tú, trong lòng rối loạn vì sự việc không giống đời trước, luôn cảm thấy có gì đó thoát khỏi quỹ đạo trước kia, khiến nàng có chút hốt hoảng.

"Hôm qua khi tiếp kiến cung thỉnh an mẫu phi, nghe mẫu phi đề cập có một lần thái tử điện hạ ở lại điện Thái Hòa lâu hơn ngày thường một chút, sau đó phụ hoàng cho tất cả người hầu hạ lui ra khỏi điện Thái Hòa, bản thân ở lại một mình rất lâu. Hôm sau, đã hạ bốn đạo thánh chỉ này." Hiền vương phi từ từ giải thích.

Về mặt Hiền vương hơi trầm trầm, thâm siết chặt nắm đấm, hẳn đúng là coi thường thủ đoạn của thái tử, còn tưởng rằng bây giờ làm thái tử đã lâu, đối với phụ hoàng không chịu nhận mình già của bọn họ, thái tử như cây đao treo trên đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể chém xuống. Hơn nữa đám huynh đệ bọn họ lại đẩy thêm một cái, sớm muộn gì cũng có thể kéo thái tử ra khỏi vị trí đó.

"Vương gia đừng lo, mặc dù Tần vương cưới nữ nhi Trần Bắc tướng quân, nhưng Trần Bắc tướng quân cũng không nhất định dốc sức vì bọn họ." Hiền vương phi nhẹ giọng nói.

Hiền vương nhìn vương phi của mình, nữ nhân này tướng mạo không phải xinh đẹp tinh xảo nhất, cũng không thể khiến người ta kinh diễm từ cái nhìn đầu tiên, nhưng nàng như rượu ngon lâu năm, thời gian càng lâu, mùi vị càng đậm đà, càng khiến người giật mình say mê. Không thể phủ nhận, lúc trước cưới nàng, cũng vì nàng làm tim hắn kinh diễm một hồi, dẫn đến có hảo cảm với nàng, gần đối hình mẫu ban đầu thành nàng rồi.

Hiền vương phi tên là Cổ Hinh Duyệt, là đích nữ của Võ Xương công phủ, tuy là đích nữ, nhưng mẫu thân mất sớm, bên dưới còn có hai kẻ muội được sủng ái, phụ thân không thích, kẻ mẫu ác độc, kẻ muội nhẫn tâm. Lúc chưa gả, tình cảnh ở Võ Xương công phủ không hề tốt. Khi ấy vốn dĩ Hiền vương muốn cưới thứ nữ* được sủng ái của Võ Xương công phủ làm phi, nên kéo dài hôn sự của bản thân, không ngờ đến Võ Xương công phủ làm khách, nghe được một khúc đàn kinh diễm chưa bao giờ có, ma xui quỷ khiến biết chủ nhân của tiếng đàn, ba bốn lần vô tình gặp, không khỏi thương tiếc cho tình cảnh của nàng, mà nỗi thương tiếc này dần dần biến chất, mãi về sau rốt cuộc quyết định cưới nàng làm phi, bảo vệ dưới cánh chim của mình.

*Thứ trong thứ nữ này là thứ tự, con gái thứ hai.

Mà vương phi của hắn, thành thân mấy năm cũng khiến hắn cảm thấy mình cưới được một bảo bối, rất có chính kiến, có nhiều chuyện chỉ cần chỉ điểm một chút, lập tức có thể đoán đúng hoàn toàn, quả thật là nữ Gia Cát. Cho nên, cũng dường thành thói quen rất nhiều chuyện hắn đều nói với vương phi.

"Duyệt nhi nghĩ sao?" Hiền vương đưa tay vuốt tóc nàng, dịu dàng hỏi.

Hiền vương phi mỉm môi cười, nói: "Vương gia không cần sốt ruột, hành động này của hoàng thượng chưa chắc không có ý chèn ép Trần Bắc tướng quân, gả nữ nhi Trần Bắc tướng quân cho nhi tử mình không ưa nhất, có thể thấy rõ ràng." Hiền vương phi nhớ kiếp trước lúc Chính Đức đế bệnh nặng, luôn đề phòng, chèn ép mấy vị tướng quân nắm trọng quyền kia, không khỏi thâm lắng đầu thờ dài.

Hiền vương cẩn thận suy nghĩ, nhưng không nắm được trọng điểm, thật sự không hiểu sao vương phi của mình lại nói vậy. Hiền vương phi nhanh chóng phát giác mình quá nhiều chuyện, vội hỏi: "Phu quân không cần nghĩ nhiều, đây chỉ là suy đoán của thiếp, coi như Tần vương cưới Lý Minh Cẩm, bây giờ

Trần Bắc tướng quân đang ở xa ngàn dặm, nếu hoàng thượng không triệu ông ta hồi kinh, thì trong thời gian ngắn thiên hạ vẫn thái bình."

Hiền vương hơi giãn mày, đang muốn hỏi lại, bỗng thấy thê tử nhũ chặt lồng mày, vẻ mặt nhăn nạy thống khổ, lập tức sợ hết hồn, đang định hỏi nàng thân thể không khỏe ư, chỉ thấy nàng che miệng nôn khan.

Thấy thân thể thê tử không khỏe, Hiền vương vứt bỏ chuyện ban nãy, vội sai người mời thái y tới.

Sau khi giầy vò một trận, Hiền vương phi ngồi trên ghế quý phi, Hiền vương ngồi cạnh nắm tay nàng, chậm rãi vuốt ve, mặt mày đều mang ý cười, âm giọng nhỏ nhẹ nói, "Giờ Duyệt nhi phải sinh nhi tử cho bản vương nhé."

Hiền vương phi gả cho Hiền vương đã bốn năm, chỉ sinh một nữ nhi, ước chừng trong lòng lo lắng không thôi. Hiền vương năm nay đã hai mươi sáu, cũng muốn có đích tử, lúc này vương phi của mình có tin vui, sao không mừng chứ, chỉ mong đứa con này là đích tử mới tốt.

Khuôn mặt Hiền vương phi mang theo nụ cười dịu dàng, vô cùng lưu luyến nhìn phu quân, khỏe mỗi giường lên ý cười hạnh phúc, lồng mày tinh tế tao nhã hơi động, đẹp không tả xiết, thấy vậy lòng Hiền vương nóng lên, cầm tay thê tử lên môi hôn một ngụm. Hai phu thê tựa vào nhau, thì thầm, cực kỳ ngọt ngào, ma ma và nha hoàn hầu hạ xung quanh thấy thế, không khỏi len lén cười.

Một lát sau, Hiền vương rời khỏi đi xem nữ nhi, vì Hiền vương phi được chẩn đoán mang thai, hơn nữa gần đây thân thể mệt nhọc quá độ, sợ không tốt cho thai nhi, phải nằm nghỉ ngơi trên giường. Đưa mắt nhìn Hiền vương rời đi, nụ cười trên mặt Hiền vương phi dần biến mất.

Gả cho Hiền vương bốn năm rồi, nhưng chỉ sinh một nữ nhi, là một loại dày vò với nàng. Loại này dày vò cũng không phải là sự áy náy của người làm thê tử dành cho phu quân, mà là cảm giác mình đoạt phu quân của người khác, ông trời muốn trừng phạt nàng, không chừng khiến nàng cả đời không con, chẳng lẽ rơi vào kết cục không con, bị ruồng bỏ dẫn tới chết oan như kiếp trước? Tuy mấy năm nay phu quân vẫn sủng ái, ý trọng tình thâm với nàng, nhưng từ tận đáy lòng nàng chưa từng đặt tâm trên người hắn.

Có cảm động, nhưng hoàn toàn như mẫu thân, không để mình yêu một nam nhân, thậm chí xem hắn là trời, xin lỗi, tạm thời không có!

Kiếp trước, Hiền vương lần lượt cưới hai nữ nhân, người đầu tiên nhậm chức vương phi là nhị muội Cổ Hinh Ngữ của nàng, đáng tiếc muội ấy bạc mệnh, được sủng tới quá nuông chiều, không chịu được khổ, cuối cùng khó sinh mà chết, một xác hai mạng. Mà Hiền vương phi thứ hai chính là nữ nhi Trung Dững Bá phủ - Giang Lăng Vi. Phu nhân Trung Dững Bá là tỷ muội ruột với mẫu thân nàng, nàng và Giang Lăng Vi còn là biểu tỷ muội đấy.

Kiếp trước vô cùng khổ sở, tất cả người thân đều ghét bỏ nàng, hai muội muội tốt của nàng lần lượt đoạt nhân duyên của nàng, cuối cùng khiến nàng như món hàng gả cho tên đầu heo Bình vương thê tử kia, bị người đời cười nhạo, rõ ràng mình tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, không dám phạm chút sai lầm, lại bị đám người Bình vương coi khinh.

Sau khi Bình vương thái phi chết, không còn áp chế, Bình vương phi bắt đầu gây sóng gió, tính kế Bình vương thê tử làm ra chuyện thất đức, khiến Bình vương tức giận trực tiếp phế bỏ vị trí Bình vương thê tử đi, mà thê tử phi nàng cũng thất thế theo, sau bị Bình vương phi lấy cớ không con buộc hòa ly, bị đuổi về nhà mẹ đẻ, nhà mẹ đẻ cũng không ai đòi công đạo cho nàng. . . Cuối cùng thì sao, cuối cùng đệ đệ tốt muội muội tốt của nàng lại tính kế nàng một phen, lấy lý do nàng bôi nhọ gia tộc, đưa đến thôn trang tự sinh tự diệt, cuối cùng bơ vơ không nơi nương tựa chết công trong mùa đông giá lạnh ấy. . .

Đưa tay che mặt, ngăn nước mắt sắp tràn mi chảy xuống. Bốn năm trước, nàng sống lại trở về lập lời thề, khiến những kẻ bắt nạt nàng, phản bội nàng đều phải trả giá thật lớn! Đời này muội muội tốt của nàng Cổ Hinh Ngữ không gả cho Hiền vương, cũng không khó sinh mà mất sớm, còn sống rất tốt, có gì khiến người ta càng vui vẻ hơn? Nàng có rất nhiều thời gian, có thể từ từ trút thống khổ đời trước lên những người thân kia, sau này phu quân của nàng sẽ là hoàng thượng, nàng sẽ làm hoàng hậu, để những người thân vứt bỏ nàng kia chỉ có thể ngước nhìn nàng, nàng sẽ sống tốt hơn tất cả mọi người. . .

Nước mắt thấm lạnh chảy xuống, ướt lòng bàn tay.

Sau khi phát tiết một trận, Hiền vương phi mới cho người múc nước vào rửa mặt.

"Vương phi, người sao vậy ạ?"

Đối mặt với ánh mắt lo lắng của nha hoàn Hạ Thiên, nét mặt Hiền vương phi âm áp mấy phần, cười nói: "Ta chỉ rất vui, mong chờ đứa nhỏ này rất lâu rồi. . . . ."

Hạ Thiên nờ nụ cười hớn hở, còn nói: "Vương phi vui mừng hơn nữa cũng phải chú ý một chút, không tốt cho sức khỏe đâu ạ. . ."

Khi Hạ Thiên đang lại nhai liên miên, từ đầu đến cuối Hiền phi chỉ mỉm cười, chờ nha hoàn rời đi, Hiền vương phi nằm trên giường, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng bằng phẳng, lại không nhìn được nghĩ đến Tần vương và nữ nhi Trần Bắc tướng quân Lý Minh Cẩm.

Nàng nhớ, kiếp trước chưa từng nghe qua hai người Tần vương Tiêu Lệnh Thủ và Lý Minh Cẩm, ngũ hoàng tử của Chính Đức đế là Tề vương Tiêu Lệnh Khê do hoàng hậu sinh ra. Nghĩ kỹ lại, kỳ thật kiếp trước hình như bản thân từng loáng thoáng nghe nói có một vị hoàng tử bệnh chết trong lãnh cung, lúc đó trong cung giữ kín như bưng chuyện này, đại khái khi ấy nàng mới mười hai mười ba tuổi, nhưng vẫn nhớ phụ thân Cổ Thiên Tông có ngày từ trong cung trở về, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, lặng lẽ nói với kẻ mẫu cái gì mà rốt cuộc hoàng tử bị giam trong lãnh cung mười năm trước chết rồi, sau khi hoàng thượng nghe tin đột nhiên tức ngực, kích động nôn ra máu tại chỗ, thậm chí rơi nước mắt, hiện tại đã ngã bệnh. Trong cung sai người đi mời cao tăng đắc đạo ở Nam Sơn tự tiến cung trừ tà cầu phúc cho hoàng thượng. . . Sau đó, chưa tới một tháng sau, Tiêu Lệnh Khê liền trở thành ngũ hoàng tử, dường như trong cung đã quên mất từng có một vị hoàng tử bị vứt ở lãnh cung.

Chẳng lẽ, thật ra Tần vương cũng sống lại giống nàng, mới giữ được một mạng trong lãnh cung, bình an đi ra?

Ý nghĩ này lập tức bị nàng gạt bỏ, nàng đã gặp vị Tần vương này mấy lần, thật không nhìn ra tên sát tinh này sống lại trở về.

Còn nữ nhi Trần Bắc tướng quân Lý Minh Cẩm, Hiền vương phi có chút đau đầu, kiếp trước tư gia Uy Viễn Hầu Lý Kế Nghiêu cũng đi biên thùy, lúc nàng chưa gả đã chết trên chiến trường, tất nhiên cũng không chú ý tới thế nữ của Lý Kế Nghiêu. Dù sao hoài ức về Uy Viễn Hầu phủ không có vị tiểu thư này, vậy ngũ tiểu thư xuất hiện này là sao?

Xoa thái dương đau đớn, Hiền vương phi đứng dậy sai người bưng chén nước ấm tới cho nàng từ từ uống. Nhớ lại hai tháng trước mình nghe nói ngũ tiểu thư Uy Viễn Hầu phủ từ biên thùy trở về trong ngày liền xung đột với Tần vương, chuyện âm ỉ tới mức toàn bộ người kinh thành đều biết, còn nói chắc là ngũ tiểu thư Uy Viễn Hầu phủ chọc sát tinh đó, không biết sẽ bị sát tinh đó trả thù thế nào đây. Dĩ nhiên nàng cũng nghe được, trong lúc ngạc nhiên, không thể không nghiêm chỉnh nhìn thẳng hai người chẳng hiểu sao xuất hiện ở kiếp này, lại điều tra chuyện của Lý Minh Cẩm, phát hiện sự việc trùng hợp khiến nàng cảm thấy từ nơi sâu xa vận mệnh đã vẽ một vòng tròn cho tất cả mọi người, chuyển vận mệnh của mọi người vào đó buộc chặt với nhau.

Nàng có thể nghĩ thế này, kiếp trước thế tử Lý Kế Nghiêu - Diên thị khó sinh mà chết, cả đứa con trong bụng cũng không giữ được, dẫn tới Lý Kế Nghiêu đau khổ ngã lòng, căn bản không muốn sống, bèn một thân một mình chạy tới biên thùy tìm đường chết, không lâu sau đã hại chết mình. Còn kiếp này, nữ nhi của Lý Kế Nghiêu còn sống, Lý Kế Nghiêu có bận lòng, nên vì nữ nhi, hắn cố gắng sống sót, thậm chí một đường leo lên vị trí Trần Bắc tướng quân này.

Hai người này chưa từng tồn tại trong trí nhớ, được Chính Đức đế tứ hôn buộc chung một thuyền, khiến nàng nghe xong, cũng sinh ra một loại cảm giác khó tin.

Dĩ nhiên, thật ra theo lẽ thường mà nói, kỳ thật hai người này đều không liên quan tới nàng, hiện tại điều nàng phải làm là bình an sinh con, giúp trượng phu theo quỹ đạo vận mệnh kiếp trước leo lên vị trí kia.

Nghĩ vậy, Hiền vương phi phản chấn lại, vội sai người gọi Vương ma ma vào.

Vương ma ma là nhũ mẫu của Hiền vương phi, rất được Hiền vương phi tín nhiệm, kiếp trước trong tình cảnh khó khăn như thế, chỉ có Vương ma ma và Hạ Thiên không rời bỏ nàng, mãi đến khi nàng chết. Do đó nàng có thể không tin phu quân, nhưng lại vô cùng tin hai người này.

Chờ Vương ma ma đi vào, Hiền vương phi dịu dàng kêu bà ngồi xuống, mới nói: "Ma ma, tìm được Giải Thần Y chưa?"

Vương ma ma lắc đầu, than thở: "Ta sai Đông tử tới nơi mà vương phi nói, nhưng không tìm được đại phu họ Giải, tên Thần Y, hơn nữa Đông tử đã hỏi rất nhiều người, những người kia đều cười nói đâu có ai trực tiếp tên là Thần Y đâu? Cũng không phải thần y chân chính, nếu đặt tên này, mới dễ tìm đấy."

Hiền vương phi nghĩ thầm, tuy tên là Thần Y, nhưng y thuật của hắn quý dị xảo quyết, cả thái y cũng không sánh được, nhưng không phải thần y ư?

"Ma ma, bảo Đông tử tiếp tục tìm đi, hành tung của Giải Thần Y không cố định, nhất định đang trốn đâu đó, bảo Đông tử tìm cẩn thận, chắc chắn có thể tìm ra." Nói xong, Hiền vương phi khẽ vuốt bụng mình, buồn bã nói: "Lúc trước thái y nói thân thể ta quá yếu, sợ rằng sinh con gặp nguy hiểm, nếu có thuốc của Giải Thần Y, đến lúc đó sẽ an toàn hơn nhiều."

Về mặt Vương ma ma trở nên nghiêm túc, lập tức nặng nề gật đầu, tỏ rõ nhất định bảo Đông tử - con trai mình cố gắng tìm ra Giải thần y.

*****

Mà lúc này vị Giải Thần Y được nhắc đi nhắc lại kia đang nổi trận lôi đình trong Tần vương phủ, chỉ vào mũi Tịch Viễn chửi ầm lên.

"Ta nhìn tên đó đủ rồi, tiền của các người ta không cần nữa, ta chỉ xin hắn buông tha ta, để ta tiếp tục nhàn tản, làm một kẻ ngao du đất trời!" Một nam nhân môi hồng răng trắng, mặt mũi tuấn tú đội quả đầu như rom rạ, trên người mặc một trường sam xám, cuốn tay áo lên gào thét.

Tịch Viễn hơi nghiêng đầu, bình tĩnh tránh mấy ngụm nước miếng hắn phun ra, bình tĩnh nói: "Thần Y à, ngươi chưa hiểu rõ tính cách của chủ nhân nhà ta sao? Ngươi thiếu hắn một mạng, phải lấy thân báo đáp, ngươi sống là người của hắn, chết là quỷ của hắn, muốn chạy hả, không có cửa đâu! Nếu không sẽ đánh gãy thất lưng ngươi!"

Giải thần y thấy mình chịu đủ lắm rồi, tiếp tục gào thét: "Sao gần đây các người luôn muốn đánh gãy thất lưng ta thế? Thất lưng ta cản trở gì các người?"

Tịch Viễn suy nghĩ một chút, cảm thấy không thể nói thật, nếu không chắc chắn mình sẽ chết rất thảm, chỉ đành nói: "Bởi vì lúc trước có người bị thương thất lưng, rất đáng thương, nên..." Nên chủ nhân hắn cảm thấy không thể để người kia đau một mình, Giải thần y dạy phương pháp trị thương thô lỗ cho hắn hắn cũng phải đau chung.

"Nên các người đã thương thất lưng đáng thương của ta, mỗi ngày cứ uy hiếp muốn đánh gãy thất lưng ta hả?" Giải thần y tiếp tục rít gào: "Các người có còn là người không, chẳng lẽ muốn tất cả mọi người đều đau mới vui sao?" Nói xong, nổi giận cầm lọ thuốc bên cạnh ném.

Tịch Viễn tự nhiên rất lưu loát tránh thoát, thế là lọ thuốc bay thẳng vào người mới vào cửa.

Hai người lập tức toát mồ hôi lạnh, mãi đến lúc thấy người nọ thần sắc không đổi nghiêng người, lọ thuốc đập lên cây cột phía sau hắn, lòng mới yên tâm.

Lúc này hai người đều ngằm lau mồ hôi, thầm nghĩ: cuối cùng không đập vào hấn, nếu không bọn họ sẽ chết rất thảm!

Mà người mới tới căn bản không thèm nhìn gian phòng lộn xộn này —— lúc này Giải thần y nổi trận lôi đình, toàn bộ gian phòng đều bị hấn đập phá, đi thẳng tới trước mặt Giải thần y, hỏi: "Thương thế của bốn vương . . . . bao giờ khỏi?"

Giải thần y tức giận: "Còn dám nói! Lúc ấy một kiếm kia suýt lấy mạng ngươi, rõ ràng bảo ngươi tiếp tục nằm trên giường năm ngày, nhưng mới ngày thứ hai ngươi đã không nghe lời khuyên mà hồi kinh, hơn nữa còn sống chết cười ngựa chạy nhanh, sau một đường xóc nảy, thương thế quá nặng, có biết ngươi suýt chết không? Nếu không có ta, ngươi còn có thể đứng đây làm nhục ta à? Cho nên, thương thế đó phải dưỡng ít nhất mấy tháng mới khỏi, ngươi từ từ dưỡng đi!"

Tấn vương lạnh lùng nhìn hấn, Tịch Viễn ở phía sau liếc mắt nhìn với Giải thần y đang tìm đường chết kia, để Giải thần y tính ngộ đừng tìm đường chết nữa. Đáng tiếc vị thần y nào đó nhìn không ra hấn nháy mắt như rút gân là có ý gì, cảm thấy chắc chắn mắt hấn có tật, nên mới nháy không ngừng.

Sức lực của Giải thần y tìm đường chết kia dần biến mất dưới ánh mắt lãnh khốc vô tình của người nào đó, rốt cuộc không đủ sức nói: "Ngươi nôn nóng trị thương làm gì? Từ từ dưỡng mới có thể khôi phục hoàn toàn, tương lai mới có thể sống lâu trăm tuổi." Mọi người đều yêu quý cái mạng nhỏ của mình, Giải thần y nói thế, chỉ muốn hấn yêu quý thân thể của bản thân thôi.

Ai biết Tấn vương trung vệ mặt lãnh khốc vô tình, lại cực kỳ nghiêm túc trả lời vấn đề của hấn: "Thành thân!"

Giải thần y: ". . . . ."

Tịch Viễn: = □ =! Ta biết ngay sẽ như vậy mà!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Rốt cuộc Giải thần y cũng tiếp nhận được chuyện Tấn vương sắp thành thân, quay đầu nhìn Tịch Viễn, hỏi: "Chuyện này xảy ra khi nào vậy?" Thật ra trong lòng hấn muốn hỏi, nữ nhân nào mà dũng cảm thế, lại dám gả cho tên ác độc bại hoại này!

Tịch Viễn vô cùng bình tĩnh đáp: "Ngay lúc ngươi đang ra sức mua bán tân dược, định chế ra loại thuốc tốt làm điều kiện đàm phán với vương gia chuẩn bị rời kinh đây." Tịch Viễn liếc nam nhân nào đó, tiếp tục nói: "Không phải ngươi nói gần đây trong phủ rất ảm ỉ sao? Bởi vì thái tử điện hạ sai thợ thủ công trong cung tới tu sửa vương phủ, muốn sửa sang một số chỗ cho thật tốt, nghênh đón nữ chủ nhân phủ này."

Tịch Viễn vừa nói xong, cả Giải thần y và hấn đều cảm thấy không khí tốt lành, hơi thở ấm áp, không khỏi nhìn nam nhân vẫn trung vệ mặt lãnh khốc vô tình kia, một lần nữa Giải thần y xác định, mặt của tên nam nhân này có bệnh, mới luôn duy trì vẻ mặt đó, không có biểu cảm khác.

Cần phải thông cảm cho nam nhân sắp thành thân!

Giải thần y nghĩ xong, gật đầu nói: "Vương phủ này vốn ảm u, sửa sang lần nữa cũng tốt, tránh cho ta luôn tưởng mình đi vào một ngôi nhà ma phong thủy không tốt, nửa đêm giật mình tỉnh giấc cũng không dám ngủ tiếp."

Tịch Viễn nháy mắt với hấn, để hấn đừng tiếp tục gây họa nữa, đỡ phải xui xẻo. Đứa trẻ ăn đòn vẫn không nhớ, chỉ có Giải thần y!

Giải thần y hỏi Tịch Viễn ngày thành hôn của Tấn vương xong, nói với Tấn vương: "Vương gia, vết thương của ngài cũng không ảnh hưởng tới việc ngài thành thân, chỉ cần ngài chú ý một chút, đừng giãy vò quá là được." Nghĩ nghĩ, lại nói: "Đương nhiên, không ảnh hưởng tới đêm động phòng hoa chúc!"

Tấn vương gật đầu: "Rất tốt!"

Tịch Viễn: =__=! Đột nhiên cảm thấy vương phi tương lai thật đáng thương . . .

Trong khi Giải thần y đổi thuốc cho Tấn vương, quản gia vương phủ tới bẩm báo: "Vương gia, thái tử điện hạ phái Lâm công công tới."

Tấn vương thông thả mặc lại áo choàng đã cởi, nhìn Tịch Viễn.

Tịch Viễn tập mãi thành quen tiếp lời: "Lư quản gia, có phải thái tử điện hạ dặn dò chuyện gì không?" Theo một chủ nhân không thích nói chuyện, là thuộc hạ đành phải lên tiếng thay.

Lư quản gia là thái giám xuất thân trong cung, giỏi đọc viết tính toán, trước đây làm việc trong cung hoàng hậu, năng lực không tồi. Sau đó lúc Tấn vương xuất cung xây phủ, thái tử thấy bên cạnh hấn không có người hữu dụng, liền sai Lư công công tới làm quản gia. Năng lực quản lý của Lư công công này không tệ, những năm này quản lý Tấn vương phủ ngăn nắp rõ ràng, chỉ là quản gia có lợi hại đến đâu, cũng không thể chú ý mọi thứ, đối với

chủ nhân không để ý tới tiền tài, chỉ có thể không bột đổ gột nên hồ.

Có điều từ khi hoàng thượng tử hôn cho chủ nhân của ông, Lư quân gia cảm thấy chức quân gia này sắp hết khổ sang sướng rồi, phủ sắp nghênh đón nữ chủ nhân, có nữ chủ nhân, trong phủ chắc sẽ không nghèo rớt mồng tơi, âm u như nhà ma. . .

"Thái tử điện hạ sai Lâm công công đưa cho vương gia một ít ruộng đất, cửa hàng để làm quà mừng tân hôn cho vương gia." Lư quân gia đáp, giọng nói vô cùng phấn khởi.

Giống như đây không phải chuyện đáng mừng gì, về mặt Tấn vương vẫn không cảm xúc, ra hiệu cho Lư quân gia tự xử lý, nhắc chân muốn đi.

"Vương gia!" Tịch Viễn gọi hần lại, theo cạnh nam nhân này đã mười năm, có thể nói trừ thái tử ra thì Tịch Viễn chính là người hiểu rõ nhất tính cách của hần, nhắc nhở một cách uyển chuyển: "Thái tử điện hạ có lòng tốt, sau này trong phủ có vương phi, chi tiêu cũng nhiều hơn, cũng không thể để sau khi vương phi gả tới, trong phủ vẫn giống lúc trước, nếu vương phi sống không về vãng, sẽ khiến người ta cười chê."

Tấn vương nhắc chân lên lại thu về, khẽ nhíu mày, hiếm khi mở miệng nói: "Nói sao?"

Nghe thế, Tịch Viễn và Lư quân gia đều cảm động muốn khóc, lúc này hai người quyết định, nhất định phải khiến cho Tấn vương coi trọng tiền tài, không thể tiêu xài lung tung như trước, cũng không thể để rõ ràng là hần làm việc vất vả cực nhọc, lại không chiếm được chỗ tốt, vương phủ này thật sự quá nghèo rồi!

Nói thật ra, là một vị vương gia, tuy không được lòng vua, nhưng không nghèo đến nỗi ngay cả thuộc hạ cũng phải lo lắng cho tình trạng tài chính của hần. Nhưng vị vương gia này lại phá vỡ hiểu biết của người thường, Tịch Viễn thầm than thở hai tiếng.

Tịch Viễn biết trước mười tuổi chủ nhân hần một mình lớn lên trong lãnh cung, chỉ có một thái giám chăm sóc, cái gì cũng không hiểu, không biết nói chuyện cũng không biết lắng nghe, sau mười tuổi mới bắt đầu tiếp xúc với thế giới này, học những đạo lý thông thường. Đại khái vì tiếp xúc thế giới quá muộn, Chính Đức để lại bỏ mặc hần, nên dần dần, tính cách trở nên kỳ quái, hiểu biết rất nhiều sự vụ -- Có lúc chậm chạp méo mó tới mức thật khiến người ta tức học máu, cũng khó tránh hần xử lý một số chuyện bằng thủ đoạn vô cùng quái dị tàn khốc, đây là một loại thiếu hụt tâm trí.

Lúc Tấn vương mười lăm tuổi, Tịch Viễn được thái tử phái tới làm người hầu bên người Tấn vương, khi ấy thái tử điện hạ nghiêm nghị nói hần biết, sau này Tấn vương sẽ là chủ nhân của hần, là trời là tin ngưỡng của hần, hần nhất định phải chăm sóc Tấn vương thật tốt. Lúc đó hần còn cảm thấy hình như thái tử phản ứng hơi quá, đến khi hần bắt đầu đi theo bên người vị gia này rồi, hần rất muốn ôm chân thái tử mà gào khóc, cầu xin thái tử thu hồi mệnh lệnh đã ban.

Bởi vị gia này hiểu biết một số lý lẽ thông thường có chút lệch lạc, khiến người xung quanh cũng gặp họa theo.

Ví dụ như, vị gia này không có khái niệm về tiền tài, không có khái niệm kiểu đó căn bản không phải dòng tộc quý tộc hoàng triều gì đó trời sinh coi tiền như rác, mà là chẳng biết chúng có lợi ích gì, nhìn những hoàng tử khác xem, có ai không có tài sản riêng của mình chứ? Song tiền trong tay vị gia này lại tới không dễ dàng, đi cũng nhanh. May là hàng năm vương phủ đều có phủ Nội Vụ phát bổng lộc thân vương xuống để duy trì chi tiêu trong vương phủ - Có lẽ hần cũng không biết mình còn có bổng lộc này, nên chưa từng có ý động tới số tiền kia, nếu không với cách tiêu tiền lung tung của hần, có lẽ tiền chi tiêu của vương phủ đều không còn, đây không phải chuyện khiến người ta cười nhạo sao? Ngoài bổng lộc, ngoài tài sản riêng của hần, cũng chỉ có mấy hoàng trang mà lúc trước xây phủ phủ Nội Vụ cấp thôi.

Do đó, thái tử cũng biết một số tính cách của hoàng đệ này và tình hình tài chính trong phủ, lấy danh nghĩa tặng quà tân hôn, đưa cho hần ruộng đất thôn trang cửa hàng, chung quy không thể để hoàng đệ mình coi trọng sau khi thành thân chẳng có tiền tài gì, cuối cùng trở thành vương gia ăn cơm mềm sống nhờ đồ cưới của thế tử được?

Thái tử điện hạ đúng là một người tốt, nhất định phải khen hần 32 lần!

Tấn vương lật sổ sách thái tử sai người đem tới, về mặt đầm chiêu, sau đó nói: "Sau này giao cho vương phi quản lý!"

"..."

Tịch Viễn và Lư quân gia có chút rối rắm nhìn hần, thầm nghĩ nam nhân sao không có chút tiền riêng chứ? Cho dù là Hoàng đế, cũng có kho riêng của mình, mấy vị hoàng tử cũng có tài sản riêng của bản thân, tuyệt đối sẽ không ngốc đến mức giao hết cho thế tử quản lý...

Chắc vì buổi nói chuyện hôm nay của Tịch Viễn làm Tấn vương thông suốt, hần bắt đầu hỏi tới tình trạng tài chính trong vương phủ mình, Lư quân gia vô cùng cảm động, báo cáo số lượng, lại báo cáo vị trí và thu hoạch hàng năm của từng hoàng trang điền sản đứng tên vương phủ. Dù Tịch Viễn không biết rõ tình trạng tài chính của vương phủ khác ra sao, nhưng cũng biết chút ít, thầm than thở lần nữa, thế này thật sự là quá nghèo!

Cũng may thái tử điện hạ đưa một số điền trang cửa hàng tới, hơn nữa nghe thấy những thôn trang này tiền đồ không tệ, vị trí cửa hàng cũng tốt, kinh doanh thuận lợi, đều có thể kiếm tiền, coi như không keo kiệt.

Tấn vương nghe xong vẫn giữ vẻ mặt đó, âm u, mang theo chút lạnh lẽo cứng rắn, lúc ánh mắt nhìn chằm chằm người, hết sức lạnh lẽo vô tình, khiến người ta nhũn cả chân. Lư quân gia không biết ý hần là gì, ông hầu hạ chủ nhân lâu vậy, trong lòng biết tính hần không thích nói chuyện, một tháng có thể nghe được hần nói một câu, đã là một loại phúc trời ban rồi.

Chỉ có Tịch Viễn cảm thấy, sợ là vị gia này còn không biết thật ra của cải hần ít đến thảm thương, vốn muốn để Lư quân gia báo một ít tình hình tài chính của vương phủ khác để kích thích hần, nghĩ lại lại thôi, tránh đến lúc đó hại Lư quân gia đáng thương.

Tấn vương sai Lư quân gia cất giữ sổ sách cẩn thận xong, đứng dậy đi phủ thái tử.

*****

Bên này Tấn vương phủ đang tưng bừng sửa sang phòng ốc chuẩn bị chào đón nữ chủ nhân, bên kia Uy Viễn Hầu phủ cũng bận rộn chuẩn bị hôn sự cho A Bảo.

Thời gian một tháng thật sự quá gấp, đặc biệt là A Bảo phải gả cho hoàng tử, chuyện cần chuẩn bị rất nhiều, mà A Bảo không có mẫu thân, hôn sự của nàng đều giao hết cho Uy Viễn Hầu phụ nhân và nhị phu nhân cùng xử lý.

Những người khác bận rộn, A Bảo là tân nương cũng không hề rảnh rỗi, ngoại trừ thêu ít hầu bao cho vị phu quân tương lai, còn phải nhận huấn luyện tạm thời từ ma ma giáo đường trong cung tới. Hơn mười ngày ngắn ngủi, tuy A Bảo học nhanh, nhìn đâu vào đấy, nhưng không biết sao, người lại gầy đi thấy rõ.

Những người khác thấy A Bảo gầy, đều cho rằng nàng quá mệt mỏi, rồi rít dận dò nàng đừng học mệt quá, ngay cả hai ma ma chịu trách nhiệm dạy bảo nàng cũng tự động giảm thời gian học. Chỉ mình A Bảo biết, bản thân là do ảnh hưởng tâm lý, vừa ăn ít vừa ngủ không ngon, không gầy mới lạ.

Sau khi hôn sự định ra, ngũ công chúa và Giang Lăng Vi đều tới phủ thăm A Bảo.

Với ngũ công chúa Tiêu Lệnh Vân mà nói, A Bảo gả cho hoàng huynh mình, sau này sẽ là hoàng tẩu, thành người một nhà, nàng ta có chút vui vẻ. Nhưng nghĩ tới người A Bảo gả là vị ngũ hoàng huynh còn không được chào đón hơn mình, ngũ công chúa lại rối rắm, cuối cùng không biết an ủi sao, đành nói: "Sau này ngươi có khó khăn gì, cứ đến phủ tìm ta."

A Bảo giật giật khóe miệng, thầm nghĩ lại một người không coi trọng Tấn vương, ngay cả người thân của mình cũng không coi trọng, rốt cuộc Tấn vương này làm người thất bại cỡ nào?

Ngũ công chúa cũng phát hiện mình an ủi vậy không đáng tin lắm, lại nói: "Có điều ngươi yên tâm, sau khi ngũ hoàng huynh cưới ngươi, tuyệt đối sẽ không có nữ nhân linh tinh gì khiến ngươi tức giận đâu, dù sao huynh ấy cũng không ham nữ sắc, sẽ không đưa nữ nhân về phủ. . . Khụ khụ, có lẽ ngươi sẽ vất vả một chút, tuy hơi cô quạnh, nhưng ta sẽ thường xuyên tìm ngươi trò chuyện. . ."

Nghe rõ hàm ý nàng ta, A Bảo đen mặt nhìn nàng ta, bộ chắc chắn Tấn vương không ham nữ sắc tới mức khiến nàng thủ tiết à?

Ngũ công chúa an ủi một hồi, thấy A Bảo im lặng ngẹn họng, cũng thấy mình nói nữa cũng vô dụng, chợt buông lỏng, nói: "Haiz, chắc ngươi không biết ngũ hoàng huynh hơi khác người thường, nên rất nhiều chuyện không thể suy theo lẽ thường."

Điều này A Bảo rất tán thành, từ chuyện nửa đêm canh ba vị vương gia kia không ngủ được trị thương cho thất lung nàng, lại khiến nàng đau muốn chết là có thể biết, vị gia này làm việc rất khác người thường.

"Đương nhiên, có lẽ chuyện không tệ như người ngoài đồn đại, biết đâu sau khi ngũ hoàng huynh cưới ngươi, sẽ mở mang đầu óc thì sao?" Ngũ công chúa an ủi.

A Bảo tiếp tục vờ mong ngóng.

Sau khi Ngũ công chúa rời đi, tới lượt Giang Lăng Vi đến tận cửa an ủi A Bảo.

Giang Lăng Vi là một muội tử hung hãn, trên khuôn mặt đẹp tựa thiên tiên mang vẻ thâm trầm, khí phách toát ra nói: "Không phải ngươi học được chút công phu quyền cước từ bá phụ sao? Tấn vương dám bắt nạt ngươi, ngươi quát chết hắn, đánh cho tới khi hắn nghe lời mới thôi."

". . . . . Ta chắc chắn đánh không lại hắn!" A Bảo yếu ớt nói.

Không phải A Bảo ngại uy phong của người khác, đập tất sĩ khí của bản thân, mà nàng chỉ học sơ sơ ít công phu quyền cước à, dù phụ thân nàng hào hứng bùng bùng muốn biến nàng thành một nữ hán tử dũng mãnh, nhưng hàng năm thời gian nàng ở biên thùy không dài lắm, thường xuyên chạy đi chạy lại giữa kinh thành và biên thùy, hơn nữa tổ mẫu phản đối nữ hán tử quá bạo ngược, không cho phép phụ thân nàng làm bừa, nên A Bảo chỉ học được chút công phu đơn giản, thân thủ nhanh nhẹn hơn khuê tú bình thường tí. Chẳng qua mỗi lần phát huy đều rất xui xẻo không chọn đúng nơi. Tất nhiên, nếu nói tới sức chiến đấu, thì Giang Lăng Vi còn có thể lấn qua lấn lại hơn nàng.

Giang Lăng Vi đẩy về khinh bỉ, "Đánh không lại thì dùng móng tay cào hắn, cào không được thì dùng răng cắn hắn, nữ nhân có rất nhiều vũ khí, không phải chỉ có một kiêu. Nếu hắn không chịu cách ngang ngược này, không phải còn vũ khí nước mắt ư? Chúng ta cứ tỏ vẻ yếu thế, sau đó tìm nhược điểm của hắn, cho hắn thêm một kích trí mạng, để hắn vĩnh viễn không thể trở mình được. . . . ."

A Bảo dùng ánh mắt thấy đại thần nhìn Giang cô nương, bị nàng nhét vào đầu đầy thủ đoạnngự phu, còn có đủ loại tâm kế của nữ nhân, lần nữa bái phục. Cho nên nói, đừng tưởng nữ xuyên là vạn năng, có thể đùa giỡn thế giới, xem người ở đây như kẻ蝼蛄 mà quét sạch! Một mình ngươi tiếp nhận giáo dục bắt buộc trong xã hội hài hòa, sao đâu được kiêu muội tử cổ đại trải qua giáo dục cung đấu chính thống chứ? Thế loại nữ xuyên không trước khi xuyên là một người bình thường, sau khi xuyên thì người gặp người thích, khí phách bức người, đùa bỡn hậu cung,hậu trạch,nam nhânđó không đáng tin nhất!

Vẫn nên tắm rửa đi ngủ đi, đừng mơ mộng làm nữ xuyên Mary Sue nữa!

Chờ Giang Lăng Vi chỉ dạy A Bảo một tràng xong, véo má A Bảo, âm trầm hỏi: "Nhớ kĩ chưa?"

Dưới sự hung tàn bạo lực của cô nương thiên tiên này, A Bảo cẩn thận gật đầu, tỏ vẻ nhớ kỹ, nhưng thật ra trong lòng không nhớ bao nhiêu, vì nàng thấy, toàn bộ vũ lực trước mắt đều là cọp giấy, Tấn vương để lại bóng ma trong lòng nàng quá sâu, tạm thời nàng không cách nào vượt qua ngọn núi lớn Tấn vương này.

Giang Lăng Vi hài lòng buông nàng ra, lại đưa tay sờ soạng người A Bảo một phen, mặt lộ ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tiếp tục khinh bỉ: "Chút tiền đồ này, còn gầy vò bản thân gầy đi! Tương lai là của mình, nếu ngươi không giữ gìn sức khỏe của mình, thì sao có thể nói về tương lai?"

Tiếp đó, A Bảo bị hảo tử muội tốt dạy dỗ một trận, dạy dỗ đến mức nàng cực kỳ xấu hổ, không ngóc đầu lên được. Có lẽ ngoài Giang Lăng Vi, không ai phát hiện dưới vẻ bình tĩnh của nàng, còn có nỗi sợ hãi về hôn sự này và tương lai mờ mịt. Dù tự an ủi bản thân, thật ra không có gì ghê gớm hết, chỉ là gả cho một nam nhân đã gặp vài lần thôi, tuy nam nhân kia trông rất khủng bố, nhưng coi như một cao phú(?) soái. . . Mà có an ủi nhiều hơn nữa nàng vẫn nghĩ ngợi lung tung, phải làm sao đây? TAT

Sau khi mắng một trận, Giang Lăng Vi nhấp ngụm trà thông huyệt, rồi ôm A Bảo, môi ghé bên tai A Bảo, dịu dàng tỉnh tở nói: "Trời không tuyệt đường người, nếu nam nhân không đáng tin cậy, thì chúng ta không cần nam nhân, tìm con đường khác! Do đó ngươi sợ cái gì?"

A Bảo chớp mắt một cái, sau đó hai tay bịt gò má, lại chớp mắt nhìn nàng.

Giang Lăng Vi mỉm cười kéo tay nàng xuống, lại véo má nàng bốp tới bốp lui, tức cười nói, "Sau này ngươi có gì uất ức, cứ tới tìm ta! Quan hệ của chúng ta thế nào, chỉ cần có ta ở đây, ta sẽ không để ngươi bị bắt nạt đâu!"

A Bảo ra sức gật đầu.

Nàng bị muội tử này dọa sợ rồi, nên bây giờ rất biết điều, mọi thứ đều nghe nàng ta.

Đại khái bị Giang Lăng Vi hù dọa, A Bảo bình tĩnh một chút, tiếp tục nên ăn thì ăn nên uống thì uống nên ngủ thì ngủ.

Trước lễ thành thân mấy ngày, Lý Kế Nghiêu phái hơn mười thân binh chở mấy xe đồ vào kinh, tỏ ý đây là đồ cưới mà người phụ thân này tích góp cho nữ nhi. Đồ cưới trở về, nhưng người lại không về.

Lúc A Bảo được gọi vào đại sảnh, nhìn thấy một gương mặt phong trần mặt mày, vui mừng kêu: "Dịch thúc!"

Nam nhân trung niên đang nói chuyện với Uy Viễn Hầu xoay người lại, thấy một thiếu nữ xinh đẹp như ngọc, khuôn mặt ngăm đen nở nụ cười, cúi chào A Bảo: "Tiểu thư, đã lâu không gặp! Thuộc hạ nhận lệnh của tướng quân, đưa đồ cưới tích góp cho tiểu thư về."

Dịch thúc là quan gia trong phủ Trần Bắc tướng quân ở Cảnh thành, cũng là một trong những cận vệ của Lý Kế Nghiêu, từng bị thương trên chiến trường, sau khi rời khỏi chiến trường bèn làm quan gia cho Lý Kế Nghiêu, khi A Bảo ở biên thủy, người tiếp xúc nhiều nhất chính là vị quan gia này đây.

A Bảo cũng đáp lễ lại, rồi cười nói: "Dịch thúc, đã lâu không gặp, khi nào phụ thân trở về?"

Nụ cười trên mặt Dịch thúc hơi nhạt, thờ dãi nói: "Tiểu thư, tuy hoàng thượng ban ơn cho tướng quân, cho phép Tướng quân trở về chủ trì hôn lễ cho tiểu thư, nhưng trước khi đi người Bắc Di lại có động tĩnh, tướng quân thật sự không còn cách nào . . ."

Nụ cười trên mặt A Bảo thoáng cứng ngắc, một lát sau mới giọng gào nói: "Con biết rồi, chuyện này cũng không còn cách nào khác, con hiểu mà! Dịch thúc hãy trở về nói với phụ thân, A Bảo không trách người." Đờ cho nam nhân kia để lộ cảm tính trước mặt nàng vì không thể dự hôn lễ của nữ nhi, bản thân không nhận được trước khóc lên, sau đó lại âm thầm yên.

Tất nhiên Dịch thúc cũng biết cái đức hạnh bí mật này của Lý Kế Nghiêu, mỉm cười gật đầu, nói: "Tiểu thư hiểu chuyện vậy, tướng quân biết được chắc chắn sẽ rất vui. Mới chớp mắt, tiểu thư đã đến tuổi xuất giá rồi. . . . ."

A Bảo cười ha hả nghe ông lão bầm liên miên, biết Dịch thúc muốn ở lại tới khi hôn lễ kết thúc mới quay về Cảnh thành, nàng càng vui vẻ hơn.

Sau khi ôn chuyện, Uy Viễn Hầu lại gọi Dịch thúc tới trò chuyện, để tìm hiểu chuyện của Lý Kế Nghiêu những năm gần đây. Đương nhiên, ngoài Uy Viễn Hầu, sau khi lão phu biết, cũng kêu Dịch thúc tới, hỏi rất nhiều chuyện liên quan tới tiểu nhi tử.

Vì Dịch thúc mang về mấy xe đồ cưới Lý Kế Nghiêu cho A Bảo, Uy Viễn Hầu phu nhân và nhị phu nhân lại bận rộn một phen, sắp xếp mấy thứ này xong, lại thêm vào danh sách đồ cưới. Đến khi sắp xếp xong tất cả, nhìn danh sách đồ cưới kia, không khỏi thâm lưu lười vì đồ cưới phong phú này.

Đồ cưới của Điền thị ngày xưa để lại mấy năm nay đều do Lão phu nhân cất giữ, quyết định hôn sự cho A Bảo xong, lão phu nhân liền giao chìa khóa cho Uy Viễn Hầu phu nhân, để làm đồ cưới cho A Bảo. Điền thị là nữ nhi duy nhất của Điền gia, đồ cưới năm đó gần như lấy sạch một nửa gia sản của Điền gia. Sau khi Điền thị qua đời, vì có người của Điền gia trông coi, cũng không ai dám tham ô đồ cưới của Điền thị, trực tiếp để lại cho nữ nhi duy nhất của bà.

Ngoài đồ cưới của Điền thị, ngoại tôn nữ duy nhất của Điền Gia xuất giá, Điền lão phu nhân lại sai người lấy hơn phân nửa vốn riêng của bà thêm trang cho A Bảo, cộng thêm bây giờ Lý Kế Nghiêu sai người đem về, đồ cưới của A Bảo thật sự không ít, hai vị phu nhân nhìn cũng phải hút khí.

Đối với chuyện phụ thân không thể về dự hôn lễ mình, A Bảo rất buồn, nhưng chỉ có thể chấp nhận. Rất nhanh, lễ cưới càng tới gần, A Bảo cũng không rảnh buồn phiền nữa, bắt đầu rơi vào trạng thái vô cùng lo lắng khác.

Trước hôn lễ mấy ngày, A Bảo đã hoàn thành huấn luyện, nên thoảng cái nàng rảnh rỗi hẳn, bèn tiến vào giai đoạn chờ gả. Nhưng A Bảo lại nghĩ, không bằng cứ bận rộn, ít nhất nàng sẽ không nghĩ lung tung.

Đương nhiên, buổi tối trước hôn lễ, hiện tại Uy Viễn Hầu phu nhân với tư cách thay mẫu thân A Bảo, đích thân cầm một cái hộp tới giáo dục trước hôn nhân cho A Bảo.

A Bảo nhận hộp gắm Uy Viễn Hầu phu đem tới, nhìn về mặt lúng túng của Uy Viễn Hầu phu nhân, thầm nghĩ, chỉ là xuân cung đồ thôi, ngay cả AV nàng cũng từng xem rồi, hiểu biết lý thuyết cũng phong phú, mặc dù không có kinh nghiệm thực tiễn, nhưng cũng biết chuyện này, không có gì xấu hổ hết.

Chờ Uy Viễn Hầu phu nhân lúng túng rồi đi, dưới ngọn nến A Bảo giờ xuân cung đồ trong hộp gắm ra —— Sai rồi, với thời đại này, là Tị Hỏa Đồ, cảm thấy tranh này vẽ thật không ra gì, nhân vật không chuẩn, tư thế chỉ có siêu nhân mới bày ra, thật lòng cảm thấy giới hạn này con người không thể làm được.

A Bảo không biết, thường thì loại giáo dục trước hôn nhân này đều là mẫu thân dạy cho nữ nhi, Uy Viễn Hầu phu nhân không phải mẫu thân A Bảo, lại sợ tới lúc đó A Bảo xấu hổ, mình cũng không mở miệng được, chỉ có thể sai tâm phúc tìm những quyển Tị Hỏa đồ này tới cho A Bảo tham khảo, cũng coi như là đồ vật dưới đáy hòm. Bởi vì cho nữ hài xem, nên tất nhiên vẽ không rõ, so ra cũng không chuẩn. Có một số họa sĩ chuyên vẽ Tị Hỏa Đồ, là tuyệt bút màu sắc thần kỳ, vẽ vô cùng rõ ràng ướt át, đặc biệt trong cung có giáo phường sản xuất Tị Hỏa Đồ, đó mới là chất lượng tuyệt vời, đáng tiếc A Bảo không có phúc xem.

Sau khi A Bảo lật hết, thả lại trong hộp gắm khóa lại, theo lời dặn của Uy Viễn Hầu phu nhân, bảo Nhạn Hồi đặt vào đáy hòm, coi như đồ vật bí mật, cùng mang theo.

*****

Bên này A Bảo chê Tị Hỏa Đồ của thời đại này, bên kia Tần vương về mặt không đổi nhìn thái tử điện hạ cầm một hộp gắm chạm trổ hoa văn tinh xảo màu đỏ sậm

Thái tử có chút lúng túng ho mấy tiếng, nói: "Ngũ đệ, cô biết người. . . . . mười tuổi mới tiếp xúc với thế giới này, có rất nhiều chuyện không hiểu, cho nên. . . . ."

"Hoàng huynh nói đi!" Tần vương nói thẳng, cảm thấy hấn áp a áp ứng như thế mình cũng khó chịu.

Thái tử có thể trải qua cuộc sống về đêm phong phú với thế thiếp của mình, nhưng bảo hấn nói chuyện này ra miệng, cũng thật làm khó người. Thời đại này chú trọng phong cách quân tử kín đáo, không có ai lại tuyên dâm ở đầu môi. Nhưng thái tử lại cảm thấy, nếu đến lúc đó hoàng đệ nhà hấn cái gì cũng không biết, khiến Tần vương phi tương lai bị thương thì làm sao giờ?

Do đó, thái tử đành sai người tìm Tị Hỏa Đồ độ nét cao của giáo phường trong cung chế tạo, để Tần vương tham khảo, cũng coi như học tập hiểu biết một số việc đời. Các hoàng tử vừa đủ mười ba mười bốn tuổi, trong cung sẽ phái cung nữ dạy dỗ việc đời qua dạy bảo bọn hấn, nhân tiện đoạt lần đầu tiên của các hoàng tử. Nhưng tình huống của Tần vương hơi đặc biệt, mười tuổi hấn mới bắt đầu tiếp xúc với thế giới thực, lúc mười ba mười bốn tuổi, hiểu biết về thế giới vẫn ở giai đoạn trẻ con, nên lúc ấy hấn không hề khách khí đá bay cung nữ dạy bảo dám xâm nhập địa bàn của hấn ra khỏi tầm cung của hấn, vì chuyện này hoàng hậu suýt khóc lên.

Nghĩ chuyện thế thâm năm ấy, và phản ứng quý dị của cả hoàng cung, thái tử xoa khóe miệng run rẩy, ngẫm lại về sau chuyện này vẫn nên tự mình đi giải quyết, nhất thời cảm thấy mình tuổi còn trẻ mà lại nuôi một nhi tử quá tuổi, chuyện gì cũng phải quyết định thay hấn.

Nét mặt Tần vương vẫn lạnh lẽo cứng rắn, nhận hộp gắm xong, cũng không vội mở ra.

Thái tử thấy mình nên rời đi rồi, không ngại phiền phức dặn dò: "Người nhất định phải xem thật kỹ, biết chưa?"

Tần vương gật đầu.

Rốt cuộc thái tử mang theo lo lắng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Trời vừa sáng, dường như chưa ngủ được bao lâu, A Bảo đã bị người ta lấn qua lấn lại đến tỉnh rồi.

A Bảo mang quả đầu rói, ngẩng nhìn tỷ muội họ Nhạn trước giường, xem ra còn chưa hoàn hồn đây.

Nhạn Hồi múc nước tới để nàng rửa mặt cho tỉnh táo, Nhạn Thanh cảm y phục, cười nói: "Tiểu thư, hôm nay là ngày vui của người, chẳng lẽ người quên rồi sao?"

A Bảo khôi phục chút tinh thần, nghe lời này của Nhạn Thanh, da mặt co rút, vẻ mặt đau khổ: Ôi, lại thấy đau thắt lưng!

Lập tức uống vài ly trà đậm, A Bảo mới xốc lại tinh thần, sau đó mới bắt đầu một ngày bận rộn mà vất vả.

Hôm qua, đồ cưới của phủ Uy Viễn Hầu đã đưa đến phủ Tấn vương, tập hợp đồ cưới phong phú của hai nhà, quả thật có thể nói là là mười dặm hồng trang, thiếu chút làm mù mắt người kinh thành. Chờ mọi người nghe nói đồ cưới này ngoại trừ một nửa là đồ cưới năm đó của Điền thị để lại cho nữ nhi, nửa còn lại là của Trần Bắc tướng quân sai người mang từ Cảnh thành về cho nữ nhi, không khỏi xuyết xoa với độ cung chiều nữ nhi của Lý Kế Nghiêu, cũng cười thầm Tấn vương cưới được một quả trứng vàng, trong nháy mắt từ một hoàng tử nghèo nhất trở thành kẻ có tiền nhất.

Cho tới các loại hâm mộ và ghen tị, A Bảo cũng chỉ nghe sơ qua, đối với phản ứng của mọi người sao lại không rõ, nàng cũng không nghĩ nhiều, còn đang bận rối rắm mình thật sự phải gả cho một nam nhân không quen thuộc, hơn nữa còn là một nam nhân khiến nàng vừa thấy liền sinh ra bóng ma trong lòng, cảm thấy đau thắt lưng.

Vì quá rối rắm, tối hôm qua cả một tối không ngủ được, cho dù buồn ngủ, cũng gặp ác mộng liên tục.

Có điều, rốt cuộc nước đã đến chân, A Bảo lại bình tĩnh, bình tĩnh như con rối mặc người ta giày vò.

Từ lúc vừa mở mắt, A Bảo thấy người bên cạnh cứ đi tới đi lui, não nhiệt không ngớt, vì ngủ không ngon, tinh thần cũng không tốt, hơn nữa phải trang điểm kỹ càng, A Bảo như cái cọc gỗ mặc người ta giày vò, đối với các tỷ muội trong dòng tộc tới chúc mừng, cứ giữ nụ cười ngưng đọng thẹn thùng là được.

Mãi đến khi khăn đội đầu cô dâu phủ xuống, rốt cuộc A Bảo thờ phào nhẹ nhõm, vỗ da mặt cứng ngắc, cũng không biết trên mặt bôi bao nhiêu phấn, trong lòng hơi lo lắng liệu da mặt có trôi hết phấn không, cũng lo những ngày tháng sáu nóng bức này, lúc đó mồ hôi đầm đìa, phấn trang điểm trên mặt bị ướt hết, lại thêm một thân y phục màu đỏ, lại giống một con ác quỷ thì sao?

"Tiểu thư sao vậy ạ?" Nhạn Hồi ngồi cạnh A Bảo, cảm thấy hơi thở của A Bảo có chút bất an.

Mất thấy phải ra ngoài, A Bảo thành thực nói với tỷ nữ của mình: "Phấn trên mặt quá dày, trời nóng quá, bên ngoài dính một tầng mồ hôi..."

Nhạn Hồi co quắp, thấy vị chủ nhân này đang muốn nói chuyện không đầu, thời điểm này không phải nên thẹn thùng, sau đó căng thẳng đến nỗi không chú ý được gì sao? Nội dung vở kịch không đúng!

"Tiểu thư yên tâm, vì hôm nay là đại hôn của tiểu thư, trong phủ đã chuẩn bị chậu băng, sẽ không để tiểu thư nóng đâu ạ." Cũng không thể để tân nương nóng đến phát bệnh, nếu không hi sự này biến thành tang sự rồi.

A Bảo yên tâm, tiếp tục làm cọc gỗ, đội đội ngũ đón dâu tới.

Ngày hè tươi đẹp, bên ngoài phủ Uy Viễn Hầu, chiếc thảm đỏ thắm trải một đường đến phủ Tấn vương, hai bên đường lớn trừ thị vệ bảo vệ trật tự, còn có bách tính trong kinh tới xem náo nhiệt. Chỉ là khi mọi người thấy tân lang mặc hi phục hoàng thất màu đỏ thắm đang cười ngựa lớn đi phía trước, tiếng cười náo nhiệt bỗng chốc im bặt.

Vừa thấy nam nhân anh tuấn, vẻ mặt lạnh lẽo cứng rắn, ánh mắt rét lạnh tàn nhẫn kia, rốt cuộc dân chúng tới xem náo nhiệt nhớ tới sự tích của vị gia này, đặc biệt là khi bị cặp mắt như có vô số tàn ý quét qua, cổ họng như bị người ta bóp chặt, cũng không thể lên tiếng.

Thế là những nơi đội ngũ rước dâu đi qua, sẽ xuất hiện khoảng thời gian nửa ly trà nhỏ yên tĩnh tới đáng sợ, vô cùng quái dị.

Thị vệ theo bên cạnh tân lang thắm cháy mồ hôi đầy mặt, rất muốn thành khẩn đề nghị với nam nhân kia: hôm nay là ngày vui của ngài, tốt xấu gì cũng nên cười một cái, mang vẻ mặt giống ác quỷ thế này, nhà người ta còn tưởng ngài tới bắt con gái kẻ thù về để hành hạ đấy.

Không cần nói, sau khi xem tân lang xong, mọi người lại thêm đồng cảm với Tấn vương phi mới nhậm chức.

Sau khi đội ngũ đón dâu tới phủ Uy Viễn Hầu, trong tiếng pháo và tiếng chiêng trống, hi nương đỡ tân nương đang đội khăn đội đầu đi ra, một bên ra ngoài một bên cao giọng hô những lời trong hi sự.

Phu thê Uy Viễn Hầu là đại bá, đại bá mẫu, thay phụ mẫu của A Bảo, một người lấy hết can đảm đối diện cản dẫn tân lang mặt không biểu tình, một người dịu dàng để cô dâu khóc tiến. So với Uy Viễn Hầu phu nhân hoàn thành nhiệm vụ một cách ung dung không áp lực, bên này Uy Viễn Hầu khó khăn chông chát, trong lòng lệ rơi đầy mặt, suýt chút cả lăm không hoàn thành nhiệm vụ được.

Uy Viễn Hầu: TAT, đối diện vẻ mặt lãnh khốc như đòi nợ thế này, ông thật không cách nào nói được mấy lời nhẹ nhàng như sau này ta giao chất nữ cho người. . . . . Quả nhiên giống như lời đồn, sau này A Bảo sẽ không bị bạo lực gia đình chứ?

Lúc Uy Viễn Hầu đang trầm lo lắng, cuối cùng A Bảo được đỡ vào kiệu hoa mười hai người khiêng.

Rèm kiệu buông xuống, bỗng A Bảo cảm thấy dưới chỗ ngồi truyền đến cảm giác mát mẻ nhẹ nhàng, cúi đầu nhìn, phát hiện trong kiệu đặt hai chậu băng nhỏ, giống như ở trong phòng mờ điều hòa vậy, xua tan một ít nóng bức, cũng không thấy áo cưới dày nặng khó chịu nữa.

A Bảo là người vừa sợ nóng lại sợ lạnh, tuy cũng chịu được khổ, nhưng lúc có thể hưởng thụ mà lại không hưởng thụ, thế thì thật ngu ngốc. Vậy nên mùa hè hàng năm, A Bảo luôn không thể rời khỏi băng, buổi tối lúc ngủ, nếu không đặt chậu băng, chắc chắn sẽ ngủ không yên. Cũng may Uy Viễn Hầu phu nhân không phải người hà khắc, chưa từng cắt giảm băng trong phòng A Bảo.

A Bảo thò tay vào chậu cảm thụ hơi lạnh của băng, cổ kiệu khẽ lắc qua lắc lại, thật khiến người ta buồn ngủ, chỉ tiếc bên ngoài chiếu trống vang trời, tiếng pháo từng hồi, như tiếng ma quỷ chui vào não vậy, vô cùng khó chịu, bây giờ chỉ mong nhanh chóng tới phủ Tấn vương, nhanh chóng bãi đường, để cho nàng nghỉ một chút, tất nhiên, nếu trước khi nghỉ ngơi, có thể uống một ly nước đường phen, mới gọi là hưởng thụ.

Ngay lúc A Bảo đang nghĩ ngợi lung tung, cổ kiệu dừng lại, A Bảo nhanh chóng ngồi nghiêm chỉnh, để người vén rèm lên, đỡ nàng xuống kiệu.

Sau khi xuống kiệu, lập tức tay liền bị nhét một dải lụa đỏ thắm, chỉ là nghĩ người phía đầu kia của dải lụa, sống lưng A Bảo cứng đờ, lại cảm thấy đau thắt lưng.

Sau đó, A Bảo để hi nương đỡ, các nghi thức thành hôn bắt đầu.

Vì gả cho hoàng tử, là cha chồng, Hoàng đế không thể chạy tới nơi này làm cao đường, nên lúc bãi cao đường, bọn họ quỳ lạy về phía hoàng cung. Mà lần này người chủ hôn chính là do trưởng bối trong dòng tộc chủ trì, tuy rằng hoàng thượng không ưa Tấn vương, nhưng thái tử vẫn mời được Bình vương tới chủ trì hôn lễ.

Ban đầu Bình vương muốn kết thân với thái tử, nên lúc thái tử mời, liền đáp ứng ngay. Giờ này có thể thấy dù đã nhiều lần chủ trì chuyện chung thân đại sự, nhưng nhìn về mặt cứng nhắc vô tình của chất tử, Bình vương thăm hỏi hạn trong lòng, nhưng vẫn nhắm mắt làm chủ hôn cho bọn họ.

Kết thúc buổi lễ, tân nương được hi nương và nữ quan dẫn xuống, đi trước dẫn tân nương nắm lụa đỏ tới tân phòng, trong lúc ấy vì tân lang chân dài đi nhanh quá, suýt chút kéo ngã tân nương tử, khiến cho hi nương và nữ quan ngã trái ngã phải, mọi người nhìn cười rất vất vả.

Cuối cùng lúc ngồi trên chiếc thảm uyên ương đỏ thắm trên giường cưới, tâm trạng A Bảo trở nên phức tạp, dưới mông còn có táo đỏ đậu phộng long nhãn hạt sen các loại hi vật... , đoán chừng trên giường lớn cũng không ít, đây là các vật tượng trưng ý nghĩa, vốn để cho nữ nhân vui vẻ mà ngượng ngùng, nhưng lúc này Bảo lại cảm thấy, mình thật sự phải sống cùng một nam nhân xa lạ mà đáng sợ thế cả đời. .

Đi tới tân phòng, hiện trường chốc lát yên tĩnh, những khán giả đi theo kia, người nhìn ta ta nhìn người, đều muốn có người ra mặt đi vào tân phòng, chẳng qua là khi thấy Tấn vương khí thế ép người đứng ở nơi đó, không ai đủ dũng khí làm kẻ to gan, cuối cùng nhìn về phía Tề vương hôm nay cũng tới dự lễ.

Tề vương là hoàng tử trong cung, hung hăng cũng không thành vấn đề, lại là đệ đệ của Tấn vương, nhiệm vụ này liền giao cho hắn đi.

Tề vương muốn cắn chết những kẻ chết nhất không có can đảm này, chính mình không dám náo, liền đẩy hắn đi chịu chết, còn là người nữa không hả? Ngày thường hắn hơi lớn lối -- ai bảo hắn đầu thai tốt: Thân huynh trưởng là thái tử, mẫu thân là hoàng hậu, với việc Tấn vương cưới nữ nhân mình muốn lấy hắn cũng rất không cam lòng, nhưng những điều này đều ở lúc không có Tấn vương mới phát tiết, Tấn vương vừa xuất hiện, hắn lại như con mèo con chó nhỏ biết nghe lời.

Trong lòng thầm nghĩ những kẻ hãm hại xong, Tề vương nhắm mắt tiến lên phía trước nói: "Ngũ hoàng huynh, chúng ta đều muốn nhìn ngũ hoàng tẩu mới nhậm chức một cái, nhanh vén khăn voan đi. . ." Lúc một đạo ánh mắt âm lệ từ đằng kia quét tới âm thanh tự động nhỏ dần.

Các cung nữ bụng đủ loại hi vật cát tường bên cạnh yên lặng cúi đầu, cả hi nương cũng miễn cưỡng duy trì khuôn mặt tươi cười, không ai dám làm khó nhân vật chính hôm nay.

May là, Tấn vương cũng hết sức phối hợp cầm lấy gậy đào, nhắc khăn voan của cô dâu lên.

Khi nhắc lên, mặt tân nương tử đầy phấn trắng, căn bản không thấy rõ nguyên trạng, có điều vấp phải khí thế cường đại ở đó, tất cả mọi người đều phải đổi lòng mà khen ngợi, khi khen xong, nhanh chóng đi tới tiền viện ăn tiệc.

Đối với những lời ca ngợi kia, A Bảo cũng biết rất vô lý, lúc này nàng soi gương thấy mình hôm nay trang điểm như con hát, có loại cảm giác như bị sét đánh, yếu ớt hơi ma ma trong cung trang điểm cho nàng, sau khi biết đây là cách trang điểm truyền thống của tân nương, liền không ý kiến gì nữa.

Lúc này, hi nương bụng tới một cái khay, trên đó để hai ly rượu, "Xin mời tân lang tân nương uống rượu giao bôi!"

A Bảo bỗng có loại cảm giác như sấm sét giữa trời quang.

Ngay lập tức một người ngồi xuống cạnh nàng, hai người chỉ cách nhau nửa cánh tay, nhưng A Bảo vẫn cảm thấy một cỗ ý lạnh xông tới sống lưng.

Đầu tiên có một bàn tay lớn nhận lấy ly rượu, sau đó chiếc khay được bụng đến trước mặt A Bảo, A Bảo đành phải cẩn thận bụng lên, rũ mặt, khó khăn uống rượu giao bôi với người kia, quá trình này thật là vô cùng đau khổ -- kiểu tra tấn tinh thần này thật quá đau khổ.

Uống xong rượu giao bôi, hi nương lại nói mấy lời cát tường như ý, cuối cùng cũng ra hiệu cho tân lang nên ra ngoài bồi rượu mọi người.

Chờ sau khi Tần vương rời khỏi, A Bảo rút cục thở phào nhẹ nhõm, thấm lau mồ hôi.

Đối với dáng vẻ thả lỏng rõ ràng của A Bảo, cung nữ nha hoàn trong phòng đều có chút thông cảm, Tần vương thì cái gì cũng không cần nói, việc gì cũng không cần làm, chỉ cần đứng ở đây cũng khiến cho người ta ám ảnh trong lòng rồi, hẩn rồi đi, tâm tình mọi người đều thả lỏng rất nhiều.

Trong phòng bốn góc đều đặt chậu băng, xua tan hơi nóng trong phòng. A Bảo ngồi ngay ngắn trên giường cưới, len lén nhìn mấy cung nữ cùng mặc y phục màu đỏ trong phòng, những cung nữ này đều do trong cung phái tới, vì Tần vương đại hôn, hoàng hậu phái các nàng tới phủ Tần vương giúp đỡ. Nghe nói nhân khẩu trong phủ Tần vương cực kỳ ít, nha hoàn lại càng không có mấy người, thái tử thấy không ổn, lại tìm hoàng hậu phái người tới cho đủ số, chờ đại hôn kết thúc, có lẽ A Bảo phải mua ít nha hoàn về hầu hạ.

Không lâu sau khi Tần vương, thái tử phi đã mang theo các vị vương phi và phu nhân hoàng thất tới đây xem tân nương tử.

A Bảo đã gặp thái tử phi mấy lần, giờ phu quân của họ lại là huynh đệ thân nhất trong hoàng thất, nên thái tử phi vô cùng thân thiết với A Bảo, thân thiết tới mức A Bảo thấy thái tử phi không hổ là hoàng hậu tương lai, những người khác đều phải xem sắc mặt thái tử phi mà tên sát tinh Tần vương kia cũng không dễ chọc, nên cũng nói nói cười cười với A Bảo, vô cùng thân thiết.

Ngoài việc mọi người tới xem tân nương, còn phải trò chuyện với tân nương, để tân nương biết các vị nữ quyền trưởng bối trong đại gia tộc của bọn họ một chút, mà mấy vị A Bảo phải nhớ kỹ ngoài các vị có bối phận hoàng thất cao nhất là Quận vương phi, chính là các vị vương phi đã thành chị em dâu rồi, thái tử phi, Tần vương phi, Chu Vương phi (chính phi của tứ hoàng tử - Chu vương phi), vậy mà lại không thấy vị được xếp hàng thứ hai - Hiền vương phi?

"Hiền tại Hiền vương phi đang mang thai, thái y nói thân thể nàng yếu ớt, cần chuyên tâm dưỡng thai, nên hôm nay không tới." Thái tử phi quả nhiên là tri kỷ, không cần hỏi, đã giải thích cho A Bảo.

A Bảo ngượng ngùng gật đầu tỏ vẻ đã biết, tiếp đó thẹn thùng hỏi thăm sức khỏe Hiền vương phi, đáng vẻ thẹn thùng này, khiến mấy vị nữ quyền ở đây cũng không nhịn được buồn cười, lại tìm hiểu thêm một chút, cảm thấy không giống vị nữ nhi hung hãn của Trần Bắc tướng quân trong truyền thuyết, có lẽ hôm nay là đại hôn, nên cũng hơi ngượng ngùng.

Từ khi được tứ hôn, A Bảo liền nổi danh một hồi trong kinh thành, làm người ta dễ dàng nhớ tới chút chuyện mà cô nương này gây ra lúc trước, nhưng những chuyện kia đều do nàng làm lúc còn nhỏ, sau khi trưởng thành thường xuyên chạy qua chạy lại giữa kinh thành - biên thùy, dần dà cũng không còn làm ra chuyện khác người nào nữa. Cũng may thời đại này là thời đại dựa vào phụ thân, A Bảo có một phụ thân tốt, cho dù nàng hơi hung hãn, nhưng hôn sự cũng không cần lo, nào ngờ lại bị tứ hôn cho kẻ mà mọi người đều không coi trọng - Tần vương, đều cùng thờ dài, lại có một số người hiểu chuyện khẹn hai người một hung hãn một độc ác, cũng rất xứng đôi các loại...

Mọi người nói chuyện phiếm không ngớt, nghĩ tới những lời đồn đại kia, trong lòng đều hơi buồn cười. Mãi đến lúc không còn sớm nữa, mọi người lại trêu ghẹo không quấy rầy nàng nghỉ ngơi nữa, rất biết điều tạm biệt rồi đi.

Đừng đi. . . Thật ra A Bảo rất hi vọng các nàng ở lại quấy rầy nàng nghỉ ngơi, nếu không thì thật sự đêm nay làm sao qua nổi.

Ngay lúc trong lòng A Bảo đang nước mắt chảy đầy mặt cố gắng liều mạng giữ lại những nữ quyền "biết rõ đạo lý" kia, Hoa ma ma đi tới, mặt mày rạng rỡ như đóa hoa, hỏi: "Tiểu thư, không còn sớm nữa, có muốn tắm rửa không?"

Tắm rửa sạch sẽ để lát nữa người ta gắm ư?

Trong lòng A Bảo bị thương chảy thành sông, nhưng vẫn giả vờ trước khi chết, "Ăn một chút rồi tính sau." Nàng sắp chết đói, gần một ngày không được ăn gì rồi.

Nhận Hôi Nhận Thanh bưng đồ rửa mặt, tới giúp A Bảo rửa sạch phấn trang điểm trên mặt, tiếp đó lại gỡ hết mũ phượng trâm cài phiến toái xuống, A Bảo sờ đầu một cái, để cố định, cũng không biết đã bôi bao nhiêu sáp, bóng bảy một mảng, thậm chí cảm thấy phiền phức khó chịu.

Chờ A Bảo lè mề ăn xong, lúc không thể ăn được nữa, Hoa ma ma lại tới, "Tiểu thư, chắc vương gia cũng sắp về rồi, người nên đi tắm trước đi ạ."

A Bảo liếc bà một chút, trong lòng đau khổ, đây là bảo nàng nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ cho người ta ăn đấy.

Sau khi mề nheo không được, A Bảo chỉ đành nhắm mắt đi tới nhĩ phòng tắm rửa, vì kéo dài thời gian, A Bảo tỉ mỉ chà lau toàn thân một lần, chậm chậm, mãi tới lúc Hoa ma ma bên ngoài dục nàng vài tiếng, mới chậm rì đứng lên khỏi bồn tắm.

Nhận Thanh, Nhận Vân mặc y phục cho A Bảo, nhận Hôi cầm khăn lông khô lau tóc cho A Bảo, Nhận Nhiên cầm sáp thơm bôi cho A Bảo thơm tho, thơm ngào ngạt cho người ta ăn. . . . .

A Bảo: = □ =! Vội vàng dưỡng cho mình sạch sẽ, thơm ngát cho người ta ăn. . . Hôm nay thật không còn cách nào khác để qua!

Mặc cho A Bảo lè mề ra sao, dưới sự hầu hạ lưu loát của mấy tỷ muội họ Nhận, vẫn chỉnh trang lại tốt rồi, phải đi ra ngoài đối mặt với đại Boss hắc ám rồi, thời khắc kinh khủng đã đến.

Lúc A Bảo trở lại phòng, liền thấy một nam nhân ngồi bệ vệ trên giường cưới – mà có vẻ cũng tắm rửa rồi, đối diện cặp mắt đen như mực kia, tim không kìm được đập thành thịch, nhìn xuống nổi kích động muốn chạy trốn.

Ôi, thất lung lại đau!

Hoa ma ma dẫn theo mấy cung nữ thu xếp phòng xong -- A Bảo không nhịn được lại oán trách chuyện này cũng nhanh quá rồi, sau đó hành lễ với hai vị chủ nhân liền lui ra, tỷ muội họ Nhạ theo sau A Bảo thấy thế, cũng hành lễ rồi đi ra, tiện thể đóng cửa luôn.

A Bảo mờ mịt nhìn theo bóng dáng mấy tỷ muội họ Nhạ lưu loát rồi đi, sau đó cứng nhắc quay đầu, nhìn nam nhân ngồi trên giường -- hizzzzz, sắc mặt thật kinh khủng a a a !

"Lại đây!"

Giọng nam nhân vừa trầm thấp mà lạnh lẽo cứng rắn.

Tim A Bảo không ngừng đập thình thịch, không phải rung động, mà là sợ hãi! Thời khắc này, nàng không bị thương giống lần trước, chắc chắn nam nhân này sẽ không cầm thủ mà ra tay với người bệnh, cho nên nàng vô cùng bình thản, lúc này-- đây là đêm tân hôn!!

Đôi mắt đen nhánh đằng kia nhìn xuống, A Bảo nghe lời đi tới, sau đó dừng lại trước cái bàn bát tiên giữa phòng, run rẩy thò tay cầm ấm trà trên bàn, lấy ra hai cái ly, rót hai ly trà, miễn cưỡng nói: "Lúc này uống nhiều thế, Vương gia có khát không?"

Tấn vương nhìn nàng, sau đó lắc đầu.

A Bảo cẩn thận nhìn hấn, sắc mặt như bình thường vậy, không nhìn thấy hiện tượng say rượu, chẳng lẽ do khiếp sợ uy thế của hấn, nên không ai dám chúc rượu hấn?

Một ly trà rất nhanh liền uống xong, lúc A Bảo đang lè mề muốn rót một ly nữa để uống, đột nhiên người trên giường bỗng đứng dậy, nàng sợ tới mức làm rớt cái ly trong tay xuống bàn. Tới lúc nhìn thấy một thân ảnh mặc trường sam rộng thùng thình màu cẩm thạch đi tới chỗ nàng, đầu óc A Bảo mờ mịt, sau đó làm ra một chuyện mà sau này chính mình cũng phải ăn thương sự dừng cảm của bản thân - trực tiếp vòng qua bên kia bàn.

Hai người cách bàn nhìn nhau.

A Bảo run lên, không thể tin bản thân lại có gan vòng qua bàn để trốn hấn.

Trên thực tế, Tấn vương cũng không thể nghĩ tới nàng sẽ có lá gan kia, nên sau đó còn trẻ con vòng qua bàn hai vòng với nàng, liền dừng lại, híp mắt nhìn nàng, thấy A Bảo cũng không dám vòng vèo nữa rồi. Thậm chí dưới con mắt lạnh lẽo, hơi hơi hạn việc phản ứng theo bản năng của mình.

Giữa lúc A Bảo định nhẹ nhàng đi vòng qua cạnh hấn tỏ vẻ mình phục sớm, bỗng thấy hấn dùng một tay đánh lên mặt bàn, thân thể phóng qua bàn trong phút chốc, hạ xuống cạnh nàng, một cánh tay rắn chắc ôm lấy nàng -- không phải ôm kiểu công chúa, mà là cánh tay đặt ở ngang hông nàng, bế nàng như bế một đứa trẻ vậy.

A Bảo: = □ =! Chuyện này không đúng với cốt truyện thành hôn!

Không cho nàng có thời gian ngẩn ngơ, Tấn vương đã ôm nàng tới trước giường, sau đó đặt nàng lên giường, bắt đầu lột y phục của nàng, mà hấn cũng thuận thế bò lên giường, lột sạch nàng xong, bắt đầu cởi y phục của chính mình. . .

A Bảo phản ứng cực nhanh, lặn tới đầu giường, kéo chăn quấn mình thành cái kén.

Phản ứng của nàng nhanh, phản ứng của nam nhân kia còn nhanh hơn, kéo góc chăn, giật một cái, kéo nàng đang run rẩy trong chăn ra, bàn tay lớn đặt trên ngực nàng, phồng khi nàng lại lặn đến đầu giường, sau đó thuận thế phủ lên, bàn tay mạnh mẽ nắm cầm nàng, nhìn mặt nàng một lát, cúi đầu áp sát, bờ môi ấm áp chạm vào môi nàng, tiếp đó lại há mồm cắn.

A Bảo đau đến mức suýt chút nước mắt giàn giụa, lúc này trong lòng hiện lên một ít lời đồn, không phải nói Tấn vương không gần nữ sắc đến nỗi muốn xuất gia làm hòa thượng sao? Bây giờ đang xảy ra chuyện gì?

Chuyện kể tiếp, quả thật là đau muốn chết, vụng về bắt đầu trò vui -- thật ra không thể nói là bắt đầu trò vui, vụng về tiến vào -- đâm mạnh một cái đau muốn chết, sau đó chảy máu, không có bất kỳ khoái cảm nào để nói, tiếp đó bị động chịu đựng, vòng eo bị bóp quá chặt, đau chết.

Lúc một chân bị nam nhân nâng lên khuỷu tay, lá gan A Bảo lại to ra, đá thẳng tới một cước.

Nam nhân ngẩng mặt nhìn nàng, trên mặt mang theo chút say mê nhàn nhạt, ầm ập át đi vẻ lạnh lẽo, lộ ra vẻ anh tuấn vô cùng, thật là một loại hưởng thụ thị giác, cặp mắt luôn khiến người ta cảm thấy rét lạnh tàn khốc kia cũng xuất hiện chút sương mù mờ mịt, nhìn ánh mắt của nàng hơi ngơ ngác.

Hấn bắt lấy nàng vừa to gan lớn mật đạp chân hấn, có gan đạp, đáng tiếc sức chiến đấu không có, không dám chạm vào hấn chút nào, lại khiến hấn gắt gao nắm lấy, sau đó chặn ngang hông ôm lấy nàng -- trong nháy mắt loại cảm giác xâm nhập trực tiếp khắc sâu đến linh hồn này khiến nàng không nhịn được mở miệng kích động thở gấp, lại một lần nữa bị chế ngự.

.....

Chờ tất cả kết thúc, toàn thân A Bảo mồ hôi chảy ròng ròng tê liệt trên giường, căn bản không có sức làm chuyện khác.

Mà thân thể nam nhân đang nằm trên người nàng, một vật rất có phân lượng nào đó đang kết hợp chặt chẽ với nàng, tiếng khàn khàn của nam nhân nói bên tai nàng: "Người quá yếu!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Quá yếu quá yếu quá yếu quá yếu...

Oành một tiếng, suy nghĩ trong đầu A Bảo đứt đoạn, suýt muốn so ngón giữa với nam nhân đang đè trên người nàng làm chuyện vô cùng thân mật này!

Yếu em gái người á! So với đám quý nữ đường tại khuê phòng mà nói, nàng đã rất khỏe mạnh rồi đấy? Những quý nữ kia biết treo cây sao? Biết đánh lộn rừng sao? Biết đập thích khách sao?

Mà điều khiến A Bảo tức điên chính là, người nọ cho rằng nàng nghe không rõ, chậm rì nâng nửa người lên, dùng một đạo ánh mắt thâm trầm nhìn nàng, lặp lại lần nữa: "Quá thật quá yếu!"

Loại ý khinh bỉ lãnh diễm cao quý không tên kia... Thật đáng đánh đòn!

A Bảo: (⊖ ⊖) nếu không phải đánh không lại hần...

Nam nhân đè ép nàng trong chốc lát, rốt cuộc đã ra khỏi thân thể nàng, đồng thời vật nào đó cũng ra theo, A Bảo thở phào nhẹ nhõm, cảm giác chỗ đó ướt sũng, vừa chua xót vừa đau, tuy chỉ một lần, nhưng thật là đau muốn chết, một chút cũng không giống tranh mà nàng từng xem, rõ ràng trong đó nữ chính không hề thống khổ như nàng -- đương nhiên, nam chính cũng không có vật nào đó lớn như vậy... ==!

Suy nghĩ kia của A Bảo rất nhanh đã bị chặn lại, bởi vì nàng không kịp thu chân lại, hai chân bị người đè xuống, làm cho nàng xấu hổ và giận dữ muốn chết chính là, nam nhân nhìn chằm chằm vào nơi nào đó khó mở miệng của nàng, sau đó ngẩng đầu nhìn nàng, dùng giọng lạnh băng nói: "Người chảy máu... Quá nhiên quá yếu!"

"..."

A Bảo xấu hổ và giận dữ muốn chết, vùi đầu trong gối, cảm giác mình không còn mặt mũi gặp người nữa, cuối cùng cũng hiểu sao hần nói nàng yếu, chỉ một lần liền suy yếu tới mức nhìn không được, trong mắt vị vương gia sức chiến đấu mãnh liệt, nàng đúng là quá yếu! A Bảo thật muốn mắng hần, lần đầu tiên nữ nhân đều sẽ chảy máu, cũng sẽ vô cùng đau đớn, có thể chống đỡ không ngất xỉu như nàng đã là tốt lắm rồi, đại ca, người còn muốn sao nữa?

Một lát sau, một loạt tiếng xột xoạt vang lên, A Bảo không để ý, chờ một lát, không nghe thấy gì nữa, lặng lẽ ngẩng đầu, phát hiện bên cạnh không có ai nữa...

Không có ai sao?

Bất chấp đau đớn, A Bảo ôm lấy chăn màn động dậy thân thể, nhìn xung quanh đầy mắt đều là tân phòng màu đỏ thắm, thấp hai cây nến Long Phượng song hỷ, cả phòng sáng rực, có thể thu tất cả vào mắt, phát hiện thật không thấy bóng dáng nam nhân lúc này đè nàng.

A Bảo thăm cảm thấy cổ quái, ngơ ngác nhìn nền hỷ chúc cách đó không xa, nhất thời không rõ trong lòng là cảm giác gì. Đêm tân hôn, lão công chưa gặp được mấy lần đưa người ngủ xong, liền chạy mất dạng-- cái này cmn quả thực chính là loại nam nhân cần bắt!

Nghĩ vậy, A Bảo oán hận đập giường, cảm thấy giữa hai chân và thắt lưng đau xót, lại đập giường, cuối cùng vì quá mệt, cũng không nhin được nữa, nằm lại trên giường lại buồn ngủ.

Hôm nay thật quá mệt, nguyên đêm trước ngủ quá ít, sáng sớm lại bị lay tỉnh, sau đó một ngày bận rộn, đến buổi tối, còn phải vất vả lăn lộn trên giường. Tuy chỉ làm một lần, nhưng còn mệt hơn nàng leo núi nửa ngày. Lúc sắp tiến vào mộng đẹp, A Bảo nghĩ, chẳng lẽ nam nhân kia thấy nàng kháng cự loại chuyện kia, nên tức giận bỏ đi?

Không biết ngủ bao lâu, lúc nửa mê nửa tỉnh, cảm thấy nơi đau đớn nóng rát phía dưới bỗng mát lạnh, A Bảo giật mình, đột nhiên mở to mắt, không cần nghĩ ngợi đã một cước, nhưng không ngờ động tác quá mạnh, nên thắt lưng và nơi nào đó lại nóng rát đau đớn một phen.

A Bảo cố gắng mở to mắt, thấy nam nhân ngồi bên giường nắm chặt mắt cá chân của nàng, đỡ ra, ánh mắt dời xuống, phát hiện áo ngủ lúc này mặc vào đã bị lột ra, để lộ thân thể trần truồng, mà một bàn tay đang nắm mắt cá chân của nàng -- cái này tư thế thật quá phóng dăng, quả thật đánh gãy liên si của nàng.

A Bảo bỗng chốc biến sắc, sau đó sắc mặt từ trắng bệch chuyển thành phấn hồng, lát sau lại từ phấn hồng biến thành đen.

Bất chấp tư thế không ngay ngắn của mình lúc này, A Bảo nhanh chóng rút chân bị hấn nắm lại, may mà hấn nắm không chặt, để nàng rút về, lại nhanh chóng bò dậy, hơi kinh ngạc nhìn hấn và bình thuốc trong tay hấn, trong phút chốc không biết nói gì, đành ấp úng nói: "Vương gia..."

Hấn lạnh nhạt nói: "Lại đây, bôi thuốc!"

A Bảo rũ mị, chần chờ nói: "Vương gia, việc này đề nô tì tự làm được rồi ạ."

Tần vương yên lặng nhìn nàng, ngay lúc A Bảo nghĩ hấn không đồng ý, đã thấy hấn đưa bình thuốc kia tới.

Sau khi A Bảo nhận lấy, nhìn hấn, lại nói: "Vương gia, phiền người xoay người lại..." Dù lúc này cái gì cũng nhìn hết rồi, nhưng lúc này dưới ánh nến sáng trưng, nàng vẫn thấy ngượng ngùng.

Một hồi sau thấy hấn không có động tĩnh, A Bảo đành buồn bực xoay người bôi thuốc nơi đau đớn kia, lúc này nam nhân này thật giống đã thú mạnh mẽ đến tột, không có chút kỹ thuật, đầu đá lung tung, bóp cho nàng nhiều nơi đau khủng khiếp, nhìn dưới ngọn đèn, có nhiều chỗ để lại dấu vết rất rõ, cũng không biết ngày mai lúc sẽ biến thành cái dạng gì đâu. Có điều an ủi chính là, người này... xem ra cũng tốt, chỉ ít lúc này hấn biến mất, chắc là đi tìm thuốc cho nàng. Nghĩ vậy, buồn bực trong lòng cũng biến mất.

Nghĩ vậy, rất nhanh A Bảo lại rồi rầm ròi, không biết hấn ra ngoài thế, có bị ai thấy không, tới lúc đó mọi người sẽ nghĩ gì chứ? Dù rất muốn hỏi vậy, nhưng lúc này không có can đảm để hỏi, chỉ đành kim nén trong lòng.

Chờ A Bảo bôi thuốc chỉnh lại y phục xong, đỏ mặt xoay người lại, phát hiện hấn vẫn nhìn thẳng vào nàng, nhìn đến nàng kinh hãi, can đảm lúc này đều bay hết.

May mà hấn không làm gì hết, chỉ coi đại hồng bào lúc này mặc ra ngoài, chỉ còn trung y, sau đó buông chiếc rèm đỏ thắm xuống, nằm bên cạnh nàng. Theo bản năng, A Bảo liền dịch qua chỗ bên cạnh, cách hấn xa một chút, dù sao cái giường này rất lớn, bốn năm người nằm cũng không thành vấn đề, ai ngờ tay của nàng lại bị người đè xuống, sau đó hai cánh tay thò qua, ôm nàng trong ngực, mặt của nàng bị ép kề giữa cổ hấn, dễ dàng ngửi thấy hơi thở nam tính nồng nặc trên người hấn, không hề giống hơi thở của phụ thân, có thêm một loại cảm giác nguy hiểm.

Đầu hấn hơi nhấc lên, liền kề bên tai nàng, hơi thở ấm áp phun bên tai, khiến nàng không được tự nhiên., Nói về tư thế ngủ mà nói, loại này như hai con thú cõ kè cõ, tư thế ngủ này thật không thoải mái, thậm chí còn ảnh hưởng lên đến giấc ngủ, thật là khó chịu. Khó chịu hơn chính là, từ nhỏ nàng chỉ ngủ một mình, cùng lắm cũng chỉ từng vô tình ngủ chung với các tỷ muội, chưa bao giờ chung giường với nam nhân xa lạ nguy hiểm thế, lại còn cõ kè cõ như vậy, thật là khó chịu...

A Bảo giả dựa, đau khổ phát hiện, nàng càng giả dựa, vòng ôm càng siết chặt, mãi đến lúc nàng quá mức, nam nhân kia mới ngẩng đầu hỏi nàng: "Không thoải mái?"

Chần chờ một chút, A Bảo thành thật nói: "Đúng..." Vì vậy có thể buông nàng ra hay không?

Rốt cuộc nam nhân kia nhú mày, trầm mặc nhìn nàng đang nỗ lực bày vẽ mặt thành khăn, nhớ lúc này hấn đánh thức Giải thần y đã nghỉ ngơi, hấn phần nộ gào thét, lại chỉ trích thái độ không quan tâm săn sóc, không có nhân tính..., dứt khoát nói: "Chịu đựng!"

A Bảo: "..."

Đem mặt nàng xoay về chỗ cũ, tiếp tục ôm nàng, duy trì tư thế ngủ động vật, nam nhân này ngủ tiếp.

A Bảo cứng ngắc một lát, thật không thể chống nổi thân thể mệt mỏi, rốt cuộc đau khổ ngủ, trước lúc chìm vào giấc ngủ nàng đau khổ nghĩ, về sau chẳng lẽ luôn phải duy trì loại tư thế ngủ gãy vỡ người thế này ư? Thật là đau khổ mà...

*****

Tờ mờ sáng, A Bảo tỉnh lại từ ác mộng.

Nàng mơ mình mặc áo tắm, chơi bên bờ biển, sau đó dưới biển nhảy lên một con cua khổng lồ, trực tiếp đem nàng đặt trên cón cát phơi nắng đến nóng rực, khiến nàng toàn thân cao thấp đau buốt vô cùng, vừa nóng lại khó chịu, mồ hôi đầm đìa...

Khó khăn mở to mắt, con cua lớn biến thành một nam nhân xa lạ!

A Bảo ngờ ngác nhìn hấn một lát, mới nhớ ra hôm qua nàng thành hôn rồi, gả cho một nam nhân vô cùng đáng sợ lại bá đạo, bị ép ngủ bằng tư thế vô cùng khó chịu, chẳng trách toàn thân vô cùng đau nhức.

Lúc này chậu băng trong góc phòng đã sớm tan hết, không khí trở nên nóng nực, khiến nàng một thân mồ hôi.

Ngay lúc A Bảo nóng quá muốn đứng dậy, đột nhiên đối diện với một đôi con ngươi đen ngoan lệ, rõ ràng là mắt phượng, nhưng lại không quyền rũ như mắt phượng, mà đen kịt tàn nhẫn khiến người khiếp sợ, khiến nàng cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, giống như bị một mảnh thú ẩn nấp trong bóng tối theo dõi vậy. Một lát sau, tàn nhẫn ngoan lệ dần tiêu tán, để lộ chút mê mang, sau đó khôi phục bình thường lạnh lẽo.

"Vương gia..."

A Bảo nhỏ giọng kêu một tiếng.

Hắn mơ hồ đáp một tiếng, rót cuộc buồng nàng ra, ngồi dậy. So với A Bảo toàn thân mồ hôi, đến tóc cũng ẩm ướt, thoát nhìn hắn vẫn nhẹ nhàng khoan khoái, giống như không cảm thấy cái nóng của mùa hè vậy.

A Bảo ngồi trên giường, nhìn hắn vén tấm rèm đỏ thắm lên, kêu lên: "Người đâu, chuẩn bị nước."

"Vâng!"

Bên ngoài đáp một tiếng, rất nhanh tiếng bước chân đã đi ra.

Lúc hắn đứng dậy, A Bảo cũng kéo thân thể chưa xót đứng dậy, có lẽ vì tới qua bôi thuốc, trừ hơi chưa xót một môi, thân thể cũng không quá đau đớn, ít nhất nàng không đau tới nỗi đi đường không được, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vì lát nữa còn phải tiến cung tạ ơn, cũng không thể để người ta nhìn ra điều gì khác thường, bằng không thì mặt mũi đều vứt hết.

Thấy không có nha hoàn tiến đến hầu hạ hắn thay y phục, A Bảo nhớ tới cái phủ Tấn vương này dương thịnh âm suy, có lẽ nha hoàn cũng không nhiều, đành làm hiền thê cầm y phục nam nhân trong tủ giúp hắn mặc vào. Vì chuyên chú quá mức mà A Bảo cô nương không nhìn thấy, thật ra người nào đó đang chuẩn bị tự mặc y phục đã thấy nàng tự động tiếp nhận liền thu tay về, như đại gia chờ nàng hầu hạ.

Buộc đai lưng cho hắn xong, bên ngoài vang âm thanh của thái giám, bẩm báo nước đã đưa đến nữ phòng. Đưa nước xong, đám hạ nhân lui xuống. Sau đó A Bảo lại bị người kia ôm bằng tư thế ôm hải tử đi vào nữ phòng.

"Nô tì tự đi được rồi ạ."

A Bảo tỏ vẻ tự mình đi được, may mà lần này hắn vô cùng dứt khoát rời đi. A Bảo cũng không dám gọi tỳ nữ tới hầu hạ mình, sợ hắn chờ lâu, chỉ rửa qua, tẩy sạch mồ hôi đầy người, cho đến lúc nhẹ nhàng khoan khoái rồi, mới đứng dậy mặc y phục.

Chờ A Bảo tắm xong đi ra, tỳ muội họ Nhạn và các cung nữ bụng đồ rửa mặt đi vào, đương nhiên, còn có một vị ma ma từ nội cung tới.

Ma ma kia trước tiên tươi cười thỉnh an bọn họ, sau đó liền đi lấy khăn.

Thấy trên chiếc khăn kia dính máu, ma ma bình tĩnh cất vào hộp gấm, ngay lúc sắp rời đi, cảm thấy có một ánh mắt lạnh lẽo khóa chặt bản thân, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn lên, lúc đối diện với cặp mắt đen kịt tàn ác kia của Tấn vương, thiếu chút sợ tới mức chân mềm nhũn mà quỳ xuống.

"Ma ma vất vả rồi, người đâu, khen thưởng cho ma ma!" A Bảo biết rõ ma ma tới để làm gì, nhưng lúc này không thể không mặt dày lên tiếng, nếu còn không lên tiếng, nàng sợ sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Tối hôm qua, một câu "Người chảy máu... Quả nhiên quá yếu!" kia của người nào đó khiến nàng nghẹn gần chết, loại lời như thế nàng không muốn nghe lần nữa, cảm thấy sụp đổ hoàn toàn!

Ma ma cảm kích nhìn A Bảo, sao không nhìn ra mặt Tấn vương phi đồ tới khác thường chứ, loại thời điểm này, đâu cần tân nương ra mặt? Nhưng tình huống nơi này dù sao cũng không giống những địa phương khác, lúc này Tấn vương phi lên tiếng, khiến ma ma cảm động muốn khóc, nhận thưởng xong liền vội vã rời đi, thề về sau không bao giờ bước vào Tấn vương phủ nữa bước nữa, cái người gian ác kia thật đáng sợ!

Rửa mặt xong xuôi, hai người cùng tiến vào sảnh, một gã quân sự đã sớm đợi tại đó, thấy hai vị chủ tử xuất hiện, vội sai người bụng đồ ăn sáng lên.

Đồ ăn sáng là một ít đồ ăn thanh đạm, vào mùa hạ, bởi vì mùa hè thường ăn ít, nên đồ ăn sáng thường không quá dầu mỡ.

Nhận Hôi bụng một tô cháo Bách Hợp lạnh tới trước mặt A Bảo, A Bảo liếc thấy trước mặt Tấn vương bày một tô cháo mật ong ngọt, phát hiện đồ ăn gần hắn chủ yếu là đồ ngọt, mà trước mặt nàng chủ yếu là đồ mặn, lập tức hiểu rõ, thì ra nam nhân này thích ăn ngọt.

A Bảo thầm ghi nhớ sở thích của hắn, sau đó lặng lẽ ăn điểm tâm.

Sau khi ăn sáng xong, xe ngựa đã chuẩn bị ổn thỏa, hai người liền leo lên xe ngựa tiến cung.

Trong xe ngựa, A Bảo ngồi ngay ngắn, mặt nghiêm túc hơi cúi xuống, bày ra tư thái kính cẩn, thế nên đỡ phải lúng túng bốn mắt nhìn nhau với nam tử trong xe.

Đáng tiếc dù tư thái này tốt, cũng không khiến người yêu thích, vì vậy một bàn tay nâng mặt nàng lên.

"Ngẩng đầu!" một giọng nói lạnh lẽo ra lệnh.

A Bảo không thể không nhìn thẳng vào hắn, dưới ánh sáng sáng ngời, khiến ngũ quan người này tất cả đều hiện rõ. Nói sao đây, gen Tiêu gia thật tốt, tất cả hoàng tử công chúa, mỗi người đều là Long là Phượng, Tấn vương cũng kế thừa gen tốt của Tiêu gia. Chỉ tiếc dù gen tốt cũng không chịu được sự chà đạp, ánh mắt tàn lệ, thần sắc lạnh lẽo, khiến người ta sinh ra sợ hãi, nào dám chú ý tới dung mạo của hắn?

Người kia giờ tay nhéo cằm nàng, sau đó thu tay về, nói: "Không cho phép cúi đầu!"

A Bảo không biết bày về mặt nào thì tốt, đành cúi đầu nghe lời đáp một tiếng, rất nhanh cái cằm lại bị nắm, bắt nàng ngẩng lên.

Hồngбет!

Chính lúc nàng đang âm thầm kêu hồngбет, đột nhiên hấn vuron người tới, cúi đầu chạm vào môi nàng một cái, sau đó dán vào môi nàng không buông.

"..."

A Bảo nhìn thẳng vào hấn, mãi tới lúc hấn mặt không đổi sắc lùi lại, trong lòng nhẹ thở ra -- may không hôn lưỡi, nàng sợ mình không cẩn thận cắn hấn bị thương -- thật lâu về sau cô nương tự gây nghiệt A Bảo mới biết, thì ra lúc trước vương gia vốn không biết hôn môi, chẳng qua theo bản năng mà môi chạm môi mà thôi.

Đến cung, bọn họ tới trước Thái Hòa điện bái kiến Chính Đức Đế.

Chính Đức Đế sắc mặt nhàn nhạt, từ lúc hai người đến hành lễ quỳ lạy, Chính Đức Đế đều không có phản ứng gì, thậm chí A Bảo quỳ một lúc lâu, mới nghe được một tiếng không mặn không nhạt "Đứng dậy". Nếu không phải biết rõ huyết mạch hoàng thất không thể lẫn lộn, A Bảo suýt nghĩ rằng Tần vương là được nhặt về, coi như là không phải nhặt về, thì tuyệt đối là gặp phải bố dượng.

Đương nhiên, với Tần vương mà nói, bố dượng này là một phụ thân cận bã, với A Bảo mà nói, hấn coi như cũng cho nàng chút mặt mũi. Hấn như hoàn toàn quên mất nhĩ tử bên cạnh, thân thiết hòa ái dặn dò vài câu với A Bảo, lại nhắc tới phụ thân A Bảo, lúc A Bảo cung kính tạ ơn, khuyên bọn họ cố gắng sống cùng nhau thật tốt, sai người ban thưởng xong, mới để bọn họ lui ra.

Chính Đức Đế không thèm đếm xỉa gì tới con trai ông, Tần vương cũng coi như ông không tồn tại, thần sắc vẫn lạnh lẽo như cũ, phảng phất không có cảm giác gì.

Thật sự không có cảm giác gì sao?

Ra khỏi điện Thái Hòa, A Bảo cẩn thận nhìn hấn, không cách nào dò ra điều gì từ gương mặt cứng rắn như tạc kia.

Trong điện Thái Hòa, Chính Đức Đế nhìn theo bóng lưng bọn họ cùng rời đi, không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên tim đập mạnh và loạn nhịp.

"Hoàng Thượng!" Trương Kiệt cẩn thận lên tiếng.

Chính Đức Đế giật mình hoàn hồn, không biết nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ vẻ âm u, sau đó dường như vô cùng phiền muộn, thở dài xa xăm.

Trương Kiệt nhìn tới lòng giật mình, há miệng, cuối cùng chỉ có thể ngậm lại.

*****

Đại khái là loại ánh mắt nhìn trộm không thể che giấu kia thật sự không che giấu nổi, Tần vương nhìn lướt tới, ngay lúc A Bảo không chuẩn bị tâm lý, giật mình, vội thu lại tầm mắt, lại bày ra một tư thế vô cùng cung kính, tự động lui về phía sau một bước.

Tự động lui ra phía sau một bước, đây là quy củ trong cung, A Bảo tuân thủ rất nghiêm túc.

Tần vương quét mắt nhìn nàng, liền đi lên phía trước.

Rất nhanh, hai người tới hậu cung, trực tiếp tới Phụng Tường cung của hoàng hậu.

Lúc hai người tới Phụng Tường cung, đám người thái tử phi đã chờ nơi đó. Hôm nay tân nương vào cung bái kiến, phi tần và chư vị công chúa, hoàng tử phi đều đã đến.

Từ lúc Tần vương ra khỏi lãnh cung, nhờ thái tử cầu xin, về sau trực tiếp nuôi ở cung hoàng hậu này, coi như là một nửa con nuôi của hoàng hậu. Đương nhiên, theo như quy củ hoàng hậu cũng là mẹ cả của các hoàng tử, là mẹ chồng của tất cả hoàng tử phi. Bởi vì mẫu phi của Tần vương không còn, vì vậy trên danh nghĩa A Bảo chỉ có một mẹ chồng, không giống đám người Hiền Vương phi, Tần vương phi, trừ hoàng hậu là mẹ chồng cả, còn có mẹ chồng là mẫu phi của hoàng tử.

Hai người hướng hoàng hậu hành đại lễ, A Bảo dâng trà cho hoàng hậu, được hoàng hậu ban thưởng.

Hoàng hậu vẫn thân thiết như cũ, nhẹ nhàng bảo hai người tương kính như tân, lại quan tâm hỏi thăm cuộc sống thường ngày của Tần vương, có thể nói tận tâm hơn phụ thân cận bã là hoàng thượng rất nhiều. Đối với lời hỏi thăm của hoàng hậu, Tần vương vẫn trầm mặc ít lời, đáp lời vô cùng ngắn gọn, không nhiều lời. May mà hoàng hậu biết tính hấn, hỏi thăm cũng chỉ là cho có lệ, cũng không để bụng.

"Mẫu phi của Tần vương mất sớm, Bôn cung nhìn hấn lớn lên, hấn giống như con trai của bản cung vậy, về sau liền giao Tần vương cho con, sang năm các con phải sinh cho hoàng thượng thêm một tôn tử mập mạp đấy, bôn cung liền vui về." Hoàng hậu cười híp mắt nói.

A Bảo cúi đầu tỏ vẻ ngượng ngùng.

Lại bài kiến các quý phi thân thích cùng tứ phi, A Bảo bài kiến các vị công chúa và chị em dâu, một vòng xong, cũng hơi mệt mỏi.

Tần vương ngây người không lâu, một lát liền rời đi, đi gặp các vị huynh đệ, để A Bảo ở chỗ này trò chuyện với mọi người.

Sau khi Tần vương rời đi, thất công chúa định mở miệng, liền nghe ngũ công chúa cười nói: "Tốt quá, Minh Cẩm đã thành ngũ hoàng tẩu của chúng ta, tỷ muội chúng ta lại có thêm một tẩu tử rồi."

Ngũ công chúa nói lời này, người ở đây đều cười rộ lên, lại hàn huyên một hồi. Mà ngũ công chúa cũng thuận tiện kéo A Bảo tới cạnh nàng ta, dáng vẻ vô cùng thân thiết với A Bảo, khiến mỗi lần thất công chúa chen miệng đều không lọt.

Thất công chúa hơi xấu hổ với A Bảo, luôn cảm thấy hoàng thượng tứ hôn A Bảo cho Tần vương, nguyên do ở nàng, sau khi nghe được thánh chỉ, biết A Bảo và Chu Ngự là không thể, thất công chúa vô cùng vui mừng. Nhưng nàng niềm vui của nàng chỉ duy trì được tới lúc bên ngoài nổi lên lời đồn, với tính tình của Ngũ hoàng huynh này, sao thất công chúa không rõ, cũng cho rằng nữ nhân gả cho hắn, thật sự không phải chuyện may mắn.

Hôm nay A Bảo tiến cung tạ ơn, nàng muốn nói chuyện với A Bảo thật tốt, thế nhưng ngũ tỷ lời kéo A Bảo không tha, khiến nàng chen miệng vào không lọt, không biết làm sao, lại bắt đầu buồn bực.

Bên này, trong cung Phượng Tường A Bảo trò chuyện vui vẻ với nữ quyền Tiêu gia, bên kia Tần vương đối mặt với trêu chọc của chư vị huynh đệ, mặt không biểu tình, sắc mặt lạnh lẽo, rất nhanh liền khiến người ta ỉu xiu.

Tần vương, Chu vương, Ninh vương biết rõ tính tình Tần vương, bình thường rất ít nói chuyện với hắn, không thân cận với hắn lắm, lúc này cũng không nói nhiều, chỉ ngồi cạnh nếm cười uống trà, ngược lại Tề vương có chuyện nói, chỉ tiếc vừa nhìn thấy gương mặt này, liền tự động ỉu xiu.

Chỉ có Hiền Vương mang nụ cười ấm áp, như một huynh trưởng thân thiết bình thường, nói: "Ở đây muốn chúc mừng ngũ hoàng đệ, ngũ hoàng đệ thành gia coi như là chính thức trưởng thành rồi, về sau phải bảo trọng bản thân, đừng có lại tùy tiện đi chỗ nguy hiểm, tránh cho mọi người lo lắng."

Chúng vương sau khi nghe xong, ánh mắt lóe lên, lời này của Hiền Vương nghe như là lo lắng cho an nguy của Tần vương, thật ra cũng ám chỉ thái tử phải đi những nơi nguy hiểm, liền xem người trong cuộc thấy sao.

Làm cho người thất vọng chính là, Tần vương chỉ là nhìn hắn một cái, nhàn nhạt đáp tiếng, không nói gì nữa. Thái tử cũng chỉ cười cười, cười giống như không để ý tới Hiền vương.

Mấy vị hoàng tử uống trà, hàn huyên một lát, thật sự cảm thấy chán, liền rời đi.

Thái Tử để Tần vương lưu lại, lại sai người pha trà, lúc này mới ân cần nói: "Tối hôm qua... vẫn tốt chứ?"

Tần vương gạt đầu, tỏ vẻ hết thấy đều tốt, không hề không đề cập tới chuyện tối qua thấy vương phi của hắn chảy máu, liền chạy tới chỗ Giải thần y tìm thuốc, sau đó bị giải thần y cười nhạo một phen. Đương nhiên, sau đó hắn đánh giải thần y một quyền, liền cầm thuốc rời đi, có lẽ Giải thần y hôm nay nằm trên giường dậy không nổi.

Thái Tử nghĩ nghĩ, sáng nay cũng không nghe người nói Tần vương phủ xảy ra chuyện gì, chắc là mọi chuyện đều tốt, như thế liền yên tâm.

*****

Tất cả đều tốt, chỉ có giải thần y vô cùng đau khổ thôi

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Ở trong cung dạo qua một vòng, khi hai người hồi phủ thì trời đã giữa trưa.

Thời tiết giữa trưa vô cùng oi bức, A Bảo vừa mệt vừa khát, lại còn phải duy trì một bộ dáng đoan trang hiền thực, theo vị phu quân mới cưới hồi phủ. Vừa về đến, A Bảo thiếu chút nữa nằm xuống. Chẳng qua, liếc nam nhân bên cạnh vẫn trông nhẹ nhàng khoan khoái như cũ, A Bảo vội vàng ngồi đoan trang, không dám hoàn toàn không còn hình tượng như trước đây về tới địa bàn của mình.

Lúc này, Hoa ma ma tri kỷ đã dâng nước ô mai nấu xong từ sớm lên. A Bảo uống hết một chén đầy, mới cảm thấy cả người đều sáng khoái. Ngẩng đầu thấy Tần vương Tiêu Lệnh Thủ đang chậm rãi uống, mi mắt hơi rũ xuống, làm cho người ta có cảm giác vừa lạnh lùng vừa an tĩnh, khiến người xung quanh không dám tùy tiện quấy rầy.

Sau khi uống xong nước ô mai, hai phu thê ngồi đó không nói gì, có chút rảnh rỗi.

A Bảo trừng mắt, trái lo phải nghĩ, đối với một người không thích nói chuyện, nếu nàng không chủ động, thì đoán chừng hai người phải im lặng ngồi đây nhìn nhau đến khi trời tối, vậy quá gầy vò rồi. Bây giờ nàng chỉ muốn nằm trên giường nghỉ ngơi một hồi. Nghĩ xong, A Bảo ập ù xuống giường nửa ngày, đang chuẩn bị mở miệng thì một tiểu thái giám tiến vào, làm toàn bộ dừng khí nàng vất vả lắm mới có được tiêu tan không còn gì.

Vị tiểu thái giám thanh tú có chút thấp thòm bất an tiến vào, sau khi bái kiến hai vị chủ tử, hô: “Vương gia!”

Tiêu Lệnh Thủ ngẩng đầu nhìn hấn ta.

Tiểu thái giám cũng biết rõ tính khí hấn, không đợi hấn mở miệng đã vội khom người nói: “Giải công tử mời ngài đến Bán Hạ các một chuyến.”

Đáp lại tiểu thái giám chính là một tiếng “Cút” lạnh băng.

A Bảo rụt cổ lại, trái tim treo lên thật cao, cho rằng người này tức giận rồi, sợ mình bị liên lụy, nên hấn không thể lập tức quay về phòng mà trốn.

Tiểu thái giám hiển nhiên cũng có chút nhát gan, nhưng kì lạ là không rời đi, kiên trì nói: “Giải công tử nói, hấn biết ngài nhất định sẽ bảo nô tài cút. Nếu ngài không đi, hấn sợ không cần thận nói những lời không nên nói. Thịnh Vương gia ngài thứ lỗi ạ.”

Đây là uy hiếp trắng trợn mà, A Bảo cảm thấy mình hiểu rõ thế, tin chắc Tấn Vương cũng hiểu, tức khắc nhìn vị “Giải công tử” ở Bán Hạ các kia bằng cặp mắt kính nể.

Tiêu Lệnh Thủ cũng không có tức giận, chỉ nói: “Đi tìm Tịch Viễn”.

Nhận lệnh, tiểu thái giám hết sức yên tâm rời đi. Xem ra đối với hấn ta, có chuyện gì cứ đi tìm Tịch thị vệ đều không sai.

Sau khi tiểu thái giám rời đi, A Bảo lại có dũng khí, đang chuẩn bị mở miệng thì Lưu quản gia đến.

Lưu quản gia là một đại thúc trung niên, thân hình mập mạp, trên mặt luôn mang theo ý cười, thoát nhìn như một vị đại thúc trung niên phát tướng gầy gù, nhưng trên mặt vị đại thúc này không có râu, trắng mập như bánh bao lớn, giọng nói cũng nhỏ hơn nam nhân khác, song coi như bình thường. A Bảo nghĩ tới tin tức Nhận Nhiên nghe được, Lưu quản gia của Tấn vương phủ là thái giám từ trong cung ra, nên không lấy làm lạ gì.

Lưu quản gia đầu tiên là thỉnh an hai vị chủ tử, sau đó chúc mừng, mới nói: “Vương gia, vương phi, trước mắt có cho hạ nhân trong phủ đến bái kiến vương phi không?”

Tấn Vương liếc A Bảo một cái, nói: “Ngày mai lại nói”.

Lưu quản gia không chút dấu vết nhìn tấn vương phi, âm thầm tát mình một cái, sau đó vẫn cười như phật Di Lặc, nói: “Vẫn là vương gia suy tính chu toàn, hôm nay vương phi tiến cung vất vả, nô tài không nên lấy việc này đến quấy rầy vương phi nghỉ ngơi, nô tài thật là đáng chết, không suy nghĩ chu toàn như vương gia ...”.

A Bảo im lặng nhìn Tiêu Lệnh Thủ, mùi vị vượt mong ngựa rõ ràng thế cơ mà? Bất quá, Lưu quản gia này không chỉ khen Tấn vương, mà còn nhắc nhở Tấn vương, tấn vương phi một cả buổi sáng cần nghỉ ngơi, xem như bán cho A Bảo một ân tình.

Quả nhiên, chờ Lưu quản gia lui ra, Tiêu Lệnh Thủ đứng dậy, đi đến trước mặt A Bảo, trực tiếp dùng tư thế ôm con mà ôm nàng, tiến vào nội thất.

Lòng A Bảo hỗn loạn, bây giờ là ban ngày ban mặt, hơn nữa bọn Nhận Hồi đang nhìn đây...

Nhận Thanh Nhận Hồi cũng có chút há hốc mồm, căn bản là không thể tưởng tượng được nam nhân trông không có tình người này có thể làm ra hành động ấy. Sau khi ngơ ngác nhìn nhau, Nhận Hồi nhanh chóng hoàn hồn, vội đi theo hầu hạ A Bảo rửa mặt thay xiêm y, hầu nàng nghỉ.

Tiêu Lệnh Thủ cũng không theo A Bảo nghỉ trưa, lúc thấy nàng ngủ rồi, hấn bèn đi ra.

Cho đến khi không cảm giác được hơi thở của người nọ, A Bảo mới an tâm ngủ, tuy quá trình vô cùng đau trứng, nhưng tổng quan cũng có thể an tâm ngủ một giấc.

A Bảo mặc kệ hấn đi nơi nào, nằm chốc lát, con buồn ngủ lập tức ập đến, trong lúc朦胧 lung, nàng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

*****

Bán Hạ các.

Tịch Viễn ngồi trước giường, nhìn cái tên nam nhân môi hồng răng trắng nằm trên giường, nhưng hình tượng hồng bét đến mức giống một đại thúc trung niên, không nhận được nói: “Thần y à, người biết rõ tính vương gia mà, tội tình gì phải tìm đánh chứ?”

Giải thần y hút khí uống thuốc, thuốc quá nóng, làm hấn gần như không nhận được muốn hắt đi, mỗi lần chỉ uống một ngụm, ngực mơ hồ co rút đau đớn. Vết thương này quả thật quá oan uổng mà, không phải chỉ cười nhạo hấn hai câu thôi sao, có cần trực tiếp đánh mình một quyền dẫn đến nội thương không? Tên nam nhân đó độc ác tàn nhẫn thật.

Tịch Viễn lắc đầu, thấy vẻ mặt không cam lòng của hắn, cảm thấy mình cần phải làm hắn hiểu, chỉ bị chút nội thương là vương gia thù hạ lưu tình rồi.

“Ta nói này, người đừng oán vương gia, nếu người không trêu chọc hắn, với tính tình của hắn, cũng lười để ý đến người! Chắc người nói lời hắn không thích nghe, hắn mới ra tay. Thần y à, kỳ thật người còn tốt rồi, chứ dựa theo thủ đoạn của hắn, người đắc tội hắn không có kết quả gì tốt....” Tiếp theo, Tịch Viễn chọn ra mấy ví dụ nói cho đối phương biết, để hắn kiểm chế tính tình, đừng có chọc người gian ác kia nữa.

Giả thần y đem những lời Tịch Viễn nói thành gia vị làm thuốc, uống chung, sau đó run rẩy lông mày nhìn Tịch Viễn, bình tĩnh hỏi: “Nói xong rồi?”

Tịch Viễn gật đầu.

Giả thần y buông bát thuốc xuống, bắt đầu rút gào: “Ta mặc kệ hắn có bao nhiêu tàn nhẫn kẻ thù, hôm nay lão tử sẽ nói cho các người biết, lão tử phải rời khỏi nơi này, trở về quê ta đi làm một nông phu, cũng không cần ở lại cái nơi quỷ dị này nữa...”

Đồng dạng vậy, xem ra bị thương không nghiêm trọng mà, nhất định là khổ nhục kế, muốn để bọn họ đồng ý yêu cầu thả hắn rồi đi nè! Cách vài ngày lại nháo một lần như thế, cũng không ngại mệt.

Tịch Viễn thối thối chén trà, chậm rãi uống, tâm tư đã bay đi thật xa. Hiện tại, vương gia nhà hắn đang tân hôn, cho thuộc hạ mệnh khổ này vài ngày nghỉ ngơi. Chỉ hy vọng vương phi có thể tiếp tục quán lấy vương gia, đừng để hắn tiếp tục liều mạng nữa, nhận việc xấu liên tới nơi nguy hiểm...

Chờ Giả thần y rút gào gần xong, Tịch Viễn hỏi: “Đúng rồi, thần y, ta hơi ngạc nhiên, sao đang êm đẹp vương gia lại đánh người?”

“Bởi vì ta cười nhạo hắn!” Giả thần y hùng hồn nói.

Đúng là gan chó cùng mình! Chả trách vương gia đánh hắn, ngay cả mình cũng muốn đánh nữa mà. Tịch Viễn cảm khái một tiếng, khẽ hỏi: “Người cười nhạo vương gia cái gì?”

“Tất nhiên là....”

Giọng đột nhiên im bặt, Giả thần y trừng mắt nhìn ra cửa, vẻ mặt như gặp quỷ. Trong lòng Tịch Viễn lộp bộp một tiếng, vội quay đầu nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy tên nam nhân nào đó đáng lý giờ này nên bồi bên cạnh thê tử, hắn chợt dạ, vội bước lên trước thỉnh an hành lễ: “Vương gia!”

Nam nhân đi vào, ngồi xuống ghế, đôi mắt đen tàn độc lạnh lẽo nhìn thẳng Giả thần y.

Dưới đôi mắt đó, con thịnh nộ tích góp một đêm của Giả thần y dần dần biến mất, thậm chí có chút không chí khí nói: “Lại sao nữa đây? Không lẽ người lại làm vương phi người đồ máu nữa?”

“.....”, Tịch Viễn cảm thấy hình như mình vừa nghe được một chuyện không nên nghe, hắn yên lặng cuối đầu cầu nguyện cho Giả thần y chẳng biết sống chết.

“Giúp bỏ vương chế thuốc!”

Tần vương lạnh lùng nói, nghĩ chờ hắn ta chế thuốc xong, sẽ ra tay chính cái tên không có đầu óc này.

Giả thần y vừa nghe, dừng khí lại trở về, hừ lạnh nói: “Nếu chế xong, ta có thể rời đi?”

Tần vương nhìn hắn ta một cái, lập tức đứng dậy rồi đi.

Cho đến khi bóng dáng hắn biến mất, Giả thần y ngây ngốc hỏi Tịch Viễn: “Hắn có ý gì?”

Khuôn mặt trẻ con của Tịch Viễn treo nụ cười thân thiết: “Ý là – hiện tại là ban ngày, không thích hợp nằm mơ!”

“.....”

*****

A Bảo ngủ một mạch thẳng đến khi mặt trời ngã về Tây, bị nóng mà tỉnh lại, mặt đầy mồ hôi, đầu óc cực kỳ choáng váng, nhìn nơi xa lạ, đột nhiên có loại cảm giác mờ mịt không biết ở chỗ nào. Mãi đến khi tầm mắt rõ ràng, thấy rõ nam nhân ngồi trước giường mình, nàng nhất thời kinh hãi.

Nàng mở mắt thật to, mới vừa tỉnh ngủ nên tính cảnh giác không cao, mắt đi về bộ lam tịch thường ngày, không kịp có phản ứng thỏa đáng nhất.

Hắn đưa tay nắm cầm nàng, thấy nàng chậm rãi thu liễm nhiều cảm xúc, dáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời, ánh mắt hắn hơi lóe lên, đến gần dán lên môi nàng, sau đó thu tay đứng dậy rồi đi.

Mãi đến khi hắn biến mất, A Bảo vẫn duy trì bộ dạng chẳng hiểu ra sao cả, đợi Nhạn Hồi Nhạn Thanh bung chậu rửa mặt vào chậu hạ nàng thay xiêm y, nàng còn có chút không có manh mối, hỏi: “Vương gia..... trở về bao lâu rồi?”

Nhạn Thanh cười hi hi nói: “Lúc tiểu thư vừa ngủ không lâu, vương gia đã trở lại.”

“Tiểu thư cái gì, về sau phải gọi là vương phi!” Nhạn Hồi trách mắng, sau sửa cho Nhạn Thanh, nàng vừa chải đầu cho A Bảo vừa nói: “Sau khi vương gia về, liên tục ở chỗ này. Vương phi, xem ra vương gia cũng không đáng sợ như lời đồn bên ngoài, chỉ không thích nói chuyện thôi.” Nhớ tới hành động trước đó nam nhân kia trực tiếp ôm tiểu thư các nàng vào nội thất, Nhạn Hồi yên lặng ở trong lòng nói thêm một câu: làm việc cũng ngoài dự đoán của mọi người!

“Cũng không có biểu cảm gì, trông có chút đáng sợ!” Nhạn Thanh bổ sung.

A Bảo vuốt ống tay áo đỏ tươi, đắm chiêu nói: “Cái gọi là lời đồn đều bảo sao nghe vậy, miệng lưỡi người ta, có đôi khi không chính xác! Như tiểu thư các ngươi nè, không phải trước kia cũng đầy lời đồn sao?”

“Đó không phải lời đồn, mà là sự thật!” Nhạn Thanh nói năng cộc lốc, vô hình chung hủy hình tượng của A Bảo.

A Bảo trừng nàng ấy một cái, thấy tóc chải xong rồi, bèn cầm một cây trâm phượng cài lên tóc, sau đó đứng dậy ra ngoại thất.

Ở gian ngoài, Tiêu Lệnh Thủ đang trên giường nhỏ sát cửa sổ xem thư, dáng vẻ hẩn xem thư cực kỳ trầm tĩnh, ánh chiều tà nhàn nhạt quét lên vị trí bên người hắn, tia sáng khúc xạ khiến hắn có thêm mấy phần ấm áp nhu hòa, giống như đã hòa tan sự lạnh lẽo từ người hắn tản ra, lộ vẻ vô cùng gần gũi mê người. Dĩ nhiên, thời điểm hắn ngẩng đầu nhìn sang, hết thấy đều là ảo giác.

Sắc trời hơi tối, quân sự nội viện tới hỏi cần dùng thiện chưa. A Bảo nhìn Tiêu Lệnh Thủ, tỏ ý hết thấy đều nghe theo trượng phu, hình tượng cực kỳ hiền thê lương mẫu, nàng âm thầm ở trong lòng tán thưởng mình.

Bữa tối rất nhanh được mang lên, thời tiết nóng nực, A Bảo cũng không có khẩu vị gì, bắt quả thấy nam nhân trước mặt chậm rãi ăn, nàng không có can đảm bỏ đũa xuống không ăn, đành ăn một cách nhạt nhẽo. Cho đến khi thấy hắn đặt đũa xuống, nàng cũng hợp thời làm theo, nha hoàn bụng nước trà lên cho họ súc miệng, sau đó rửa tay.

Mùa hạ ngày dài, dùng xong bữa tối đã tới giờ Tuất (từ 7 đến 9 giờ tối) mà sắc trời vẫn còn sáng.

A Bảo như mọi ngày đi dạo trong viện tiêu thực, thuận tiện thưởng thức nơi sau này mình ở. Đột nhiên nàng phát hiện có rất nhiều nơi tân trang lại, ngay cả hoa và cây cảnh trong viện cũng cực kỳ đẹp, rõ ràng vừa được trồng không lâu. Nghĩ tới những lời Nhạn Nhiên nghe được trước đó, trong lòng cũng không lấy làm lạ.

Nghe nói, Tần vương không được thánh sủng, năm đó số tiền Hộ bộ phát xuống xây phủ lại ít nhất trong các hoàng tử, mà bản thiết kế của công bộ không có quá nhiều tiền đề dùng, nên chỉ xây đơn giản. Sau đó Tần vương vào ở, cũng vì người nọ không thích xã giao, hành sự sai lầm, do đó không ai dám tới bái phỏng. Vì vậy, nhân khí của Tần vương phủ ngày càng giảm, cuối cùng ngày một âm u, người không hiểu rõ còn tưởng nơi này là một quỷ ốc đấy.

Trước khi thành thân, thái tử đã xin chỉ thị của hoàng thượng, lệnh cho người của công bộ sửa lại phủ Tần vương phủ một phen, lại trang trí thêm, mới có quang cảnh như hiện tại.

Thật sự nhìn không ra lúc này có gì không tốt, qua hai khắc, A Bảo cảm thấy tiêu thực gần xong, bèn ôm người đầy mỡ hôi trở lại tắm rửa.

Màn đêm buông xuống, A Bảo xả tóc dài ngồi trên ghế dài, để gió đêm nóng nực thổi, tuy rằng buồn ngủ quá chừng, nhưng lặn qua lộn lại mãi mà không ngủ được. Một lúc lâu sau, nàng gọi Nhạn Nhiên vào hỏi: “Vương gia đâu?”

“Vương gia ở thư phòng a!”

A Bảo kêu gào, quyết định đợi hai khắc nữa nếu nam nhân kia không trở về, thì nàng sẽ đi ngủ trước.

Tuy nhiên, không tới hai khắc, nam nhân nào đó đã quay trở lại.

A Bảo hơi thất vọng, nàng rất hi vọng qua hai khắc hắn vẫn không về, sau đó nàng mới có lí do thuyết phục mình, có thể quang minh chính đại đi ngủ trước, ngủ rồi cũng không cần đối mặt với tình cảnh lúng túng như tối qua.

Sau khi Tiêu Lệnh Thủ trở về liền đi tắm trước, A Bảo ngồi trước bàn trang điểm dùng lược gạt voi chải đầu, thấp thỏm bất an chờ, có chút không yên, cảm thấy ngày đầu tiên tân hôn thật sự gian nan. Nàng biết mình gả cho người ta rồi, có rất nhiều chuyện phải tập thích ứng. Mà ở chung với trượng phu xa lạ, phải phối hợp với thời gian nghỉ ngơi và làm việc của hắn, hết thấy toàn là lần mò, quá trình này quá gian nan, nàng lo không biết ngày sau sẽ thế nào?

Trong lúc A Bảo đang miên man suy nghĩ, nam nhân đầy hơi nước đi ra. A Bảo thấy tóc hắn hơi ẩm ướt, vội vàng đi qua, cầm khăn khô mắc trên giá lau mái tóc ướt nhẹp của hắn. Khác với mái tóc nàng bảo dưỡng mềm mại, tóc hắn đen ánh đỏ, hơi thô cứng, dài tới eo, dày vô cùng, nhưng rất thẳng.

Hắn im lặng đứng đó, đợi đến khi A Bảo lau gần xong, liền ôm nàng – vẫn là tư thế ôm trẻ, A Bảo mất cảm giác rồi.

Sau đó tắt đèn, trên giường, lại là một đêm hài hòa!

Té đi, hài hòa con khi! Căn bản không hài hòa mà! Muốn chết người ấy!

Cả người đầy mỡ hôi nằm lỳ trên giường. A Bảo thở hồng hộc, bị động thừa nhận và đập sau lưng, cảm thấy toàn thân sắp hỏng rồi. Rõ ràng tối qua chỉ

có một lần liền ngủ, vì sao hôm nay lại đến hai lần chứ? Tuy rằng không còn đau như lần đầu, nhưng vẫn —— rất đáng sợ!

Tiếng thờ dốc trầm thấp rất lâu mới dừng lại, đợi đến khi người đè bên trên phát tiết ra, cả người A Bảo như vừa vớt ra khỏi nước, dù trong phòng có chậu băng, nhưng vẫn nằng nặc cực kỳ.

Nam nhân đặt tay lên trán nàng, vén sợi tóc dính trên trán ra phía sau, rồi đứng dậy bước xuống giường mặc y phục, rất nhanh lại trở về ôm nàng, đi đến nhĩ phòng.

Mông A Bảo ngồi trên cánh tay hắn, vẻ mặt là vô đã mê lại sút. Nàng tuyệt vọng với tác phong làm việc của nam nhân này, tuy chỉ mới ở chung với hắn một buổi sáng và hai buổi tối, nhưng nàng mơ hồ cảm thấy hành vi của hắn có chút không hợp thói thường, hơn nữa không hiểu sao còn có một loại ân cần lạnh lẽo – Tuy loại ân cần này làm nàng rất ㊗.

Sau khi tắm xong, mặc đồ ngủ hơi mỏng, A Bảo lại bị người ta bế về phòng, chân đệm trước đó đã được nha hoàn gác đêm thu dọn. A Bảo cố gắng không chế da mặt mình, không cho nó co quắp, thầm nghĩ loại chuyện này rất bình thường mà, Khổng thánh nhân còn nói “Thực sắc, tính dã”*, nàng chỉ cần quen là được.

**Thực sắc, tính dã: Một câu nói của Mạnh Tử, ý nói ăn uống, sắc dục là bản tính.

Phát huy tinh thần AQ tự an ủi mình, A Bảo vượt vượt thất lung mồi như nằm xuống, lại bị một người ôm chặt, bắt đi vào giấc ngủ. Trong lòng nàng lại dâng lên cảm xúc đau khổ.

*****

Hôm sau, bởi vì không cần tiến cung, trong phủ cũng không có trường bối cần họ đi thỉnh an, A Bảo liền ngủ dậy hơi muộn, khi tỉnh dậy, phát hiện chỗ bên cạnh mình đã là một khoảng trống không.

Trong lòng A Bảo vui vẻ, cảm thấy không khí xung quanh đều nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều, chả trách hôm nay không mơ thấy con ác mộng bị một con cua lớn đè trên bờ cát, tự tự nhiên nhiên tỉnh dậy, chất lượng giấc ngủ cũng tốt hơn nhiều.

Gọi người vào hầu hạ nàng rửa mặt thay xiêm y, thuận miệng hỏi: “Vương gia đâu?”

“Vương gia ở phòng luyện công ạ.” Nhạ Vân đáp.

Lúc A Bảo chuẩn bị dùng bữa sáng, Tiêu Lệnh Thủ trở lại, nhìn đáng vẻ hắn, giống như luyện công xong tắm rửa qua, cách rất gần, nàng có thể ngửi được mùi xà phòng thơm trên người hắn.

Hai người im lặng dùng bữa xong, ngồi vào chính sảnh, mời quân sự và hạ nhân trong phủ đến, cũng để bọn họ bái kiến tân vương phi.

A Bảo nhìn nam nhân đang an tĩnh uống trà bên cạnh, nàng có thể xem hành động của hắn là giữ thể diện cho nàng không?

Lưu quân gia nhanh chóng kêu hạ nhân đã sớm đợi trong sân tiến vào, ngoại trừ quân sự các viện ra, nô bộc cũng không nhiều. Trong mắt A Bảo, đường đường là vương phủ mà chỉ có nhiều đầy hạ nhân cũng rất khó coi. Chứ những cung nữ phụ giúp trong hôn lễ vào sáng nay cho tiền thưởng xong, đã rút về rồi, chỉ để lại mấy người phụ một tay giữ thể diện, qua đợt cũng về nốt.

A Bảo nhìn nhìn, ngoài quân sự các viện ra, nha hoàn chỉ có mấy người, ngoại trừ một người đang làm ít chuyện vặt ở chính viện, những người khác đều ở phòng bếp hầu hạ. Tuy rằng lúc trước phủ này chỉ có một chủ tử, nhưng số lượng nha hoàn cũng quá ít đi.

Xem ra phải mua thêm vài người về hầu hạ mới được.

A Bảo thầm nghĩ, trên mặt lộ ra tươi cười, lại nói: “Mọi người đều vất vả nhiều ngày rồi, Lưu quân gia, tháng này thưởng thêm tiền lương một tháng cho mọi người nhé.”

Lưu quân gia khom người nói: “Vương phi nhân từ, các người còn không mau tạ ơn vương phi.” Ngừ khí vui vẻ đó, giống như nàng đã làm một việc tốt to lớn vậy, khiến A Bảo nghe xong phải đỏ mặt.

Quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa**, nhưng A Bảo không cần đốt, có lẽ có nam nhân kia ngồi bên cạnh trấn, nên nàng căn bản không cần, những người đó đã vô cùng cung kính nghe lời. Đương nhiên, cũng chẳng biết người trong phủ có một lòng không, hay còn phải chờ xem xét, A Bảo nói vài lời ân huệ và uy nghiêm cùng thi triển, đợi mọi người cung kính đáp lời, nàng mới nhìn nam nhân bên cạnh, xem hắn có gì muốn nói không.

**Quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa: Ý nói quan viên mới lên chức thường dùng những biện pháp cải cách hay những chính sách mới.

Diễn cổ: Thời Tam Quốc khi Gia Cát Lượng làm quân sư cho Lưu Bị, trong một thời gian ngắn đã ba lần dùng hỏa công đánh Tào Tháo. Lần đầu hỏa thiêu sườn núi Bắc Vọng làm mười vạn quân Tào của Hạ Hầu Đôn còn được vài người. Lần thứ hai dùng hỏa công ở Tân Dã, thủy yểm diệt sạch mười vạn quân của Tào Nhân, Tào Hồng. Lần thứ ba hỏa thiêu Xích Bích trăm vạn quân Tào thảm bại, rốt cuộc chỉ còn lại 27 người theo Tào Tháo chạy thoát. Bấy giờ người ta gọi ba lần đốt lửa này là “Gia Cát Lượng mới nhậm chức đốt ba đồng lửa”. Về sau thì biến thành “Quan mới nhậm chức đốt ba đồng lửa”.

Nam nhân không thích nói chuyện nhìn lại nàng

Da mặt A Bảo co quắp, không biết sao giống như nàng hiểu ý hần. Nàng nói là được, hần chỉ cần nghe thôi.

A Bảo: = __=! Nàng thiệt tình không chê hần nói chuyện cứng nhắc đắ tội người khác đâu. ...

Nói thêm mấy câu nữa, sau đó sai người thưởng bao lì xì đỏ cho quân sự, hạ nhân trong phủ, A Bảo bèn cho họ lui, chỉ lưu lại Lưu quản gia và mấy vị quân sự viện.

Kế tiếp, nàng và mấy người Lưu quản gia thương lượng việc mua thêm nha hoàn, sai vật vào phủ, sau khi Lưu quản gia nghe xong, tất nhiên hỗ trợ hết sức, không cần A Bảo nhắc, chính ông cũng thấy vương phủ này cần thêm mấy người nữa. Bất quá, trước khi vương phi vào phủ, vương gia lại thích yên tĩnh, không thích quân sự, ít người chút cũng không sao. Nhưng bây giờ vương phi vào cửa rồi, phủ này có nữ chủ nhân, dù sao cũng phải ra dáng tí.

“Được rồi, Lưu quản gia, mấy ngày nữa ông sai người tìm một quan nha đáng tin cậy, mua vài nha hoàn, sai vật được dạy dỗ tốt, xem nơi nào cần người thì bỏ sung vào. À, lúc chọn người nhớ đừng chọn những kẻ tính tình bất định. ... À đến lúc đó quan nha tới, báo ta một tiếng”. A Bảo phản phó.

Lưu quản gia tất nhiên vui vẻ đáp ứng.

Tiếp theo, nàng lại hỏi thăm nội dung công việc của các quân sự, đến khi nắm khá rõ tình hình, liền gật đầu nói: “Về sau trong phủ còn phiền các vị, ta ở chỗ này trước tiên cảm tạ các vị đã vất vả.” A Bảo khách khí nói.

Mọi người vội vàng hành lễ, liên tục nói không dám.

Chờ các quân sự đi hết, Lưu quản gia mới tự mình lấy sổ sách trong phủ ra, đặt trên bàn, khom người nói: “Vương phi, đây là sổ sách trong phủ, vương gia nói chờ vương phi gà vào sẽ giao cho ngài”. Nói xong, nhìn nam nhân nào đó một cái, nói tiếp: “Giao cho Vương phi, nỗ tài cũng an tâm”.

A Bảo yên lặng nhìn ông, vị quản gia này hình như không lúc nào không buông tha cơ hội vuốt móng ngựa và nói tốt cho chủ từ ông, thật sự làm hết chức trách.

Lưu quản gia lại nở nụ cười hiền lành như phật Di Lạc.

Được rồi, A Bảo thấy nam nhân kia không phản đối, bèn cất sổ sách. Cả ngày hôm đó, A Bảo đều ở trong phòng xem sổ sách, việc đi dạo vương phủ kết thúc.

Đêm đến, Tiêu Lệnh Thu đúng hạn trở về dùng bữa tối với nàng, A Bảo cũng không ăn nhiều lắm. Sau đó hần đến thư phòng, nàng thì tản bộ trong viện tiêu thực, mây ủ mặt ê đối với thời tiết càng lúc càng nóng.

Trung tuần tháng năm năm nào, Chính Đức đế đều sẽ dẫn hậu cung và con cái của ông đi hoàng trang dưới núi Ngọc Luyện ngoại ô nghỉ mát, thế gia đại thần cũng đi theo. Chẳng qua năm nay vì mỗi tháng đều có hoàng tử thành thân, hoàng trang dù sao cũng không thích hợp tổ chức tiệc vui, bèn quyết định năm nay không đi hoàng trang nghỉ mát nữa. Mọi người cùng nhau làm ỏ trong kinh thành, dùng khối băng hóng mát.

Đêm nay không khác gì tối qua, tiêu thực xong, nàng trở về tắm rửa một phen, sau đó lại chờ trượng phu mới cưới từ thư phòng giầy vò gì đó trở lại, rồi —— tắt đèn, ở trên giường, lăn qua lộn lại.

Vẫn là một đêm đau khổ, càng khổ hơn là đêm nay tận ba lần.

A Bảo càng lúc càng yếu ớt, xoa vòng eo mỗi như đau nhức, lẳng lặng nghĩ: Buổi tối đầu tiên một lần, tối thứ hai hai lần, tối thứ ba ba lần, không lẽ đêm mai bốn lần chứ, đêm một năm lần?

Nghĩ thế, da đầu nàng không khỏi tê rần, lại nhìn nam nhân dưới ánh đèn lộ vẻ tuấn mỹ nhu hòa, nàng không khỏi có chút hoảng sợ.

“Sao vậy?” Giọng hần hơi khàn khàn, ấn mặt nàng bên gáy.

A Bảo trực tiếp giả chết, không muốn quan tâm hần.

Tác giả có lời muốn nói: Ủ, vương gia là một người làm việc rất có quy luật, biết tiến lên dần dần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Tần Vương không có mẫu phi, phía mẫu tộc quan hệ không sâu, dường như mọi người đều quên mất việc này, mặc dù trong lòng A Bảo có nghi hoặc, nhưng trước mắt mới gà đến, nàng không tiện cho người đi hỏi thăm cái gì. Do đó, bên trên không có mẹ chồng trấn, lại xuất cung xây phủ thái tử, chỉ

cần mừng một, mười lần tiến cung thỉnh an hoàng hậu, cuộc sống này tốt đẹp biết bao.

Hiện nay, A Bảo là đương gia chủ mẫu của phủ Tấn vương, nhưng nàng còn tự tại hơn lúc còn là cô nương.

Trên đây là sáng sớm A Bảo tỉnh dậy nhất thời cảm khái, sờ vị trí trống không bên cạnh, yên lặng nghĩ, nếu không có vị này trấn trên đầu nàng thì tốt rồi. Nhưng làm người phải biết đủ, đừng nên tham quá.

Sau khi rửa mặt thay y phục xong, Tiêu Lệnh Thủ luyện công vào buổi sáng đã trở lại, cùng nàng dùng bữa sáng.

Ngoại trừ ngày đầu tiên tân hôn, hai ngày sau, Tiêu Lệnh Thủ đều sáng sớm rời giường đi luyện công khi nàng chưa dậy, chẳng trách cơ thể rắn chắc như vậy, mỗi lần gây bấp tay hấn, đều thiếu chút nữa gãy đứt móng tay mình. A Bảo cẩn thận nhìn lên thân hình hấn, thân hình bọc dưới cẩm bào cao gầy rắn chắc, đai lưng màu đen buộc quanh vòng eo mảnh khảnh, nhớ tới thân hình cao gầy mạnh mẽ kia vào ban đêm, tuy rằng hơi thô lỗ. .... thiếu chút nữa phun máu mũi.

Hắn đột nhiên ngừng đầu nhìn nàng, vẻ mặt bình thản, hình như bộ dáng có chút kì quái.

A Bảo vội vàng cúi đầu nghiêm túc ăn bánh bao, không dám suy nghĩ lung tung nữa.

Sau khi hai người dùng thiện xong, Lưu quân gia mang theo mấy tiểu thái giám bụng lễ vật đến, đây là lễ vật lát nữa A Bảo về nhà thăm cha mẹ, mang về nhà mẹ đẻ tặng cho trưởng bối.

“Vương gia, vương phi, xe ngựa đã chuẩn bị ổn thỏa, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát.” Lưu quân gia cười híp mắt nói.

A Bảo dùng khăn lau khóe môi, mím môi cười đáp: “Quân gia vất vả rồi.”

Thừa dịp nắng sớm không gắt, hai người liền xuất phát, đương nhiên A Bảo ngồi trong xe ngựa, Tiêu Lệnh Thủ thì cưỡi ngựa dẫn đầu, mười tên phủ vệ đi theo, thoát nhìn rất có khí thế.

Ngày thứ ba Tấn vương phi trở về lại mặt, phủ Uy Viễn Hầu vô cùng coi trọng, sáng sớm phu thê Uy Viễn Hầu đã dẫn một đám người đứng ngoài cửa.

Chờ xe ngựa tới cổng chính, Uy Viễn Hầu dẫn dắt cả nhà cung kính thỉnh an.

Tiêu Lệnh Thủ dẫn đầu xuống ngựa, sau đó xoay người mở cửa xe, tự mình đỡ A Bảo xuống xe. Thấy hành động chăm sóc tự nhiên này, người phủ Uy Viễn Hầu đều tròn mắt, vô cùng kinh ngạc.

Có lẽ trong tưởng tượng của họ, chuyện không hợp tình hợp lý kiểu này, nam nhân không gần nữ sắc tất nhiên không biết thương hương tiếc ngọc là gì, thậm chí ngay cả đạo lý đối nhân xử thế nam nhân này còn thiếu, không để cho thể tử mới cưới khó xử là tốt rồi, trồng cây vào nam nhân này ăn cần sần sốc, không bằng trồng cây vào heo mẹ lên cây.

Mấy ngày nay, trong bụng mấy vị lão gia phủ Uy Viễn Hầu đều không yên, bọn họ biết đức hạnh của Tấn vương, sợ hắn không tốt với A Bảo, càng sợ hơn nếu Lý Kế Nghiêu biết được bọn họ lừa ông, thì còn không biết sẽ âm ỉ thế nào đây. Bèn tính ngày thứ ba lại mặt, xem thử tình huống, nếu như không tốt, khụ... thì tiếp tục lừa gạt Lý Kế Nghiêu, ổn định ông trước rồi nói sau.

Nhưng, hiện tại xem ra, hình như tốt một cách bất ngờ.

Uy Viễn Hầu nhanh chóng thu liễm cảm xúc, mang theo cả nhà tới thỉnh an phu thê Tấn vương, chờ đến khi quân thần thi lễ xong, A Bảo lại hành gia lễ với bọn họ.

Sau khi hai bên hoàn lễ, trong sự cung kính của đám người phủ Uy Viễn Hầu, A Bảo và Tiêu Lệnh Thủ đi vào phủ.

Vào cổng trong, lại gặp lão phu nhân dẫn mấy vị cháu gái ra nghênh đón, A Bảo vội bước nhanh qua, đỡ lão phu nhân, nói: “Sao có thể làm phiền tổ mẫu đích thân đón tiếp được, trái lại là cháu gái bất hiếu.”

A Bảo nói cực kì chân thành, cũng không phải bởi vì trở thành vương phi mà có chút vô lễ với trưởng bối. Trong lòng lão phu nhân thoáng thoải mái, giương mắt nhìn nam tử bên cạnh, thấy hắn lạnh đậm hờ hững, lòng biết không thể trồng cây vào lời những tiếng người hắn nói. Sau khi lão phu nhân biết hấn là cháu rể, từ lâu đã không dám ở trước mặt hắn cây già lên mặt, coi như một người cháu gái của bà bị chó tha đi, đừng hi vọng cháu rể hiếu thuận.

Chốc lát sau, mọi người đi tới sảnh chính, A Bảo và Tiêu Lệnh Thủ ngồi ở chủ vị, vị trí tiếp theo là lão phu nhân, những người khác thì ngồi dựa theo vai về thân phận. Phu quang thế quý, A Bảo nhìn những gương mặt phía dưới, tâm tình hơi phức tạp. Con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi, con gái con rể về nhà mẹ đẻ, đó là con rể, hơn nữa thân phận con rể tôn quý, cả nhà trên dưới đều phải cung kính.

Nha hoàn dâng trà bánh lên, vốn dĩ cả nhà nói chuyện phiếm, nhưng Tiêu Lệnh Thủ là người không thích nói chuyện, hắn không mở miệng, người bên ngoài cũng không dám tùy tiện nói lung tung. Cuối cùng không thể mất to trống mất nhỏ, A Bảo hết cách, đành phải lên tiếng trước, thân thiết hỏi thăm sức khỏe của lão phu nhân.

Lão phu nhân cau mày, rõ ràng cảm thấy Tấn vương chưa nói chuyện, cháu gái đã mở miệng, có vẻ rất không quy củ, còn mấy vị bá mẫu đều hơi kinh ngạc, càng không cần nói bọn tỷ muội trong nhà. Ngoài trừ những người trẻ người non dạ ra, lúc này đều thấy vô cùng không ổn.

“Tất cả đều tốt, đa tạ vương phi quan tâm” Lão phu nhân gật đầu đáp xong, nhìn Tấn vương, thấy vẻ mặt hắn không có gì là không vui, mới yên lòng

Sau khi hàn huyên việc nhà, lão phu nhân trở về Vĩnh An đường, Uy Viễn Hầu kiên trì mời cháu rể đến thư phòng nói chuyện, thấy mặt cháu rể lãnh khốc vô tình, trong lòng lệ rơi đầy mặt, hận không thể túm cha A Bảo hành hung một trận. Rõ ràng là con rể đệ đệ, nhưng để mình đến đối mặt, ông nên thấy may mắn là, con rể mình là người bình thường sao?

Mà A Bảo thì theo mấy vị bá mẫu đến nội viện nói chuyện, thời điểm này, nếu mẫu thân A Bảo có ở đây, thì ắt nên hỏi thăm cuộc sống của con gái sau khi gả vào nhà chồng, và vấn đề hài hòa khi hai phu thê sinh hoạt về đêm. Nhưng mẫu thân A Bảo lại không ở đây, đương nhiên do mấy vị trưởng bối làm thay, rốt cuộc cách một tầng, không tiện hỏi cái gì, nhóm nữ quyến ngồi chung một chỗ tán gẫu chút việc nhà.

Hiện giờ thân phận A Bảo không bình thường, mọi người nói chuyện đều hơi câu nệ khách sáo, rất sợ nói sai. Đặc biệt là Lý Minh Nghi và Lý Minh Phụng, ngày trước luôn thân thiết nói cười vui vẻ, A Bảo vừa xoay mình một cái trở thành vương phi cao cao tại thượng, hai người chỉ có chút mất mát, còn mấy tỷ muội khác thì hâm mộ chưa xót, Lý Minh Nguyệt thì kinh ngạc nhìn, cúi thấp đầu, khó chịu không nói nên lời.

Vừa mới ngồi xuống, bỗng nhiên A Bảo phát hiện trong đám tỷ muội có một gương mặt mới, không nhận được hỏi: “Vị muội muội này là ai, hơi lạ đấy?”

Uy Viễn Hầu phu nhân nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy nữ tử ngồi chung với Lý Minh Nghi và Lý Minh Phụng, bèn cười nói: “Chẳng trách con không nhận ra, các con đều rất nhiều năm chưa gặp mặt. Đây là biểu muội nhà đại cô cô các con, họ Triệu, tên là Từ Khanh.” Sau khi giới thiệu cho hai người, lại nói: “Năm đó sau khi đại cô cô các con xuất giá, liền theo đại cô phụ đi nhậm chức, hơn hai mươi năm rồi rốt cuộc cũng trở về. Lúc trước bận rộn chuyện hôn sự của con, trên dưới trong phủ đều vội vàng, đại cô cô trở về sợ làm phiền, cả nhà họ Triệu thu xếp xong cũng bận bịu, nên chỉ sai người đưa lễ vật sang đây. Hôm qua Từ nha đầu đến chơi, lão phu nhân bèn giữ nàng ở lại chơi mấy ngày mới về.”

Triệu Từ Khanh là cô nương xinh đẹp mười lăm tuổi, ở nhà được cưng chiều, dưỡng ra bộ dáng tự tin long lanh, y phục trang sức trên người rất tinh xảo, thấy A Bảo cũng không rụt rè, thoải mái hào phóng tiến lên hành lễ, giọng giả kêu: “Ngũ biểu tỷ.”

A Bảo mỉm cười nhận lễ vật của nàng, rút một cây bộ diêu dùng ngọc bích đính thành hoa trên đầu làm lễ gặp mặt. Đại cô cô Lý Tú Viện là con gái do lão phu nhân sinh, xưa nay được lão phu nhân yêu thương, năm đó Lý Tú Viện theo phu quân đi nhậm chức, vừa đi là hai mươi năm, lão phu nhân thường xuyên nhớ thương, cực kỳ yêu thương bà. Hiện nay con gái trở lại, còn dẫn cháu trai và cháu gái về, lão phu nhân vô cùng yêu thích, đều đón cháu ngoại vào phủ ở vài ngày.

A Bảo sáng tỏ, vốn dĩ hôm nay nhìn thấy một nam tử xa lạ đứng chung với mấy vị đường huynh, thì ra đó là con trai đại cô cô – Triệu Tịch Dương, đáng vẻ tuấn tú nghiêm chỉnh, nhưng... Nàng luôn cảm thấy ánh mắt hắn ta rất càn rỡ, trên người có một hơi khí lỗ mãng, không đủ chừng mực.

Huynh muội Triệu gia còn chưa nghị thân, vừa vặn Triệu cô phụ quay về kinh nhậm chức, theo ý của Lý Tú Viện, đương nhiên là muốn ở kinh thành tìm đối tượng cho đôi trai gái, dù sao cũng tốt hơn mấy thế gia nhỏ bản xứ.

Sau khi nữ nhân thành thân, rất nhiều đề tài có thể lấy ra hàn huyên, đuổi các cô nương chưa xuất giá đi, Uy Viễn Hầu phu nhân tán gẫu với A Bảo, rồi kể ít chuyện của nhà đại cô cô cho A Bảo biết, lại nhắc tới hôn sự của huynh muội Triệu gia, và đề lộ ra ý của đại cô cô.

A Bảo vừa cắn hạt dưa vừa yên lặng nghe, trong lòng cân nhắc, cũng không biết đón huynh muội Triệu gia vào phủ ở là ý của đại cô cô, hay là ý của tổ mẫu nữa. Nếu dựa vào phủ Uy Viễn Hầu, thì tin chắc sẽ có rất nhiều người muốn nghị thân với Triệu gia, hai người cũng có thể có mối hôn sự tốt.

“Mùa khô, tại sao con lại còn ăn nhiều đậu rang như vậy, cẩn thận bị nhiệt!” Nhị bá mẫu nhìn không được oán trách.

A Bảo có một thói xấu, khi xem kịch nói chuyện phiếm nàng sẽ ăn hạt dưa, đậu phộng linh tinh, cuộc sống quá mức thành thói. Chỉ tiếc Nhị phu nhân từng chiếu cố nàng một khoảng thời gian, biết nàng vừa đến mùa hè là bắt đầu ăn ít, lại ăn nhiều đồ nóng, cuối cùng chịu khổ vẫn là bản thân nàng, nhìn không được cảm râm một tiếng.

A Bảo cười mĩa, hơi uất ức nói: “Biết rồi ạ, Nhị bá mẫu cũng đừng giận, con chỉ ăn chút thôi, mấy ngày nay Hoa ma ma đều nấu trà hạ hỏa cho con uống đó.”

“Được, đây là chê bà lão này lải nhải rồi.” Nhị phu nhân vừa thấy nàng giả vờ uất ức, lập tức nghĩ tới lúc nàng còn nhỏ ngoan ngoãn như bé ngoan, lòng không khỏi mềm nhũn, đâu còn câu nệ như trước.

Vài vị phu nhân còn lại thấy hai người đùa giỡn như ngày thường, Uy Viễn Hầu phu nhân và Ngũ phu nhân cũng cười cười, chỉ có Tam phu nhân là hơi khó chịu trong lòng, âm thầm hỏi hận tại sao trước kia không quan tâm A Bảo nhiều hơn tí, nếu lúc trước bà ta biết cha nha đầu này có tiền đồ vậy, bản thân nàng cũng có phúc, thì sao để Nhị phu nhân lôi kéo lòng người chứ?

Cho đến buổi trưa, mọi người tụ tập đầy đủ đến chính sảnh dùng bữa, bố trí hai bàn, dùng bình phong ngăn cách chỗ ngồi của nam nữ.

Lần này, A Bảo ngồi vị trí thứ, chỗ đầu dành cho lão phu nhân, một bên khác của lão phu nhân là Triệu Từ Khanh. Thấy lão phu nhân yêu thương Triệu Từ Khanh thế, ngay cả Lý Minh Nghi xưa nay được thương yêu nhất đều lùi ra sau, A Bảo nhìn không được nghĩ, chẳng lẽ lão nhân gia ưu ái cháu ngoại hơn? Nhớ tới Điền lão phu nhân, A Bảo dự định mấy ngày nữa sẽ tới phủ thái phó thăm ngoại tổ mẫu.

Bên này nữ quyến vì có A Bảo là người ôn hòa, hơn nữa còn có Triệu Từ Khanh ở một bên nói đùa ra vẻ đáng yêu, bầu không khí ngược lại hòa hợp. So với bên nam, quả thực có thể dùng từ quý dị để hình dung.

Đương nhiên Tiêu Lệnh Thủ ngồi ở vị trí đầu, Uy Viễn Hầu và Nhị lão gia chia đều vị trí thứ hai, cộng thêm một số con cháu trung niên, lớn hơn tí trong

phủ Uy Viễn Hầu cũng ngồi một bàn. Trong đó biểu thiếu gia Triệu Tịch Dương ngồi cạnh Nhị biểu ca Lý Cảnh Mân, vài ba lần cố hết sức muốn ở trước mặt Tiêu Lệnh Thủ biểu hiện tài hoa của mình một chút.

Quả thật vài vị lão gia phủ Uy Viễn Hầu muốn cho đứa cháu ngoại này quý, các biểu huynh đệ cũng cúi đầu không muốn thừa nhận hẳn, đều hoài nghi hẳn có biết xem sắc mặt người khác không, chẳng lẽ hẳn không thấy Tần vương là vị chủ nhân khó sống chung sao? Lúc này chuyện nên làm nhất là cảm miệng yên lặng ăn cơm, còn biểu hiện cái gì, ở trước mặt vị này có cái gì để biểu hiện? Biểu hiện tốt hơn nữa hẳn ta cũng không để ý người!

Trên thực tế, Triệu Tịch Dương quả thật không biết đức hạnh của chủ nhân trước mặt, hẳn mới vừa theo cha mẹ hồi kinh, đối với việc trong kinh không hiểu lắm. Hôm kia chỉ nghe nói nhà mình có một vị biểu tỷ trở thành trắc phi thái tử, một vị biểu muội lại được tứ hôn cho Tần vương, trở thành vương phi cao quý. Cả nhà cũng coi như hoàng thân quốc thích rồi, làm hẳn rất thỏa mãn với thân thích danh giá như vậy, nhưng không tí mĩ hòi thăm vương gia mà biểu muội nhà mình gả là người thế nào.

Năm nay Triệu Tịch Dương vừa mới hai mươi, dung mạo coi như tuấn tú nghiêm chỉnh, từ nhỏ liền dài quá phó thông minh cùng, ở địa phương cũng rất có tài danh, lúc đi học ở thư viện cũng được tiên sinh khen ngợi. Nhưng mà ai ngờ càng lớn càng khiếm khuyết, ngoại trừ cái danh tú tài, hiện nay không có sở trường gì, khuyết điểm lớn nhất là tự xưng người có học phong lưu, trong nhà vô số nô tì xinh đẹp, đối với tài hoa của chính mình có chút tự tin đến ngạo mạn. Nghe nói hôm nay vị biểu muội gả cho Tần vương về nhà thăm phụ mẫu, liền tính toán ở trước mặt Tần vương biểu hiện thật tốt một phen, nếu được Tần vương thưởng thức, con đường làm quan của hẳn về sau mới có lợi, cũng tránh khỏi việc cha thường nói hẳn không đáng hoàng, không có hình dáng.

Các nam nhân của phủ Uy Viễn Hầu xấu hổ nhìn Tần vương, trong lòng hận không thể lấy giẻ lau chặn miệng Triệu Tịch Dương, đồng thời cũng có chút nghi hoặc, trước đây gặp cháu ngoại trai lúc còn bé, rõ ràng là một đứa thông minh lanh lợi, cực kỳ làm người ta yêu thích, sao sau khi trưởng thành lại không biết xem ánh mắt người ta thế?

Triệu Tịch Dương ba hoa khoác lác thể hiện kiến thức và tài hoa của mình, một lúc lâu thấy đương sự không hề răng, rốt cuộc nét mặt hơi xấu hổ, luống cuống nhìn mấy cửu cửu. Ai ngờ mấy cửu cửu trước đó hòa ái dễ gần giờ làm như không thấy sắc mặt hẳn, vô cùng nghiêm túc cúi đầu dùng bữa.

Trên thực tế, Tần vương không muốn mở miệng, mấy người Uy Viễn Hầu cũng không biết làm sao, trước đó ở thư phòng vượt qua nửa ngày khó khăn, vị gia này không thốt ra mấy tiếng, càng làm bọn họ nhận thức hẳn rõ ràng, nếu không cần thiết, thì khỏi cần để hẳn mở miệng đáp một tiếng. Cũng không biết có phải thật sự không thích nói không, hay tự mình biết mình, trong lòng biết mình nói chuyện có đôi khi quá cứng rắn không dễ nghe, cho nên rất ít khi mở miệng nói chuyện.

Bất đắc dĩ, Triệu Tịch Dương chỉ có thể căng da đầu bắt đầu đánh bài tình cảm: “.....Vương gia, tuy ta và Ngũ biểu muội chỉ mới gặp nhau lúc còn nhỏ, nhưng muội muội lại vô cùng thích Ngũ biểu muội, ta cũng coi Ngũ biểu muội như muội muội nhà mình, Ngũ biểu muội gả cho người, thật sự là phúc phận trời ban, vương gia coi như là biểu muội phụ rồi...”

Đám người Uy Viễn Hầu thật muốn trực tiếp giả chết, quả nhiên Triệu Tịch Dương gan chó cùng mình, còn dám gọi biểu muội phụ, là không có mắt nhìn không có mắt nhìn không có mắt nhìn đấy...

Đột nhiên Triệu Tịch Dương thấy Tần vương nhìn mình, trong lòng hơi nhảy nhót, sau đó vui vẻ, cho rằng mình đã đã động được, đang chuẩn bị nói tiếp, chợt nghe hẳn lạnh lùng nói: “Ồn ào, cảm miệng!”

“.....”

Mặt Triệu Tịch Dương nóng bừng, rốt cuộc vẫn còn sĩ diện, ngượng ngừng ngâm miệng lại.

Đám người Uy Viễn Hầu càng thêm cuối đầu đau khổ ăn, ngay cả thời điểm này nên mời rượu cũng không làm, bọn họ thật không có can đảm đi mời vị chủ này uống rượu.

Ai ngờ, hình như Tiêu Lệnh Thủ nghĩ tới cái gì, gọi người cầm rượu qua đây, chờ hạ nhân rót rượu cho mọi người xong, hẳn gờ chén lên kính vài vị trưởng bối, không để ý bộ dạng được sung ái của đám người Uy Viễn Hầu, nhìn Triệu Tịch Dương, nói: “Tiếp tục nói!”

Triệu Tịch Dương: “Hả?!” Đến lúc ánh mặt lạnh lùng tàn độc chọc thẳng tới, cả người hẳn ta run cầm cập, vội hỏi: “Tiếp tục nói cái gì? Không biết vương gia muốn nghe gì... À à, ta biết rồi, vừa rồi nói đến các vị biểu muội về quê Hựu Dương thăm người thân, ta và muội muội may mắn gặp lại các biểu muội, Ngũ biểu muội lúc ấy mới năm tuổi, bộ dạng ngọc tuyết đáng yêu, thoát nhìn rất giống bánh bao thọ, khiến người ta cực kỳ yêu thích. Ta vừa nhìn thấy, liền nghĩ muội ấy càng giống muội muội ruột thịt hơn, nương ta còn nói Ngũ biểu muội là bảo bối ngoan ngoãn, chẳng trách Tứ cửu cửu đặt nhũ danh A Bảo cho muội ấy, còn không phải là bảo bối sao, mới có thể có phúc phận này gả cho vương gia ngài...”

Trời ạ, để bọn họ chết luôn đi!

-----Đây là tiếng lòng của tất cả nam nhân phủ Uy Viễn Hầu!

Vì thế, ở trong lòng đám người Uy Viễn Hầu, Triệu Tịch Dương là cái tên không đáng tin, quen vượt mông ngựa, âm thầm hời hợt vì sao lại để hẳn đến nơi này ở. Mặc dù là cháu ngoại ruột, nhưng về sau tuyệt đối phải từ chối lui tới, đỡ phải dạy hư đám con cháu nhà mình.

May mắn là, Tiêu Lệnh Thủ không lộ ra dấu hiệu tức giận, bọn họ cũng hơi yên tâm.

Một bữa cơm gian nan kết thúc, hai người lại ở phủ Uy Viễn Hầu ngồi một lát, rốt cuộc cáo từ rời đi.

Uy Viễn Hầu dẫn đầu cả nhà lớn nhỏ đưa tiễn, trong đó đương nhiên sai người trông chừng cháu ngoại trai, mắt công hấn đến bên cạnh Tấn vương chọc người ta tức giận, mãi đến khi bọn họ lên xe ngựa, mới yên lòng.

Sau khi tiễn người cất đi, Uy Viễn Hầu vào nhà trước tiên, chứng kiến Lý Cảnh Mân nói chuyện với cháu ngoại trai, không khỏi đau đầu, quyết định ngày mai tìm một cái cớ, đuổi Triệu Tịch Dương về Triệu gia, thuận tiện để muội phu dạy dỗ lại hấn một chút, tránh cho hấn không chính trực, tương lai chông đỡ Triệu gia thế nào?

Đĩ nhiên, Uy Viễn Hầu không ngờ là, ông còn chưa đuổi người ta về, sáng sớm hôm sau, muội muội ông đã hồi phủ khóc lóc kể lể, thậm chí ba mẫu tử còn trực tiếp ở lại trong phủ.

*****

Bên kia, A Bảo nhìn nam nhân đi theo nàng cùng nhau ngồi trong xe ngựa, suy nghĩ một chút, hỏi: “Lúc này vương gia uống rượu à?”

Tiêu Lệnh Thủ lắc đầu.

Nếu không uống rượu, hấn làm gì theo nàng ngồi xe ngựa hồi phủ? Quả là kỳ lạ!

Tiêu Lệnh Thủ yên lặng nhìn nàng, khi A Bảo bị nhìn đến sồn tóc gáy, đột nhiên hấn tiến đến bên tai nàng, nhẹ nhàng nói: “A Bảo!”

“.....”

A Bảo miễn cưỡng cười cười, nói: “Đây là nhũ danh phụ thân đặt cho thần thiếp, sao vương gia biết được?”

Nhũ danh này, ngoại trừ mấy vị trưởng bối và tỷ muội thân thiết ra, những người khác sẽ không gọi như vậy, phần lớn sẽ gọi thẳng Minh Cẩm hoặc Cẩm nha đầu, lúc này nghe hấn gọi thế, nàng thấy là lạ.

“Biểu ca xem nàng như muội muội ruột thịt nói.” Hiếm khi hấn mở miệng.

“Là hai vị biểu ca con cứu cứu sao?” A Bảo hiểu sáng tỏ hỏi, Nhị biểu ca không cần phải nói, Đại biểu ca đối với nàng vô cùng tốt.

“Không phải!”

A Bảo có chút xấu hổ, đang định hỏi lại, đột nhiên xe ngựa chao đảo kịch liệt, cả người A Bảo bổ nhào về phía trước, rất nhanh bị hai cánh tay ôm lại, may mà không đập đầu vào vách xe, thật đáng mừng, chẳng qua cả khuôn mặt đụng vào ngực người nọ, còn rất đau.

“Người nào đánh lên?”

Bên ngoài vang lên tiếng quát của Tịch Viễn, lại nghe được tiếng bước chân, có lẽ đuổi theo người đánh lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, thị vệ ở bên ngoài vội phái vài người đi bắt thích khách đánh lên xe ngựa, nam nhân trong xe ngựa thì ngồi vô cùng bình tĩnh, nhân tiện ôm A Bảo vì xe ngựa phanh gấp mà nhào tới trước vào lòng.

A Bảo xoa cái mũi bị đụng đau, mắt ngấn lệ rời khỏi lòng hấn, đang định hỏi có chuyện gì xảy ra đã thấy hấn nâng cằm nàng lên, dùng khăn tay thô lỗ lau nước mắt cho nàng.

A Bảo: “.....” Mặt đau quá, cái người này kỳ thật có có thù oán với mặt nàng đúng không?

Cuối cùng, A Bảo thật sự chịu không nổi sức lực thô lỗ của hấn, cũng sợ hấn càng lau nước mắt nàng càng rơi nhiều, vội vàng không cho hấn lau nữa, ậm ờ nói: “Nô tì tự mình làm là được, đa tạ vương gia.....”

Lùi đến khoảng cách an toàn, A Bảo dùng khăn lau mặt bị cọ đến phỉm hồng và nước mắt đang chảy xuống, ngẩng đầu lên liền bắt gặp người nọ rét buốt nhìn nàng chằm chằm, thiếu chút nữa nàng sợ tè ra quần, sồn tóc gáy, có chút không biết làm sao.

Chính trong lúc này, giọng Tịch Viễn vang lên: “Vương gia, vương phi.”

A Bảo nhìn Tiêu Lệnh Thủ, thấy hấn không chút ý phản ứng, may mà Tịch Viễn là một thuộc hạ tốt, biết rõ tính hấn, không đợi hấn trả lời, tiếp tục nói: “Khiến vương gia và vương phi sợ hãi, lúc này có thích khách đánh lên, thị vệ đuổi theo đã trở lại bẩm báo rằng hấn ta mới tụt sát.”

Đã chết?!

A Bảo trợn mắt, nhìn không được liếc Tiêu Lệnh Thủ một cái, sau đó thoáng phát điên, rất muốn lắc hẳn gào thét, đại ca à, tốt xấu gì người cũng cho ta một phản ứng đi! Hơn nữa rõ ràng là ban ngày, ám sát gì đó không cần quá kích thích!

Dường như cảm giác được nằng phát điên, Tiêu Lệnh Thủ nói thẳng: “Hồi phủ!”

Tịch Viễn tuân lệnh, xe ngựa lại nhanh chóng chạy.

Thoạt nhìn Tiêu Lệnh Thủ không để bụng chuyện này lắm, nhưng có người làm bọn họ không quan tâm không được.

“Phía trước chính là Ngũ hoàng huynh và Ngũ hoàng tẩu à?”

Một giọng nói hơi kiêu căng truyền đến, A Bảo đang nghi hoặc người nọ là vị vương nào, giọng Tịch Viễn đã vang lên: “Tham kiến Tề vương điện hạ.”

Tiếng vó ngựa lọc cọc từ xa tới gần, sau đó ở cách đó không xa dừng lại, chỉ nghe Tề vương nói: “Lúc trước trở về thế nào? Có ai không có mặt đến gây chuyện với Ngũ hoàng huynh của bốn vương à? Haizz, bốn vương nhớ hôm nay là ngày tốt Ngũ hoàng tẩu về nhà thăm cha mẹ đúng không?” Lời này khiến người ta cảm thấy hơi khó chịu, “Thần đệ ở chỗ này chúc mừng Ngũ hoàng huynh và Ngũ hoàng tẩu.”

Khuôn mặt trẻ con của Tịch Viễn tươi cười, cung kính trả lời: “Hồi bẩm Tề vương điện hạ, hôm nay xác thực là ngày vương phi trở về nhà thăm cha mẹ, lúc này có thích khách đánh lén, may mắn thuộc hạ phản ứng nhanh mới không làm xe ngựa mất khống chế khiến vương phi bị thương. Khi này thủ hạ đuổi theo tên thích khách kia, nhưng không ngờ đó là một tên can trường, trực tiếp uống thuốc độc tự sát.”

Tề vương chặc một tiếng, nhìn chằm chằm vào xe ngựa với màn xe khép kín, cười khê nói: “Thì ra là thế, vừa rồi bốn vương dường như nghe được thích khách kêu cái gì đó... Khiến Ngũ hoàng huynh nọ máu trả máu, đúng là xui xẻo, nhưng đừng dọa Ngũ hoàng tẩu mới được.”

Tịch Viễn tiếp tục cười: “Đa tạ Tề vương điện hạ quan tâm, có vương gia ở đây, nhất định sẽ không để vương phi bị hoảng sợ.”

Tề vương bỗng thu lại nụ cười, mặt không đổi sắc nhìn Tịch Viễn, thấy khuôn mặt trẻ con của hắn mang theo vẻ cung kính, nhưng tươi cười không đổi, cẩn thận trả lời, khiến trong lòng hắn ta không khỏi tích một bụng lửa giận. Cộng thêm người trong xe ngựa như vó ngọc trai không hé miệng, con tức càng hùng hực, nhìn không được đâm chọc: “Hôm nay là ngày tốt của Ngũ hoàng tẩu, không ngờ còn có người không có mặt đến ám sát, dưới chân thiên tử còn dám làm chuyện như vậy, rõ ràng là huyết hải thâm cừ. Ngũ hoàng huynh cần phải cẩn thận, họa sát thân tổn hại phúc khí, hôm khác Ngũ hoàng tẩu nên thỉnh một vị cao tăng đến phủ trừ tà đuổi ma, tránh cho ra cửa gặp xui xẻo.”

Cái tên này nói chuyện muốn ăn đòn thật.

A Bảo nhủ mảy, đang định mở miệng chọt nghe giọng nói lạnh lẽo cứng rắn của Tiêu Lệnh Thủ vang lên: “Hừm, nếu Lục hoàng đệ quan tâm thế, việc này liền giao cho đệ, ngày mai ta chờ tin tốt của đệ.”

Hắn đang châm chọc đó! Ai muốn giúp người thỉnh cao tăng đến quý trạch của người trừ tà chứ! Đánh!

Khuôn mặt Tề vương hơi vặn vẹo, lại nghe người trong xe ngựa tiếp tục nói: “Về sau nếu bốn vương ra cửa gặp xui xẻo, nhất định là hoàng đệ không dụng tâm.”

Ai nói hắn không biết ăn nói! Hắn chỉ không thích nói thôi, người xem lời này có bao nhiêu tốt đẹp? Bấy người ta cỡ nào kia!!

Tề vương thiếu chút nữa tức gần chết, chỉ vào xe ngựa nói không ra lời, lúc này Tiêu Lệnh Thủ đã hạ lệnh hồi phủ, vút —— Tề vương đáng thương tới hăm hại ra sau đầu.

Từ sau khi hắn mở miệng, A Bảo từ khiếp sợ đến cuối cùng lại liêu mạng nhìn cười, suýt nữa quên mất ngoài ý muốn lúc này, trong lòng len lén gợn ngón tay cái với Tần vương.

Thân phận Tề vương tôn quý, ngoài trừ Thái tử, các hoàng tử khác đối với hắn như tránh né mũi nhọn, khiến hắn có một số thời điểm hành sự cực kỳ kiêu ngạo tùy ý, làm người ta ghét. Tiêu Lệnh Thủ cũng chẳng biết có phải không hiểu hay giả vờ không hiểu, chưa từng khách sáo với người nào, Tề vương cũng chưa từng chiếm được chỗ tốt ở trên tay hắn.

Tề vương đột nhiên xuất hiện và màn cay đắng rồi sân khấu làm A Bảo dời sự chú ý, không quá để ý chuyện đã xảy ra lúc này. Dọc đường đi thấy Tiêu Lệnh Thủ hình như cũng không để ý đến chuyện đánh lén trước đó, khiến nàng chỉ có thể kiềm nén việc này. Có điều, A Bảo nhanh chóng hiểu ra Tiêu Lệnh Thủ không phải không thêm đề ý, sau khi trở về phủ, hắn đưa nàng về chính viện, bèn gọi Tịch Viễn đến thư phòng xử lý việc này.

Nhận Thanh và Nhận Hồi hầu hạ A Bảo rửa mặt thay y phục, sau khi lau đi cả người đầy mồ hôi, nàng ngồi ngay cửa phòng khách hóng gió uống nước ô mai ướp lạnh, thưởng thức rang mây sáng lạn phía chân trời dưới mặt trời chiều ngã về tây.

“Vương phi, Nhận Nhiên đã trở lại”. Nhận Vân cười nói.

Thấy Nhận Nhiên đầy mồ hôi đi vào, A Bảo kêu Nhận Thanh bưng bát nước ô mai cho nàng ấy, sau khi đợi nàng ấy uống hết một nửa, hỏi: “Thế nào, có hỏi thăm được chuyện lúc này là sao không?”

Đối với việc mình về thăm cha mẹ lúc hồi phủ lại bị ám sát, trong lòng A Bảo tất nhiên không quá thoải mái, cảm thấy một công dân tốt tuân theo pháp luật như mình sao có thể chọc ra thích khách chứ? Cho nên thích khách này tuyệt đối nhắm vào Tấn vương, nàng hẳn là người vô tội bị liên lụy vô. Đối với việc này, trong lòng mấy người Nhạn Hồi cũng phẫn nộ và tức giận, hôm nay là ngày gì, sao có thích khách không có mắt ám sát ngay thời điểm này chứ? Tuy rằng không có hậu quả gì làm người ta thu dọn, nhưng xảy ra nhân mạng là sự thật, ít nhiều gì đều không thể nào thoải mái. Về phần thích khách tự sát..... Mấy người Nhạn Hồi ở Cảnh Thành đã từng gặp qua chiến tranh tàn khốc, năng lực chịu đựng còn mạnh hơn đám nha hoàn ở kinh thành nhiều, không có bao nhiêu sợ hãi.

“Vương phi, thi thể của thích khách đã được người đưa tới nha môn thẩm tra, nghe nói, thích khách này có lai lịch lớn, liên quan tới khâm phạm triều đình trốn khỏi thiên lao trước đó. Những chuyện khác nô tỳ hỏi thăm không ra.”

A Bảo phát phát tay cho nàng ấy lui, nàng chống cằm suy tư việc này, lúc này Tề Vương nói cái gì mà “nợ máu phải trả bằng máu”, khiến đầu óc nàng lại mở rộng, tưởng tượng ra mấy câu chuyện về ân oán hào môn, hãm hại trung lương, chém đầu cả nhà, mà trong những câu chuyện đó, Tấn Vương là đao phủ tay nhuộm máu tanh, đại Boss phản diện!

Về phần vì sao không sợ hãi gì, có lẽ do không chính mắt thấy tên thích khách kia chết, hơn nữa nam nhân cùng xe quá bình tĩnh, không tận mắt chứng kiến, tất nhiên sẽ không có cảm giác gì. Và lại nơi này là kinh thành, cho dù thích khách ám sát, cũng sẽ không có động tác quá lớn, cho nên trước đó chỉ ra tay đối phó ngựa, muốn con ngựa giật mình để người trong xe bị thương chút thôi.

Khi sắc trời dần tối đen, Tiêu Lệnh Thủ mới trở về.

A Bảo cẩn thận nhìn sắc mặt hắn, vẫn không có thay đổi gì mới yên lòng. A Bảo đi vắt khăn lông ướt cho hắn lau mặt, lấy dừng khó hỏi: “Vương gia, thích khách đó, tra ra cái gì rồi?”

“Không có gì đáng ngại.” Tiêu Lệnh Thủ đáp, đồng thời cũng ngăn bất cứ khả năng truy vấn nào của A Bảo.

Đêm đã khuya, Tiêu Lệnh Thủ bế A Bảo, trực tiếp đặt trên giường, lúc chuẩn bị cời y phục nàng, A Bảo đột nhiên nhỏ giọng nói: “Vương gia, hôm nay nô tỳ không khoẻ, không thể hầu hạ ngài.....”

Tiêu Lệnh Thủ chợt ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn vào mắt nàng.

A Bảo bị hắn nhìn sợ hết hồn hết vía, cho rằng hắn không tin, hơi lúng túng nói: “Lúc nãy ăn cơm xong, nô tỳ mới phát hiện.....”

A Bảo đợi một hồi, vẫn thấy hắn chẳng có phản ứng gì, không khỏi buồn bực. Nói thật, khi nàng phát hiện quý thủy mình tới, phản ứng đầu tiên là vui vẻ, rốt cuộc có thể ngủ ngon rồi, không cần rối rắm chuyện đêm nay hắn muốn mấy lần. Vui vẻ qua đi, thì rối rắm, quý thủy đến, không thể hầu hạ trượng phu, thậm chí nghe nói còn không thể ngủ chung với trượng phu, bởi vì nữ nhân có quý thủy sẽ không sạch sẽ, đối nam nhân là vật dơ bẩn, không nên dính vào, tránh đen đủi. Mà việc này ở những phủ đệ bình thường, làm chính thể, là không thể chiếm lấy trượng phu, còn phải sắp xếp tiểu thiếp ngủ với trượng phu mình —— Mẹ kiếp! Thật muốn đánh người!

A Bảo tất nhiên không ngốc đi sắp xếp nữ nhân ngủ với hắn, huống hồ trong phủ này không có tiểu thiếp thông phòng, ngay cả nha hoàn cũng chỉ có ba người, không có tư sắc gì. Mà nha hoàn nàng từng thấy đều là nha hoàn hồi môn nàng mang đến, muốn chạm vào nha hoàn nàng, không có cửa đâu! Dù sao nghe nói Tấn Vương là người không gần nữ sắc, để hắn tiếp tục duy trì tác phong tốt đẹp này đi.

Nếu không sắp xếp nữ nhân ngủ với hắn, mình lại không có cách nào ngủ với hắn, vậy..... để hắn ngủ thư phòng sao? Trong lúc nhất thời Tấn vương phi mới nhậm chức hơi khổ não, không biết ngay thời điểm này, kẻ làm vợ nên giải quyết thế nào, đặc biệt khi thấy bộ dáng hứng thú muốn lăn trên giường của hắn.

Không thể trách A Bảo vô thố, từ nhỏ nàng không có mẫu thân, phụ thân lại không tái hôn, chẳng có ví dụ để nàng tham khảo, đương nhiên sẽ không biết nên làm gì bây giờ. Về phần mấy vị bá mẫu thúc tẩu ở phủ Uy Viễn Hầu, gì, nàng là văn bối, đâu thể đi hỏi thăm những chuyện này? Quả nhiên đứa trẻ không có mẹ sẽ thiệt thòi nhỉ!

Trong khi A Bảo miên man suy nghĩ, Tiêu Lệnh Thủ yên lặng lấy ngoại bào mặc vào, nói: “Bỏ vương đi kêu Giải thần y tới.”

A Bảo: (๖_๖) Hà?!

A Bảo nhìn trần trần, như một khúc gỗ bị hắn đóng trên giường, tới khi hắn đi đến cửa, nàng nghẹn ngào kêu: “Vương gia!” Chờ nam nhân quay đầu nhìn lại, nàng lắp bắp nói: “Vương, vương gia, thân thể thần thiếp rất tốt, không cần kêu Giải thần y.....”

Làm nữ chủ nhân trong phủ, A Bảo tất nhiên thăm dò rõ ràng người nào ở trong phủ, đối với vị Giải thần y ở Bán hạ các kia như sấm nổ bên tai, bởi vì y thuật của hắn nghe nói còn lợi hại hơn thái y, hơn nữa là một tên ăn đòn mãi không chịu nhớ, thường xuyên bị tức đến nổi trận lôi đình. A Bảo là người luyện tiếu sinh mệnh, đã sớm tính toán tuyệt đối phải cấm chặt Giải thần y tại phủ Tấn Vương.

—— Không thể không nói, đôi phu thê này đúng là tuyệt phối, quyết định về Giải thần y đều giống như đúc.

Nhưng chuyện này có bao lớn đâu, tìm Giải Thần Y không phải làm trò cười à? A Bảo kiên quyết kéo nam nhân này trở về.

Tiêu Lệnh Thủ thấy nàng kiên trì, thoáng nhăn mày, hắn trở lại giường ngồi, vừa lấy khăn lau mồ hôi cho nàng, lại phát hiện đêm nay nàng ra mồ hôi khá ít, ngay cả nhiệt độ da thịt cũng giảm vài phần.

Lúc này lòng A Bảo nóng như thêu đốt, đầu cũng to ra, cuối cùng nhắm mắt lại, nói thẳng:

“Vương gia, thần thiếp có quỳ thủy, có chút khó chịu, không thể hầu hạ ngài.”

“Nếu khó chịu, vì sao không gọi thái y?” Hần hỏi.

“..... Thần thiếp không có bệnh, không cần kêu thái y ạ.” A Bảo dờ dẫm nói.

“Vì sao không thể hầu hạ bốn vương?”

“.....”

A Bảo phát điên, tin chắc vị gia này thật sự không hiểu “quỳ thủy” của nữ nhân là cái gì, nàng nói không thoải mái ý chỉ thứ kia tới bụng hơi trướng, thân thể dễ dàng cảm thấy mệt mỏi thôi, quả thật không có chuyện gì, cũng không cần uống thuốc. Nàng là một cục cưng khỏe mạnh mà! Chẳng qua, ngẫm lại những gì hần đã trải qua, hần không biết chuyện này, A Bảo cũng thấy không kỳ quái.

Cuối cùng, A Bảo hết cách nói: “Vương gia nếu không biết, có thể đi hỏi đại phụ tìm hiểu thêm.” Có lẽ, để Giải thần y y thuật cao siêu phổ cập cho hần ít kiến thức sinh lý đi. Bất quá, hình như cũng hơi mất mặt, hay đừng hỏi đi.

Nghĩ muốn thôi, A Bảo đang định đổi giọng, ai ngờ hần vô cùng nghiêm túc gật đầu: “Nàng nghỉ ngơi trước đi.”

Tay A Bảo gơ ra giữa không trung, vẫy gọi không được bóng dáng vị vương gian nào đó nhanh chóng rời đi. Một lúc sau, nàng đành yên lặng thu tay lại, kéo chân xem như thịt Tiêu Lệnh Thủ mà cần.

Huhuhu —— giờ mất thể diện nữa!

Đêm đã khuya, vì quỳ thủy của A Bảo đến, sợ nàng lạnh, nên băng trong phòng chỉ đặt một ít, căn bản không cảm giác được mát lạnh gì, chốc lát sau mồ hôi lại ra, cực kỳ khó chịu. Mà quỳ thủy đến, cũng khiến nàng dễ mệt mỏi, nằm trên giường từng trận buồn ngủ đột kích, trong lúc vừa mệt vừa nóng mất bắt đầu híp lại.....

Ngay khi A Bảo cảm thấy mình gần như ngủ rồi, đột nhiên gương mặt bị sờ soạng làm nàng tỉnh táo, mở mắt liền thấy nam nhân trước đó rời đi đã trở về.

“Vương gia.....”

A Bảo xoa xoa mắt, yếu ớt kêu một tiếng, muốn ngồi dậy lại bị hần ngăn cản.

Nét mặt của Tiêu Lệnh Thủ rõ ràng đã hiểu ra cái gì, vì tầm mắt hần quét xuống hạ thân của A Bảo, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái kiểu này làm nàng suýt muốn kẹp chặt hai chân, lén lút quần chặt chắn định bọc mình thành một cái kén tằm.

“Có mùi máu tươi.” Hần đột nhiên nói, “Thật sự không cần cầm máu sao?”

“.....”

Sau khi giải thích rõ ràng, A Bảo oán hận cắn chặt, trong lòng nguyên rửa tên Giải thần y không đáng tin cậy này một phen! Vốn cho rằng nhặt được bảo bối, ai ngờ thần y là một tên không phẩm không đức thế, dám nói dối tay mơ, ngày mai lập tức cho người cắt luôn việc cung ứng băng cho Bán Hạ các, để đầu óc hần ta bốc hỏa rồi hần nói.

Trong lúc tức giận, thấy nam nhân kia cởi áo bào muốn lên giường, nàng nhanh chóng nói tiếp: “Vương gia, hiện tại nô tỳ không sạch sẽ, Hoa ma ma dặn dò không thể cùng giường.....”

Tiêu Lệnh Thủ không để ý đến lời nàng nói, nằm bên cạnh nàng, ấn mặt nàng bên gáy, lấy một loại tư thế trầm mặc bày tỏ, chuyện đại gia hần muốn làm, mười con ngựa cũng kéo không nhúc nhích hần. Còn Hoa ma ma là ai..... có lẽ hần căn bản không chú ý tới sự tồn tại của nhũ mẫu này.

Vì thế, toàn bộ rối rắm trước đó của A Bảo đều không cần thiết.

Hôm sau, khi A Bảo tỉnh dậy, tất nhiên Tiêu Lệnh Thủ không còn ở đây, mấy người Nhận Hồi hầu hạ nàng rời giường, lúc thu dọn giường đệm, phát hiện trên giường xuất hiện một mảng đỏ máu nhuộm gang son, đây là do tối qua tư thế không ngay ngắn rì ra ư?

A Bảo thiếu chút nữa tức muốn chết, mấy người Nhận Hồi rõ ràng hơi khó hiểu, tư thế ngủ của A Bảo không ngay ngắn thì sao, lại có thể rì ra giường, chỉ có Hoa ma ma là người từng trải, hiểu được chuyện gì xảy ra, thừa dịp không ai chú ý, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Sao tiểu thư không hiểu chuyện vậy? Vương gia là người làm việc lớn, dù cho tiểu thư có phóng túng vương gia chẳng nữa, cũng không thể bá chiếm hần trong lúc ngài bất tiện, còn.....”

A Bảo: QAQ, ta bị oan mà, đuổi hần không đi có thể làm sao đây? Nói không chạm vào người hần à?

Như thường lệ Tiêu Lệnh Thủ và A Bảo cùng nhau dùng bữa sáng, thấy vẻ mặt A Bảo mệt mỏi, hình như mùi máu tươi hôm nay còn nồng hơn hôm qua, nhớ tới những lời Giải thần y nói, tình huống này sẽ kéo dài vài ngày, phải săn sóc nàng, nên gọi Lưu quản gia tới phân phó: “Không được cho bất luận kẻ nào quấy rầy Vương phi nghỉ ngơi.”

Lưu quân gia vốn định hôm nay kêu quan nha tử đưa nha hoàn, sai vật đã chọn tới phủ cho bọn họ xem, ai ngờ còn chưa mở miệng, vương gia nhà bọn họ hạ tử lệnh rồi.

Được rồi, vẫn là nghe lệnh làm việc đi!

Sau khi ăn sáng, Tiêu Lệnh Thủ mang theo đám phủ vệ hung thần ác sát ra cửa, chắc xử lý chuyện thích khách hôm qua.

Sau khi Tiêu Lệnh Thủ rời đi, A Bảo nằm trên giường nhỏ, sau lưng lót gối to, sai người lấy sổ sách trong vương phủ đến, tiếp tục kiểm tra tài sản phủ Tấn vương, rồi ghi lại mấy chỗ mình nghi hoặc vào vở. Đáng lẽ hôm nay nàng định gọi các quan sự quản lý sản nghiệp trên danh nghĩa phủ Tấn vương tới nhận thức, nhưng nghe giọng điệu trước đó của Tiêu Lệnh Thủ, cảm thấy vẫn là nghe lời tốt hơn.

Sau khi lật sổ sách một lát, đột nhiên nghe nói thái tử phi đến thăm. A Bảo thoáng kinh ngạc, vội vàng đứng dậy, sai người đưa thái tử phi đến chính sảnh uống trà, sau khi chỉnh trang mình ổn thỏa, nàng vội vàng tới chính sảnh.

Hôm nay thái tử phi không phải đến một mình, nàng ấy còn dẫn theo hoàng thái tôn bốn tuổi tới. Đứa bé trai bốn tuổi vẫn là bánh bao nhỏ trắng mịn, môi hồng răng trắng, cực kỳ đáng yêu, nhưng kiên quyết bày dáng vẻ nghiêm chỉnh, dễ thương tới nỗi làm người ta gào thét. Ở trong mắt A Bảo, đứa bé bốn tuổi vẫn chưa biết gì, nhưng vị hoàng thái tôn bốn tuổi này lại rất nề nếp hành lễ với nàng, sau đó nề nếp đứng cạnh mẫu thân, xkết hợp với vóc dáng thấp lè tè, vừa 囡 vừa đáng yêu, khiến A Bảo cực kỳ yêu thích.

“Thỉnh an ngũ hoàng tâu!” Giọng nói còn chưa dứt sữa phát âm rõ ràng.

A Bảo âm thầm nuốt nước miếng một cái, thoáng không tự chủ kéo cái tay non nớt của bánh bao nhỏ, vội cười nói: “Mau đứng dậy, đừng đa lễ.”

Sau khi hai bên chào hỏi, nha hoàn dâng trà bánh lên, thái tử phi ôm con trai đến bên cạnh, lúc này mới thân thiết hỏi thăm: “Nghe nói hôm qua bọn muội gặp thích khách, có bị thương không?”

Hóa ra là đến hỏi thăm. Trong lòng A Bảo nắm rõ, vội cười nói: “Đa tạ thái tử phi quan tâm, lúc ấy ta ngồi trong xe ngựa, thích khách còn chưa thấy đã được giải quyết rồi, ngược lại chưa từng bị hoảng sợ.”

Sau khi thái tử phi nghe xong, chấp tay trước ngực niệm Phật một tiếng, lúc này mới cười nói: “Hôm qua nghe nói các người bị ám sát, thái tử cực kỳ lo lắng, vốn muốn sai người tới hỏi thăm tình hình, nhưng khi đó đêm đã khuya, không tiện quấy rầy, Sáng sớm hôm nay, điện hạ lập tức phân phó ta sang đây nhìn người một cái.”

A Bảo cười cười, cảm tạ thái tử và thái tử phi quan tâm. Kỳ thật đối với việc thái tử phi đến thăm, A Bảo cũng hơi mất tự nhiên, bởi vì ngoại trừ thái tử phi ra, trong phủ thái tử còn có một vị đường tỷ của nàng, nhưng theo lý mình và thái tử phi là chị em dâu, đường tỷ chỉ là trắc phi trong phủ thái tử, nếu nàng có quan hệ tốt với thái tử phi, thì cảm thấy thật có lỗi với đường tỷ. Nếu có quan hệ tốt với đường tỷ, thì dường như danh không chính ngôn không thuận. Hơn nữa quan hệ giữa thái tử và Tấn vương vô cùng tốt, chị em dâu hai phủ tất nhiên cũng qua lại thân thiết, nhưng điều kiện tiên quyết là, qua lại thân thiết hẳn là chính thể, không liên quan gì tới thiếp thất, đúng là đau đầu.

“Các người không có việc gì thì tốt rồi, chẳng qua thích khách cũng lớn mật thật, dưới chân thiên tử cũng dám hành thích xa giá của thân vương và thân vương phi. Sau khi thái tử nghe tin tức giật không thôi, còn nói muốn cho người tăng cường lực lượng canh phòng trong kinh . . . . .”

Nghe thái tử phi nói xong, A Bảo cảm thấy hôm nay trên triều sẽ có rất nhiều quan viên bị trách phạt, dĩ nhiên, dựa theo thuộc tính cha cận bã kia của Chính Đức đế, có thể cũng không đề tâm người xảy ra ngoài ý muốn là Tấn vương, mà nghĩ rằng thích khách đang khiêu chiến uy quyền của ông, phải chinh một phen. Từ chỗ thái tử phi, A Bảo cũng biết chuyện hôm qua bọn họ bị ám sát thông qua cái miệng rộng của Tề vương kia, đã kể hết cho những người nên biết, không cần nghe ngóng cũng biết, câu “Nợ máu phải trả bằng máu” đó tuyệt đối làm thanh danh của Tấn vương nâng cao thêm một bậc, Tấn vương phi mới nhậm chức như nàng chắc cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Sau khi thái tử phi hỏi han A Bảo, bèn bắt đầu nói việc nhà với nàng. Thái tử phi là người chu đáo, không làm người khác cảm thấy tệ nhạt, nói chuyện với nàng ấy cực kỳ thoải mái, còn bánh bao nhỏ bên cạnh thì vô cùng có định lực, im lặng ngồi cạnh mẫu thân gặm điểm tâm, càng khiến A Bảo yêu thích.

Thái tử phi cũng phát hiện ánh mắt A Bảo liên tục nhìn con mình, không khỏi cười, nói: “Ngũ đệ muội thích trẻ con như thế, không bằng tự mình sinh một đứa.” Trong giọng nói không khỏi có chút trêu chọc.

A Bảo đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu, “Chuyện này phải xem duyên phận, hơn nữa. . . . Đứa nhỏ ta sinh có thể sẽ không đáng yêu bằng Khánh ca nhi đâu, nhìn sự điềm tĩnh của Khánh ca nhi kia, vẫn là thái tử phi biết nuôi.”

Tất cả mẫu thân đều thích nghe người ngoài khen con mình, mặc dù ngoài miệng khiêm tốn, nhưng trong lòng cũng sẽ đắc ý vài phần. Mặt mày thái tử phi ngập ý cười thân nhiên, cười đến cực kỳ kiêu ché, song khó nén nỗi sự yêu thích dành cho đứa nhỏ.

A Bảo sai người đi lấy một bộ xếp gỗ tới cho hoàng thái tôn chơi, bánh bao nhỏ chớp đôi mắt to trắng đen rõ ràng, nói: “Đa tạ Ngũ hoàng tâu thăm ạ~~!

Trực tiếp giết chết A Bảo.

Thái tử phi ngồi một lát liền cáo từ, A Bảo tiễn bọn họ đến cửa.

Sau khi thái tử phi rời đi, có thể trước đó do ngồi thẳng lưng liên tục, nên A Bảo cảm thấy thắt lưng và chân đều hơi chua, nàng trở lại phòng, miễn cưỡng

nằm xuống.

Bữa trưa Tiêu Lệnh Thủ không trở về, sai người về phủ báo cho nàng biết hần không hồi phủ dùng bữa, A Bảo cũng không để bụng. Sau khi dùng bữa không lâu, bèn nằm trên giường nghỉ ngơi, bất tri bất giác ngủ một giấc tới chiều, lúc tỉnh dậy chân trời đã rắng chiều.

A Bảo vừa dậy, thấy bên giường có một người ngồi, trong lúc lơ mơ cũng không khiếp sợ quá lớn. Đợi thanh tỉnh một chút, thấy hần lại lãnh khốc vô tình nhìn mình, da đầu bất giác tê dại, trong lòng kinh ngạc, ai chọc hần vậy?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Editor: Tiểu Bông

Kỹ năng dụ dỗ ngoan ngoãn hoàn toàn không thành vấn đề, nàng luyện tập mười mấy năm, tuyệt đối có thể khiến người ta tìm không ra sơ hở, còn chủ động. . . đây rõ là một kỹ năng mới, A Bảo đã quen thụ động, ở đây trừ chủ động một chút với phụ thân ra, cũng chưa chủ động với ai, nên kỹ năng này cần tìm tòi thích ứng, thời gian quá ngắn, khiến nàng theo không kịp, vậy nên thi thoảng khó tránh thích ứng không hiệu quả.

Về phần vì sao tổng kết được phương châm làm việc của người này, A Bảo nghĩ: đây là thời phong kiến, nữ tử tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu. Nam nhân mà, trời sinh đã thích chiếm hữu, đều thích hiền thê lương mẫu, không nam nhân nào lại thích thê tử quá chính kiến, đối nghịch với mình. Vì vậy dụ dỗ ngoan ngoãn là đúng, về phần chủ động, A Bảo cảm thấy thật đau khổ mà, vì nàng gả cho một vị vương gia không thích nói chuyện, người không chủ động, hần có thể im lặng trầm mặc ngồi đối diện người cả ngày, dùng vẻ mặt lạnh lẽo vô tình nhìn người, nhìn tới nỗi người nghĩ mình làm gì có lỗi với hần, thật là đòi mạng. Ngôn ngữ là phương thức giao tiếp quan trọng nhất của con người. Người ta vốn phát minh ra ngôn ngữ, chính là để biểu đạt bản thân rõ hơn, truyền đạt ý tưởng của mình, ngồi một chỗ với một nam nhân không thích nói chuyện, lại nghĩ mãi không ra hần đang nghĩ gì, đành phải chủ động thôi.

Vậy nên, lúc A Bảo nhìn thấy nam nhân này đang trưng một bộ mặt lãnh khốc vô tình, lập tức mở miệng: "Vương gia trở về bao lâu rồi?"

"Giờ thân."

A Bảo đáp một tiếng, lập tức bỏ dậy, lén lút xoa vòng eo bủn rủn vì ngủ, lại không ngờ có người tiếp tay, bàn tay lớn kia vừa mới nắm xuống, A Bảo trực tiếp nhảy dựng, trở mắt ngoác mồm nhìn nam nhân vẫn không biểu cảm trước mặt, lập tức thu lại vẻ mặt, dụ dỗ nói: "Đa tạ vương gia, hôm nay tiếp hơi ửê oải, không ngờ đã ngủ cả một buổi chiều, thân thể hơi mệt mỏi."

Hần cau mày nhìn nàng xuống giường, nghiêm túc nói, "Nếu thân thể không khỏe, không cần tiếp đón thái tử phi?"

". . . Thái tử phi là trường bối, lẽ không thể bỏ." A Bảo ngây ra, giải thích, "Mà thật ra cũng không đáng ngại." Lại thấy vị gia này vẫn trưng một bộ mặt lãnh khốc vô tình, A Bảo suy tư lạy hần, đó là thái tử phi, là lão bà của huynh ruột hần - thái tử, dù sao cũng phải nể mặt chứ? Mặt mũi nàng còn chưa lớn tới nỗi chặn thái tử phi mang lòng tốt tới thăm ở ngoài cửa đâu.

Vì muốn hần hiểu, sau khi nha hoàn hầu hạ nàng rửa mặt thay y phục, A Bảo tự mình bưng nước ô mai Hoa mã làm cho hần, vì trong thời kỳ đặc biệt, A Bảo không dám ăn băng, chỉ đành bưng chén trà gừng mật ong chậm rãi uống, bên cạnh thái tử phi hôm nay tới cửa quan tâm hỏi han chuyện của bọn họ một lượt, nói tốt vài câu với thái tử phi, thuận tiện khen tiểu hoàng thái tôn đáng yêu.

Hần từ từ uống nước ô mai ướp lạnh, nước ô mai chua chua ngọt ngọt đánh tan cái nóng mùa hè, khiến mệt mỏi sau một ngày làm việc đều biến mất. Trước đây hần không hề thích uống thứ nước này, luôn cảm thấy có vị chua khó uống, có điều hình như nàng rất thích, cũng cùng nàng uống một chút, giờ mới biết, vị chua chua ngọt ngọt này, lại mang lại hương vị giống nàng.

A Bảo vừa nói vừa liếc nhìn vẻ mặt hần, phát hiện hần thu lại vẻ mặt lãnh khốc vô tình, đổi thành một loại không cảm xúc, trong lòng không khỏi vô cùng quyết tâm.

Sắc trời tối dần, Tiêu Lệnh Thủ vẫn ngồi bên cạnh, chuyện nhà đã ổn nên A Bảo lại lười biếng, trời lại oi bức, cũng không muốn ra ngoài tản bộ, mệt mỏi vui trên giường nhỏ. Thấy hần rảnh rồi ngồi cạnh nhắm mắt không biết đang suy nghĩ âm mưu quỷ kế gì, muốn mở miệng mà không biết nói gì, chỉ đành sờ mũi, sai Nhạn Thanh cầm kim chỉ tới, lấy chỉ màu thêu qua thêu lại.

Vốn là thêu một cái hà bao, lại nhìn hần một chút, lại lấy màu thạch anh và màu đỏ làm chủ, thêu hà bao. Thêu xong, cầm trong tay ngắm một chút, cảm thấy vô cùng tốt, màu sắc ổn trọng, cũng không quá cứng nhắc, rất hợp với màu trầm trên y phục nam nhân.

Nghĩ xong, A Bảo ngẩng đầu nhìn hần, thấy hần đang yên lặng nhìn mình, không biết đã nhìn bao lâu, liền giật giật da mặt, cố nở một nụ cười, nói: "Vương gia, hà bao này rất hợp với màu y phục của ngài, sáng mai ngài đổi lại được không?"

Đây chính là A Bảo lấy lòng một cách trần trụi đó, mặc dù lúc chưa gả, nghe những lời đồn đãi về nam nhân này mà lòng thấp thỏm, nghĩ tới hần liền đau

thất lung, nhưng gả rồi, mới biết nam nhân này có chút khác với dự liệu, cũng muốn chung sống với hắn thật tốt, làm tốt bổn phận vương phi. Cuộc sống mà, không phải tự mình trải qua sao? Nàng tuy không có bản lĩnh khác, nhưng biết thân biết phận, biết thức thời, hiểu rõ muốn sống tốt, cũng phải tự mình nỗ lực mới được.

Tiêu Lệnh Thủ đảo mắt quanh hà bao một vòng, sau đó gật đầu.

Bên ngoài Hoa ma ma và Nhận Hồi trông coi, lúc đầu thấy hai người ngồi trên giường nhỏ, bóng người bên ngọn đèn in trên giấy dán cửa sổ, bầu không khí ấm áp tốt đẹp, không khỏi mỉm cười, chân thành hy vọng hai vị chủ tử luôn tốt đẹp như thế, các nàng là hạ nhân, cuộc sống cũng sẽ trải qua dễ chịu hơn.

Có thể là đêm nay A Bảo lấy lòng đứng rồi, buổi tối lúc ngủ, dường như Tiêu Lệnh Thủ dịu dàng hơn một chút, ít nhất không siết tay nàng mạnh như trước, phần eo được giải thoát, dễ ngủ ngon ngọt, A Bảo quyết định, về sau nếu muốn thương lượng với hắn chuyện gì, trước tiên phải hối lộ đã.

Bất quá tâm tình tốt đẹp chỉ duy trì tới lúc hắn mở miệng thôi.

"Giải Thân Y nói, phải chảy máu chừng ba đến bảy ngày, nàng thật không đau ư?"

"..."

Nhưng về mặt hắn lại thành thật, A Bảo miễn cưỡng nhìn xuống kích động muốn bạo phát, cố nặn ra một nụ cười nói: "Vương gia quá lo lắng, thiếp không đau."

Tiêu Lệnh Thủ nghĩ nghĩ, lại ôm nàng vào trong ngực, vỗ lưng nàng, ý là an ủi?

A Bảo tiếp tục 囧.

Như thế qua mấy ngày, rốt cuộc A Bảo cũng hoạt bát vui vẻ, Tiêu Lệnh Thủ ôm nàng, để nàng ngồi trên cánh tay hắn, không dấu vết mà ngửi trên người nàng, mùi máu tươi đã biến mất.

A Bảo hơi khó hiểu, hai tay vịn bờ vai hắn, cúi đầu nhìn hắn. Dĩ nhiên nhìn không ra điều gì, bởi vì Tiêu Lệnh Thủ nhanh chóng buông nàng xuống, sau đó mang theo tùy tùng xuất môn.

Sau khi Tiêu Lệnh Thủ đi ra ngoài, Lưu quản gia bụng khuôn mặt phật Di Lặc lại tới, nói với A Bảo hôm nay đưa mấy đứa trẻ đã được dạy tốt tới cho nàng chọn.

Lưu quản gia béo trắng như một cái bánh bao thịt, đi tới thiên sảnh đầu đã đầy mồ hôi. A Bảo nhìn cũng cảm thấy nóng lên, vội bảo Lưu quản gia ngồi xuống, lại sai người bụng một chén ô mai ướp lạnh cho ông giải khát, tự nhiên lại khiến lưu quản gia một hồi cảm kích, nịnh hót khiến A Bảo đỏ mặt.

Lưu quản gia hai ba ngụm đã uống xong nước ô mai, cung kính đặt bát trên bàn trà bên cạnh, mới sai người gọi mấy đứa trẻ vào.

Lưu quản gia tìm người mấy đứa trẻ từ một phụ nhân trung niên phúc hậu, phu gia họ Trần, gọi là Trần bà tử, chuyên làm việc cho thế gia quý tộc kinh thành, rất có uy tín, người bà mang tới đều có lai lịch trong sạch, lại được dạy dỗ tốt, ai cũng muốn chọn người từ tay bà.

Trần bà tử cũng không câu nệ, thoải mái hành lễ với A Bảo xong, cười ha hả nói: "Thường nghe người ta nói Tấn vương phi là một quý nhân phúc khí đầy mình, hôm nay vừa thấy, thật khiến bà già này mở rộng tầm mắt..." Đơn giản lấy lòng xong, liền dẫn người vào cho A Bảo chọn.

Hôm nay Trần bà tử mang tới ba mươi người, trong đó mười lăm nam mười lăm nữ, độ tuổi thiếu niên. Những người này đều do Trần bà tử sàng lọc tuyển chọn, sau đó Lưu quản gia lại sàng lọc một lần nữa, bộ dáng đoan chính, thậm chí còn có từ thanh tú tới mỹ lệ, chỉ chờ chủ nhân chọn lựa.

A Bảo đảo mắt nhìn qua, những hà tử này tuy đã được dạy dỗ nhưng lần đầu đối mặt với quý nhân hoàng thất tôn quý như vậy, không khỏi hơi lộ vẻ lo lắng sợ hãi.

A Bảo không rành việc chọn người, chẳng qua nàng tới tham gia nào nhiệt thôi, phương diện nhìn người này phải để Hoa ma ma và nương tử của Hứa quân sự làm, dĩ nhiên Hoa ma ma xem A Bảo như Thiên lôi sai đâu đánh đó, tuy đưa ra ý kiến, nhưng vẫn theo ý A Bảo mà làm, cũng hết sức nghĩ cho A Bảo, những hà tử quá xinh đẹp, ánh mắt không an phận, thân thể phong lưu quyến rũ, đều bị bà loại ra ngoài.

Hứa ma ma thì công bằng hơn một chút, loại một ít, chọn ra hai mươi người đáng về không đồng nhất, thoạt nhìn vô cùng đoan chính lành lợi.

Hai người chọn xong, A Bảo cũng không có ý kiến gì, hai người chọn được mười lăm người, chín nam sáu nữ, còn năm người còn lại, cũng có mấy người là do dung mạo xinh đẹp bị Hoa ma ma loại. A Bảo lại chọn ra bốn người dung mạo thanh tú, lần tuyển người này liền xong.

Thưởng cho Trần bà tử một phong bì đồ phẩm, lại sai Nhận Thanh dẫn bà rời đi, A Bảo chọn bốn nha hoàn tới chính viện hầu hạ, rồi để Hứa ma ma dẫn bọn họ xuống sắp xếp, đảo qua danh sách sai vật và nha hoàn vừa mua, nói với Lưu quản gia: "Quản gia, những người này người cứ xem rồi an bài, nơi nào thiếu người thì xếp vào. Ừ, trước tiên chọn mấy người tới Bán Hạ các, để Giải Thân Y chọn mấy nha hoàn hầu hạ, chờ Giải Thân Y ban tên xong, lại làm lại danh sách." Suy nghĩ một lát còn gì chưa dặn dò, tiếp tục phân phó xuống.

Lưu quản gia đáp lời, chờ A Bảo phân phó xong, cũng đã đi ra.

Một lát, Hứa ma ma dẫn theo bốn nha hoàn tới chính viện, nói với A Bảo rằng Giải Thần Y chọn hai nam một nữ ở lại Bán Hạ các, cũng ban tên Hoàng Liên, Hoàng Kỳ, Hoàng Sâm.

Nghe đều là tên thảo dược, hoa mẹ cùng mấy tỷ muội họ Nhạn cũng không nén được cười.

Tuy đều lấy thảo dược đặt tên, nhưng A Bảo cảm thấy vậy cũng đỡ phải suy nghĩ, nên cũng học theo cách của Giải Thần Y, lúc ban tên cho bốn nha hoàn nàng chọn, A Bảo cũng lấy tên thảo dược để gọi, lần lượt là: Bạch Vi, Bạch Tiền, Bạch Thảo, Bạch Chi.

Bạch Vi, Bạch Tiền dáng dấp thanh tú, A Bảo hỏi gì đều cung kính trả lời. Bạch Chi tương đối xinh đẹp thanh tú, thoát nhìn lạnh lợi giỏi giang, mà Bạch Thảo lại xinh đẹp nhất trong nhóm nha hoàn, dáng dấp phong nhã, nhìn qua thật không tầm thường, chẳng qua nàng luôn cúi đầu, như con thỏ hoảng sợ, lá gan tựa hồ không lớn.

Lâu ngày mới rõ lòng người, lúc này còn chưa biết tính tình các nàng thế nào, còn chờ quan sát. A Bảo nói mấy câu, liền để các nàng lui xuống.

Mấy nha hoàn rời đi, Hoa ma ma về mặt không tán thành nhìn A Bảo, thờ dãi: "Vương Phi sao lại chọn mấy người này tới chính viện hầu hạ? Bạch Vi còn đỡ, Bạch Chi nhìn qua cũng có chính kiến, đừng sinh ra tâm tư không nên có mới tốt, mà Bạch Thảo này lại quá đẹp rồi, nam nhân nhìn thấy cũng dễ nổi lên dị tâm."

A Bảo cười nói: "Ma ma chẳng lẽ không chú ý tới Hứa ma ma có ý đem Bạch Chi, Bạch Thảo lên trước cho ta chọn sao? Nếu không lại khiến bà cảm thấy ta ghen tị, không cho nha hoàn có tư sắc hầu hạ."

Nhạn Hồi chen miệng nói: "Nghe nói Hứa ma ma là do thái tử điện hạ an bài đến viện vương gia đó, là người vương gia tin tưởng."

A Bảo mỉm cười, "Đúng là ý này."

"Thái tử điện hạ không phải đối vương gia chúng ta tốt quá sao?" Nhạn Thanh kinh ngạc nói.

A Bảo cúi đầu uống trà, chính là tốt, mới muốn cẩn thận an bài cho Tấn Vương, không thể ủy khuất hắn. Nói cho cùng, nha hoàn hầu hạ chính viện, nhưng chính là nha hoàn thông phòng dự bị. Bởi vì khoảng cách giữa các nàng với nam chủ nhân là gần nhất, nếu hắn đột nhiên nổi hứng, thu các nàng vào phòng là chuyện rất bình thường. Trọng phu của Hứa ma ma là Hứa Xương, cả nhà bọn họ là thái tử tự mình an bài tới đây quản lý nội viện cho Tấn vương, đối với Tấn vương trung thành khỏi phải nói, nhưng bọn hắn trung thành với Tấn vương, còn với vương phi mới nhậm chức là nàng thì không liên quan. Đương nhiên, Hứa ma ma cũng là người thông minh, vô cùng tôn trọng tấn vương phi là A Bảo đây, không có may mắn sai lầm, nhưng bọn họ vẫn có ý đồ riêng.

Tuy hiểu rõ khúc mắc trong đó, nhưng Hoa ma ma vẫn không tán thành, ngoại trừ bốn tỷ muội họ Nhạn, bà vô cùng đề phòng Bạch Chi và Bạch Thảo, rất ít khi sai các nàng tới trong phòng hầu hạ, cơ hội để các nàng gặp Tiêu Lệnh Thủ cũng cực nhỏ. Có điều, A Bảo thấy Hoa ma ma lo lắng dư thừa, vì nam nhân kia thật không dễ mất tới mấy nha hoàn kia, ngay cả mấy tỷ muội họ Nhạn còn không nhận rõ.

Những điều này là phát hiện của A Bảo sau này, còn hiện tại, trong lòng A Bảo, Tấn vương vẫn một nam nhân cao thâm khó dò, thâm trầm đáng sợ, khó tiếp cận.

Chọn người xong, A Bảo lại triệu kiến các quản sự quản lý sản nghiệp Tấn vương phủ gặp tân chủ nhân, phát phong bao, lại động viên một phen. Sản nghiệp Tấn vương phủ không lớn, A Bảo xem một lát đã xong, các quản sự liền giải thích những chỗ khó hiểu, liền để bọn họ lui xuống, tiếp đó nàng bắt đầu sắp xếp đồ cưới của mình.

Nghiêm túc xem xét, A Bảo vô cùng kiêu ngạo phát hiện, gia tài của nàng còn nhiều hơn của trọng phu, lập tức kiêu ngạo một hồi, loại tâm tình của A Bảo chính là tâm tình của phụ nữ hiện đại, cơ sở kinh tế quyết định giai cấp xã hội, làm thế tử có tài sản lớn hơn trọng phu, trong nhà mới có quyền lên tiếng.

Đương nhiên, sau khi Tiêu Lệnh Thủ trở về, liếc nàng một cái, loại tâm lý kiêu ngạo này của A Bảo liền tan thành mây khói, không sót lại chút dấu vết nào.

Đồ cưới có nhiều hơn chẳng nữa, nàng cũng phải xuất giá tòng phu, không phải sao? Thật là xấu hổ!

Hôm nay Tiêu Lệnh Thủ về hơi muộn, A Bảo vô cùng ân cần hầu hạ hắn thay y phục rửa mặt, Tiêu Lệnh Thủ đổi một thân trường bào rộng rãi, ngồi ở trên giường nhắm mắt mặc cho A Bảo vắt khăn ướt lau mặt lau cổ cho hắn, về mặt vô cùng hưởng thụ.

Lúc này, Bạch Chi tiến vào, cung kính hành lễ: "Vương gia, vương phi, bữa tối đã chuẩn bị xong."

A Bảo lên tiếng, đưa khăn mặt cho Nhạn Hồi, búi lại tóc, đi dùng bữa với Tiêu Lệnh Thủ.

Vừa ngồi xuống, từng món ăn được trình lên, trước mặt A Bảo là một chén canh bổ huyết dưỡng khí, đặc biệt để nàng bồi bổ lại lượng máu đã mất mấy ngày đó. A Bảo khỏe miệng co giật một lát, cũng không cự tuyệt.

Hôm nay người chia thức ăn là Bạch Thảo và Nhạn Hồi, A Bảo đang uống canh, đột nhiên nghe ầm một tiếng, ngẩng đầu liền thấy chiếc đĩa bạc trong tay Bạch Thảo rơi xuống đất, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy kinh hãi, sau đó bạch một tiếng quỹ xuống, không ngừng run rẩy, ngay cả cầu xin tha thứ cũng không dám.

"Cút!" Tiêu Lệnh Thủ lạnh lùng quát.

Hứa ma ma vội nháy mắt, để hai bà vú già nhanh chóng kéo Bạch Thảo đang quỳ trên sàn ra ngoài.

A Bảo nghi ngờ nhũn mày, để Nhạn Hồi lui xuống, tự mình chia thức ăn, quả nhiên khiến khuôn mặt âm u của hắn hòa hoãn mấy phần.

Yên tĩnh dùng bữa tối xong, Tiêu Lệnh Thủ đi Bán Hạ các, nhân cơ hội đó A Bảo kéo Nhạn Hồi tới hỏi chuyện lúc nãy.

Nhạn Hồi thờ dài, nói: "Hôm nay xem biểu hiện của Bạch Thảo, có lẽ cũng biết an phận, chẳng qua lá gan lại đặc biệt nhỏ, sợ vương gia tới nổi cảm động cũng không vững." Nói xong, mắt lộ vẻ trào phúng, Hứa ma ma an bài nàng ta chia thức ăn cho chủ nhân, chính là muốn cho Bạch Thảo biểu hiện trước mặt vương gia, lần này thì tốt rồi, vương gia còn chưa nhìn rõ đáng đáp nàng là dạng gì, đã sợ tới mức quỳ xuống đất không dậy nổi.

A Bảo im lặng, nàng cảm thấy Tiêu Lệnh Thủ thật có bản lĩnh dọa người, lúc trước nàng cũng bị dọa tới mức vừa nhấc tới hần eo liền đau.

"Xem ra là sợ hãi, nghỉ một lát rồi sai người đưa một chén canh an thần cho nàng ấy đi." về mặt A Bảo vô cùng thương xót.

Nhạn Hồi lập tức đáp lời.

Chứng kiến biểu hiện của Bạch Thảo trong bữa tối, mỗi người đều phản ứng không giống nhau, Hứa ma ma hối hận muốn chết, đồng thời cũng quyết định về sau để Bạch Thảo ít xuất hiện trước mặt vương gia thôi. Mà Hoa ma ma lại vô cùng cao hứng, còn ăn nhiều hơn một chén cơm. Mặt khác mấy tỷ muội họ Nhạn có chút đồng tình, cũng không hiểu sao Bạch Thảo dung mạo xuất sắc thế, sao lại sinh ra tính tình nhất gan như vậy.

Bạch Chi ở cùng phòng với Bạch Thảo, thấy Bạch Thảo núp trong chăn run rẩy, vỗ vỗ lưng nàng, không nhìn được nói: "Vương gia thật tuần tú, tuy hơi đáng sợ, nhưng cũng không giống bộ dáng giết người như ngóc trong lời đồn, chỉ cần chúng ta làm tốt bốn phận, thì có gì đáng sợ chứ?"

Lúc nàng đang khuyên nhủ, Bạch Thảo nghiêm mặt từ trong chăn nhô đầu ra, trời nóng nực, lúc này đã một thân mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia thật khiến người thương tiếc.

"Ta, ta sợ lắm..." Bạch Thảo đáng thương nói, rũ cặp mi dày che lại cặp mắt tròn to.

Bạch Chi vỗ vỗ đầu nàng, khinh thường nói: "Chúng ta vào được vương phủ đã là phúc phận trời ban, nếu bị khiển trách đuổi khỏi phủ, sau này còn đường sống sao? Vậy nên người đừng mắc lỗi nữa, vương phi có vẻ là người bao dung rộng lượng, chỉ cần người không phạm sai lầm nữa, chắc chắn vương phi sẽ không tùy tiện phạt người, còn sợ gì chứ?"

Mỗi Bạch Thảo run lên, cuối cùng không nói gì nữa.

Lúc này, bên ngoài vang lên một giọng nói, Bạch Chi biết là đại nha hoàn Nhạn Hồi bên cạnh vương phi, vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Nhạn Hồi cười dịu dàng đi vào, quét mắt đem hết thấy thu vào mắt, bụng canh an thần qua, nói với Bạch Thảo ở trên giường "Hôm nay mặc dù người hành vi không ổn, nhưng cũng vì sợ hãi, đây là canh an thần vương phi thưởng cho người, sắp nguội rồi, vừa lúc có thể uống rồi."

Bạch Thảo giật mình, kế tiếp cảm động nói: "Vương phi đối với nô tỳ thật tốt, nô tỳ đa tạ vương phi..."

Nhạn Hồi cười cười, đợi nàng uống xong, lại trấn an một phen, mới thông thả rời đi.

*****

Bóng đêm nặng nề, cơn trùng mùa hạ trong bụi kêu vang, quấy nhiễu mộng đẹp.

Lúc người người đang tiến vào mộng đẹp, A Bảo lại đang cực khổ bị người lôi kéo vận động, thật khổ không thể tả, rốt cuộc thật không chịu nổi, trực tiếp nhắc chân chặn lại lồng ngực của hắn.

Trên bàn ánh đèn mờ tối, mờ mờ mịt mịt lọt vào rèm lụa mỏng xanh biếc, khiến người có thể nhìn rõ ràng hình bóng.

"Vương gia, tưng dục hại thân." Nàng lấy hết dũng khí nói.

Nam nhân bắt lấy chân của nàng kéo xuống, tiến vào một cái thật sâu, khiến âm thành nàng nghẹn trong cổ họng.

A Bảo đưa tay nắm chặt chân đệm, xuất ra đòn sát thủ, "Hoa, Hoa ma ma nói, chảy máu mấy ngày... Phải bồi bổ thật tốt, không được mệt nhọc quá độ."

Lần này, hắn có phản ứng, ngừng lại.

A Bảo nhẹ nhàng thở ra, chợt nghe hắn nói: "Ừ, ngày mai ăn lại nhiều một chút."

"..."

A Bảo phát điên, ăn cái lông á, ngày mai nàng muốn đi Thái Phó phủ thăm ngoại tổ mẫu a a a! ! Không thể quá mệt nhọc a a a!

Chỉ là nam nhân thật không thể nhịn được, lúc trước đã nhẫn nhịn bảy ngày, thấy hán ngoan ngoãn không có ý đồ xấu, nội tâm A Bảo thật hài lòng, thật không ngờ hán đều tích lũy lại.

Cuối cùng A Bảo tự xưng khỏe mạnh cũng hôn mê bất tỉnh, ngất đi, thậm chí, nam nhân thể lực quá tốt thật là CMN một cái tội lớn.

Tiêu Lệnh Thủ dừng lại động tác, lật nàng lại, gò má dán vào khuôn mặt thắm đẫm mồ hôi của nàng, phát hiện chẳng qua nàng hôn mê mà thôi. Nghĩ nghĩ, cũng không làm tiếp, mà im lặng chờ đợi, chờ hỏa khí của mình tàn đi gần hết, mới rời khỏi nàng, đi lấy khăn mặt vắt khô lau người cho nàng, lại qua loa thu dọn cho mình, mới ôm nàng đi ngủ.

Sau đó bị người ngủ say to gan lớn mật đập một cước.

"Nóng..."

Nghe được âm thanh mơ hồ của nàng, Tiêu Lệnh Thủ lại đứng dậy, choàng bộ y phục đi ra ngoài, không nhìn tới ánh mắt kinh nghi của nha hoàn gác đêm bị đánh thức, trực tiếp tới nhĩ phòng, ở trong thùng nước lạnh cọ rửa một hồi, sau đó mang theo một thân khí lạnh trở về phòng, nằm xuống, không cần hán động tay, người sợ nóng kia liền tự động lăn vào ngực hán, cái trán dán cổ hán, cả người dán vào da thịt lạnh lạnh của hán, hạnh phúc ngủ tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Có lẽ hôm qua quá mệt mỏi, hôm sau tỉnh lại, A Bảo nghiêng tựa trên giường, vẻ mặt mệt mỏi, trời lại nóng bức, thật không vực nổi tinh thần được.

"Hôm nay không phải vương phi muốn đi phủ Thái Phó sao?" Hoa ma ma bưng chén nước chanh dây tới để nàng uống cho tỉnh ngủ.

A Bảo suốt nửa muốn ôm chăn ngủ tiếp, nhưng nghĩ hôm qua đã sai người đưa thiệp mời, không đi không được, uể oải đáp một tiếng, uống nước xong, chống người đứng dậy.

Lúc xuống giường, hai chân hơi run rẩy, bước vài bước mới khôi phục như thường. Thấy ánh mắt ám muội từ mấy nha hoàn phóng tới, A Bảo thẹn quá hóa giận, hận không thể băm nát Tiêu Lệnh Thủ, nhưng trên mặt lại làm vẻ đáng hoàng trịnh trọng.

Hôm nay chỉ có mình nàng ăn điểm tâm sáng, trời chưa sáng Tiêu Lệnh Thủ đã rời đi, nghe nói hôm nay ra khỏi thành, không biết đi làm gì. A Bảo nghĩ nghĩ, hay là lại nhận mật chỉ của hoàng thượng, sai hán làm thật thích hợp hết chỗ nói, từ đó cũng thấy, Chính Đức Đế muốn nhẫn tâm dập tắt bất kỳ vọng tưởng gì của hán, cùng là hoàng tử lại không có ai khổ cực như hán

Dùng điểm tâm sáng xong, A Bảo về phòng thay y phục, lại sai Nhạn Thanh vào nhà kho lấy lễ vật tới Thái Phó phủ.

Hoa ma ma thấy xung quanh không có ai, tiến tới sửa sang trang sức trên người nàng, nhỏ giọng nói: "Nghe Nhạn Vân nói, đêm qua vương gia đột nhiên tới cách vách tắm nước lạnh, tiểu thư, người...: Hoa ma ma muốn nói lại thôi, vẻ mặt không đồng ý, tận tình khuyên nhủ, nói: "Bây giờ trong phủ không có thiệp thị thông phòng khiến tiểu thư bức bối, chỉ có mình ngài hầu hạ vương gia, tiểu thư cực khổ rồi, nhưng nữ nhân còn cầu phúc phận này không được đấy. Sao tiểu thư còn để vương gia chịu tội..."

ý Hoa ma ma chính là: nam nhân không được thỏa mãn, không phải rất dễ đi ăn vụng sao?

A Bảo: = □ =! Gì chứ? Nàng để hán tắm nước lạnh? Có hả? Có hả?

"Ma ma, con không..."

Trong lòng Hoa ma ma đã nhận định A Bảo làm chuyện đáng ngờ, để vương gia nửa đêm canh ba đi tắm nước lạnh, không thể thiếu lái nhai một phen. A Bảo thần thờ, ngây dại, trong lòng kêu khổ, đồng thời nghĩ mãi không ra, nàng khi nào bắt hán đi tắm nước lạnh? Nàng là người bị oan đó.

Chờ Nhạn Hồi Nhạn Thanh về, cũng tới lúc xuất phát, rốt cuộc Hoa ma ma cũng ngừng lái nhai, A Bảo mang theo Nhạn Hồi Nhạn Thanh và Bạch Tiên Bạch Chi, lên xe ngựa đi tới phủ Thái Phó.

Nhạn Hồi ngồi cùng xe ngựa với A Bảo, thấy nàng một bộ xuất thần, chớp chớp mắt, thuận tiện nói: "Vương phi lại làm gì khiến Hoa ma ma nhọc lòng vậy?"

A Bảo đau khổ nhìn nàng, Hoa ma ma và bốn nha đầu họ Nhạn đều là tâm phúc của nàng, từ nhỏ tới lớn, tình cảm sâu đậm, A Bảo không khỏi dung túng các nàng mấy phần. Hoa ma ma tất nhiên là một lòng vì chủ, nhưng lại thích lái nhai, có chuyện gì cũng lái nhai một hồi, A Bảo thật bất đắc dĩ. Bốn Nhạn nha đầu cũng biết tính Hoa ma ma, lúc này thấy Hoa ma ma lại cảm râm, biết ngay chắc A Bảo lại làm chuyện đáng ngờ nên Hoa ma ma mới thế.

Rất nhanh đã tới phủ Thái Phó, lúc này các nam nhân trong phủ Thái Phó không ở nhà, Điền Văn Nho vào triều, đại biểu ca Điền Vũ Cầu hỏi kinh báo cáo công vụ xong đã đi, ngay cả hôn lễ của A Bảo cũng không kịp dự, nhưng lại sai người đưa một phần lễ lớn tới, nhị biểu ca Điền Vũ Nam hôm nay lại đi báiphòng bạn bè chưa về.

Nay A Bảo thân phận cao quý, xe ngựa chưa tới phủ Thái Phó, đại cữu mẫu Trần thị đã mang theo hai cô nương nghênh tiếp trước cửa rồi.

Chờ thi lễ chào hỏi xong, Trần thị liền giới thiệu cho A Bảo thiếu nữ lạ mặt kia, là cháu gái bên nhà mẹ đẻ của Trần thị, tên là Trần Phục Linh, Trần thị đón nàng tới phủ bầu bạn với Điền Vũ Thơ mấy ngày. Cũng như nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, cũng có thể trở thành thê tử tương lai của nhị biểu ca, là nhị biểu tâu của nàng. Biểu ca biểu muội dễ trở thành một đôi, A Bảo đối với hiện tượng phổ biến này sớm đã không còn thấy bất ngờ nữa.

Cô nương Trần gia thoát nhìn hơi thẹn thùng, dịu dàng tiến lên hành lễ kêu vương phi, biểu muội Điền Vũ Thơ lại hơi đồng tình nhìn A Bảo, thành kiến lúc trước với A Bảo ngay lúc A Bảo được ban hôn với Tần vương, đã trở thành sự đồng tình với vị biểu tỷ này.

"Trần biểu muội là một tiểu mỹ nhân, cữu mẫu thật có phúc." A Bảo một lời hai ý nói.

Trần thị cũng cười cười, nói: "Đứa nhỏ này giống nương nàng, cũng không giống người cô là ta đâu. Vương phi cũng rất giống mẫu thân người, đều là mỹ nhân."

Hai bên khen nhau vài tiếng, vui vẻ hòa thuận tiến vào phủ.

Tới viện Điền lão phu nhân, A Bảo không sai người thông báo đã vội vã đi vào, Điền lão phu nhân đang hỏi nha hoàn khi nào nàng tới, thấy A Bảo tiến vào, lập tức nở nụ cười, nói: "A Bảo ngoan, tới đây cho ngoại tổ mẫu nhìn một cái."

A Bảo ngoan ngoãn đi tới bên người Điền lão phu nhân, Trần thị theo bồi phan ngồi xuống, nha hoàn yên lặng dâng điểm tâm và trà, liền lui sang một bên.

Điền lão phu nhân nhìn A Bảo một lượt, than thở: "Đúng là hơi gầy..." giọng nói mang vẻ đau lòng.

Đầu lông mày Trần thị giật giật, kiểm chế không lên tiếng, tâm treo lên cao, chỉ lo Điền phu nhân không chú ý, nói cái gì khiến người ta hiểu lầm, giờ A Bảo gả cho người kia rất độc, không dễ trêu vào.

A Bảo khẽ mỉm cười: "Ngoại tổ mẫu quên rồi sao, giờ là mùa hè, giảm cân cũng là chuyện bình thường, mỗi ngày toát mồ hôi, uống nước cũng không bù lại hết, tất nhiên sẽ gầy đi, chờ khí trời chuyển lạnh, con lại béo lên đây." Đồng thời cũng ngăn lại ý định muốn đưa đồ bồi bổ cho nàng của lão nhân gia.

Nói chuyện phiếm một lúc, Trần thị liền sẵn sàng, dẫn hai tiểu cô nương rời đi, để hai bà cháu nói chuyện thoải mái.

Không còn gì kiêng kỵ, Điền lão phu nhân thở dài, nói: "Tại sao lại phải gả cho Tần vương? Ta là một lão bà không ra khỏi cửa, cũng nghe qua thanh danh của hân không tốt, rất quái dị, các con là tiểu cô nương, có hay không sợ tới mức không ngủ được? A Bảo đáng thương của ta... Nếu là A Nam cưới con thì tốt quá..."

"Ngoại tổ mẫu, đó chỉ là lời đồn thôi, vương gia đối với con rất tốt." A Bảo không thể không nói tốt cho Tiêu Lệnh Thủ, đỡ khiến lão nhân gia lo lắng cho nàng mà sinh bệnh. Nói thật ra, gả tới Tần vương phủ đã nhiều ngày, Tiêu Lệnh Thủ một là không đánh nàng, hai không mắng nàng, ba không có không chừa mặt mũi cho nàng, có gì không tốt? Thật ra, điều này đã vượt qua dự liệu của nàng rồi.

A Bảo đảm bảo một hồi, Điền lão phu nhân mới nửa tin nửa ngờ, vuốt lưng A Bảo, nói:

"Hân tốt với con là được rồi, ngoại tổ mẫu đã từng này tuổi, cũng không cầu điều gì khác. Aiz, chẳng trách người ta nói lời đồn mạnh như hổ, Tần vương cũng bị mấy lời đồn này hại thâm rồi."

A Bảo cười hi hi: "Đúng vậy, đúng vậy ạ."

Sau đó, hai bà cháu lại vui vẻ trò chuyện.

A Bảo theo ngoại tổ mẫu dùng bữa trưa, lại khuyên bà mấy câu, mới cáo từ rời đi, Trần thị tự nhiên tiễn tới cửa, mãi đến lúc xe ngựa Tần vương phủ rời đi.

Sau khi rời khỏi phủ Thái Phó, A Bảo ngồi xe ngựa tới Uy Viễn Hầu phủ, trên danh nghĩa trở về thăm tổ mẫu, thực tế là nàng nghe nói Lý Minh Phụng ngã bệnh, trở về thăm, không uống Lý Minh Phụng từng chăm sóc nàng chu đáo.

Tần vương phi trở về nhà mẹ đẻ thăm ngoại tổ mẫu cũng không để ý nhiều, cũng không phô trương, không cần cả nhà ra đón, chỉ kêu người báo cho Uy Viễn Hầu phu nhân một tiếng, Uy Viễn Hầu phu nhân liền ra ngoài đón nàng. A Bảo không quen việc trưởng bối cứ một mực cung kính với nàng, nhưng cũng phải tập cho quen thôi.

Đầu tiên A Bảo hỏi thăm sức khỏe tổ mẫu cùng mấy vị thúc bá, một lúc sau mới nhỏ giọng nói: "Đại bá mẫu, con đi thăm lục muội muội một lát, phiền người nói với nhị bá mẫu một tiếng."

Uy Viễn Hầu phu nhân vừa nghe, liền biết mục đích hôm nay A Bảo trở về, thờ dài một tiếng, liền dẫn nàng tới Vinh An Đường. Uy Viễn Hầu phu nhân thấy A Bảo quan tâm tỷ muội như vậy, trong lòng cũng rất mừng, thất nha đầu Lý Minh Nghi với A Bảo quan hệ cũng không tệ, sau này nữ nhi của bà xuất giá, bảo nàng thường xuyên tới phủ Tần Vương thăm hỏi một chút, có tăng quan hệ này với A Bảo, nữ nhi ở nhà chồng chắc chắn sẽ sống tốt.

Vừa tới Vinh An đường không lâu, liền nghe trong phòng truyền tới một hồi tiếng khóc buồn bã, mặt Uy Viễn Hầu phu nhân cứng ngắc, mặt mờ nhìn bốn phía, nói khẽ với A Bảo: "Là đại cô cô của con đó, hôm nay lại về phủ rồi."

Lúc trước A Bảo lại mặt, đã thấy gia đình đại cô cô và biểu ca biểu muội, Nhận Nhiên cũng nghe được chút chuyện, có người nói ngày hôm sau đại cô cô về nhà mẹ đẻ tìm lão thái thái khóc lóc kể lể, nhân tiện mang theo một đôi nhi nữ về ở nhà mẹ đẻ ba ngày, mới được dượng tới đón về, không ngờ qua mấy ngày lại tới khóc lóc kể lể, khóc lóc than thở điều gì thì Nhận Nhiên cũng không hỏi thăm được, lão phu nhân giấu chuyện này kín như bưng.

A Bảo cố tỏ ra vẻ đoan trang. Từ ma ma nhận được tin, rất nhanh liền ra đón các nàng đi vào. Sau khi tiến vào, liền thấy vẻ mặt lão phu nhân còn chút tức giận chưa tan, đại cô cô Lý Tú Viện mặt đỏ ngầu, vừa mới thu thập xong tâm tình, nhưng lúc nhìn thấy A Bảo, hai mắt lại sáng lên, ánh mắt nhìn A Bảo như nhìn một nỗi thịnh kho tàu thơm ngát.

"Sao hôm nay vương phi lại trở về?" Lão phu nhân không nóng không lạnh hỏi.

A Bảo ôn tồn nói: "Tôn nữ nhớ tổ mẫu, nên tới thăm tổ mẫu một lát, nhân tiện mang cho tổ mẫu ít trà thôn trang để ngài thưởng thức."

Trên mặt lão phu nhân lộ ra nét cười, nói: "Vương phi có lòng."

Lại hàn huyên một hồi, A Bảo viện cớ đi thăm các tỷ muội liền cáo từ rồi đi.

A Bảo vừa đi, Lý Tú Viện không thể chờ được nữa, nói: "Nương, không ngờ A Bảo thật có phúc, vậy mà có thể gả cho hoàng tử, trở thành vương phi. Nương, người nói xem, nếu ngũ nha đầu nói giúp vài câu với Xương Bình trưởng công chúa."

"Câm miệng!" Lão phu nhân hung dữ ngắt lời nữ nhi, nói: "Con đừng có mà vọng tưởng nữa, Xương Bình trưởng công chúa cao quý như vậy, sẽ coi trọng nữ nhi của một quan ngũ phẩm sao? Từ nha đầu tốt như vậy, người đừng tùy tiện xấu xa mà hại một đời của nó!" Nói xong, lão phu nhân nhớ lại mấy tháng trước, Xương Bình trưởng công chúa tiết lộ ý muốn cưới A Bảo cho nhi tử, chỉ tiếc lại bị đám hoàng hậu, quý phi phá hủy. Xem ra Xương Bình trưởng công chúa ánh mắt rất cao, chỉ là một nữ nhi quan ngũ phẩm, còn không lọt nổi mắt xanh của nàng.

Lý Tú Viện ủy khuất nói: "Sao nương có thể nói vậy? Con là nương sao không thể giúp nó lo liệu, huống hồ còn có một phụ thân bất công như vậy? Nương, người không biết đâu, phu quân có bao nhiêu bất công, đối với nữ nhi của tiện nhân kia thì nghìn tốt vạn tốt, đối với Từ nhi lại như cái cây ngọn cỏ, chưa bao giờ nghĩ cho Từ nhi, còn phải để con tới nháo hấn mới được ..." Nói qua nói lại, lại thương tâm khóc rống.

Lão phu nhân vắn về Phật châu, thờ dài, nói: "Đều do ta và phụ thân con dưỡng hư con rồi, riêng chuyện con ở Triệu gia dùng những thủ đoạn kia, không thể trách con về giận con, con khiến nam nhân thấy cái gì là độc phụ, còn trách hấn để phòng con sao? Ta sao lại sinh một nữ nhi vụng về như con? Thủ đoạn của nữ nhân nghìn nghìn vạn vạn, con lại ngu xuẩn để hấn biết được... hai mặt không giống nhau, còn trách ai?"

Lý Tú Viện ngẩng đầu, lau nước mắt, căn bản không để tâm tới lời mắng thân, nếu bà không tàn nhẫn một chút, Triệu gia còn đất cho ba mẹ con bà đặt chân sao? Trọng phu bà tài cán thường thường, những năm này nếu không dựa vào quan hệ với Uy Viễn Hầu phủ, hấn còn có thể hồi kinh sao? Không khéo cho tới chết vẫn là quan địa phương. Chỉ trách nhà mẹ đẻ bà giúp Triệu gia như vậy, nhưng Triệu gia lại lòng lang dạ thú, mẹ chồng mắng bà không hiền huệ, trọng phu cũng không tôn trọng người thê tử này, lại đi sùng mấy tiểu thiếp, sao bà có thể nuốt được con giận này?

Tuy thường cãi nhau với trọng phu, nhưng bà vẫn muốn lo liệu cho nhi nữ của mình, nếu có vương phi hỗ trợ, nữ nhi của bà Từ nhi có thể gả cho nhi tử của Xương Bình trưởng công chúa, thế thì thật tốt.

*****

Vùng ngoại ô kinh thành, giữa trưa mặt trời nắng gắt, mấy con tuấn mã phi vút qua, bụi tung mù mịt.

Rốt cuộc, ngựa dừng trước một nhà dân, kỵ sĩ tung người xuống ngựa.

"Nghiêm tiên sinh có ở nhà không?" Tịch Viễn đứng trước tiền viện, hướng vào nhà hô lớn.

Một lát sau, trong nhà mở cửa ra, một tiểu đồng đi ra ngoài, bị nắng gắt chiếu vào mặt, híp mắt lại, không thấy rõ mấy người trên ngựa, chờ lúc mắt thích ứng tia sáng mới thấy rõ mấy nam nhân cưỡi ngựa kia, trong đó người này khuôn mặt ngược sáng, nhưng khí thế lại khiến người không rét mà run.

"Các người là ai?" Tiểu đồng cảnh giác hỏi.

Tịch Viễn cười nói: "Chúng ta là bạn cũ của Nghiêm tiên sinh."

Tịch Viễn cười rộ lên lại thân thiết như anh trai nhà hàng xóm, rất có tính lừa dối, tiểu đồng này nhìn một lúc, do dự nói: "Xin lỗi, ở đây không có ai là Nghiêm tiên sinh...."

Chưa dứt lời, đột nhiên thấy người trên ngựa kia phát phát tay, Tịch Viễn trực tiếp đẩy cửa vào, tiểu đồng này muốn chạy đi, hấn một bước vọt tới, kìm chặt hai tay tiểu đồng.

Nửa khắc sau, trong sân một lớn một nhỏ bị trói lại, đầu ghẹo sang một bên, hiển nhiên đã ngất xỉu.

Tịch Viễn ném hai người cho thị vệ bên cạnh, để bọn họ mang hai người này về kinh, quay đầu đã thấy chủ nhân đang nhìn chằm chằm một nơi. Tịch viễn

nhìn sang, không thấy gì đặc biệt, đang chuẩn bị mở miệng, đột nhiên thấy trong bụi cây lộ ra một cái đầu nhỏ màu trắng, lông quanh mắt màu đen, đôi mắt tròn to nhìn hai người, sau đó nghiêng đầu.

Kế tiếp, Tịch Viễn thấy chủ nhân máu lạnh vô tình nhà mình vô cùng cẩn thận nhắc động vật nhỏ bằng bàn tay kia ôm vào trong tay...

Tịch Viễn: = □ =! Hình như có gì đó sai sai aaaaaaa!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

A Bảo đi vào viện của Lý Minh Phụng, đại nha hoàn của Lý Minh Phụng là Thanh Thước nhận được tin, liền ra cửa viện nghênh đón. Vì A Bảo chỉ tới thăm tỷ muội, cũng không cần mấy nghi thức kia, Tần vương phi về nhà mẹ đẻ cũng không kinh động tới mọi người, lúc này tới Phụng Ưc viện cũng không có trưởng bối tiếp đón với nét mặt lo sợ.

Trên đường, A Bảo hỏi Thanh thước: "Lục muội sinh bệnh gì vậy? Có nghiêm trọng không?"

Thanh thước áp ứng, cuối cùng chỉ nói: "Vương phi, người tới xem liền biết, cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là mùa hè gầy đi, say nắng thôi ạ." sau đó cái gì cũng không chịu nói thêm.

A Bảo nhú mày, cũng không làm khó nàng.

Vừa vào phòng, A Bảo liền bị một cỗ nhiệt áp vào, cửa sổ cũng không mở, sắc mặt nặng nề, khẽ quát: "Bị say nắng, đại phu nói trong phòng không được thông gió sao?"

Thanh Thước hoảng hốt, thấp giọng trả lời: "Bẩm vương phi, tiểu thư không cho mở cửa..."

Xem ra tình huống có vẻ rất nghiêm trọng.

A Bảo để các nàng lui ra, tự mình tiến vào phòng tìm Lý Minh Phụng.

Bởi vì đóng cửa, không khí không lưu thông được, trong phòng rất oi bức, A Bảo khó chịu, tự mình mở cửa sổ, ánh nắng rực rỡ khiến cả gian phòng bừng sáng.

Có lẽ tiếng động mở cửa sổ đã làm kinh động người bên trong, ngay lập tức âm thanh của Lý Minh Phụng vang lên: "Không phải ta đã nói không được mở cửa sổ sao?"

A Bảo tiến vào phòng, thấy Lý Minh Phụng mặc một thân tằm y (*áo ngủ đỏ mảy nàng*) ngồi trên giường, sắc mặt tái xanh, thần thái trong mắt âm u, đúng là đáng sợ của người bệnh. Lúc thấy người tiến vào, vẻ mặt ngạc nhiên, sau đó là buồn bã, vội vàng đứng dậy nói: "A Bảo, tỷ đến rồi.... aiz, phải gọi tỷ là vương phi."

A Bảo kéo tay nàng: "Được rồi, cứ nằm đi, đang bệnh cần gì mấy nghi thức này." Nói xong liền nhìn kỹ sắc mặt nàng, hỏi: "Đang khỏe mạnh sao lại bệnh rồi?"

"Trời nắng gắt nên dễ bệnh thôi." Lý Minh Phụng uể oải đáp.

A Bảo ra ngoài sai Thanh Thước bưng một chén nước ấm tới, tự mình đút cho nàng, Lý Minh Phụng uống nửa chén nước, đột nhiên nức nở, dọa A Bảo suýt làm rơi chén, ôm nàng vào lòng, vỗ về hỏi: "Sao thế? Có chuyện gì không vui nói ta nghe một chút, ta hiện tại là vương phi, có thể làm chủ cho ngươi." Nói rồi, lại không nhận được dùng khẩu khí đùa giỡn.

Lý Minh Phụng bật cười, nín khóc, cọ cọ trên người A Bảo rồi mới bắt đầu lau nước mắt.

A Bảo ra đời không lâu liền được ôm tới viện nhị phu nhân nuôi cùng Lý Minh Phụng, hồi còn bé không có gì giải trí, ý mình có một đời ký ức, thường xuyên thừa dịp không ai chú ý liền đùa nghịch bé con ngây thơ Lý Minh Phụng, đùa lại đùa, tự nhiên đùa nghịch ra cả tình tỷ muội. Có thể nói, toàn bộ Uy Viễn Hầu phủ, trừ phụ thân nàng, người thân thiết nhất với A Bảo chính là Lý Minh Phụng.

Lần này Lý Minh Phụng thất thố có liên quan tới hôn sự của nàng ấy, lúc Lý Minh Phụng cập kê, Uy Viễn Hầu phủ liền định hôn cho nàng, đính hôn với đích tôn phủ Trung Vũ tướng quân – thứ tử Vũ Hạo. Hôn sự này là do Trung Vũ tướng quân phủ tự mình tới cầu, Uy Viễn Hầu và nhị lão gia bàn bạc, cảm thấy rất tốt, liền đáp ứng hôn sự này, chờ tới trung thu năm nay, liền gả Lý Minh Phụng.

Mấy ngày trước, trên đường đi mua đồ, Thanh Thước tình cờ gặp Vũ Hạo, sau đó phát hiện bí mật Vũ hạo gạt người nhà, lên nuôi phòng ngoài, hơn nữa đã sinh hai hài tử, liền trở về nói với Lý Minh Phụng, Lý Minh Phụng vô cùng tức giận. Con cháu thế môn danh gia luôn giữ mình trong sạch, còn chưa

thành thân, lại trong sạch tới mức nuôi cả phòng ngoài, tuyệt đối là kẻ nhân phẩm có vấn đề, nếu thích, liền thu làm thông phòng trong nhà, sao lại an bài ở bên ngoài không cho ai biết? Hơn nữa chính thể còn chưa qua cửa, cũng kiêng kỵ chuyện thông phòng mang thai, lại còn có tới hai hài tử, cho dù là chuyện nhà ai cũng đều là chuyện không về vang gì. Đường nhiên, nếu là sau khi cưới chính thể, mấy năm không có con, thiếp thị sinh trưởng tử, đây lại là chuyện khác.

Lúc đầu Lý Minh Phụng còn nghĩ là hiểu lầm, nhưng Thanh Thước đã đi xem, hai đứa bé kia, đứa lớn chính là phiên bản nhỏ của Vũ Hạo, nàng không kìm được, lại đi nghe ngóng, người ở đó cũng xác nhận phòng ngoài kia có liên quan tới Vũ Hạo, Vũ Hạo cũng thường tới thăm ba mẹ con này, căn bản không thể lầm lẫn được.

Lý Minh Phụng vẫn luôn hài lòng với hôn sự này, lúc trước Trung Vũ tướng quân phủ tới cầu thân, nàng trốn ở sau tấm bình phong lén nhìn Vũ Hạo, mặc dù không khỏi ngỡ ngàng bởi những công tử danh môn thế gia kinh thành, nhưng cũng uy vũ bất phàm, trong lòng cũng rất vui mừng.

Có lẽ hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều. Chuyện này của Vũ Hạo hoàn toàn đập tan mộng thiếu nữ của nàng, cộng thêm trời nóng nực oi bức, sinh tâm bệnh, lại sinh thêm bệnh. Mà nàng lại không dám nói chuyện này với mẫu thân, chỉ sợ mẫu thân tức giận, vì chuyện của mình khiến tổ mẫu không ưa, chỉ có thể buồn bực, quyết định tự mình nghĩ thông suốt rồi mới quyết định.

"Muội nghĩ sao?" A Bảo vỗ vỗ lưng nàng, hỏi.

Lý Minh Phụng mím môi, nói: "Cho dù bên nào từ hôn, nếu không có lý do chính đáng, danh tiếng của phủ chúng ta đều bị tổn hại, thậm chí còn ảnh hưởng tới thanh danh của các tỷ muội trong phủ. Hai ngày nay muội đã nghĩ rất nhiều, nếu nói chuyện này với mẫu thân, tuy có thể dùng chuyện này để từ hôn, nhưng chuyện xấu này người bình thường còn che giấu không kịp, nếu truyền ra ngoài, phủ tướng quân nhất định sẽ hận chúng ta, tới lúc đó hai phủ trở mặt, e là không tốt. Nhưng nếu vô cớ từ hôn, hậu quả càng không tốt..."

Vậy nên, đây đúng là tình thế khó xử.

A Bảo cau mày, nỗi lo này của Lý Minh Phụng rất bình thường, hiện tại tuy thế lực phủ Trung Vũ tướng quân không còn phong quang vô hạn như lúc khai quốc, nhưng cũng không thể khinh thường, ảnh hưởng trong triều khá lớn, đặc biệt lúc này Trung Vũ tướng quân trấn thủ tàn triều ở biên ải Tây Bắc đã nhiều năm, uy tín trong quân rất cao, kết thân cùng bọn họ, đối với Uy Viễn Hầu phủ mà nói là vô cùng có lợi.

A Bảo trầm ngâm một lúc, nói: "Việc này cứ từ từ tính, để tỷ cho người đi điều tra, nếu là thật, đến lúc đó... vẫn là tỷ nên tới phủ Trung Vũ tướng quân một chuyến, nói thầm với lão thái thái phủ tướng quân vài câu, xem phản ứng của bọn họ thế nào, nếu không thể giải quyết, cô nương Lý gia chúng ta cũng không dễ để người tùy tiện bắt nạt được."

Lý Minh Phụng nghe vậy, có chút mơ hồ, tựa như lần đầu biết nàng vậy.

Trong lòng nàng, A Bảo là cô nương ôn hòa nhu thuận, dù hơi buru hân một chút, nhưng rất ngoan ngoãn nghe lời, không bao giờ có thái độ "không nghe liền giết".

Cho nên nói, hơi hơi sợ ý, A Bảo đã để lộ bản tính dũng mãnh dọa người rồi.

"Được rồi, muội yên tâm, tỷ sẽ không để muội phải chịu ủy khuất" A Bảo tiếp tục dũng mãnh an ủi nàng.

Lý Minh Phụng sững sờ, mãi đến lúc A Bảo rời đi, đột nhiên nhảy dựng lên, có chút nghi ngờ không hiểu, gọi Thanh Thước tới hỏi: "Bên ngoài có lời đồn gì không? Ủ, liên quan tới phủ Tấn vương?"

Thanh Thước vô cùng vui mừng vì tiểu thư không còn chán nản nữa, liền thấy nói chuyện này với Tấn vương phi là đúng, nhưng hơi khó hiểu với câu hỏi của nàng: "Không có ạ, sao tiểu thư lại hỏi vậy?"

Lý Minh Phụng lo lắng nói: "Chẳng lẽ chúng ta hiểu lầm Tấn vương rồi? Ngũ tỷ gả đi không biết hoàn cảnh thế nào, lần trước không có thời gian hỏi, lần này lại không kịp hỏi, hy vọng tỷ ấy sống ở phủ Tấn vương thật tốt..."

*****

A Bảo đâu chỉ sống tốt ở Tấn vương phủ, cả Tấn vương phủ đều sắp thành địa bàn của nàng rồi.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là Tiêu Lệnh Thủ chưa về phủ.

Thời điểm Tiêu Lệnh Thủ chưa hồi phủ, Tấn vương phủ chính là núi không hổ, con khi A Bảo chính là vua! Trong phủ, hạ nhân do Lưu quân gia cầm đầu đều nghe lệnh nàng, cũng không có chuyện gì cần lo, vô cùng tự tại. Chỉ có chuyện trong phủ không có trường bối chỉ điểm ngày lễ tế là hơi khổ cực một chút, nhưng những ngày thường tuyệt đối nhàn hạ.

Trở về phủ, A Bảo uống nước ô mai Hoa ma ma làm, trong phòng đặt một chậu băng dày, nha hoàn ở một bên quạt, thật là hưởng thụ!!!

A Bảo uống nước ô mai, lại nghĩ nên sai ai đi thăm dò chuyện của Vũ Hạo, người nàng nghĩ tới đầu tiên chính là người của mình, mẫu thân cho nàng đồ cưới bên trong có cửa hàng thôn trang ruộng đất, mà lại ở vị trí tốt, thu nhập dồi dào, hàng năm những quân sự phụ trách sẽ gặp nàng một lần, chuyện này có thể giao cho bọn họ làm, dĩ nhiên, còn phải chọn kẻ thành thực đáng tin cậy nhất.

Ngay lúc A Bảo đang suy tư, tiền viện truyền đến tiếng ồn ào, Tiêu Lệnh Thủ đã về.

Hồ đã về núi, tiểu hầu tử nàng nên ngoan ngoãn làm thuộc hạ thôi.

Tiêu lệnh thủ phong trần mệt mỏi tiến vào, A Bảo vừa thấy đã biết ngoài thành gặp bão cát, vội hầu hạ hẩn thay y phục rửa mặt, ai biết hẩn dè lại bàn tay đang bận rộn của nàng, từ ống tay áo rộng thùng thình, lấy ra một vật nhỏ...

"Gâu gâu..."

A Bảo giật mình nhìn cún con đang ngồi trong lòng bàn tay của nam nhân kia, mắt mở to. Con cún này vô cùng nhỏ, nhỏ như cái cốc vậy, lại vô cùng mập, toàn thân trắng muốt, chỉ có lông quanh mắt là màu đen, dĩ nhiên rất giống mắt gấu mèo.

"Cho nàng"

Tiêu Lệnh Thủ đặt nó vào lòng bàn tay A Bảo.

A Bảo ngốc lăng nhìn chú cún nhỏ trong tay, nó được ôm qua, tỉnh dậy, cái mông vênh lên, A Bảo thấy rõ ràng, cái mông của nó có một vòng màu đen - vị trí này cũng quá ..., lại neho neho mắt, cún nhỏ ngồi xong, nghiêng đầu, dùng đôi mắt ngốc nghếch ướp nhẹo nhìn nàng.

A Bảo lập tức bị hấp dẫn.

"Vương gia, cho thiệp ư?" A Bảo theo sau hẩn, dè dặt hỏi.

Tiêu Lệnh Thủ nhàn nhạt đáp một tiếng, đi tới nhĩ phòng, hạ nhân đã chuẩn bị xong nước tắm cho hẩn thanh tẩy một thân mồ hôi đất bụi phong trần, A Bảo nhận được quả, quá kinh ngạc, liền vô thức theo hẩn vào nhĩ phòng, mãi đến lúc hẩn cởi quần áo trước mặt nàng, mới tròn mắt, vội xoay người.

Chuyện kế tiếp, chính là Tiêu Lệnh Thủ ngồi trong thùng tắm tắm rửa, A Bảo ngồi bên cạnh dùng xà bông thơm tắm cho chú cún kia, dĩ nhiên tiểu tử này không thích chạm nước, ô ô réo không ngừng, cả người A Bảo đều bị nó làm cho ướt đầm, đành phải xách nó ra ngoài, để hạ nhân tắm cho nó sạch sẽ.

Trở lại nhĩ phòng, Tiêu Lệnh Thủ đã tắm xong, tự mình mặc y phục. A Bảo hết sức hài lòng nhìn hành động thuần thực, tự mình hành động của Tiêu Lệnh Thủ, có lẽ trước lúc hẩn mười tuổi, đều là tự mình làm, sau khi lớn lên liền tạo thành thói quen. Đương nhiên, nếu A Bảo ở bên hẩn liền chẳng thêm động thủ, một bộ đại gia, đứng im để nàng hầu hạ.

A Bảo thấy hẩn chỉ mặc trung y, đang chờ nàng tới hầu hạ, lau vệt nước trên mặt, lau khô tay, lấy quần áo trên giá mặc vào cho hẩn.

"Nàng cũng tắm đi." Tiêu Lệnh Thủ nói, liếc nhìn bồn tắm.

"Vâng, thiệp biết rồi." A Bảo ngoan ngoãn đáp.

Chờ Tiêu Lệnh Thủ ra ngoài, A Bảo cởi y phục, nhảy vào bồn tắm lớn. Trong Tấn vương phủ, mỗi viện đều xây nhĩ phòng như thế này, có điều A Bảo thích tắm trong thùng tắm, nên cũng không thường tới nhĩ phòng.

Sau khi A Bảo tắm xong, Nhận Hồi Nhận Thanh cầm y phục vào hầu hạ nàng thay y phục, xong xuôi, mới trở về phòng.

Về phòng, A Bảo liền nhìn thấy một màn kì lạ, nam nhân mặt không cảm xúc, lười biếng tựa trên giường, cún con đã được tắm sạch sẽ nằm trên giường nhỏ, ngón tay thon dài của nam nhân thì thoảng chọc chọc chú cún, chọc cho cún nhỏ lật tới lật lui, trốn không được, đành dùng cặp mắt đen lấy ướp nhẹo kia nhìn hẩn.

Không khí thật là quý dị...

Lúc này, Hoa ma ma bung tới một chén nước ô mai ướp lạnh, A Bảo nhận lấy, bung tới cho Tiêu Lệnh Thủ, thừa dịp hẩn rút tay về, cẩn thận ôm chú cún nhỏ, an ủi cún nhỏ đáng thương.

"Vương gia, con cún nhỏ này từ đâu có?"

"Nhận được"

"Nga" Vậy thì không thành vấn đề. A Bảo vô cùng an tâm nhận lễ vật này, cười ngọt ngào với Tiêu Lệnh Thủ.

*****

Ai nói không thành vấn đề, mà vấn đề rất lớn!

Tịch Viễn chạy tới nơi ở của Giải Thần Y, hỏi hẩn: "Thần Y, người biết hôm nay vương gia làm gì không? Hẩn cư nhiên lại cưỡng ép mua một con cún từ một thương nhân, rõ ràng thương nhân kia không bán..."

Giải Thần Y đang mài thuốc, mồ hôi nhễ nhại, nghe hẩn lẩm bầm, thật muốn tát hẩn một cái bay ra ngoài, tức giận nói: "Hẩn chính là tên cướp ác bá, làm vậy thì có gì lạ? Không cướp mới không phải hẩn!" Hiển nhiên trong lòng Giải Thần Y, oán niệm với vị chủ nhân Tiêu Lệnh Thủ vô cùng lớn.

"Ai nói không lạ? Con cún kia rất nhỏ, chỉ bằng lòng bàn tay, thương nhân kia nói nó là cún bò tui, ngài ấy nói rõ phải cướp về tặng vương phi! Nhiều năm như vậy, ta còn chưa thấy hấn để ý tới ai như vậy." Tịch Viễn chưa xót nói, thiết cho hấn bán mạng mười năm, xưa nay nam nhân kia còn không thèm thông cảm một lần, lẽ nào đây chính là phân biệt đối xử nam nữ?

Sau khi nghe xong, Giải Thần Y đột nhiên có hứng thú: "Xem ra nam nhân kia rất thích vương phi của hấn! Nói ta nghe chút chuyện hôm nay đi."

Tịch Viễn cảm lấy bình son tra Giải Thần Y tự làm, gặm gặm, nói: "Hôm nay làm nhiệm vụ xong, đáng lẽ nên hồi kinh, ai biết trong bụi cây chạy ra một con chó nhỏ, vương gia trực tiếp nhắc con chó nhỏ bằng lòng bàn tay kia lên, chuẩn bị cho vào ống áo, đột nhiên chủ nhân của nó tìm tới. Nguyên lai con cún này là thương nhân kia từ nơi khác mua về, định tặng cho mẫu thân hấn ở biệt trang giải buồn, lại bị vương gia mạnh mẽ cướp đoạt. Ngài thân phận của ngài ấy, thương nhân kia tức mà không dám nói gì, còn muốn tặng không con cún kia cho hấn."

"Vương gia xuất kinh?" Giải Thần Y chỉ chú ý tới điểm ấy, cao giọng: "Hấn không động thủ?"

"Ách..." Tịch Viễn nháy nháy mắt, "Đương nhiên không động thủ, chỉ có điều lúc đe dọa thương nhân kia, trực tiếp chém đứt thân cây bên cạnh..."

Giải Thần Y lập tức nhảy lên, gặm thét: "Lẽ nào các ngươi không biết nội thương của hấn chưa khỏi hẳn, không thể làm bừa sao? Các ngươi không thể bớt phiền phức cho ta nhờ sao? Tiếp tục như thế, thương thế của hấn khi nào mới khỏi hẳn? Nếu đường không tốt, sẽ để lại di chứng, đến lúc đó đừng nói ta y thuật không tốt, chẩn đoán sai cho hấn..."

"..."

Đáng thương, Tịch Viễn từ Bán Hạ Các rời đi, trước khi đi, trên tay còn mang theo một ấm sắc thuốc, bên trong là loại thuốc đã được sắc tốt trong Bán Hạ Các, thẳng bước tới chính viện.

Sắc trời tối dần, A Bảo và Tiêu Lệnh Thủ đang dùng bữa tối, liền nghe hạ nhân báo Tịch thị vệ đưa thuốc tới cho vương gia.

"Thuốc?" A Bảo hơi khó hiểu, bắt quá vấn cho Tịch Viễn vào.

Tịch Viễn tiến vào thiên sảnh, thấy hai vị chủ nhân đang dùng thiện, cung kính hành lễ, sau đó đưa bình thuốc kia cho Nhận Hồi, nói với A Bảo: "Vương phi, đây là thuốc Giải Thần Y vừa sai người sắc tốt, xin ngài khuyên vương gia dùng khi còn nóng."

A Bảo cau mày, liếc Tiêu Lệnh Thủ mặt không cảm xúc, cũng không thấy hấn bị thương chỗ nào, vội hỏi: "Sao vương gia phải uống thuốc?"

"Lúc trước vương gia bị trọng thương, tuy ngoại thương đã khỏi, nhưng nội thương hơi phiền phức, Giải Thần Y nói phải dùng một tháng mới có thể khỏi hẳn." Tịch Viễn vốn muốn nói đáng lẽ không cần uống thuốc nữa, nhưng hôm nay chỉ vì hấn uy hiếp người, cướp chú chó nhỏ, vậy nên nội thương tái phát, nên mới phải uống thuốc, nhưng Tiêu Lệnh Thủ lạnh lùng nhìn sang, liền nuốt xuống lời còn sót lại.

Vừa nghe hấn nói xong, A Bảo nhớ tới hai tháng trước, lúc ở phủ Bình vương thấy hấn, lúc đó hấn đang ho khan thổ huyết, xem ra thương thế rất nặng, lẽ nào thương tổn lần trước tới giờ còn chưa khỏi hẳn?

Nghĩ xong, ánh mắt nhìn Tiêu Lệnh Thủ có thêm mấy phần lo lắng.

Ăn tối xong, A Bảo tự mình đổ thuốc vào chén, thừa dịp còn nóng, bưng tới cho Tiêu Lệnh Thủ.

Tiêu Lệnh Thủ nhìn nàng một cái, chậm rãi bưng chén thuốc uống, mặt không đổi sắc.

Lúc này, Nhan Nhiên cầm một bình mứt tới, đưa cho A Bảo, nhẹ giọng nói: "Vương phi, Tịch thị vệ nói, vương gia uống thuốc xong, có thể ăn ít mứt ạ." Nói xong, cảm thấy trong phòng như có quý vậy, vội vàng lui xuống.

A Bảo sững sờ, Tiêu Lệnh Thủ uống thuốc xong, mở bình ra, Tiêu Lệnh Thủ mặt không đổi sắc ăn nửa bình mứt. A Bảo liền khẳng định, vị gia này ghét uống thuốc, thích ăn đồ ngọt.

Sau đó gọi Nhận Nhiên vào thu dọn, sai nàng tìm Tịch Viễn, nói hấn biết "Vương gia đã uống thuốc xong"

Tịch Viễn thờ phào nhẹ nhõm, không nhịn được hỏi: "Vương gia có tức giận không?" Có hất chén thuốc không? Câu đằng sau là thăm hỏi trong lòng. Thấy Nhận Nhiên một mực lắc đầu, trong lòng sinh ra một cảm giác sáng tỏ.

Buổi tối, vì A Bảo có thêm một sủng vật, hưng phấn tới nỗi không ngủ được, gọi con vật kia là "Trà Trà", bỏ nó vào trong ly, nhìn nó bò ra ngoài, đáng yêu vô cùng, hai mắt sáng lấp lánh.

Tiêu Lệnh Thủ từ thư phòng xử lý công việc về phòng, thấy nàng đang nằm trên bàn, hai mắt lấp lánh nhìn con cún kia, ánh mắt lóe lên, đi tới ôm lấy nàng, đặt trên cánh tay, sau đó ném con cún kia vào trong rô đã chuẩn bị sẵn, ôm nàng vào bên trong ngủ.

Sau khi bị hấn ôm, A Bảo rút cổ một cái, cảm giác được con người lạnh lẽo kia nhìn chăm chăm mình, vội ngoan ngoãn để cho hấn dày vò.

May là đêm nay hấn không có hứng thú, hai người nằm trên giường, A Bảo lặng lẽ trượt qua da thịt lạnh lạnh của hấn, trong lòng có chút ngạc nhiên, lẽ nào hấn vừa đi tắm nữa rồi hả? Có điều thật thoải mái, cũng không ghét bỏ tư thế ngủ ôm cổ này nữa.

Có Trà Trà làm bạn, A Bảo cảm thấy cuộc sống thật phong phú.

Bọn nha hoàn cũng rất thích cún nhỏ, có lẽ chỉ cần là nữ nhân đều không kháng cự được vật nhỏ đáng yêu này, mỗi lần đều tranh nhau tắm rửa, cho nó ăn, còn làm y phục cho nó mặc, hầu hạ vô cùng tỉ mỉ, Hoa ma ma thấy thì liên tục lắc đầu, cười các nàng chăm sóc nó còn cẩn thận hơn chăm hài tử.

Nói đến hài tử, Hoa ma ma thường nhìn chằm chằm bụng A Bảo, mong bụng nàng mau có tin tức, mỗi khi bà nhìn vậy, A Bảo sờ cả tóc gáy.

A Bảo cảm thấy, hài tử là duyên phận, nàng gả cho Tiêu Lệnh Thủ chưa được một tháng, cũng không sốt ruột chuyện hài tử, tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Thoáng qua mấy ngày, chuyện A Bảo sai người điều tra đã có kết quả.

So với tin tức cô nương chưa gả như Lý Minh Phụng điều tra được, người A Bảo sai điều tra bên này thật tra ra chi tiết hơn nhiều, cũng thật ngoài ý muốn hơn nhiều.

Tên Vũ Hạo này, cư nhiên lại giúp ca ca hắn nuôi vợ bé và hài tử.

A Bảo nhìn thấy kết quả điều tra, chỉ có thể = □ =!

"Vương phi, người sao vậy?" Nhận Hồi hỏi. Vì A Bảo cần điều tra chuyện này, nên liền kể chuyện Vũ Hạo cho Nhận Hồi nghe, để Nhận Hồi tìm người dò la, nên Nhận Hồi cũng biết chuyện này.

A Bảo đưa kết quả điều tra cho Nhận Hồi xem, Nhận Hồi xem xong, á khẩu, nhìn A Bảo, nói: "Chuyện này... phải nói cho lục tiểu thư sao ă?"

"Đương nhiên phải!" A Bảo vượt vượt lông Trà Trà, "Có điều, Vũ Hạo muốn cưới cô nương Lý gia chúng ta, nhất định phải để hắn giải thích chuyện này, đồng thời còn phải cho hắn ít bài học, miễn cho sau này hắn học theo thói xấu của huynh trưởng, không thể để lỡ lục muội muội." Suy nghĩ một chút, A Bảo cảm thấy chuyện này nàng không cần nhúng tay nữa, giao nhị phu nhân xử lý.

Sau khi sai người đem phân tư liệu điều tra tới phủ Uy Viễn Hầu xong, A Bảo vỗ đầu một cái, tiếc hận chính mình ngoài sai người điều tra việc này, lại không thể giúp gì thêm, nếu không ---- chờ hai người họ thành hôn rồi, phải một người tới nhắc nhở Vũ Hạo, nếu dám đối xử không tốt với muội muội nàng, nàng liền lấy thể đè người?

Dĩ nhiên, ý tưởng này tạm thời gác xó, A Bảo bây giờ rất bận, chớp mắt lại phải tiến cung thỉnh an hoàng hậu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Không Dễ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.